Robert Ludlum

MOŞTENIREA LUI BOURNE

Jason Bourne nu poate scăpa de trecut...

Eric Van Lustbader

ROBERT LUDLUM

MOŞTENIREA LUI BOURNE

ROBERT LUDLUM
Eric Van Lustbader

MOŞTENIREA LUI BOURNE

Traducere: **CRISTIAN-STELU FULAŞ**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LUDLUM, ROBERT
Moştenirea lui Bourne / Robert Ludlum ;
trad.: Fulaş Stelu-Cristian. - Bucureşti : Lider, 2012
ISBN 978-973-629-295-8

I. Fulaş, Stelu-Cristian (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Corectura: Florentina Nica
Tehnoredactare: Marcela Radu
Coperta: Vlad Mitrovici

THE BOURNE LEGACY
Copyright © by the Estate of Robert Ludlum, 2004
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin Editurii LIDER,
Editor **CASANDRA ENESCU**

O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel./Fax: 021.316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

fedprint
tipografie

În memoria lui Bob

PROLOG

Khalid Murat, liderul rebelilor ceceni, stătea complet nemişcat în vehiculul din mijloc al convoiului care se strecura pe străzile bombardate din Groznîi. Transportoarele de personal blindate BTR-60BP erau echipamente ruseşti militare standard şi, ca atare, convoiul nu putea fi distins de toate celelalte care patrulau prin oraş. Oamenii înarmaţi până-n dinţi ai lui Murat erau înghesuiţi în celelalte două vehicule – unul în faţă şi altul în spate. Se îndreptau spre Spitalul Numărul Nouă, una dintre cele şase sau şapte ascunzători diferite pe care le folosea Murat pentru a fi mereu cu trei paşi în faţa forţelor ruseşti care îl căutau.

Murat purta o barbă neagră, avea în jur de cincizeci de ani, constituţia puternică a unui urs şi ochii de foc ai adevăratului fanatic. Învăţase înainte că pumnul de fier era singurul mod de a conduce. Fusese prezent atunci când Jokhar Dudayev impusese legea islamică Şaria, fără niciun fel de folos. Văzuse carnagiul începuturilor, atunci când liderii războinici cu baza în Cecenia, asociaţi străini ai lui Osama bin Laden, au invadat Daghestanul şi au executat o serie de atentate cu bombă la Moscova şi Volgodonsk în care au fost ucise în jur de două sute de persoane. Atunci când teroriştii ceceni au fost învinuiţi pe nedrept pentru acţiunile străinilor, ruşii au început bombardamentele devastatoare din Groznîi, tranformând o mare parte din oraş în ruine.

Cerul de deasupra capitalei cecene era înceţoşat şi nu se vedea nimic din el din cauza fluxului constant de cenuşă şi zgură, o incandescenţă sclipitoare atât de roşiatică, încât părea aproape

radioactivă. În tot acest peisaj presărat cu moloz ardeau focuri de benzină.

Khalid Murat privea prin geamurile negre la convoiul care trecea pe lângă scheletul mistuit de foc al unei clădiri, masiv, greoi, fără acoperiş, înăuntrul căruia pâlpâiau flăcări. Mormăi, se întoarse spre Hasan Arsenov, secundul său, şi spuse:

– Cândva Groznîi era locul preferat al îndrăgostiţilor care se plimbau pe bulevardele late, mărginite de copaci, al mamelor care îşi împingeau cărucioarele cu copii prin pieţele umbroase. Marele circ se umplea în fiecare noapte de feţe vesele şi surâzătoare, iar arhitecţi din toată lumea veneau aici în pelerinaj pentru un tur al minunatelor clădiri care făceau cândva din Groznîi unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume.

Clătină trist din cap şi îl bătu pe celălalt pe genunchi cu un gest camaraderesc:

– Allah, Hasan! ţipă el. Uite cum au distrus ruşii tot ce era bun şi frumos!

Hasan Arsenov încuviinţă din cap. Era un bărbat vioi şi energic, cu zece ani mai tânăr decât Murat. Fost campion de biatlon, avea umerii laţi şi şoldurile înguste ale unui atlet înnăscut. Atunci când Murat devenise liderul rebelilor, a fost lângă el. Acum îi arăta lui Murat ruina cenuşie a unei clădiri de pe partea dreaptă a convoiului.

– Înainte de războaie, spuse el cu o intonaţie gravă, când Groznîi încă mai era un important centru de rafinare a petrolului, tatăl meu lucra aici, la Institutul Petrolului. Acum, în loc de profituri de la puţurile noastre, primim fulgere care ne poluează aerul şi apa.

Cei doi rebeli fură reduşi la tăcere de înşiruirea de clădiri bombardate pe lângă care treceau, de străzile goale, cu excepţia hoiturilor de animale sau de oameni. După câteva minute, se întoarseră unul către celălalt, cu durerea suferinţei poporului lor în ochi. Murat deschise gura să vorbească, dar îngheţă la sunetul inconfundabil al gloanţelor care se izbeau de vehicul. Îi luă doar o secundă să-şi dea seama că vehiculul era lovit de arme mici, prea slabe pentru a penetra blindajul masiv al transportorului. Arsenov, mereu vigilent, se întinse după radio.

Voi ordona gărzilor din vehiculele din față și din spate să riposteze cu foc.

Nu, Hasan, clătină din cap Murat. Suntem camuflați în uniforme militare ruseşti, călătorim cu transportoare de personal de-ale lor. Oricine trage în noi e mai degrabă aliat decât inamic. Trebuie să fim siguri înainte să ne pătăm mâinile cu sânge nevinovat.

Luă stația din mâna lui Arsenov și ordonă convoiului să se oprească.

Locotenent Gochiyayev, spuse în stație, organizează-ți oamenii în formație de recunoaștere. Vreau să aflu cine trage în noi, dar nu-i vreau morți.

În vehiculul din față, Gochiyayev își adună oamenii și le ordonă să se răspândească sub acoperirea convoiului blindat. Îi urmă pe strada acoperită de bolovani, strângând din umeri de frig. Folosind semnale precise cu mâna, își îndemnă oamenii să se apropie din dreapta și din stânga de locul de unde veniseră focurile de armă.

Oamenii lui erau bine antrenați; se mișcau cu ușurință și în tăcere de la o grămadă de pietre la un morman de bare de fier contorsionate, pentru a fi o țintă cât mai mică. Totuși, nu se mai auziră împușcături. Ultima etapă de alergare o parcurseră toți în același timp, printr-o mișcare de dublă învăluire care avea ca scop prinderea în capcană a inamicului și zdrobirea lui într-un foc încrucișat ucigător.

În vehiculul central, Hasan Arsenov nu scăpa din ochi locul spre care Gochiyayev își îndreptase trupele și aștepta zgomotul de arme care nu se mai produse. În locul lor, apărură la distanță capul și umerii locotenentului. Cu fața spre vehiculul din centru, el își mișcă brațul înainte și înapoi într-o arcuire, semnalizând că zona fusese asigurată. La acest semn, Khalid Murat îl ocoli pe Arsenov, coborî din transportorul de personal și porni fără nicio ezitare spre oamenii lui printre ruinele înghețate.

– Khalid Murat! strigă Arsenov alarmat, alergând după șeful său.

Vădit netulburat, Murat se îndrepta spre un zid scund de dărâmături, locul de unde începuseră focurile de armă. Aruncă o privire mormanelor de gunoi; pe unul dintre ele era un cadavru ca de ceară, cu pielea albă, care cu ceva timp în urmă fusese dezbrăcat de haine. Chiar şi de la distanţă, duhoarea putreziciunii îl lovi ca o secure. Arsenov îl prinse din urmă şi scoase arma.

Când Murat ajunse lângă zid, oamenii lui erau în ambele părţi, cu armele pregătite. Cerul mohorât şi metalic se întunecă şi mai mult şi începu să ningă. Un praf uşor acoperi repede cizmele lui Murat şi se aşeză ca o pânză în barba sa încâlcită.

– Locotenent Gochiyayev, i-ai găsit pe atacatori?

– Da, domnule.

– Allah m-a călăuzit în toate; mă călăuzeşte şi acum. Să-i vedem.

– E numai unul, răspunse Gochiyayev.

– Unul? urlă Arsenov. Cine? Ştia că suntem ceceni?

– Sunteţi ceceni? se auzi o voce subţire. De după perete se ivi, cu faţa palidă, un băiat care nu părea să aibă mai mult de zece ani. Purta o căciulă murdară de lână, un pulover jerpelit peste câteva cămăşi subţiri din stofă cadrilată, pantaloni pătaţi şi o pereche de cizme de cauciuc crăpate, prea mari pentru picioarele lui, pe care le luase probabil de la un mort. Deşi doar un copil, avea ochii unui adult; priveau totul cu un amestec de spaimă şi neîncredere. Stătea acolo, protejând scheletul unei rachete ruseşti neexplodate, pe care o furase pentru bani de pâine, cel mai probabil singurul lucru care-i separa familia de moartea prin înfometare. Avea o armă în mâna stângă; cea dreaptă i se termina la încheietură. Murat privi imediat în altă parte, dar Arsenov continuă să îl fixeze.

– O mină de teren, spuse băiatul cu un prozaism care-ţi rupea inima. Lăsată de gunoaiele ruseşti.

– Allah fie lăudat! Ce soldăţel mic! exclamă Murat, îndreptându-şi zâmbetul ameţitor şi dezarmant spre băiat. Era zâmbetul care atrăsese poporul spre el asemenea unui magnet. Vino, vino! Îl chemă cu un gest, apoi ridică palmele goale. Aşa cum vezi, suntem ceceni, ca şi tine.

– Dacă sunteţi ca mine, zise băiatul, de ce mergeţi cu maşini blindate ruseşti?

– Ce mod mai bun să te ascunzi de lupul rus, ei? Murat privi spre şi râse când văzu că băiatul purta un Gyurza. Tu ai o armă a forţelor speciale ruseşti. Asemenea vitejie trebuie răsplătită, nu?

Murat îngenunche lângă băiat şi îl întrebă cum îl cheamă. După ce băiatul îi răspunse, continuă:

– Aznor, ştii cine sunt eu? Sunt Khalid Murat şi, la fel ca şi tine, vreau să scap de jugul rusesc. Împreună putem face asta, da?

– Nu am vrut să trag în fraţii ceceni, declară Aznor. Cu braţul mutilat, arătă înspre convoi. Credeam că e o *zachistka*. Se referea la monstruoasele operaţiuni de curăţare săvârşite de soldaţii ruşi care căutau suspecţi rebeli. Mai mult de doisprezece mii de ceceni fuseseră ucişi în timpul *zachistkelor*; două mii dispăruseră pur şi simplu, nenumăraţi alţii fuseseră răniţi, torturaţi, mutilaţi, iar femeile violate. Ruşii mi-au ucis tatăl, unchii. Dacă eraţi ruşi, vă omoram pe toţi. Pe faţă îi trecu un spasm de furie şi de frustrare.

– Te cred, spuse Murat solemn. Scoase câteva bancnote din buzunar. Băiatul trebui să-şi pună arma la cingătoare pentru a le lua cu mâna care îi rămăsese. Aplecându-se spre el, Murat îi spuse în şoaptă: Acum ascultă-mă – îţi voi spune de unde să îţi mai cumperi muniţie pentru Gyurza, ca să fii pregătit când are loc următoarea *zachistka*.

– Mulţumesc. Faţa lui Aznor se deschise într-un zâmbet.

Khalid Murat îi şopti câteva cuvinte, apoi se dădu înapoi şi ciufuli părul băiatului.

– Allah fie cu tine, soldăţelule, în tot ce faci.

Liderul cecen şi secundul său îl priviră pe băiat cătărându-se înapoi printre ruine, cu bucăţi dintr-o rachetă rusească neexplodată sub braţ. Apoi se întoarseră la transportor. Cu un mârâit de dezgust, Hasan trânti uşa blindată izolându-se de lumea exterioară, lumea lui Aznor.

– Nu te deranjează să trimiţi un copil la moarte?

Murat abia dacă îl privi. Zăpada din barbă i se topise în picături tremurânde, făcându-l să pară în ochii lui Arsenov mai mult un imam decât un comandant militar.

– I-am dat acestui *copil* – care trebuie să-şi hrănească, îmbrace şi, mai cu seamă, să-şi *protejeze* restul familiei de parcă ar fi adult – i-am dat speranţă, un obiectiv concret. Pe scurt, i-am dat un *motiv să trăiască.*

Amărăciunea îl făcuse pe Arsenov să arate cenuşiu şi palid la faţă; ochii lui aveau o privire otrăvitoare.

– Gloanţele ruseşti o să-l facă praf.

– Asta crezi tu cu adevărat, Hasan? Că Aznor e prost sau, mai rău, neglijent?

– Nu e decât un copil.

– Când sămânţa e plantată, vlăstarele vor răsări chiar şi din cel mai neprimitor pământ. Întotdeauna a fost aşa, Hasan. Credinţa şi curajul unui om cresc şi se răspândesc inevitabil, şi curând acel om se transformă în zece, douăzeci, o sută, o mie!

– Şi în tot timpul ăsta oamenii noştri sunt ucişi, violaţi, bătuţi, înfometaţi şi ţinuţi în ţarc ca vitele. Nu e destul, Khalid. Nici pe departe!

– Nerăbdarea tinereţii nu te-a părăsit, Hasan, zise el şi-l apucă de umărul celălalt. Ei, nu ar trebui să fiu surprins, nu?

Arsenov, înţelegând mila din ochii lui Murat, îşi încleştă fălcile şi-şi întoarse faţa. Rafalele de zăpadă creau diavoli ai vântului de-a lungul străzii, rotindu-se ca dervişii ceceni în transă extatică. Murat luă acest lucru ca pe un indiciu al semnificaţiei a ceea ce tocmai făcuse, a ceea ce era pe cale să spună.

– Să crezi, spuse el pe un ton dur, sacramental, în Allah şi în acel băiat curajos.

Zece minute mai târziu, convoiul oprea în faţa Spitalului Numărul Nouă. Arsenov îşi privi ceasul de la mână.

– E aproape timpul, spuse el. Amândoi călătoreau cu acelaşi vehicul, contrar precauţiilor de securitate standard, datorită importanţei apelului pe care erau pe cale să îl primească.

Murat se aplecă, apăsă un buton şi bariera de izolare fonică se ridică la loc, separându-i de şofer şi de cei patru bodyguarzi care stăteau în faţă. Bine antrenaţi, ei priveau drept înainte prin parbrizul blindat.

Spune-mi, Khalid, pentru că e momentul adevărului, ce rezerve ai?

Murat ridică din sprâncenele zbârlite, mimând o neînţelegere pe care Arsenov o crezu aproape transparentă.

Rezerve?

Tu nu vrei ce e al nostru de drept, Khalid, ce spune Allah că ar trebui să avem?

Îţi curge sânge fierbinte în vene, prietene. Ştiu asta prea bine. Am luptat alături de multe ori – am ucis împreună şi ne datorăm chiar vieţile, nu? Acum, ascultă-mă. Eu sângerez pentru poporul nostru. Suferinţa lor mă umple de o furie pe care abia o pot controla. Ştii asta mai bine, poate, decât oricine. Dar istoria ne învaţă că ar trebui să ne temem de ceea ce ne dorim cel mai mult. Consecinţele a ceea ce se propune...

– Ceea ce am plănuit!

– Da, am plănuit, spuse Khalid Murat. Dar consecinţele trebuie luate în calcul.

– Precauţie, spuse Arsenov cu amărăciune. Întotdeauna precauţie.

– Prietene. Khalid Murat zâmbi apucându-l de umăr. Nu vreau să fiu înşelat. Inamicul luat pe nepregătite este cel mai uşor de distrus. Trebuie să înveţi să faci o virtute din răbdare.

– Răbdare! scuipă Arsenov. Băiatului de acolo nu i-ai spus să aibă răbdare. I-ai dat bani, i-ai spus de unde să ia muniţii. L-ai pornit împotriva ruşilor. Fiecare zi de întârziere a noastră e o altă zi în care băiatul ăla şi alte mii ca el riscă să fie ucişi. Alegerea noastră de aici va decide chiar viitorul Ceceniei.

Murat îşi apăsă degetele pe ochi, frecând cu o mişcare circulară.

– Sunt şi alte căi, Hasan. *Întotdeauna* sunt alte căi. Poate ar trebui să ne gândim...

– Nu avem *timp*. Anunțul a fost făcut, data este stabilită. Șeicul are dreptate.

– Șeicul, da. Khalid Murat clătină din cap. Întotdeauna Șeicul.

În acel moment, se auzi sunând telefonul din mașină. Khalid Murat își privi tovarășul de încredere și apăsă cu calm pe microfon.

– Da, Șeicule, spuse el cu deferență. Eu și Hasan suntem aici. Așteptăm instrucțiunile tale.

Mult deasupra străzii pe care staționa convoiul, o siluetă stătea ghemuită pe un acoperiș plat, cu umerii deasupra parapetului scund. Lângă parapet era așezată o pușcă cu lunetă finlandeză Sako TRG-41, una dintre multele pe care le modificase cu mâna lui. Patul ei din aluminiu și poliuretan o făcea pe cât de ușoară, pe atât de mortal de precisă. Individul purta uniforma de camuflaj a armatei ruse, care nu părea nelalocul ei dată fiind castitatea asiatică a trăsăturilor lui fine. Peste uniformă purta un echipament ușor din Kevlar de care atârna un lanț de metal. În palma dreaptă avea o mică cutie neagră, nu mai mare decât un pachet de țigări. Era un dispozitiv *wireless* cu două butoane. Era dominat de o liniște, un fel de aură care îi intimida pe majoritatea oamenilor. Era ca și cum ar fi înțeles tăcerea, ar fi putut să o adune în jurul lui, să o manipuleze, să o declanșeze ca pe o armă.

Lumea întreagă creștea în ochii lui negri, iar strada, clădirile pe care le privea acum nu erau decât o scenă. Numără soldații ceceni, pe măsură ce aceștia ieșeau din vehiculele de pază. Erau optsprezece: șoferii erau încă la volan și în vehiculul central se aflau încă gărzile și cei doi șefi.

În timp ce rebelii intrau pe ușa principală a spitalului pentru a asigura perimetrul, el apăsă pe butonul de sus al telecomenzii și declanșă încărcăturile de C4, prăbușind intrarea spitalului. Șocul zgudui strada, clătinând vehiculele grele pe amortizoarele enorme. Rebelii prinși direct în explozie fură fie făcuți bucăți, fie prinși sub dărâmături, dar el știa că măcar câțiva dintre rebeli s-ar fi putut să fie destul de departe în interiorul holului spitalului pentru a fi supraviețuit, o posibilitate pe care o luase în calcul în planul său.

Când sunetul primei explozii nu se stinsese şi praful încă mai plutea în aer, silueta privi la dispozitivul pe care-l avea în mână şi apăsă butonul de jos. Strada din faţa şi din spatele convoiului sări în aer într-o explozie asurzitoare, distrugând asfaltul.

Acum, exact în momentul în care bărbaţii de jos încercau să facă faţă măcelului pe care îl provocase printre ei, asasinul ridică puşca Sako, mişcându-se cu o precizie metodică, fără grabă. Carabina era încărcată cu gloanţe speciale fără fragmentare, de cel mai mic calibru pe care îl suporta arma. Prin telemetrul cu infraroşu, văzu trei rebeli care reuşiseră să scape de explozii doar cu răni uşoare. Alergau spre vehiculul din mijloc, urlând la ocupanţi să iasă înainte ca acesta să fie distrus de o altă explozie. Îi privi deschizând uşile din dreapta, lăsându-i să iasă pe Arsenov şi pe un bodyguard. Astfel, în maşină mai rămăsese şoferul cu trei bodyguarzi şi cu Khalid Murat. Silueta ţinti capul lui Arsenov, în timp ce acesta se întorcea. Prin cătare văzu expresia de comandă de pe faţa lui. Apoi mişcă ţeava lent, cu pricepere, de data asta ţintind coapsa cecenului. Silueta trase o dată şi Arsenov îşi apucă piciorul stâng, prăbuşindu-se şi urlând. Unul dintre bodyguarzi alergă spre el, târându-l la adăpost. Ceilalţi doi, dându-şi repede seama de unde venise împuşcătura, traversară în fugă strada, intrând în clădirea de pe acoperişul căreia se trăsese.

Când apărură alţi trei rebeli, ieşind în fugă dintr-o laterală a spitalului, asasinul îşi coborî arma. Acum privea cum vehiculul în care se afla Khalid Murat zvâcnea în marşarier. În spate şi sub el, auzea rebelii gonind în sus pe scările ce duceau la trapa acoperişului. Încă fără grabă, îşi potrivi ţinte din titan şi corindon* la cizme. Apoi ridică un arc din material compozit şi înfipse o săgeată cu un fir într-un stâlp de iluminat aflat chiar în spatele vehiculului din mijloc, trăgând de fir să se asigure că este bine întins. Auzi voci care strigau. Rebelii ajunseseră la etajul de sub el.

---

* Mineral clasat ca duritate pe locul doi după diamant, pe scena Mohs (n. red.).

Acum vehiculul se afla cu fața spre el, șoferul încercând si ocolească bucățile uriașe de beton, granit și macadam car erupseseră în explozie. Asasinul vedea scânteierea blândă a celo două panouri de sticlă din care era făcut parbrizul. Era singur problemă pe care rușii încă mai trebuiau să o rezolve: Blindare sticlei făcea ca panourile să fie atât de grele, încât erau necesar două pentru parbriz. Singurul punct vulnerabil al transportorulu de personal era fâșia de metal dintre panouri.

Scoase lațul de metal atașat la echipament și se prinse d firul întins. În spate, îi auzi pe rebeli năvălind pe ușă, intrând p acoperiș la treizeci de metri de el. Văzându-l pe asasin, se răsuciră și începură să tragă alergînd, declanșând o sârmă capcană. Imediat fură înghițiți de o detunătură groaznică a ultimului pachet de C4 pe care asasinul îl plantase cu o noapte înainte.

Fără să se întoarcă să vadă carnagiul din spatele lui, asasinul încercă firul și apoi se lansă de pe acoperiș. Alunecă în jos pe linie, ridicând picioarele astfel încât țintele să fie îndreptate spre separatorul parbrizului. Acum, totul depindea de viteza și unghiul cu care avea să lovească separatorul dintre panourile blindate ale parbrizului. Dacă greșea doar cu o fracțiune, separatorul avea să reziste și avea mari șanse să-și rupă piciorul.

Forța impactului îi urcă în picioare, zdruncinându-i coloana vertebrală în momentul în care țintele de titan și corindon de pe cizme sfărâmară separatorul ca pe o cutie de tinichea, panourile de sticlă prăbușindu-se înăuntru fără suport. Căzu prin parbriz în interiorul vehiculului, luând cu el mare parte din sticlă. O bucată îl lovi pe șofer în gât, pe jumătate retezându-i capul. Asasinul se răsuci spre stânga. Bodyguardul de pe locul din față era plin de sângele șoferului. Tocmai se întindea după armă, când asasinul îi prinse capul între mâinile sale puternice și îi rupse gâtul înainte de a apuca măcar să tragă un foc.

Ceilalți doi bodyguarzi de pe strapontina din spatele șoferului traseră cu furie în asasin, care-l împinse pe bodyguardul cu gâtul rupt astfel încât corpul lui să absoarbă împușcăturile. Din spatele acestei protecții improvizate, trase cu arma bodyguardului, precis, câte un glonț în fruntea fiecărui bărbat.

Rămânea numai Khalid Murat. Liderul cecen, cu fața toată o mască de ură, deschisese ușa cu o lovitură de picior și își striga oamenii. Asasinul se aruncă asupra lui Murat, zguduindu-l pe bărbatul uriaș de parcă ar fi fost un șobolan de apă; fălcile lui Murat se repeziră spre el, aproape smulgându-i o ureche. Cu calm, metodic, aproape cu bucurie, îl apucă pe Murat de gât și, privindu-l în ochi, își înfipse degetul mare în cartilajul cricoid din laringele inferior al liderului cecen. Gâtul lui Murat fu imediat inundat de sânge, înecându-l, secându-l de putere. Brațele lui se zbăteau, lovind cu mâinile în fața și capul asasinului, fără efect însă. Murat se înneca în propriul sânge. Plămânii i se umplură și respirația îi deveni hârșâită, groasă. Vomită sânge și ochii i se rostogoliră în orbite.

Lăsând să cadă corpul acum moale, asasinul trecu înapoi pe locul din față, aruncând pe ușă cadavrul șoferului. Băgă vehiculul în viteză și apăsă pe accelerație înainte ca rebelii rămași să poată reacționa. Vehiculul zvâcni înainte ca un cal de curse din poartă, se repezi peste dărâmături și pietriș, apoi se făcu nevăzut, plonjând în groapa pe care explozibilii o săpaseră în stradă.

Sub pământ, asasinul dădu înapoi, gonind prin spațiul strâmt al unei scurgeri lărgite de ruși, care intenționaseră să o folosească pentru asalturi clandestine asupra punctelor de rezistență ale rebelilor. Aripile de metal care se frecau din când în când de pereții încovoiați din beton scoteau scântei. Dar, cu toate acestea, era în siguranță. Planul lui se încheiase așa cum începuse: cu o precizie de ceasornic.

După miezul nopții, norii nocivi se risipiră, dezvăluind în sfârșit luna. Atmosfera împovărată de dărâmături îi dădea o strălucire roșiatică, lumina ei scînteietoare fiind din când în când întreruptă de focurile încă arzânde.

Doi bărbați stăteau în mijlocul unui pod de oțel. Sub ei, rămășițele carbonizate ale unui război fără sfârșit se reflectau în luciul apei murdare.

– S-a făcut, spuse primul bărbat. Khalid Murat a fost ucis într-un mod care va provoca maximum de impact.

– Nu mă aştept la mai puţin, Khan, spuse al doilea bărbat. Îţi datorezi reputaţia neştirbită sarcinilor pe care ţi le-am încredinţat eu. Era mai înalt decât asasinul cu zece centimetri, cu umerii largi, cu picioare lungi. Singurul lucru care-i deteriora imaginea era pielea cu aspect ciudat şi complet lipsită de păr de pe partea stângă a feţei şi gâtului. Avea charisma unui lider înnăscut, un om cu care nu era bine să te joci. În mod clar era la el acasă în marile săli ale puterii, în forumurile publice sau pe aleile ascunse.

Khan încă se mai încălzea la expresia din ochii lui Murat în timp ce acesta murea. Ultima privire era diferită la fiecare om. Khan învăţase că nu exista o trăsătură comună, pentru că viaţa fiecărui om era unică şi, deşi toţi oamenii păcătuiau, degradarea provocată de acele păcate diferea de la unul la altul, asemenea structurii unui fulg de nea care nu se repetă niciodată. La Murat, ce fusese? Nu frică. Uimire, da, furie, cu siguranţă, dar ceva în plus, mai adânc – supărare pentru că lăsa neterminată munca de o viaţă. Analiza ultimei priviri era întotdeauna incompletă, se gândea Khan. Voia să ştie dacă era şi trădare acolo. Ştiuse Murat cine ordonase asasinatul?

Îl privi pe Stepan Spalko, care ţinea în mână un plic plin cu bani.

– Onorariul tău, spuse Spalko. Plus un bonus.

– Bonus? Subiectul banilor îl aduse pe Khan complet la realitatea imediată. Nu s-a spus nimic despre un bonus.

Spalko ridică din umeri. Lumina roşcată a lunii îi făcea obrazul şi gâtul să strălucească la fel ca o pată de sânge.

– Khalid Murat a fost a douăzeci şi cincea ta misiune. Numeşte-l cadou de aniversare, dacă vrei.

– Sunteţi foarte generos, domnule Spalko. Khan ascunse plicul fără să se uite înăuntru. Dacă ar fi făcut altfel, ar fi dat dovadă de proastă creştere.

– Te-am rugat să îmi spui Stepan. Eu îţi spun Khan.

– E altceva.

– Cum aşa?

Khan stătea complet nemişcat, simţind cum îl învăluia tăcerea. Se aduna în el, făcându-l să pară mai înalt, mai solid.

Nu trebuie să-ţi dau socoteală dumitale, domnule Spalko.

Hai, hai, spuse Spalko cu un gest împăciuitor. Nu suntem deloc străini. Avem secrete de cea mai intimă natură.

Tăcerea creştea. Undeva, la periferia Groznîiului, o explozie lumină noaptea, iar zgomotul focurilor de arme de calibru mic ajunse la ei ca un foc de artificii pentru copii.

La distanţă, Khan vorbi.

În junglă am învăţat două lecţii mortale. Prima a fost să am încredere numai şi numai în mine. A doua a fost să observ cele mai mici detalii ale civilizaţiei, pentru că a-ţi şti locul în lume e singurul lucru care stă între tine şi anarhia junglei.

Spalko îl privi mult timp. Strălucirea spasmodică a luptei se putea citi în ochii lui Khan, dându-i un aspect sălbatic. Spalko şi-l imagină singur în junglă, pradă tuturor lipsurilor şi pradă lăcomiei şi dorinţei turbate de sânge. Jungla din Asia de Sud-Est era o lume în sine. O zonă barbară, infectă, cu propriile ei legi ciudate. Faptul că acest Khan nu numai că supravieţuise acolo, dar se împlinise, era, cel puţin în mintea lui Spalko, misterul esenţial care îl înconjura.

Mi-ar plăcea să cred că relaţia dintre noi este mai mult decât una dintre un om de afaceri şi client.

Khan clătină din cap.

– Moartea are un miros deosebit. Îl simt la tine.

– Şi eu la tine. Un zâmbet furiş străbătu chipul lui Spalko. Deci eşti de acord, există ceva special între noi doi.

– Suntem oamenii secretelor, zise Khan, nu-i aşa?

– O venerare a morţii; înţelegem puterea ei. Spalko încuviinţă din cap. Am ceea ce ai cerut. Îi întinse un dosar negru.

Khan privi în ochii lui Spalko timp de o secundă. Natura lui pătrunzătoare prinsese un anumit ton de condescendenţă pe care îl găsea de neiertat. Aşa cum învăţase să facă cu mult timp în urmă, zâmbi în faţa jignirii, ascunzându-şi furia sub o mască impenetrabilă. O altă lecţie pe care o învăţase în junglă: a acţiona pe moment, sub imboldul furiei, ducea adesea la o greşeală ce nu mai putea fi reparată; a aştepta cu răbdare să se potolească furia

era locul în care se năştea orice răzbunare încununată de succes. Luând dosarul, îşi făcu de lucru deschizându-l. Înăuntru găsi o singură foaie subţire cu trei paragrafe dactilografiate mărunt şi o fotografie cu faţa frumoasă a unui bărbat. Sub fotografie era un nume: David Webb.

– Asta-i tot?

– Selectate din multe surse. Toate informaţiile pe care le poate avea cineva despre el. Spalko vorbea aşa de calm, încât Khan fu sigur că repetase replica înainte.

– Dar el e omul.

Spalko încuviinţă din cap.

– Nu încape nicio îndoială?

– Absolut niciuna.

Judecând după strălucirea crescândă, lupta se intensificase. Se auzeau mortiere, aducându-şi ploaia lor de foc. Deasupra lor, luna părea de un roşu mai aprins.

Khan miji ochii şi mâna lui dreaptă se strânse încet într-un pumn încleştat de ură.

– Nu am găsit niciodată vreo urmă a lui. Aş fi crezut că e mort.

– Într-un fel, spuse Spalko, este.

Îl privea pe Khan traversând podul. Scoase o ţigară şi o aprinse, trăgând fumul adânc în plămâni, expirând încet. Când Khan nu se mai văzu, Spalko scoase un telefon mobil şi formă un număr internaţional. Răspunse o voce, iar Spalko spuse:

– Are dosarul. Totul e pregătit?

– Da, domnule.

– Bun. La miezul nopţii, ora voastră locală, începeţi operaţiunea.

PARTEA ÎNTÂI

I

David Webb, profesor de lingvistică la Georgetown University, era îngropat într-un teanc de lucrări de semestru necorectate. Se grăbea pe coridoarele laterale mucegăite ale uriaşei Healy Hall, îndreptându-se spre biroul şefului catedrei, Theodore Barton, şi era în întârziere, motiv pentru care alesese această scurtătură pe care o descoperise de mult, folosind treceri înguste şi slab luminate pe care puţini studenţi le cunoşteau sau voiau să le folosească.

Viaţa lui cunoştea un flux şi un reflux blânde, în strânsă legătură cu obiceiurile universităţii. Anul lui se definea în termenii semestrelor de la Georgetown. Iarna aspră cu care începeau lăsa cu greu locul unei primăveri trecătoare şi se sfârşeau cu căldura şi umiditatea ultimei săptămâni a celui de-al doilea semestru. O parte din el lupta împotriva liniştii, acea parte care se gândea la fosta lui viaţă în serviciul secret al guvernului S.U.A., partea care îl păstra prieten cu fostul lui intermediar, Alexander Conklin.

Era gata să treacă de un colţ, când auzi nişte voci dure şi răstite şi un râs în bătaie de joc, şi văzu umbre prevestitoare de rău jucând pe perete.

– Nenorocitule, o să-ţi scoatem limba din gât!

Bourne lăsă să-i cadă teancul de lucrări din mână şi ocoli colţul în fugă. În acest timp, văzu trei tineri de culoare, cu haine până la glezne, adunaţi într-un semicerc ameninţător în jurul unui asiatic, prins în capcană lângă perete. Aveau un fel de a sta în picioare, cu genunchii uşor îndoiţi, cu membrele superioare depărtate şi legănându-se uşor, ceea ce făcea ca întregul lor trup să semene cu nişte arme primitive şi urâte, armate şi gata să tragă. De la început îşi dădu seama că prada lor era Rongsey Siv, unul dintre studenţii lui preferaţi.

– Nenorocitule, mârâi unul dintre ei, cu o expresie duşmănoasă pe faţa plină de dispreţ, noi venim aici şi adunăm bunurile ca să le comercializăm apoi ca bling-bling*.

– Niciodată nu ai destul bling-bling, zise altul cu un vultur tatuat pe obraz. Îşi răsuci un inel pătrat şi uriaş de aur, unul dintre multele pe care le purta pe degete. Ori nu ştii ce e bling-bling, gălbejitule?

– Da, gălbejitule, spuse cel încordat, holbând ochii. Nu arăţi de parcă ai şti *ceva*.

– Vrea să ne oprească, zise cel cu obrazul tatuat, aplecându-se spre Rongsey. Da, fraiere, ce o să faci, o să ne omori în *kung-fuckin-fu?*

Râseră hârâit, făcând gesturi teatrale spre Rongsey care se lipea şi mai mult de perete pe măsură ce ei se apropiau.

Al treilea negru musculos, masiv, scoase o bâtă de baseball din faldurile ample ale hainei sale lungi.

– Mda. Ridică mâinile, fraiere! O să-ţi spargem articulaţiile ca lumea, declară el, lovindu-şi palma cu bâta. Vrei toate odată sau pe rând?

-Yo, strigă cel încordat, nu poa' să aleagă. Scoase propria bâtă de baseball şi se apropie ameninţător de Rongsey.

În timp ce băiatul supărat îşi pregătea bâta, Webb ajunse la ei. Se apropiase pe nesimţite. Iar ei erau aşa de concentraţi cu

---

* Expresie argotică din cultura hip-hop care se referă la accesoriile strălucitoare pe care trebuie să le poarte cineva ca semn al personalităţii sale (n. red.).

...la răul pe care urmau să îl facă, încât nu-şi dădură seama ...icolo până când ajunse în dreptul lor.

...Apucă în mână bâta băiatului, în timp ce aceasta se îndrepta ...apul lui Rongsey. Obrazul tatuat, la dreapta lui Webb, înjură ...mic, îşi şi porni pumnul, cu încheieturile lucind de inele ...ute, spre coastele lui Webb.

În acea secundă, din locul întunecat şi ascuns al minţii lui ...bb individul Bourne preluă controlul asupra situaţiei. Webb ...cu bicepsul lovitura din partea băiatului cu obrazul tatuat, ...un pas înainte şi izbi cu cotul în sternul acestuia, care căzu, ...mainile la piept.

Al treilea golan, mai mare decât ceilalţi doi, înjură şi, aruncând ... scoase un briceag. Ţinti spre Webb care intră în raza de atac ...plică o lovitură scurtă şi precisă în dreptul încheieturii ...atorului. Briceagul căzu pe podea, rostogolindu-se. Webb îşi ...u piciorul stâng pe sub glezna celuilalt şi-l ridică. Golanul ...u pe spate, se întoarse şi fugi târându-se.

Bourne smulse bâta de baseball din mâna golanului încordat.

Five, mormăi golanul. Pupilele îi erau dilatate, nu se putea ...oncentra din cauza vreunui drog pe care îl luase. Scoase o armă ...una ieftină – şi o îndreptă spre Webb.

Cu o precizie mortală, Webb răsuci bâta, izbindu-l pe golan ...tre ochi. Acesta se împletici înapoi, urlând, şi arma îi zbură din mână.

Alertaţi de zgomotul luptei, doi agenţi de pază ai campusului ...părură în fugă de după colţ. Trecură pe lângă Webb, alergând ...după atacatorii care fugeau fără să se uite înapoi, doi dintre ei ...ajutându-l pe cel rănit. Aceştia se năpustiră pe uşa din spate a ...clădirii, afară, în soarele strălucitor al după-amiezii, urmăriţi ...îndeaproape de agenţi.

În ciuda intervenţiei paznicilor, Webb simţea în tot corpul dorinţa lui Bourne de a-i urmări pe nenorociţi. Cât de repede se trezise din somnul lui letargic, cât de uşor preluase controlul asupra lui! Se întâmpla pentru că îşi dorea asta? Webb respiră adânc, îşi recăpătă oarecum autocontrolul şi se întoarse către Rongsey Siv.

– Domnule profesor Webb! Rongsey încerca să-şi dreagă vocea. Nu ştiu... Părea complet depăşit. Ochii lui mari şi negri erau holbaţi în spatele lentilelor de la ochelari. Expresia lui era, ca de obicei, impasibilă, dar în ochii aceia Webb vedea toată frica din lume.

– E în regulă acum. Webb îl luă pe Rongsey pe după umeri. Ca întotdeauna, prin reţinerea lui profesorală, se simţea afecţiunea pentru refugiatul cambodgian. Nu se putea abţine. Rongsey trecuse prin necazuri mari – pierzându-şi aproape toată familia în război. Rongsey şi Webb fuseseră în aceeaşi junglă din Asia de Sud-Est şi, oricât ar fi încercat, Webb nu se putea desprinde complet din hăţişul acelei lumi încinse şi umede. Asemenea unei febre recurente, aceasta nu-l părăsea niciodată cu adevărat. Simţi un fior de recunoaştere, ca un vis în stare de trezie.

– *Loak soksapbaee chea tay*? Cum te simţi? spuse el în khmeră.

– Mă simt bine, domnule profesor, răspunse Rongsey în aceeaşi limbă. Dar nu... adică, cum aţi...?

- Ce-ar fi să ieşim? sugeră Webb. Acum chiar întârziase la şedinţa lui Barton, dar puţin îi păsa. Culese de pe jos briceagul şi arma. În timp ce verifica mecanismul de tragere, piedica se rupse. Aruncă la un coş de gunoi arma nefolositoare, dar păstră briceagul.

După colţ, Rongsey îl ajută cu lucrările de semestru împrăştiate pe jos. Apoi străbătură în tăcere coridoarele ce deveneau tot mai aglomerate pe măsură ce se apropiau de partea din faţă a clădirii. Webb recunoştea natura specială a acestei tăceri, greutatea densă a timpului ce revine la normal după un incident violent trăit împreună. Era ceva din război, o consecinţă a junglei; ciudat şi neliniştitor, să se întâmple în acest campus metropolitan care fremăta de viaţă.

Ieşind de pe coridor, se alăturară şuvoiului de studenţi care intrau pe uşile din faţă de la Healy Hall. Chiar acolo, în centrul podelei, lucea stema venerată a Georgetown University. Marea majoritate a studenţilor o ocoleau, pentru că o legendă a universităţii susţinea că dacă păşeai pe ea, nu vei absolvi niciodată. Rongsey era unul dintre studenţii care acordau o mare veneraţie stemei, dar Webb călcă peste ea fără niciun fel de nelinişte.

afară, se pomeniră în lumina orbitoare a soarelui de primăvară, având în față copacii și Old Quadrangle, respirând aerul parfumat al lui de muguri înfloriți. În spatele lor se ridica silueta impunătă a Healy Hall cu fațada ei impozantă de cărămidă roșie, stilul georgian, cu ferestrele cu lucarne de secol nouăsprezece, acoperișul plat și turnul cu ceas de șaizeci de metri din centru.

Cambodgianul se întoarse spre Webb:

Mulțumesc, domnule profesor. Dacă nu veneați...

Rongsey, spuse Webb blând, vrei să vorbim despre asta?

Ochii studentului erau negri, impenetrabili.

- Ce e de spus?

Cred că asta depinde de tine.

O să fie bine, domnule profesor, ridică el din umeri. Nu e prima dată când sunt înjurat.

Webb îl privi pe Rongsey o clipă și, brusc, îl cuprinse o emoție care îl făcu să-l usture ochii. Voia să îl ia în brațe pe băiat, să îl țină aproape de el, să-i promită că niciodată nu i se va mai întâmpla ceva rău. Dar știa că pregătirea budistă a lui Rongsey nu îi va permite să accepte acel gest. Cine putea spune ce se petrecea dincolo de acel exterior care semăna cu o fortăreață? Webb văzuse mulți alții ca Rongsey, obligați de exigențele războiului și ale urii culturale să asiste la moartea, la colapsul unei civilizații, la acel soi de tragedii pe care majoritatea americanilor nu le puteau înțelege. Se simțea puternic înrudit cu Rongsey, o legătură emoțională care era învăluită într-o tristețe uriașă, recunoașterea rănii dinlăuntrul lui ce nu se putea vindeca.

Toate aceste emoții stăteau între ei, poate percepute în tăcere, dar nicicum declarate. Cu un zâmbet reținut, aproape trist, Rongsey îi mulțumi din nou formal lui Webb și își luară rămas-bun.

Webb stătea singur printre studenții și profesorii care se grăbeau pe lângă el și totuși știa că nu era singur cu adevărat. În ciuda eforturilor, personalitatea agresivă a lui Jason Bourne se afirmase încă o dată. Respira încet și puternic, concentrându-se, folosind tehnicile mentale învățate de la prietenul său psihiatru,

Mo Panov, pentru a alunga identitatea lui Bourne. Mai întâi se concentră asupra mediului înconjurător, asupra culorilor albastru şi auriu ale după-amiezii de primăvară, asupra pietrei gri şi cărămizii roşii a clădirilor din jur, asupra mişcării studenţilor, a feţelor zâmbitoare ale fetelor şi a discuţiilor serioase ale profesorilor. Absorbi fiecare element în întregime, fixându-se în timp şi în spaţiu. Atunci şi numai atunci reuşi să îşi întoarcă gândurile spre interior.

Cu ani în urmă, lucrase pentru Ministerul de Externe în Phnom Penh. Fusese căsătorit atunci, nu cu Marie, actuala lui soţie, ci cu o femeie thailandeză pe care o chema Dao. Aveau doi copii, Joshua şi Alyssa, şi locuiau într-o casă de pe malul râului. America se afla în război cu Vietnamul de Nord, dar războiul se întinsese până în Cambodgia. Într-o după-amiază, în timp ce el lucra şi familia lui înota în râu, un avion îi bombardase, ucigându-i.

Webb aproape că înnebunise de durere. În cele din urmă fugise de casa lui şi de Phnom Penh, ajunsese în Saigon şi era un om fără trecut şi fără viitor. Alex Conklin fusese cel care îl luase pe un David Webb bolnav de inimă, pe jumătate nebun, de pe străzile Saigonului şi îl transformase într-un agent secret de primă mână. Webb învăţase să ucidă, îşi exteriorizase ura de sine, îndreptându-şi furia împotriva altora. Când un membru al grupului lui Conklin – un pierde-vară cu apucături rele pe nume Jason Bourne – se dovedise a fi spion, Webb fusese cel care îl executase. Lui Webb ajunsese să îi fie silă de identitatea lui Bourne, dar adevărul era că, adesea, aceasta fusese scopul vieţii lui. Jason Bourne îi salvase viaţa lui Webb de mai multe ori decât îşi putea aminti. Un gând amuzant, dacă nu ar fi fost aşa de real.

Mulţi ani mai târziu, când amândoi se întorseseră la Washington, Conklin îi dăduse o misiune pe termen lung. Devenise agent sub acoperire, luându-şi numele de Jason Bourne, un bărbat de mult mort şi uitat de toţi. Timp de trei ani, Webb *a fost* Bourne, s-a transformat într-un asasin internaţional cu mare reputaţie pentru a vâna un terorist greu de prins.

În Marsilia însă misiunea lui mersese extrem de prost. Fusese împuşcat, aruncat în apele întunecate ale Mediteranei, se crezuse

...mont. Avusese noroc pentru că fusese scos din apă de echipajul ...barci de pescuit şi fusese vindecat de un doctor beţiv din ...ul în care fusese găsit. Singura problemă a fost că în şocul în ...aproape murise îşi pierduse memoria. Ceea ce-i reveniseră ...tau amintirile lui Bourne. Doar mult mai târziu, cu ajutorul ...rie, viitoarea lui soţie, ajunsese să-şi amintească adevărul, ...ul că era David Webb. Dar în acel moment, personalitatea lui ...n Bourne era prea bine întipărită, prea puternică, prea vicleană ...ru a mai muri.

Prin urmare, devenise două persoane: David Webb, profesor ...lingvistică cu o nouă soţie şi, în cele din urmă, doi copii, şi ...n Bourne, agentul antrenat de Alex Conklin pentru a deveni ...spion formidabil. Ocazional, în situaţii de criză, Conklin apela ...perienţa lui Bourne, iar Webb se prezenta la datorie fără ...re de inimă. Dar adevărul era că de foarte multe ori Webb ...extrem de puţin control asupra personalităţii lui Bourne. Ceea ...tocmai se întâmplase cu Rongsey şi cei trei golani de pe stradă ...o dovadă suficientă. Bourne avea un fel de a ieşi la lumină ...scăpa controlului lui Webb, în ciuda tuturor tratamentelor ...ercate cu doctorul Panov.

După ce-i privise pe David Webb şi pe studentul cambodgian ...rbind în cealaltă parte a campusului universităţii, Khan se ...ecură într-o clădire aflată pe diagonala opusă faţă de Healy ...Hall şi urcă până la etajul trei. Khan era îmbrăcat la fel ca toţi ...ilalţi studenţi. Arăta mai tânăr decât cei douăzeci şi şapte de ani ...i lui şi nimeni nu-i arunca vreo privire ciudată. Purta pantaloni ...ki şi o geacă din denim, peste care atârna un rucsac supradimensionat. Tenişii lui nu scoteau niciun zgomot în timp ce străbătea coridorul, trecând pe lângă sălile de curs. În ochii minţii avea o imagine clară a priveliştii la care tocmai asistase. Calcula din nou unghiurile, ţinând cont de arborii seculari care-i puteau ascunde ţinta.

Se opri în faţa celei de-a şasea uşi, auzi vocea unui profesor dinăuntru. Discuţia despre etică îi aduse pe faţă un zâmbet ironic.

După experiența lui – una mare și variată – etica era la fel d moartă și inutilă ca și latina. Trecu la sala următoare, despre ca știa deja că e goală, și intră.

Într-o secundă, închise și încuie ușa după el, traversă până l șirul de ferestre care dădeau spre curtea interioară, deschise un și se puse pe treabă. Scoase din rucsac o pușcă cu lunetă SVD Dragunov de 7,62 mm cu pat rabatabil. Fixă pe ea cătarea optic și o așeză pe pervaz. Privind prin cătare, îl găsi pe David Webb de acum stând singur de cealaltă parte a curții, în fața clădir Healy Hall. Erau copaci chiar în stânga lui. Din când în când dispărea din vizor din cauza vreunui student care trecea prin fa lui. Khan inspiră adânc, expiră încet. Ținti capul lui Webb.

Webb clătină din cap, îndepărtând efectele pe care amintiril le aveau asupra lui și încercând să se concentreze asupra lucrurilo din imediata lui vecinătate. Frunzele foșneau încet de la un vântice care le mișca abia vizibil, cu vârfurile aurite de lumina soarelui Aproape de el, o fată cu cărțile la piept râdea la auzul unei glum O fereastră deschisă de undeva lăsa să se audă un acord de muzic pop. Webb, încă gândindu-se la toate lucrurile pe care voia să i l spună lui Rongsey, era gata să urce primele trepte ale intrării de l Healy Hall când un ușor *pfiu*! îi sună în urechi. Reacționând din instinct, se adăposti după tulpina unui copac.

Ești atacat! îi striga vocea atât de cunoscută a lui Bourne, reapărând în mintea lui. *Mișcă-te acum!* Și corpul lui Webb reacționă, înaintând cu greu în timp ce alt glonț, cu percuția inițială înăbușită de un amortizor, scobi coaja copacului de lângă obrazul lui.

Un trăgător. Gândurile lui Bourne începură să inunde mintea lui Webb ca răspuns al organismului care era atacat.

Lumea obișnuită era în ochii lui Webb, dar lumea extraordinară care mergea în paralel cu ea, lumea lui Jason Bourne – secretă, rarefiată, privilegiată, mortală – îi ardea mintea asemenea napalmului*. În răstimpul unei bătăi de inimă fusese smuls din

* Substanță cu aspect gelatinos, compusă din săruri de aluminiu, din acizi grași, care, în amestec cu benzina, servește la fabricarea bombelor incendiare (n. red.).

...i cu zi a lui David Webb, separat de toate lucrurile şi de ...ucru dragi lui Webb. Chiar şi întâlnirea întâmplătoare cu ... părea acum să facă parte dintr-o altă viaţă. Cu spatele, în ...ntei lunetistului, pipăi copacul punând palma pe urma ...ului. Privi în sus. Jason Bourne fu acela care găsi traiectoria ...ului, identificând o fereastră de la etajul trei al unei clădiri ... în diagonala curţii.

...ste tot, în jurul lui, studenţii de la Georgetown mergeau ..., se plimbau, argumentau şi schimbau opinii. Nu văzuseră ... desigur, şi dacă, din întâmplare, auziseră sunetele acestea, ...i dăduseră nicio importanţă şi le uitaseră repede. Webb părăsi ...ţia copacului, intrând repede într-un grup de studenţi. Se ...ecă printre ei, grăbit, dar păstrând pe cât posibil ritmul lor ... Acum ei erau protecţia lui, ascunzându-l pe Webb de ...ca lunetistului.

...i se părea că e numai pe jumătate conştient, un somnambul ...vedea totuşi şi simţea totul cu o atenţie mărită. O componentă ...portantă a atenţiei sale era şi un soi de dispreţ pentru acei civili ... populau lumea obişnuită, inclusiv David Webb.

După a doua împuşcătură, Khan se trăsese înapoi, confuz. ...era o stare de lucruri cunoscută. Mintea îi lucra intens, evaluând ...a ce tocmai se întâmplase. În loc să intre în panică şi să alerge ...a un animal speriat înapoi în Healy Hall, aşa cum anticipase Khan, Webb se mutase calm la adăpostul copacilor, ieşind din câmpul lui vizual. Acest lucru fusese destul de improbabil – şi complet ...potrivit pentru omul descris în dosarul lui Spalko –, iar apoi Webb folosise urma lăsată de al doilea glonţ în copac pentru a-şi ...ce o părere despre traiectorie. Acum, folosind studenţii ca acoperire, se îndrepta chiar spre această clădire. Improbabil, dar ataca ...loc să fugă.

Uşor enervat de întorsătura neaşteptată a lucrurilor, Khan dezmembră repede puşca şi o aşeză la locul ei. Webb ajunsese pe treptele clădirii. Avea să fie aici în câteva minute.

*

Bourne se desprinse de fluxul de pietoni şi se năpusti în clădire. Odată intrat, urcă scările sărind până la etajul trei. Coti la stânga. A şaptea uşă pe stânga; o sală de curs. Coridorul era plin de zgomotul studenţilor veniţi aici din toată lumea – africani, asiatici, latino-americani, europeni. Fiecare chip, indiferent cât de superficial privit, se înregistra pe ecranul memoriei lui Jason Bourne.

Sporovăiala puţin zgomotoasă a studenţilor şi râsetele lor zglobii negau pericolul din împrejurimi. În timp ce se apropia de uşa sălii de curs, deschise lama briceagului confiscat mai devreme şi îşi încolăci degetul în jurul ei, astfel încât lama să iasă ca o ţeapă printre al doilea şi al treilea deget. Deschise uşa cu o mişcare lentă, se făcu ghem şi se rostogoli înăuntru, aterizând în spatele catedrei masive din stejar, la vreo trei metri de uşă. Mâna în care ţinea cuţitul era ridicată; era pregătit pentru orice.

Se ridică prudent. O sală de curs goală îi zâmbea dispreţuitor, plină doar de praf de cretă şi pete de lumină. Se ridică şi privi în jurul lui o secundă, cu nările dilatate de parcă ar fi putut să aspire aroma lunetistului şi să-i recompună imaginea din neant. Traversă sala până în dreptul ferestrelor. Una era deschisă, a patra din stânga. Se aşează în cadrul ei privind locul dintre copaci unde stătuse chiar el cu puţin timp în urmă, vorbind cu Rongsey. Aici stătuse lunetistul. Bourne şi-l imagina sprijinind ţeava puştii de pervaz, privind cu un ochi prin cătarea puternică, cercetând partea opusă a curţii. Jocul de lumini şi umbre, studenţii care traversau, o izbucnire bruscă în râs sau schimburi de cuvinte. Cu degetul pe trăgaci, trăgând lent. *Pfu! Pfu!* O împuşcătură, două.

Bourne studie cadrul ferestrei. Privind în jur, se apropie de tija metalică care urma linia peretelui acoperit de table de scris şi adună o mână de praf de cretă. Revenind la fereastră, suflă încet praful de cretă de pe degete pe suprafaţa plată a pervazului. Nu apăru nici măcar o amprentă. Fusese curăţat. Îngenunche, uitându-se la peretele de sub fereastră şi la podeaua de sub picioarele lui. Nu găsi nimic – niciun chiştoc incriminator, niciun

[illegible] par, niciun cartuș. Asasinul acesta meticulos dispăruse într-un [illegible] la fel de ordonat cum și apăruse. Inima îi bătea nebunește, [illegible] a ii lucra la capacitate maximă. Cine ar încerca să-l ucidă? [illegible], nu era nimeni din viața lui de acum. Cel mai rău lucru din [illegible] ra cearta de săptămâna trecută cu Bob Drake, șeful Departa-[illegible]mentului de Etică, a cărui predilecție de a vorbi despre domeniul [illegible] ta atât legendară, cât și deranjantă. Nu, amenințarea asta venea [illegible] lumea lui Jason Bourne. Fără îndoială erau mulți candidați [illegible] trecutul lui, dar câți dintre ei puteau să refacă drumul de la [illegible]d Webb la Jason Bourne? Asta era întrebarea care-l îngrijora [illegible]devărat. Deși o parte din el voia să se ducă acasă, să vorbească [illegible] pre asta cu Marie, știa că singura persoană care avea suficiente [illegible]ștințe despre umbra lui Bourne pentru a-l putea ajuta era Alex [illegible]nklin, omul care, asemenea unui vrăjitor, îl crease pe Bourne [illegible] din nimic.

Traversă sala spre telefonul din perete, ridică receptorul și [illegible]ta codul de acces al corpului profesoral. Când prinse o linie [illegible]ternă, formă numărul privat al lui Alex Conklin. Conklin, acum [illegible] jumătate retras din CIA, trebuia să fie acasă. Bourne primi un [illegible]nal de ocupat.

Fie aștepta aici ca Alex să închidă telefonul – ceea ce, [illegible]noscându-l pe Alex, putea însemna o jumătate de oră sau mai [illegible]mult –, fie se ducea acasă la el cu mașina. Fereastra deschisă [illegible]ucă-și bătea joc de el. Ea știa mai multe decât el despre ceea ce [illegible] întâmplase.

Părăsi sala de curs, îndreptându-se spre scări. Îi scana pe cei [illegible]din jurul lui fără să se gândească, căutând pe cineva pe lângă care [illegible]trecuse în drum spre sală.

Traversând grăbit campusul, ajunse curând în parcare. Era [illegible]gata să intre în mașină, când se răzgândi. Inspectând rapid, dar [illegible]meticulos exteriorul și motorul mașinii, își dădu seama că nu fusese [illegible]spartă. Mulțumit, se așeză la volan, porni motorul și ieși din [illegible]campus.

Alex Conklin trăia pe o proprietate rurală din Manassas, Virginia. Când Webb ajunse la periferia orașului, cerul căpătase o

strălucire mai intensă; simțea în aer un fel ciudat de nemișcar[illegible] parcă zona rurală pe care o străbătea își ținea respirația.

Cât despre personalitatea lui Bourne, Webb îl ura și îl [illegible] în același timp pe Conklin. Era un tată, un co-conspirator, con[illegible] exploatator. Alex Conklin era cel care păstra cheile trecutulu[illegible] Bourne. Era imperativ să vorbească acum cu el, pentru ca [illegible] era singurul care putea ști cum cineva care-l urmărea pe J[illegible] Bourne ajunsese la David Webb în campusul Universit[illegible] Georgetown.

Lăsase orașul în urmă și când ajunse în zona rurală a Virgi[illegible] partea cea mai strălucitoare a zilei se încheiase. Straturi groa[illegible] nori acopereau soarele, iar dealurile verzi ale Virginiei [illegible] măturate de pale puternice de vânt. Apăsă pe accelerație și ma[illegible] zvâcni înainte, cu motorul funcționând liniștit.

Urmând curbele protejate de parapeți ale autostrăzii, deod[illegible] își dădu seama că nu îl văzuse pe Mo Panov de mai bine de o lun[illegible] Mo, psiholog al Agenției recomandat de Conklin, încerca să rep[illegible] sufletul fracturat al lui Webb, să ascundă pentru totdeau[illegible] identitatea lui Bourne și să-l ajute pe Webb să-și recupere[illegible] amintirile pierdute. Prin tehnicile lui Mo, Webb regăsise fragment[illegible] de memorie pe care le crezuse pierdute și le adusese din nou [illegible] conștient. Dar munca era grea, istovitoare și nu era ceva neobișnuit pentru el să întrerupă ședințele la sfârșit de semestru, când viața [illegible] devenea îngrozitoare.

Ieși de pe autostrada principală și porni spre nord-vest, pe [illegible] șosea asfaltată cu două sensuri. De ce își amintise de Panov chia[illegible] acum? Bourne învățase să aibă încredere în simțurile și intuiți[illegible] lui. Mo, apărând de nicăieri, era un fel de indicator de direcție. C[illegible] sens avea Panov pentru el acum? Memorie, da, dar ce altceva? Bourne își aminti. Ultima dată când se întâlniseră, vorbise cu Panov despre liniște. Mo îi spusese că liniștea era un instrument puternic în lucrul cu memoria. Având nevoie să fie ocupată, minții, nu [illegible] plăcea liniștea. Dacă puteai induce o stare de liniște aproape totală în mintea conștientă, era posibil ca o amintire pierdută să apară pentru a umple spațiul. *Ok*, se gândi Bourne, *dar de ce să mă gândesc la liniște chiar acum*?

[illegible] decât atunci când intrase pe aleea lungă şi [illegible] lui Conklin. Lunetistul folosise un amortizor, al [illegible] era să-l facă neobservat. Dar un amortizor [illegible] lui. La o armă cu rază lungă de acţiune, ca [illegible] folosise lunetistul, ar fi afectat semnificativ [illegible]. Ar fi trebuit să ţintească trunchiul lui Bourne [illegible] cu şansă mai mare de reuşită datorită masei [illegible], în loc de asta, trăsese în zona capului. Nu era [illegible] supunem că încerca să îl ucidă. Dar dacă încerca [illegible] dea un avertisment – era cu totul altceva. Acest [illegible] avea o personalitate, apoi, dar nu era expusă; [illegible] nicio dovadă a curajului său. Şi totuşi avea o [illegible] stabilită – măcar asta era clar.

[illegible] trecu de silueta uriaşă şi strâmbă a vechiului hambar, [illegible] anexe mai mici – instalaţii utilitare, spaţii de depozitare [illegible] fel. Apoi apăru casa. Era aşezată printre pâlcuri de [illegible] şi cedri albaştri, copaci bătrâni care se aflau aici [illegible] zeci de ani, mai bătrâni cu un deceniu decât casa [illegible] Proprietatea aparţinuse unui general de armată, acum [illegible] fusese puternic implicat în activităţi clandestine şi mai [illegible] dezgustătoare. Ca rezultat, conacul – întreaga proprietate [illegible] era un fel de fagure de tunele subterane, intrări şi ieşiri [illegible]. Bourne îşi imagina că pe Conklin îl amuza să trăiască [illegible] loc înţesat de atâtea secrete.

[illegible] parcă, văzu nu numai BMW-ul seria 7 al lui Conklin, [illegible] lui Mo alături. Mergând pe aleea de piatră vânătă, [illegible] deodată mai uşurat. Cei mai buni doi prieteni ai lui din [illegible] asta – în felul lor, ambii depozitarii trecutului său – erau [illegible]. Împreună, aveau să rezolve enigma aşa cum le [illegible] pe toate înainte. Urcă pe portic şi sună. Lipindu-şi [illegible] de uşa lăcuită de tek, auzi voci înăuntru. Încercă clanţa, [illegible] descuiată.

In minte i se declanşă o alarmă şi, pentru o clipă, se opri în [illegible] uşii întredeschise ascultând tot ce se auzea în casă. [illegible] că era acolo, la ţară, unde lumea practic nu auzise de

crimă – obiceiurile vechi nu piereau niciodată. Simțul hiper
de securitate al lui Conklin i-ar fi dictat să încuie ușa din
indiferent că era sau nu acasă. Deschizând briceagul, intră în
dându-și prea bine seama că un atacator – unul din echipa
lichidare trimisă să-l ucidă – putea să se ascundă înăuntru.

Holul cu candelabru se termina cu un rând lat de trepte la
ce duceau sus, către o galerie deschisă la fel de lată. La dre
era livingul formal, la stânga o camera de relaxare, cu un ba
canapele de piele adânci, masculine. În continuarea acesteia e
cameră mai mică, mai intimă, pe care Alex o transformase în bi

Bourne se ghidă după zgomotul vocii din camera cu bar.
televizorul cu ecran lat un comentator CNN, telegenic, stătea
intrarea Hotelului Oskjuhlid. Grafica suprapusă indica faptul
se afla la Reykjavík, în Islanda. „... natura insuficientă a summitul
cu privire la terorism ce va urma preocupă pe toată lumea de aic

Nu era nimeni în cameră, dar pe măsuța de cocktail erau do
pahare de modă veche. Bourne ridică unul, îl mirosi. *Speysi*
single-malt, maturat în butoi de cireș. Aroma complexă
scotch-ului preferat al lui Conklin îl dezorientă, aducându-i amint
de ceva, o viziune a Parisului. Era toamnă și frunze roșii de castan
sălbatic zburau pe Champs-Elysées. Privea pe fereastră dintr-un
birou. Se luptă cu viziunea care era așa de puternică, încât păre
că-l smulge din sine, părea să se afle chiar în Paris, dar, își reamint
iute, se afla în Manassas, Virginia, în casa lui Alex Conklin, și
ceva nu era în regulă. Se luptă, încercând să rămână vigilent, atent,
dar amintirea, declanșată de aroma băuturii, era copleșitoare, ia
el își dorea așa de mult să *știe*, să-și umple golurile din memorie.
Și, astfel, se descoperi pe sine în biroul din Paris. Al cui? Nu al
lui Conklin – Alex nu avusese niciodată un birou în Paris. Acel
miros, cineva cu el în birou. Se întoarse și văzu pentru o secundă
imaginea unei fețe pe jumătate cunoscute.

Se smulse de acolo. Deși era înnebunitor să ai o viață pe care
nu ți-o amintești decât în reprize trunchiate, cu tot ce se întâmplase
și lucrurile de aici ușor pe dos, nu își putea permite să se lase

Mo despre aceste declanşatoare? Puteau proveni
un miros, chiar şi din atingerea a ceva, şi îi spusese
le putea extrage prin repetarea stimulului
Dar nu acum. Trebuia să-i găsească pe Alex şi

văzu un carneţel pe masă şi îl ridică. Părea gol;
fusese ruptă. Dar când o întoarse puţin, se vedeau
Cineva probabil Conklin - scrisese „NX 20".
în buzunar.

numărătoarea inversă a început. Peste cinci zile,
va şti dacă apare o nouă viziune, o nouă ordine
dacă popoarele lumii care respectă legea vor putea trăi
monie." Prezentatorul continua să vorbească, cedând
lame.

opri televizorul cu telecomanda şi se făcu linişte. Era
Mo şi Conklin să fie ieşiţi la plimbare, felul preferat al
a slăbi în timp ce făcea conversaţie, şi el, fără îndoială,
lont ca bătrânul să-şi facă exerciţiile. Dar rămânea uşa
, care era chiar ciudat.

Bourne se întoarse pe unde venise, ajungând din nou în hol şi
dulapurile câte două odată. Ambele dormitoare de oaspeţi erau
fără niciun semn că ar fi fost locuite recent, la fel ca şi băile
La capătul holului intră în dormitorul principal al lui
Mo, un loc spartan care se potrivea cu un bătrân soldat. Patul
mic şi tare, nu mai mare decât o saltea de paie. Era nefăcut,
arăta clar faptul că Alex dormise aici în seara precedentă. Dar,
cum i se potrivea unui maestru al secretelor, foarte puţine
îi indicau trecutul său. Bourne ridică o fotografie înrămată
portretul a unei femei cu păr lung şi ondulat, cu ochi deschişi la
culoare şi cu un zâmbet uşor ironic. Recunoscu în fundal leii din
faţa intrării ai fântânii Saint-Sulpice. Paris. Bourne aşeză fotografia
la loc şi verifică în baie. Nimic interesant.

Înapoi jos, două bătăi de clopot anunţară ora în biroul lui
Conklin. Era ceasul unui vapor vechi, cu sunet de clopot, muzical.
Dar pentru Bourne, sunetul luase o alură ameninţătoare. I se părea

că dangătul clopotului străbătea casa în goană asemenea unui [illegible] negru, iar inima îi bătu mai repede.

Străbătu holul, trecu de bucătărie, nu fără să-şi bage capul [illegible] uşă pentru o secundă. Pe aragaz era un ceainic, dar blaturile [illegible] oţel inoxidabil erau curate ca lacrima. În frigider, maşina de ghe[illegible] pregătea cuburi. Şi apoi îl văzu – bastonul lui Conklin, lăcuit şi [illegible] mânerul răsucit de argint din vârf. Alex avea un picior de le[illegible] rezultatul unei întâlniri deosebit de violente din străinătate; nu [illegible] fi ieşit niciodată fără baston.

Biroul era imediat la stânga, o cameră confortabilă, lambrisa[illegible] cu lemn, aflată într-un colţ al casei, ale cărei ferestre dădeau sp[illegible] o pajişte umbrită de copaci, o terasă de lespezi în mijlocul că[illegible] se afla un bazin şi, dincolo de ea, începutul pădurii de pini [illegible] copaci de esenţă tare care acopereau aproape întreaga proprietat[illegible] Cu un sentiment de pericol iminent, Bourne se îndreptă spre birou[illegible] În momentul în care intră, rămase îngheţat.

Nu era niciodată foarte conştient de dihotomia din interiorul său, căci o parte din el devenise detaşată, un observator obiectiv. Această parte complet analitică a creierului său îi observă pe Alex Conklin şi pe Mo Panov, căzuţi pe covorul persan, bogat ornamentat. Din rănile de la cap li se scursese sânge care se impregnase în covor, pe alocuri trecând de el şi formând băltoace pe parchetul lăcuit. Sânge proaspăt, încă strălucind. Conklin se holba la tavan, cu ochii înceţoşaţi. Avea faţa roşie şi furioasă, de parcă toată fiereа pe care o ascunsese în sine ieşise la suprafaţă. Capul lui Mo era răsucit de parcă ar fi încercat să privească în spate atunci când a fost împuşcat. Pe faţa lui era zugrăvită o expresie inconfundabilă de frică. În ultima clipă, văzuse moartea venind.

Alex! Mo! Doamne! Doamne! Dintr-odată, emoţia îi cuprinse întreaga fiinţă şi Bourne se pomeni în genunchi, cu mintea vuindu-i de şoc şi groază. Întreaga lui lume era zdruncinată din temelii. Alex şi Mo morţi – chiar şi cu înfiorătoarea dovadă în faţa ochilor –, era greu de crezut. Să nu mai vorbească niciodată cu ei, să nu mai aibă acces la experienţa lor. Un amestec de imagini îi treceau prin faţa ochilor, amintiri cu Alex şi Mo, momente petrecute împreună, timpuri

[illegible] de pericol şi moarte subită şi apoi, după acestea, [illegible] confortul unei intimităţi care nu putea proveni decât din [illegible] ulat. Două vieţi luate cu forţa, nelăsând în urmă decât [illegible] Cu o fermitate uimitoare, uşa către trecutul său se [illegible] Bourne, cât şi Webb erau în doliu. Bourne se lupta să [illegible] mătura emoţiile isterice ale lui Webb, îşi impunea să nu [illegible] era o îngăduinţă pe care nu şi-o putea permite. [illegible] ndească.

[illegible] trecu la treabă înregistrând mental scena crimei, [illegible] detalii în minte, încercând să-şi dea seama ce se [illegible] Se apropie atent să nu calce în sânge sau să tulbure [illegible] va. Alex şi Mo fuseseră împuşcaţi mortal, probabil cu [illegible] afla între ei pe covor. Era lovitura unui profesionist, [illegible] re. Bourne prinse cu coada ochiului luciul telefonului [illegible] blocat în mâna lui Alex. Pesemne că vorbea cu cineva atunci [illegible] impuşcat. Se întâmplase atunci când Bourne încercase [illegible] mai devreme? Destul de posibil. După aspectul sângelui, [illegible] cadavrelor, lipsa lui *rigor mortis* la nivelul degetelor, [illegible] fuseseră ucişi cu o oră înainte.

Un [illegible] unet slab de la distanţă începu să i se infiltreze printre [illegible] Sirene! Bourne ieşi din birou şi se îndreptă spre fereastra [illegible] dea în faţă. Pe alee se apropia un convoi de maşini ale [illegible] Statale din Virginia, cu girofarul pornit. Bourne era pri- [illegible] intr-o casă în care se aflau cadavrele a doi bărbaţi asasinaţi, [illegible] un alibi plauzibil. Acest lucru i se înscenase. Dintr-odată, [illegible] ghearele unei capcane inteligente strângându-se în jurul său.

2

Piesele se legau în mintea lui. Împuşcăturile de exper
îndreptate asupra lui în campus nu voiseră să îl ucidă, c
să îl alăture celorlalţi, să îl forţeze să vină la Conklin. Dar Conklin
şi Mo fuseseră deja ucişi. Cineva era încă acolo, privind ş
aşteptând să sune la poliţie imediat ce Bourne apărea. Bărbatul
care trăsese în el în campus?

Fără să stea pe gânduri, Bourne înşfăcă telefonul mobil al lui
Alex, alergă în bucătărie, deschise o uşă îngustă ce dădea spre
nişte scări care duceau la subsol şi scrută întunericul. Auzea
foşnetul staţiilor de radio ale poliţiei, scârţâitul pietrişului, bătăile
de la uşa din faţă. Se ridicau voci de protest.

Bourne merse până la sertarele din bucătărie, scotoci până ce
găsi lanterna lui Conklin şi apoi intră în subsol; o secundă, stătu
într-un întuneric deplin. Raza orientată de lumină ilumina treptele
în timp ce coborî repede, în tăcere. Simţea mirosul de beton, lemn
vechi, lac şi combustibil de la centrală. Găsi trapa de sub scări, o
deschise. Odată, într-o după-amiază rece şi înzăpezită de iarnă,
Conklin îi arătase intrarea subterană pe care generalul o folosise
pentru a ajunge la heliportul privat de lângă grajduri. Bourne auzea
scândurile scârţâind deasupra capului. Poliţiştii erau în casă. Este
posibil să fi găsit deja cadavrele. Trei maşini, doi oameni morţi.
Nu avea să dureze mult până identificau numărul de înmatriculare
al maşinii sale.

Intră aplecat pe coridorul de trecere, aşeză trapa la loc. Se
gândi la paharul pe care îl ridicase de pe masă, prea târziu. *Când
criminaliştii o să pună praful, îmi vor găsi amprentele. Ele, şi
maşina mea parcată pe alee...*

Nu avea rost să se gândească la asta acum, trebuia să se mişte!
Aplecat de mijloc, îşi croi drum prin pasajul strâmt. După trei
metri se lărgi, aşa că putea merge normal. Se simţea din nou ume-
zeală în aer; de undeva, de aproape, se auzea apă picurând. Îşi
dădu seama că trecuse de fundaţia casei. Bourne grăbi pasul şi,

minute mai târziu, ajunse la un alt rând de scări. Acestea metal, de tip militar. Le urcă şi, în vârf, împinse cu umărul. luse o altă trapă. Aer proaspăt, lumina blândă şi toare a sfârşitului de zi, bîzâitul insectelor deasupra lui. marginea heliportului generalului.

era presărată cu nuiele şi bucăţi de crengi uscate. La un dat, o familie de ratoni îşi croise drum în adăpostul nat cu acoperiş de scânduri de la marginea pistei. Totuşi, portul era ţinta lui. Îi întoarse spatele şi se afundă în pădurea de pini.

Planul lui era să ocolească larg şi să se îndepărteze de casă, pa proprietate, ajungând în cele din urmă la autostradă, nt de departe de orice cordon creat de poliţie în jurul tăţii. Totuşi, obiectivul lui imediat era cursul de apă ce domeniul aproape în diagonală. Nu avea să dureze mult, până ce poliţiştii aduceau câini. Nu prea putea să îşi mirosul pe pământ uscat, dar în apa curgătoare până şi aveau să-i piardă urma.

Strecurându-se printre tufişurile muşcătoare, pline de spini, la o movilă mică şi se opri între cedri, ascultând cu atenţie. tal să catalogheze toate sunetele normale ale acestui mediu, încât să-şi dea seama repede de sunetul unui intrus. Era m de conştient că, cel mai probabil, un duşman se afla prin opiere. Ucigaşul prietenilor săi, al ancorelor vieţii sale trecute. nţa de a-l prinde pe acel duşman se ciocnea de necesitatea de pa de poliţie. Oricât de mult şi-ar fi dorit să-l prindă pe ucigaş, ştia că era esenţial să se afle în afara razei cordonului înainte ca acesta să fie instalat complet.

In momentul în care Khan intrase în pădurea deasă de pini şi ci de esenţă tare de pe proprietatea lui Alex Conklin, se simţise ntors acasă. Bolta de un verde întunecat se închidea deasupra apului său, aruncându-l într-un amurg prematur. Deasupra capului dea lumina soarelui strecurându-se printre crengile de sus, dar totul era întunecime şi obscuritate, cu atât mai bine pentru

a-şi putea urmări prada. Îl urmărise pe Webb de la campusul universităţii până la casa lui Conklin. În cursul carierei auzise de Alexander Conklin, ştia ce legendar şef de spioni fusese. Ceea ce îl uimea era de ce să fi venit David Webb aici? De ce să-l fi cunoscut pe Conklin? Şi cum se făcea că aşa de mulţi poliţişti apăruseră pe proprietate după Webb?

Auzi lătrături în depărtare şi ştiu că poliţia trebuia să fi dat drumul câinilor. Mai sus, îl văzu pe Webb străbătând pădurea de parcă o cunoştea bine. O altă întrebare fără un răspuns evident. Khan mări pasul, întrebându-se încotro se îndrepta Webb. Apoi auzi un pârâu şi ştiu exact la ce se gândea prada lui.

Khan se grăbi şi ajunse la pârâu înaintea lui Webb. Ştia că prada lui avea să se îndrepte în aval, departe de traiectoria câinilor. Atunci văzu salcia uriaşă, şi un rânjet i se instală pe chip. Un copac puternic, bine ramificat era exact ce îi trebuia.

Lumina arămie a apusului se ţesea printre copaci sub forma unor ace de foc, iar privirea lui Bourne fu atrasă de stacojiul ce aprindea marginile frunzelor.

La marginea culmii, terenul cobora destul de abrupt şi drumul devenea mai instabil. Distingea murmurul uşor al pârâului din apropiere şi se îndreptă spre el cât mai repede. Zăpada iernii se combinase cu ploile de primăvară timpurie, iar pârâul era umflat. Intră fără nicio ezitare în apa rece ca gheaţa, pentru că numai aşa câinii aveau să-i piardă urma şi să fie dezorientaţi şi, cu cât se îndepărta mai mult de mal, cu atât avea să le fie mai greu să-i ia din nou urma.

În siguranţă pentru moment, gândurile îi alergară la soţia sa, Marie. Trebuia să ia legătura cu ea. Acum nici nu se punea problema să se ducă acasă; acest lucru i-ar fi pus imediat în pericol. Dar trebuia să o contacteze pe Marie, să o avertizeze. Era sigur că Agenţia îl va căuta acasă şi, negăsindu-l, aveau să o reţină pe Marie, să o interogheze, presupunând că ea ar şti unde se află. Şi mai exista posibilitatea şi mai înfricoşătoare ca oricine i-ar fi înscenat totul să încerce să ajungă la el folosindu-i familia.

...spurând brusc din cauza îngrijorării scoase mobilul lui ... lui, formă numărul lui Marie, introduse un mesaj-text. Era ...mur cuvânt: *Diamant*. Acesta era cuvântul de cod asupra ...zuse de acord cu Marie mai înainte, cod ce trebuia folosit ...n caz de urgențe extreme. Era o instrucțiune pentru ea, să ...pui și să plece imediat la casa lor de siguranță. Trebuiau să ...nă cu toții acolo, în siguranță fără să comunice, până ce ...ne avea să-i trimită semnalul „totul în regulă". Telefonul lui ...mai și Bourne văzu textul lui Marie: *Repetă, te rog.* Nu era ...punsul stabilit. Apoi își dădu seama de ce nu înțelegea. O ...tase de pe mobilul lui Alex, nu de pe al lui. Repetă mesajul, *...INT*, de astă dată scriindu-l cu majuscule. Așteptă, cu ...llarea oprită, și apoi sosi răspunsul ei: *CLEPSIDRĂ*. Bourne ...ut ușurat. Marie înțelesese: știa că mesajul e real. Chiar în ...moment ea aduna copiii, îi urca în jeep și pleca lăsând totul ...mă.

Rămânea totuși cu un sentiment de îngrijorare. Avea să se ...ta cu mult mai bine în momentul în care avea să-i audă vocea, ...l avea să-i explice ce se întâmplase, că el era bine. Bărbatul ...re îl cunoștea ea – David Webb – fusese deja preluat din nou ...Bourne. Marie îl ura și se temea de Jason Bourne. Și de ce nu? ...posibil ca, într-o zi, Bourne să fie tot ce mai rămânea din ...onalitatea care se afla în corpul lui David Webb. A cui era ...? A lui Alexander Conklin.

I se părea uimitor și de-a dreptul improbabil să-l poată iubi ...est om și în același timp să-i fie silă de el. Cât de misterioasă ...buie să fie mintea umană, dacă putea conține simultan asemenea ...opii extreme contradictorii, dacă putea atenua cu ajutorul rațiunii ...le calități rele, despre a căror existență știa, pentru a dezvolta ...tune pentru o persoană. Dar Bourne știa asta, nevoia de a ...bi și a fi iubit este un imperativ uman.

Își continuă aceste gânduri în timp ce mergea prin apă, care, ...toată strălucirea, era extraordinar de limpede. Peștișorii săgetau ...colo și încoace, netulburați de prezența lui. O dată sau de două ...văzu un păstrăv într-o strălucire argintie, cu gura osoasă ușor ...chisă de parcă ar fi căutat ceva. Ajunsese la o cotitură unde o

salcie mare, cu rădăcinile lacome de umezeală, atârna deasupra albiei. Atent la orice sunet, la orice semn că urmăritorii lui se apropiau, Bourne nu auzea nimic în afară de susurul apei prin care mergea.

Atacul veni de undeva de sus. Nu auzi nimic, dar simți schimbarea de lumină, apoi o greutate care-l împingea în jos înainte să fie scufundat în apă. Simți presiunea uriașă a corpului apăsându-i partea de mijloc și plămânii. În timp ce se lupta să respire, atacatorul îl izbi cu capul de pietrele din albia râului. Un pumn îl lovi în rinichi și rămase complet fără aer.

În loc să facă față atacului, Bourne își forță corpul să rămână complet fără vlagă. În același timp, în loc să lovească, își trase coatele pe lângă corp și, în momentul în care corpul îi era cât se poate de inert, se ridică pe ele, răsucindu-și trunchiul. În timp ce se răsucea, lovi în sus cu marginea palmei. Când greutatea căzu, trase aer în plămâni. Apa îi curgea șiroaie pe față, încețoșându-i vederea, astfel încât nu putea vedea decât profilul atacatorului. Lovi în direcția lui, dar întâlni numai aerul.

Atacatorul dispăru la fel de repede cum apăruse.

Khan, gâfâind și căznindu-se să vomite în timp ce se târa prin albia pârâului, încercă să pompeze aer în mușchii spasmatici și cartilajul rănit din gât. Uluit și furios, ajunse în tufișuri și curând dispăru în hățișul pădurii. Forțându-se să respire normal, își masa ușor zona sensibilă lovită de Webb. Nu fusese o lovitură norocoasă, ci un contraatac calculat, expert. Khan era confuz, îl străbătea o urmă de frică. Webb era un om periculos – mult mai periculos decât avea dreptul să fie un profesor universitar. Se mai trăsese în el înainte; intuia traiectoria unui glonț, era capabil să se descurce în sălbăticie, lupta corp la corp. Și la primul semn că ar fi avut vreo problemă, venise la Alexander Conklin. Cine era omul ăsta? Un lucru era sigur, n-o să-l mai subestimeze încă o dată. Avea să-l urmărească din nou, să recâștige avantajul psihologic. Înainte de sfârșitul inevitabil, voia ca Webb să se teamă de el.

*

Martin Lindros, director adjunct al CIA, ajunse la domeniul [illegible] al răposatului Alexander Conklin exact la ora şase şi [illegible] minute. Îl aştepta cel mai mare detectiv în grad din Poliția [illegible] din Virginia, un bărbat cu început de chelie, pe fața căruia [illegible] o anumită preocupare, pe nume Harris. Acesta care încerca [illegible] dreze disputa teritorială ce izbucnise între poliția statală, [illegible] rifului din regiune şi FBI, care toate începuseră să-şi [illegible] teritoriul imediat ce fuseseră descoperite identitățile celor [illegible] bați. Când Lindros coborî din maşină, numără vreo zece [illegible] le şi de trei ori mai mulți oameni. Era nevoie de un simț al [illegible] şi de un scop.

Strângându-i mâna lui Harris, îl privi drept în ochi şi spuse:

Domnule detectiv Harris, FBI-ul e pe-afară. Noi doi o să [illegible] împreună la această dublă omucidere.

Da dom'le, spuse Harris înviorat. Era înalt şi, poate în [illegible] pensație, dezvoltase o uşoară cocoaşă care, împreună cu ochii [illegible] şi apoşi şi fața pământie, îl făceau să pară că a rămas fără [illegible] cu mult timp în urmă. Mulțumesc. Am nişte…

Nu-mi mulțumi, domnule detectiv, îți garantez că va fi o [illegible] rocire de caz. Îşi trimise asistentul să discute cu FBI-ul şi cu [illegible] malul şerifului. Vreo urmă de David Webb? Auzise de la cei [illegible] FBI, când i se făcuse legătura cu ei, că maşina lui Webb [illegible] găsită parcată pe aleea lui Conklin. Nu Webb, de fapt. Jason [illegible] me. Şi acesta era motivul pentru care directorul CIA-ului îl [illegible] ese să se ocupe personal de investigație.

Nu încă, spuse Harris. Dar am dat drumul la câini.

Bun. Ați delimitat perimetrul?

Am încercat să-mi trimit oamenii în teren, dar apoi cei de la [illegible] FBI… Harris clătină din cap. Le-am spus că timpul e esențial.

Lindros aruncă o privire la ceas.

Perimetru de opt sute de metri. Foloseşte nişte oameni să [illegible] un alt cordon la patru sute de metri. S-ar putea să găsească [illegible] util. Cheamă mai mulți oameni dacă e nevoie.

În timp ce Harris vorbea în stația mobilă, Lindros îl privi evaluator.

– Care e prenumele tău? întrebă când detectivul terminase d dat ordine.

Detectivul îi aruncă o privire jenată.

– Harry.

– Harry Harris. Glumeşti, nu?

– Nu, domnule. Mă tem că nu.

– Ce a fost în capul părinților tăi?

– Nu cred că a fost ceva, domnule.

– Bine, Harry. Să aruncăm o privire la ce avem aici. Lindro avea în jur de patruzeci de ani, era un absolvent de Ivy League inteligent şi cu părul grizonant, care fusese recrutat pentru Agenți de la Georgetown. Tatăl lui Lindros fusese un bărbat cu o voință de fier, care spunea exact ce avea de spus şi avea propriul său fe de a face lucrurile. Îi insuflase această independență ciudată tână rului Martin deopotrivă cu simțul datoriei față de țară, şi Lindro credea că acestea erau calitățile care-i atrăseseră atenția Direc torului Agenției Centrale.

Harris îl conduse în birou, dar nu înainte ca Lindros să remarce cele două pahare de modă veche de pe măsuța de cocktail din camera unde stăteau cei doi înainte de nenorocire.

– A atins cineva astea, Harry?

– Din câte ştiu eu, nu, domnule.

Spune-mi Martin. O să ajungem să ne cunoaştem foarte repede. Ridică privirea şi zâmbi, pentru a-l face pe celălalt să se simtă mai relaxat. Maniera în care se folosise de greutatea Agenției era intenționată. Eliminând celelalte agenții de impunere a legii, îl atrăsese pe Harris în orbita lui. Avea un sentiment că îi va trebui un detectiv care să colaboreze.

– Pune-i pe criminalişti să ia amprentele de pe ambele pahare, da?

– Imediat.

– Şi acum să vorbim cu legistul.

*

[illegible] pe drumul care şerpuia pe lângă culmea ce mărginea [illegible], un bărbat solid îl privea pe Bourne printr-o pereche de [illegible] puternici cu vedere nocturnă. Avea o faţă ca un pepene, [illegible]unţat caracter slav. Vârfurile degetelor de la mâna stângă [illegible]lbene; fuma constant, compulsiv. În spatele lui, SUV-ul [illegible] parcat cu un viraj exagerat. Pentru orice trecător, ar fi [illegible] cu un turist. Privind înapoi, îl descoperi pe Khan [illegible]ndu-se prin pădure pe urmele lui Bourne. Urmărind [illegible] lui Khan cu un ochi, deschise mobilul tri-band şi formă [illegible]ăr din străinătate.

[illegible]pan Spalko răspunse imediat.

[illegible] apcana a fost înlăturată, spuse slavul solid. Ţinta fuge. [illegible] a scăpat şi de poliţie, şi de Khan.

[illegible] a dracu'! spuse Spalko. Ce pune Khan la cale?

Vrei să aflu? întrebă bărbatul în stilul său rece, relaxat.

[illegible]tai cât mai departe de el posibil. De fapt, spuse Spalko, [illegible] acolo imediat.

[illegible]lătinându-se pe malul apei, Bourne se aşeză şi îşi îndepărtă [illegible] de pe faţă. Corpul îl durea şi îşi simţea plămânii arzând. În [illegible] ochilor simţea explozii care-l duceau înapoi în junglele [illegible] Quan, la misiunile pe care David Webb le îndeplinise la [illegible] lui Alex Conklin, misiuni aprobate de comandamentul [illegible]gon, însă negate de aceştia, misiuni nebuneşti atât de [illegible], atât de periculoase, încât niciun membru al personalului [illegible] americane nu putea fi asociat lor.

[illegible]căldat în lumina palidă a unei seri de primăvară, Bourne [illegible] acum fusese azvârlit în acelaşi fel de situaţie. Era într-o [illegible] roşie – o zonă controlată de inamic. Problema era că habar [illegible] cine era inamicul sau ce avea el de gând. Bourne era şi [illegible] vânat, aşa cum se pare că fusese când se trăsese asupra lui [illegible] Universitatea Georgetown, sau inamicul trecuse la o altă etapă [illegible] planului?

În depărtare, auzi lătratul câinilor, dar înspăimântător a aproape auzi sunetul clar şi scârţâit al unei crenguţe ce se rupe Fusese făcut de un animal sau de duşman? Obiectivul lui imedi se schimbase. Încă trebuia să evite reţeaua cordonului de poliţ dar acum trebuia să găsească un mod de a dejuca planurile celu care-l ataca. Numai că trebuia să-l găsească înainte ca acesta să atace din nou. Dacă era aceeaşi persoană ca înainte, atunci nu e numai un asasin cu lunetă, ci şi un expert în războiul de jungla Într-un fel, faptul că ştia măcar atât despre adversar îl încuraja p Bourne. Începea să-şi cunoască duşmanul. Acum, trebuia să evit să fie ucis înainte de a-l cunoaşte suficient de bine pentru a l surprinde...

Soarele dispăruse sub orizont, lăsând cerul de culoarea focului. Un vânt rece îl făcu pe Bourne să tremure în hainele ude Se ridică şi începu să se mişte, atât pentru a-şi descleşta muşchii cât şi pentru a se încălzi. Pădurea era înfăşurată în indigo, dar el se simţea la fel de expus de parcă s-ar fi aflat pe o întindere fără copaci, sub un cer fără niciun nor.

Ştia ce ar face dacă ar fi în Tam Quan: ar căuta un adăpost, un loc în care să se adune şi să ia în calcul opţiunile. Dar a găsi adăpost într-o zonă roşie era un lucru greu; îşi putea pune singur capul într-o capcană. Se mişca prin pădure încet şi cu ochii în patru, scanând fiecare trunchi de copac până ce găsi ceea ce căuta. Iederă de Virginia. Era prea devreme la începutul anului pentru flori, dar frunzele strălucitoare cu cinci lobi erau inconfundabile. Folosindu-se de briceag, curăţă cu grijă de coajă bucăţi lungi de viţă zdravănă.

Câteva clipe după ce termină, i se păru că aude ceva. Urmând sunetul slab, ajunse curând la un mic luminiş. Iată. Văzu un cerb, un mascul de mărime mijlocie. Avea capul ridicat şi adulmeca aerul cu nările negre. Îl mirosise? Nu. Încerca să găsească...

Cerbul o rupse la fugă, şi Bourne odată cu el. Alerga uşor şi în tăcere, în paralel cu cerbul. Vântul îşi schimbă o dată direcţia, şi trebui să facă şi el acelaşi lucru pentru a rămâne în direcţia vântului după care se orienta animalul. Parcurseseră poate patru

[illegible] metri, când cerbul încetini. Terenul se ridicase, devenise [illegible], mai compact. Se aflau la o distanță considerabilă de [illegible] marginea domeniului. Cerbul sări cu uşurință peste zidul [illegible] marca colțul de nord-vest al proprietății. Bourne se [illegible] la timp cât să vadă că cerbul îl dusese la un depozit [illegible] Depozitele de sare anunțau stânci, iar stâncile anunțau [illegible] aminti cum Conklin îi spusese că extremitatea [illegible] a domeniului se termina cu o serie de peşteri cu [illegible] nişte găuri verticale naturale pe care indienii le folosiseră [illegible] întreţină focul atunci când îşi făceau mâncarea. Exact [illegible] menea peşteră spera – un loc sigur în care să se ascundă [illegible] moment, astfel încât prin cele două ieşiri ale sale, să nu [illegible] capcană.

[illegible] *l-am prins*, se gândi Khan. Webb făcuse o greşeală [illegible] intrase în peştera greşită, una din puţinele fără o a doua [illegible] Khan se târî afară din ascunziş, traversând micul luminiş, [illegible] cel mai mic zgomot şi intră în gura neagră a peşterii. [illegible] recurându-se înainte, îl putea simţi pe Webb în întunericul [illegible] lui. Khan ştia după miros că peştera asta era puţin adâncă. [illegible] mirosul de umezeală şi de materie organică depozitată a [illegible] peşteri săpate adânc în peretele de stâncă.

[illegible] faţă, Webb aprinsese lanterna. Într-o clipă avea să-şi dea [illegible] nu exista niciun horn, nicio altă ieşire. Acum era timpul [illegible] Khan se aruncă asupra adversarului, îl lovi cu furie în [illegible]

Bourne căzu, lanterna se izbi de piatră şi lumina începu să [illegible] nebuneşte. În acelaşi timp, simţi suflul de aer al pumnului [illegible] venea spre el. Îl lăsă să lovească şi când braţul era întins la [illegible] mum, tăie cu putere bicepsul expus şi vulnerabil.

Aruncându-se înainte, îşi propti umărul în sternul celuilalt [illegible] Un genunchi se ridică şi lovi interiorul coapsei lui Bourne, [illegible] pe acesta îl străbătu un fulger de durere. Apucă cu o mână [illegible] celuilalt şi izbi corpul de peretele de stâncă. Corpul sări [illegible], se izbi de el şi-l culcă la pământ. Se rostogoliră împreună,

luptându-se. Auzea respirația celuilalt, un sunet nepotrivit de intr
ca și cum ar fi ascultat respirația unui copil aflat lângă el.

Prins într-o luptă primitivă, Bourne era destul de apro
pentru a adulmeca un miros complex care se ridica din celal
asemenea aburului dintr-o mlaștină scăldată de soare, miros ca
aduse iar în minte jungla din Tam Quan. În acel moment, simț
bară lipită de gât. Era aruncat înapoi.

– N-o să te ucid, auzi o voce în ureche. Cel puțin, nu încă

Lovi în spate cu cotul și primi drept recompensă un genunc
în rinichiul care-l durea deja. Se aplecă, dar fu ridicat în m
dureros de bara lipită de trahee.

– Aș putea să te omor acum, dar n-o s-o fac, spuse vocea. N
până nu e destulă lumină ca să te pot privi în ochi când mori.

– A trebuit să ucizi doi oameni decenți și nevinovați doar
să ajungi la mine? îl întrebă Bourne.

– Ce vrei să spui?

– Cei doi oameni pe care i-ai împușcat în casă.

– Nu i-am ucis eu; nu omor niciodată nevinovați. Se auzi
tuse înecată. Pe de altă parte, nu știu să pot numi pe cineva asoci
cu Alexander Conklin un nevinovat.

– Dar m-ai adus aici, spuse Bourne. Ai tras în mine ca s
alerg la Conklin, ca să poți…

– Vorbești prostii, spuse vocea. Doar te-am urmărit până aici

– Atunci de unde ai știut unde să trimiți poliția? zise Bourne

– De ce i-aș fi sunat? șopti vocea răgușit.

Oricât era de neașteptată informația aceasta, Bourne asculta numai pe jumătate. Încercase să se relaxeze puțin în timpul conversației, aplecându-se înainte. Știa că numai astfel ar fi rămas un spațiu infim între bară și traheea lui. Acum Bourne se răsuci pe genunchi, lăsând în același timp un umăr în jos, în așa fel încât celălalt să fie obligat să-și concentreze atenția pentru a ține bara la locul ei. În acel moment, Bourne își folosi podul palmei pentru a-i aplica celuilalt o lovitură rapidă chiar sub ureche. Corpul căzu ca un buștean; bara se rostogoli pe podeaua de piatră cu un sunet gol.

Bourne respiră adânc de câteva ori pentru a-și limpezi mintea, dar încă era amețit din cauza lipsei de oxigen. Ridică lanterna și

[illegible] unde căzuse corpul, dar nu se afla acolo. Ajunse la [illegible] două o şoaptă, şi ridică raza lanternei. O siluetă se [illegible] lumina prin gura peşterii. Când ajunse în lumină, se [illegible] Hourne prinse o imagine a feţei acestuia înainte să se [illegible] ut printre copaci.

[illegible] alergă după el. Într-o secundă auzi pocnetul distinctiv [illegible] Auzi o mişcare în faţă şi se năpusti prin tufişuri spre [illegible] plasase capcana. Făcuse o plasă din iederă de Virginia [illegible] de un puiet verde pe care îl îndoise aproape până la [illegible] Vânătorul se prinsese în ea. Vânătorul devenise pradă. [illegible] până lângă copaci, se pregăti să dea ochii cu [illegible] taie plasa de iederă. Dar plasa era goală.

[illegible] O adună şi observă gaura pe care prada lui o tăiase în [illegible] Fusese rapid, inteligent şi pregătit; avea să fie şi [illegible] surprins din nou.

[illegible] privi în sus, plimbând conul razei lanternei într-un [illegible] fluşul de trunchiuri de copaci. Fără să vrea, un spasm îl [illegible] admirator de admiraţie pentru adversarul lui expert şi plin [illegible] Stingând lanterna, se cufundă în noapte. Se auzea ţipătul [illegible] gumulg* şi apoi, în tăcerea prelungită, un ţipăt de bufniţă [illegible] ecoul asemenea unui bocet pe dealurile acoperite de

[illegible] lasă capul pe spate şi respiră adânc. Pe ecranul minţii îi [illegible] obrajii plaţi şi nişte ochi negri şi, într-o străfulgerare de [illegible] fu sigur că se potrivea cu ai unuia dintre studenţii pe [illegible] văzuse în drumul spre sala de curs folosită de lunetist.

[illegible] Sfârşit, duşmanul lui avea un chip şi o voce.

[illegible] putea să te omor acum, dar nu o voi face, spunea vocea. [illegible] nu este destulă lumină ca să te pot privi în ochi când

---

* Pasăre arboricolă nocturnă, care trăieşte în pădurile din America de [illegible] (n. red.).

3

Humanistas, Ltd., o organizație internațională pentru apărarea drepturilor omului cunoscută în toată lume pentru munca depusă pe plan internațional în domeniul umanitar și de asistență, își avea sediul pe versantul vestic și înverzit al colinei Gellért din Budapesta. Din acest punct cu o panoramă splendidă, Stepan Spalko, privind prin ferestrele uriașe de sticlă înclinată, își imagina Dunărea și întregul oraș îngenunchind la picioarele lui.

Venise din spatele imensului birou și se așezase pe un scaun cu spătar înalt chiar în fața președintelui de culoare al Kenyei. De o parte și de alta a ușii stăteau bodyguarzii kenyeni, cu mâinile la spate, cu o privire goală, care era ca o boală pentru acest tip de personal guvernamental, zugrăvită pe fețe. Deasupra lor, modelat în basorelief pe perete, se afla crucea verde așezată într-o palmă care era logoul bine promovat al organizației Humanistas. Numele președintelui era Jomo și făcea parte din Kikuyu, cel mai mare trib etnic din Kenya, fiind un descendent direct al lui Jomo Kenyatta, primul președinte al Republicii. Ca și înaintașul lui celebru, era un *Mzee*, care în swahili însemna „bătrân respectat". Între ei stătea un serviciu ornat din argint, din secolul al XVII-lea. Li se turnase ceai negru de bună calitate și li se aduseseră biscuiți și mici sendvișuri minunat așezate pe o tavă ovală, gravată. Cei doi oameni vorbeau aproape în șoaptă, dar pe un ton hotărât.

– Nu știm cum să vă mulțumim pentru generozitatea pe care ne-a arătat-o organizația dumneavoastră, spuse Jomo. Stătea foarte drept, cu spatele rigid la o mică distanță de confortabilul spătar de pluș al scaunului. Timpul și împrejurările se combinaseră, ștergându-i de pe față o mare parte din vitalitatea pe care o etalase în tinerețe. Sub lustrul feței se ghicea o paloare cenușie. Trăsăturile i se comprimaseră, erau osoase ca stânca din cauza greutăților și a perseverenței în fața problemelor copleșitoare. Pe scurt, avea aspectul unui războinic ce petrecuse prea mult timp sub asediu.

[illegible] oarele lipite, cu genunchii într-un unghi perfect de [illegible] de grade. În poală avea o cutie dreptunghiulară şi lăcuită [illegible] de culoare închisă de Bubinga. Aproape ruşinat, îi oferi [illegible] palko. Cu binecuvântările sincere ale poporului kenyan, [illegible]

[illegible] ulţumesc, domnule preşedinte. Sunteţi prea amabil, spuse [illegible] graţie.

[illegible] abilitatea vă aparţine cu siguranţă, domnule. Jomo privea [illegible] cum Spalko deschide cutia. Înăuntru se aflau un cuţit [illegible] plată şi o piatră, mai mult sau mai puţin ovală, cu părţile [illegible] plate.

[illegible] mne, nu e o piatră *githathi,* nu?

[illegible] asta este, domnule, spuse Jomo cu vădită încântare. [illegible] meu de baştină, din *kiama* din care încă fac parte.

[illegible] ştia că Jomo se referea la consiliul bătrânilor. *Githathi* [illegible] valoare inestimabilă pentru membrii tribului. Când într-o [illegible] ncepea o dispută ce nu putea fi rezolvată în niciun alt fel, [illegible] această piatră. Spalko apucă mânerul cuţitului, sculptat [illegible] lină*. Şi acesta avea un scop ritualic. În caz de dispute de [illegible] de moarte, lama acestui cuţit era încinsă şi apoi aşezată pe [illegible] persoanelor aflate în dispută. Mărimea băşicii de pe limbă [illegible] fel hotăra care dintre ei era vinovat şi care nu.

[illegible] mă întreb, domnule preşedinte, spuse Spalko cu un [illegible] diabolic, *githathi* provine din *kiama* sau *njama* dum- [illegible] tră?

Jomo râse, un hârâit gutural care-i făcea urechile mici să [illegible] Aşa de rar avea motive de râs! Nu-şi amintea când râsese [illegible] dată. Aşadar aţi auzit de adunările noastre secrete, nu-i [illegible] domnule? Aş spune că aveţi cunoştinţe uimitoare despre [illegible] şi folclorul nostru, într-adevăr.

[illegible] storia Kenyei e lungă şi însângerată, domnule preşedinte. [illegible] cu fermitate că istoria ne învaţă lecţiile cele mai im- [illegible]

---

* Varietate de agat roşu-închis, folosită ca piatră semipreţioasă [illegible]

– Sunt de aceeaşi părere, domnule, încuviinţă Jomo din c
Mă simt obligat să reamintesc că nu îmi pot imagina în ce stare
fi Kenya fără vaccinurile şi doctorii dumneavoastră.

– Nu există vaccin împotriva SIDA. Vocea lui Spalko e
blândă, dar fermă. Medicina modernă poate diminua suferinţ
şi numărul de morţi din cauza bolilor cu ajutorul unor cocktailu
de medicamente, dar, în ceea ce priveşte răspândirea ei, nu
aplicarea riguroasă a contracepţiei sau a abstinenţei va da rezulta

– Desigur, desigur. Jomo îşi frecă buzele disprețuitor. Dete
să vină cu pălăria în mână la omul ăsta care deja îşi extinsese
atâta generozitate ajutorul acordat kenyenilor, dar avea de ale
Epidemia de SIDA decima republica. Poporul lui suferea, mure
Ce ne trebuie nouă, domnule, sunt mai multe medicamente. A
făcut multe pentru a diminua nivelul de suferinţă din ţara me
Dar sunt mii de oameni care încă au nevoie de ajutor
dumneavoastră.

– Domnule preşedinte! Spalko se aplecă înainte, şi Jomo oda
cu el. Capul lui era acum scăldat de razele soarelui filtrate d
ferestre, dându-i o strălucire aproape supranaturală. Lumina
scotea în evidenţă pielea strălucitoare şi fără pori de pe parte
stângă a feţei. Această accentuare a desfigurării era de natură să
şocheze puţin pe Jomo, scoţându-l din tiparul obişnuit
Humanistas, Ltd. este gata să revină în Kenya cu de două ori ma
mulţi medici, cu de două ori mai multe medicamente. Da
dumneavoastră – guvernul – trebuie să vă jucaţi rolul.

În acest punct, Jomo îşi dădu seama că Spalko îi cerea cev
destul de diferit de ceea ce însemna promovarea unor prelegeri
despre sexul protejat şi distribuirea de prezervative. Se întoarse
brusc, concediindu-i pe cei doi bodyguarzi din cameră. Când uş
se închise în urma lor, spuse:

– O necesitate nefericită în aceste vremuri periculoase,
domnule, dar şi aşa oboseşti uneori să nu fii niciodată singur.

Spalko zâmbi. Cunoştinţele lui despre istoria Kenyei şi despre
obiceiurile tribale nu-i permiteau să-l ia pe preşedinte peste picior,
aşa cum ar fi făcut alţii. Se putea ca Jomo să fie în mare nevoie,

...e cazul să îți dorești să profiți de el. Kikuyu erau un ...adru, o caracteristică ce era cu atât mai importantă cu cât ...mult sau mai puțin singurul lucru valoros pe care-l aveau. ...Do se apleacă spre el, deschise o cutie și îi oferi lui Jomo ...cubaneză, luându-și una pentru el. Se ridicară, ...adu și trabucurile, traversară covorul până la fereastră, ...Bunarea ce sclipea liniștită în lumina soarelui.

...persoană cât se poate de frumoasă, afirmă Spalko pentru ...nversație.

...adevăr, admise Spalko.

...totul atât de liniștit! Spalko dădu drumul unui nor de ...fumat. E greu să te împaci cu suferința uriașă din alte părți ...lume. Apoi se întoarse spre Jomo. Domnule președinte, aș ...pe o imensă favoare personală dacă mi-ați oferi timp de ...acces nelimitat în spațiul aerian al Kenyei.

...limitat?

...uri și ieșiri, aterizări și tot restul. Fără vamă, fără birou ...de inspecții, nimic care să ne pună bețe-n roate.

...părea că se gândește. Pufăi din Cohiba, dar Spalko își ...ma că nu o savura.

...pot oferi numai trei, spuse Jomo distant. Mai mult de ...dezlega limbile unora.

...încercăm să ne încadrăm, domnule președinte. Trei ...tot ce își dorise Spalko. Ar fi putut insista cu privire la ...dar i-ar fi rănit mândria lui Jomo. O greșeală prostească ...costisitoare, dat fiind ce trebuia să se întâmple. În orice ...cerea lui era promovarea bunăvoinței, nu a resentimentelor. ...mana și Jomo își strecură mâna uscată și aspră în a lui. Lui ...nu-i plăcea acea mână; era mâna unui muncitor al câmpului, ...care nu se temea să se murdărească.

După ce Jomo și escorta lui plecară, era timpul să facă turul ...cu noul lui angajat, Ethan Hearn. Spalko ar fi putut ...încredințeze turul oricărui membru al echipei lui de asistenți, ...o mândrie din a se asigura personal că toți noii angajați

erau instalați cum se cuvine. Hearn era un tânăr inteligent, sclipitor, care lucrase înainte la Eurocenter Bio – I Clinic, cealaltă parte a orașului. Era foarte priceput la strângerea de fonduri și avea conexiuni bune printre bogătașii și elitele Europei. Spalko îl considera descurcăreț, chipeș și empatic – pe scurt, un umanitarist înnăscut, exact genul de care avea nevoie pentru a menține reputația extraordinară de care se bucura Humanistas, Ltd. În plus, Hearn îi plăcea cu adevărat. Îi amintea de el însuși tânăr, înainte de incidentul în care-și arsese jumătate din pielea feței.

Îl conduse pe Hearn prin cele șapte etaje de birouri ce curpindeau laboratoare, departamente de elaborare a statisticilor pe care oamenii de la dezvoltare le foloseau la strângerea de fonduri, sângele vital al organizațiilor de genul Humanistas, la cele de contabilitate, de intermedieri, resursele umane, deplasările, întreținere a flotei de avioane private ale companiei, a avioanelor de transport, vapoarelor și elicopterelor. Ultima oprire era la departamentul de dezvoltare, unde noul birou al lui Hearn era pregătit. În acel moment, încăperea era goală cu excepția unui birou, a unui scaun cu rotile, un computer și consola telefonului.

– Restul mobilei, îi spuse Spalko, va ajunge în câteva zile.

– Nicio problemă, domnule. Un computer și telefoanele sunt tot ce îmi trebuie cu adevărat.

– Un avertisment, adăugă Spalko. Aici muncim peste program și vor fi ocazii când va trebui să lucrezi toată noaptea. Dar nu suntem inumani. Canapeaua pe care o oferim e extensibilă.

– Nu vă faceți griji, domnule Spalko, zâmbi Hearn. Sunt destul de obișnuit cu un astfel de program.

– Spune-mi Stepan. Spalko îi strânse mâna tânărului. Toată lumea face la fel.

Directorul CIA-ului suda brațul unui soldat din tinichea pictată – un soldat britanic din Războiul de Independență – când sună telefonul. La început se gândi să îl ignore, lăsându-l cu perversitate să sune, deși știa cine era la celălalt capăt al firului. Poate, se gândi, asta era pentru că nu voia să audă ce avea să-i spună

[illegible] I indros credea că Directorul îl trimisese la [illegible] din cauza importanţei celor morţi pentru Agenţie. [illegible] adevărat până la un punct. Motivul real, totuşi, [illegible] Directorul nu suporta să meargă personal. Gândul de [illegible] a lui Alex Conklin era prea mult pentru el.

[illegible] un scaun înalt în atelierul din subsol, un spaţiu îngust, [illegible] ordonat de sertare aşezate unul peste altul, rafturi [illegible] în sine, un loc în care soţiei – şi copiilor când [illegible] le era interzis să intre.

[illegible] Madeleine, îşi strecură capul prin uşa deschisă a [illegible]

[illegible], telefonul, spuse ea inutil.

[illegible] un braţ din cutia de lemn cu piese pentru soldaţi şi-l [illegible] un bărbat cu capul mare, dar o coamă de păr alb care [illegible] pe spate de pe fruntea lată, curbată, îi dădea aspectul [illegible] unui înţelept, dacă nu al unui profet. Ochii lui albaştri [illegible] la fel de calculaţi ca întotdeauna, dar ridurile din [illegible] i se adânciseră, trăgându-le în jos într-un fel de [illegible] permanentă.

[illegible], mă auzi?

[illegible] sunt surd. Degetele de la capătul braţului erau uşor [illegible] parcă mâna era gata să se întindă după ceva necunoscut.

[illegible] ai să răspunzi? strigă Madeleine de sus.

[illegible] răspund sau nu nu e nenorocita ta de treabă! strigă el [illegible]. Du-te şi te culcă acum. O secundă mai târziu, auzi cu [illegible] şoapta uşii de la subsol care se închidea. De ce nu-l [illegible] pace într-un moment ca ăsta? fumegă el. Căsătoriţi de [illegible] de ani, ai fi crezut că ştie.

[illegible] reluă lucrul, potrivind braţul cu palma îndoită în umărul [illegible]ului, roşu la roşu, decizând poziţia finală. Acesta era modul [illegible] Directorul trata situaţiile asupra cărora nu avea control. Se [illegible] de-a Dumnezeu cu soldaţii lui miniaturali, cumpărându-i, [illegible]-i în bucăţi şi apoi, mai târziu, reconstruindu-i, modelându-i [illegible] poziţiile care-i conveneau.

Telefonul continua să sune în stilul lui mecanic, monoton şi [illegible] scrâşni din dinţi de parcă sunetul ar fi fost abraziv. Ce

fapte minunate se întâmplaseră când el şi Alex erau tineri! Misiunea din interiorul Rusiei când aproape că aterizaseră la Lubianka*, traversarea Zidului Berlinului pentru a smulge secrete de la Staasi, interogarea transfugului din KGB în casa sigură din Viena, descoperirea faptului că era agent dublu. Uciderea lui Bernd, relaţia lor îndelungată, compasiunea cu care-i spuseseră soţiei acestuia că vor avea grijă de fiul lui, Dieter, că îl vor duce în America cu ei şi îl vor înscrie la facultate. Făcuseră exact aşa şi fuseseră răsplătiţi cu generozitate. Dieter nu se mai întorsese niciodată la mama lui, ci se alăturase Agenţiei, unde ani de zile fusese director al Departamentului pentru Ştiinţă şi Tehnologie, până la fatalul accident de motocicletă.

Unde dispăruse acea viaţă? Era depozitată în mormântul lui Bernd şi al lui Dieter – acum şi al lui Alex. Cum se redusese aşa de repede la amintiri fugare? Timpul şi responsabilităţile îl afectaseră, desigur. Acum era bătrân, în anumite privinţe avea mai multă putere, da, dar faptele îndrăzneţe din tinereţe, elanul cu care el şi Alex stăpâniseră lumea secretă, schimbând soarta naţiunilor, se transformase în cenuşă şi nu avea să mai revină niciodată.

Pumnul Directorului îl ologi pe soldatul de tinichea. Atunci şi numai atunci răspunse la telefon.

– Da, Martin.

În vocea lui era o oboseală pe care Lindros o surprinse imediat.

– Vă simţiţi bine, domnule?

– Nu, să mă ia dracu' dacă sunt bine! Asta îşi dorise Directorul. O altă ocazie de a-şi descărca furia şi frustrarea. Cum aş putea să mă simt bine, date fiind împrejurările?

– Îmi pare rău, domnule.

– Nu, nu îţi pare, spuse acid Directorul. Nu ar putea să-ţi pară rău. Nu ştii nimic despre asta. Se holba la soldatul pe care îl zdrobise cu mintea bântuită de amintiri. Ce vrei?

– Aţi cerut să vă ţin la curent, domnule.

---

* Este atât numele unei închisori din Moscova care funcţiona în aceeaşi clădire cu cartierul general al KGB, dar şi numele popular sub care era cunoscut sediul central al sus-numitului KGB.

Da? Directorul îşi sprijini capul în mâini! Da, cred că da. [illegible] descoperit?

A treia maşină de pe aleea lui Conklin îi aparţine lui David [illegible]

Urechea fină a Directorului răspunse unei intonaţii din vocea [illegible] Lindros.

Dar?

Dar nici urmă de Webb.

Bineînţeles.

A fost singur acolo. Am pus câinii să miroasă interiorul [illegible]. I-au depistat mirosul pe domeniu şi l-au urmărit prin [illegible], dar l-au pierdut la pârâu.

Directorul închise ochii. Alexander Conklin şi Morris Panov [illegible] caţi mortal, Jason Bourne suspect principal şi liber cu cinci [illegible] maintea summitului pentru terorism, cea mai importantă [illegible] internaţională a secolului. Îl trecu un fior. Ura lucrurile [illegible]minate, dar nici pe departe aşa de mult ca Roberta Alonzo–[illegible] Consilierul Naţional de Apărare, şi în zilele astea ea dirija [illegible]tacolul.

Examen balistic? Expertiză medico-legală?

Mâine dimineaţă, răspunse Lindros. Atât i-am putut grăbi.

In ceea ce priveşte FBI-ul şi celelalte agenţii…

Le-am neutralizat deja. Avem teren liber.

Directorul oftă. Aprecia iniţiativa Adjunctului, dar nu îi plăcea [illegible] întrerupt.

Treci înapoi la treabă, spuse el aspru şi puse receptorul în [illegible]

Mult timp după aceea privi fix cutia de lemn, ascultând [illegible]aţia casei. Era ca aceea a unui bătrân. Scândurile scârţâiau, [illegible]iliare ca vocea unui prieten vechi. Madeleine trebuie că-şi [illegible] ceaşcă de ciocolată fierbinte, somniferul ei tradiţional. Auzi [illegible] câinele din rasa Corgi al vecinului şi, dintr-un motiv pe [illegible] îl putea preciza, i se păru că seamănă cu un sunet de bocet [illegible] cupărare şi speranţe sfărâmate. De la distanţă, băgă mâna [illegible] şi scoase un corp îmbrăcat în griul Războiului Civil, un [illegible]ldat de tinichea pe care îl avea de la creat.

Trebuie să fi fost un accident, după cum arăți, spuse Jack Kerry.

– Nu chiar, doar o pană, răspunse Bourne liniștit. Dar nu aveam roată de rezervă și apoi m-am împiedicat de ceva - o rădăcină de copac, cred. M-am rostogolit destul de tare în apă. Făcu un gest disprețuitor. Nu mi-am coordonat bine mișcările.

– Bine ai venit la bord, spuse Kerry. Era un bărbat masiv, cu oase dure, cu o bărbie dublă și prea multă grăsime în jurul mijlocului. Îl luase pe Bourne cu un kilometru și jumătate mai înainte. Odată nevastă-mea mi-a cerut să pornesc mașina de spălat vase și am umplut-o cu Tide. Doamne, să fi văzut ce mizerie! Râse din toată inima.

Noaptea era neagră ca smoala, fără lună sau stele. Începuse o ploaie ușoară, iar Kerry porni ștergătoarele de parbriz. Bourne tremura puțin în hainele ude. Știa că trebuie să se concentreze, dar de fiecare dată când închidea ochii vedea imaginea cu Alex și Mo; vedea sânge prelingându-se, bucăți de craniu și de creier. Degetele i se curbară, făcându-se pumni.

– Deci cu ce te ocupi, domnule Little?

Când Kerry se prezentase, Bourne îi spusese numele de Dan Little. Kerry, după cum se părea, era un gentleman de modă veche care punea mare preț pe protocol.

– Sunt contabil.

– Eu proiectez instalații pentru deșeuri nucleare. Călătoresc peste tot, mda. Kerry îi aruncă o privire dintr-o parte, lumina reflectându-i-se din ochelari. Ce naiba, nu arăți ca un contabil, să nu te superi.

Bourne se forță să râdă.

– Toată lumea îmi spune asta. Am jucat fotbal în liceu.

– Nu te-ai lăsat să decazi ca alți foști atleți, observă Kerry. Se bătu pe abdomenul rotund. Nu ca mine. Doar că eu nu am fost niciodată un sportiv. Am încercat o dată. Nu prea știam să alerg.

...trenorul țipa la mine. Și mă atacau ca lumea. Clătină din cap. ...ajuns. Sunt un om care iubește, nu un luptător. Îl privi din ...pe Bourne. Ai familie, domnule Little?

Bourne ezită un moment.

Soție și doi copii.

Fericit, nu?

Trecură în goană pe lângă un triunghi de copaci întunecați, ...talp de telefonie aplecat în vânt, o baracă abandonată, drapată ...te iederă țepoasă, redată sălbăticiei. Bourne închise ochii.

Foarte fericit.

Kerry manevră grosolan mașina într-o curbă periculoasă. Un ...puteai spune despre el – era un șofer excelent.

Eu, eu sunt divorțat. A fost nasol. Nevastă-mea a plecat cu ...olul de trei ani cu tot. Asta a fost acum zece ani. Pufni. Sau ...prezece? Oricum, nu am mai auzit de ea sau de băiat și nici nu ...văzut de atunci.

Ochii lui Bourne se deschiseră brusc.

Nu ai ținut legătura cu băiatul tău?

Nu că n-am încercat. În vocea lui Kerry se simțea un ton de ...ntare și brusc deveni defensiv. O vreme am sunat în fiecare ...mână, i-am trimis scrisori, bani, știi tu, pentru lucruri care ...placea, o bicicletă și treburi de-astea. N-am primit un cuvânt ...oi.

De ce nu te-ai dus să-l vezi?

Kerry ridică din umeri.

În cele din urmă am înțeles mesajul – nu voia să mă mai ...

Era un mesaj de la soția ta, spuse Bourne. Fiul tău e doar un ...l. Nu știe ce vrea. Cum ar putea? Abia dacă te cunoaște.

Ușor de vorbit pentru tine, domnule Little, mormăi Kerry. ...un cămin cald, o familie fericită la care te întorci în fiecare ...

Tocmai pentru că am copii, știu cât sunt de prețioși, spuse ...rne. Dacă ar fi fiul meu, m-aș lupta din răsputeri să-l cunosc ...l readuc în viața mea.

Intrau într-o zonă mai populată acum, şi Bourne văzu un motel apoi un lanţ de magazine închise. La distanţă, zări o lumină roşie intermitentă, apoi o alta. Era un blocaj rutier în faţa lor şi, după cum arăta, unul mare. Numără cu totul opt maşini, aşezate pe două rânduri câte patru, întoarse în unghi de patruzeci şi cinci de grade pe autostradă pentru a le oferi ocupanţilor cea mai bună protecţie şi în acelaşi timp să permită maşinilor să strângă repede rândurile dacă era nevoie. Bourne ştia că nu-şi putea permite să se apropie de filtru şi în niciun caz să stea la vedere. Trebuia să găsească un alt mod de a trece de el.

Dintr-odată, firma luminoasă a unui magazin non-stop se aprinse în întuneric.

– Cred că până aici merg.

– Eşti sigur, domnule Little? Încă e destul de pustiu pe aici.

– Nu-ţi face griji pentru mine. O să-mi sun soţia să vină să mă ia. Nu stăm departe de aici.

– Atunci ar trebui să te duc până acasă.

– Mă descurc de aici. Vorbesc serios.

Kerry trase pe dreapta şi opri chiar lângă magazin. Bourne coborî.

– Mulţumesc că m-ai condus.

– Oricând. Kerry zâmbi. Şi, domnule Little, mulţumesc pentru sfat. O să mă gândesc la ce ai spus.

Bourne îl urmări pe Kerry plecând, apoi se întoarse şi intră în magazin. Luminile fluorescente ultrastrălucitoare îi arseră ochii. Vânzătorul, un tânăr cu faţă de proxenet, cu păr lung şi ochi injectaţi, trăgea dintr-o ţigară şi citea o carte ieftină. Ridică scurt privirea când Bourne intră în magazin, dădu din cap neinteresat şi reveni la lectură. Undeva mergea un radio; cineva cânta „Yesterday's Gone", pe o voce melancolică, obosită de lumea asta. Parcă ar fi cântat pentru Bourne.

O privire aruncată rafturilor îi aminti că nu mâncase nimic de la prânz. Înşfăcă un borcan de plastic cu unt de arahide, o cutie de biscuiţi, o conservă de carne de vită, nişte suc de portocale şi apă. Avea nevoie de proteine şi vitamine. Cumpără, de asemenea, un

o bluză în dungi cu mânecă lungă, un aparat şi o spumă de
lt câteva articole despre care experienţa îl învăţase că îi
are.

Bourne se apropie de tejghea şi vânzătorul lăsă jos cartea
în din care citea. *Dhalgren,* de Samuel R. Delany. Bourne
unti că o citise chiar la întoarcerea din Vietnam, o carte la
halucinantă ca şi războiul. Fragmente din viaţa lui îi reveniră
în faţa ochilor – sângele, moartea, furia, omorurile
te, totul pentru a şterge suferinţa nesfârşită, istovitoare a
întâmplase în râul de lângă casa lui din Phnom Penh. *Ai*
n cald, o familie fericită la care te întorci în fiecare seară,
Kerry. Dac-ar fi ştiut...

Altceva? spuse tânărul cu faţă de proxenet.

Bourne clipi, revenind la realitate.

Aveţi un încărcător electric pentru un telefon mobil?

Îmi pare rău, amice, nu mai sunt.

Bourne plăti cumpărăturile cu bani cash, luă punga maronie
şi plecă. Zece minute mai târziu intra în curtea motelului.
puţine maşini. Un trailer era parcat la un capăt al motelului,
camion frigorific după compresorul de deasupra. La recepţie,
arbat extrem de slab, cu faţa cenuşie a unui antreprenor de
lugubre, apăru de după biroul lui din spate, unde se uita la
televizor portabil alb-negru, foarte vechi. Bourne se cază
nd un alt nume de împrumut şi plătind camera cu bani cash.
costă exact şaizeci şi şapte de dolari.

Al dracului de ciudată noapte, scrâşni bărbatul cel slab.

Cum aşa?

Ochii celuilalt se luminară.

Să nu-mi spui că n-ai auzit de crime?

Bourne clătină din cap.

Nici treizeci de kilometri de aici. Bărbatul cel slab se aplecă
peste biroul de la recepţie. Respiraţia îi mirosea neplăcut, a cafea
rece. Doi bărbaţi – *oamenii guvernului* – nimeni nu îndrăzneşte
spună nimic despre ei, şi ştii ce înseamnă *asta* pe aici: şşşt,
mică, capu' la cutie, cine *dracu'* ştie ce puneau ăştia la cale?

Dă drumul la CNN când ajungi în cameră, avem cablu şi tot ce trebuie. Îi dădu cheia lui Bourne. Te-am pus în camera din capu' ălălalt faţă de Guy – camionagiu', poate i-ai văzut maşina când ai intrat. Face o cursă regulată din Florida la D.C.; pleacă la cinci, nu vrem să te deranjăm, nu?

Camera era vopsită într-un maro-gălbui, învechit. Nici chiar mirosul unui detergent industrial nu putea înlătura complet izul de descompunere. Bourne porni televizorul, mutând canalele. Scoase untul de arahide şi biscuiţii şi începu să mănânce.

„Nu există nicio îndoială că această iniţiativă îndrăzneaţă şi vizionară a preşedintelui are o şansă de a construi o cale spre un viitor mai pacifist", spunea crainica de la CNN. În spatele ei, un banner colorat de un roşu ţipător, aflat în partea de sus a ecranului, proclama SUMMIT ÎMPOTRIVA TERORISMULUI, cu toată subtilitatea de care poate da dovadă un tabloid britanic. „La summit mai participă, pe lângă preşedintele SUA, preşedintele Rusiei şi liderii naţiunilor arabe importante. Pe parcursul săptămânii viitoare, Wolf Blitzer ne va ţine la curent cu acţiunile preşedintelui şi Christiane Amanpour cu cele ale liderilor ruşi şi arabi. În mod clar, summitul are tot ce îi trebuie pentru a deveni bomba mediatică a anului. Acum, ştiri de ultimă oră de la Reykjavík, Islanda..."

Pe ecran apăru frontispiciul Hotelului Oskjuhlid, unde avea să se desfăşoare summitul peste cinci zile. Un reporter extrem de zelos începu un interviu cu şeful securităţii americane, Jamie Hull. Bourne privea fix la faţa cu fălci pătrate a lui Hull, părul tuns periuţă şi mustaţa roşcată, la ochii albaştri şi reci, şi în minte i se declanşă o alarmă. Hull făcea parte din Agenţie, mare mahăr în Centrul Împotriva Terorismului din cadrul CIA*. El şi Conklin se ciocniseră nu o dată. Hull era un animal politic inteligent; pupa în fund pe oricine conta. Dar lucra ca la carte chiar şi atunci când

* Central Intelligence Agency's Comunterterrorist Center, înfiinţat în 1986 (n. red.).

...ția permitea o abordare mai flexibilă. Conklin trebuie să fi ...t un atac de apoplexie când a auzit că el fusese numit șeful ...ății la summit.

În timp ce lui Bourne îi treceau prin cap toate astea, ultimele ...ncepură să defileze pe ecran. Erau în legătură cu moartea lui ...nder Conklin și a doctorului Morris Panov, amândoi, potrivit ...lui, importanți oficiali guvernamentali. Imediat imaginea se ...mba și apăru un anunț pe care scria ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ, ...t de un altul, UCIGAȘII DIN MANASSAS, suprapus peste ...tografie oficială a lui David Webb care ocupa aproape tot ...nul. Crainica își începu reportajul cu privire la uciderea brutală ...r Alexander Conklin și a doctorului Morris Panov.

Amândoi au primit câte un glonț în cap, spunea crainica cu ...ul sinistru pe care-l afișau în general toți cei din tagma ei, ...ând faptul că a fost un ucigaș profesionist. Suspectul principal ...vernului este acest bărbat, David Webb. Se poate ca Webb să ...rască un alt nume, Jason Bourne. Potrivit unor surse ...tante din guvern, Webb sau Bourne este un tip foarte abil și ...considerat periculos. Dacă-l vedeți pe acest bărbat, nu vă ...ați. Sunați la numărul afișat pe ecran..."

Bourne opri sonorul. Hristoase, rahatul chiar se răspândea ... Nu e de mirare că filtrul ăla de pe stradă părea așa de bine ...zat – era Agenția, nu polițiștii locali.

...ra mai bine să se apuce de treabă. Înlăturând firimiturile din ..., scoase telefonul mobil al lui Conklin. Era timpul să afle cu ...vorbise Alex în momentul în care a fost împușcat. Apăsă ...a de autoapelare, ascultând sunetul de la celălalt capăt. Îi ...punse un robot. Nu era un număr personal, era al unei firme. ...olin Fine Tailors. Gândul că Conklin vorbea cu croitorul când ...e împușcat îl deprima, într-adevăr. Nu era felul de a dispărea ...un maestru în spionaj.

Accesă ultimul apel recepționat, care era din seara precedentă. ...de la Directorul Agenției. *Drum înfundat*, se gândi Bourne. ...dică de pe pat. Mergând spre baie, își scoase hainele. Stătu

---

* Central Intelligence Agency, abreviat CIA, aici Agenția (n. red.).

mult timp sub apa fierbinte a dușului, golindu-și intenționat mintea, în timp ce își curăța mizeria de pe piele. Era bine să se simtă din nou încălzit și curat. De-ar fi avut un rând de haine curate. Brusc, îi trecu ceva prin minte. Își șterse apa din ochi în timp ce inima îi bătea repede, având mintea complet funcțională din nou. Hainele lui Conklin erau lucrate de Old World Tailors de pe strada M. Alex mergea acolo de ani de zile. Chiar lua cina cu proprietarul, un emigrant rus, o dată sau de două ori pe an.

Oarecum înnebunit, Bourne se șterse, luă din nou telefonul lui Conklin și sună la informații. După ce primise adresa de la Lincoln Fine Tailors din Alexandria se așeză pe pat, uitându-se în gol. Se întreba cu ce se ocupau Lincoln Fine Tailors, în afară de croitorie.

Hasan Arsenov aprecia Budapesta într-un fel în care Khalid Murat nu ar fi putut să o facă niciodată. Îi spuse asta Zinei Hasiyev în timp ce treceau prin biroul de pașapoarte.

– Bietul Murat, spuse el. Un suflet brav, un luptător curajos pentru independență, dar gândirea lui nu trecea cu nimic de secolul al nouăsprezecelea. Zina, omul de încredere al lui Arsenov și amanta lui, era micuță, slabă și la fel de atletică precum Arsenov însuși. Părul său lung, negru tăciune, îi înconjura capul ca o coroană. Gura ei mare și ochii negri, strălucitori, contribuiau la aspectul sălbatic, de țigancă, dar mintea ei putea fi la fel de rece și calculată ca a unui avocat și, în plus, nu se temea de nimic.

Aplecându-se să intre pe locul din spate al limuzinei care-l aștepta, Arsenov gemu. Focul de armă al asasinului fusese perfect, lovindu-i doar mușchiul, glonțul ieșind din coapsă la fel de curat cum intrase. Rana durea ca dracu', dar merita durerea, se gândea Arsenov în timp ce se așeza alături de doamna locotenent. Asupra lui nu se iscase nicio suspiciune; nici măcar Zina nu avea idee că el complotase la asasinarea lui Murat. Dar avusese de ales? Murat devenise din ce în ce mai nervos cu privire la consecințele planului Șeicului. Nu împărtășise viziunea lui Arsenov, simțul lui

mental de justiție socială. S-ar fi mulțumit doar să câștige
pentru Cecenia de la ruși, în timp ce restul lumii i-ar fi întors
le cu dispreț.

Atunci când Șeicul își dezvăluise stratagema îndrăzneață,
lui Arsenov a fost un moment de revelație. Putea vedea aievea
rul pe care Șeicul li-l oferea ca pe un fruct copt. Prins de
ma dumnezeiască, el căutase o confirmare la Khalid Murat,
descoperise în schimb amarnicul adevăr. Khalid nu vedea
olo de granițele țării sale, nu putea înțelege faptul că
cucerirea teritoriului acesteia era, într-un fel, o problemă
undară. Arsenov își dădea seama că cecenii aveau nevoie nu
ai să scuture jugul necredincioșilor ruși, dar și să-și
mbunătățească poziția în lumea islamică, să câștige respectul
altor națiuni musulmane. Cecenii erau sunniți care aderaseră
învățăturile misticii sufite, personificate de *zikr*, amintirea lui
Dumnezeu, ritualul comun care implica rostirea de rugăciuni și
cântul ritmat ce inducea o stare asemănătoare transei în timpul
căruia ochiul lui Dumnezeu apărea celor adunați. Misticismul,
dar nu au de alt fel, era anatemizat. *Gândire de secol nouăsprezece,*
cu toate sensurile expresiei, se gândi Arsenov cu amărăciune.

Din ziua asasinatului, momentul atât de dorit în care devenise
el lider al luptătorilor ceceni pentru libertate, Arsenov trăia o
stare febrilă, aproape halucinantă. Dormea adânc, dar nu se
trezea, căci somnul îi era bântuit de coșmaruri în care încerca să
ajungă ceva sau pe cineva prin labirinturi de dărâmături, și era
mereu târât. Prin urmare, era colțos și repezit cu subordonații; nu tolera
nici un fel de scuze. Numai Zina avea puterea de a-l calma;
prezența ei alchimică îl ajuta să revină din tărâmul ciudat în care
se afunda nu se știe cum.

Înțepătura pe care o simți în rană îl aduse înapoi în prezent.
Privi pe fereastră copacii seculari, privi cu o invidie vecină cu
ura cum oamenii își vedeau de treabă netulburați, fără cea mai
mică urmă de teamă. Îi ura, îi ura pe absolut toți cei care în viața
lor liberă și ușoară nu se gândeau nici măcar o dată la lupta
sângeroasă pe care el și poporul său o purtau din anii 1700.

– Ce este, iubitule? O umbră de grijă trecu pe fața Zinei.

– Mă dor picioarele. Obosesc să tot stau jos, atâta tot.

– Te cunosc. N-ai reușit să treci peste tragedia uciderii lui Murat cu toată răzbunarea pe care am plănuit-o. Treizeci și cinci de soldați ruși au plecat în mormânt în urma represaliilor pentru asasinarea lui Khalid Murat.

– Nu e doar Murat, zise Khalid. Oamenii noștri. Am pierdut șaptesprezece oameni din cauza trădării.

– L-ai stârpit pe trădător, l-ai împușcat cu mâna ta în fața sublocotenenților.

– Pentru a le arăta ce-i așteaptă pe toți cei care trădează cauza. Judecata a fost scurtă, pedeapsa cruntă. E soarta noastră, Zina. Nu avem suficiente lacrimi pentru poporul nostru. Uită-te la noi. Pierduți și împrăștiați, ascunzându-ne în Caucaz, mai mult de o sută cincizeci de mii de ceceni trăind ca refugiați.

Zina nu îl opri pe Hasan în timp ce enumera din nou această istorie agonizantă, pentru că era nevoie ca poveștile acestea să fie repetate ori de câte ori era posibil. Erau cărțile de istorie ale cecenilor.

Pumnii lui Arsenov se albiră, unghiile desenându-i semicercuri de sânge sub pielea palmelor.

– A, să ai o armă mai ucigătoare decât un AK-47, mai puternică decât un pachet de C4!

- Curând, curând, iubitule, fredonă Zina încet pe vocea ei profundă, extrem de muzicală. Șeicul s-a dovedit cel mai bun prieten al nostru. Uite cât ajutor ne-a oferit organizația lui doar anul trecut; uite ce acoperire în presa internațională și în ziare ne-au creat oamenii lui.

– Dar jugul rusesc e tot pe gâtul nostru, mârâi Arsenov. Încă murim cu sutele.

– Șeicul ne-a promis o armă care va schimba toate astea.

– Ne-a promis lumea. Arsenov își înlătură nisipul din ochi. Vremea promisiunilor s-a sfârșit. Să vedem acum dovada făgăduinței sale.

*

Limuzina pe care Șeicul o trimisese după ceceni intră pe bulevardul Kalmankrt, care-i duse pe Podul Arpad, peste Dunărea cu brațele ei masive și vaporașele de promenadă vopsite strălucitor ce se vedeau sub ei. Zina privi în jos. De o parte erau edificiile gotice, năucitoare, cu turnuri ascuțite ale Clădirii Parlamentului; de cealaltă era Insula Margareta, împădurită, în care se afla luxosul Danubius Grand Hotel, unde îi așteptau cearșafurile apretate și plapumi și cuverturile groase. Zina, dură ca oțelul în timpul zilei, savura din plin nopțile din Budapesta, niciodată mai pasională decât în nopțile petrecute în patul uriaș al hotelului de lux. Nu vedea în această sărbătoare a plăcerii o trădare a existenței ei ascetice, ci o degradă o scurtă pauză acordată greutăților și degradării fizice, o compensă, ca un biscuit de ciocolată belgiană strecurat sub pernă, să se topească acolo în secret, într-un nor de extaz.

Limuzina intră în parcarea subterană a clădirii Humanistas, și când coborâră din mașină, Zina luă de la șofer uriașul pachet dreptunghiular. Paznicii în uniformă confruntară pașapoartele cecilor cu fotografiile din baza de date a computerului, le dădură cartoane laminate de identificare și îi invitară într-un lift uriaș cu bronz și sticlă.

Spalko îi primi în birou. Soarele era deja sus pe cer, transformând fluviul într-o foaie de bronz topit. Îi îmbrățișă pe amândoi, îi întrebă cum a fost zborul, cum au călătorit de la aeroportul Ferihegy și despre starea rănii de glonț a lui Arsenov. După terminară cu amabilitățile, intrară în camera alăturată, mobilată cu lemn de nuc în tonuri de miere, unde fusese amenajată o masă acoperită cu o țesătură albă apretată și tacâmuri strălucitoare. Spalko pusese să fie pregătită o masă cu mâncare internațională. Friptură, homar, trei feluri de legume – toate preferatele cecenilor. Și niciun cartof nicăieri. Adesea, Arsenov și Zina nu aveau de mâncare nimic altceva decât cartofi zile în șir. Zina puse pachetul pe un scaun gol și se așezară la masă.

Șeicule, spuse Arsenov, suntem ca întotdeauna copleșiți de generozitatea ospitalității tale.

Spalko înclină din cap. Era mulțumit de numele pe ca luase în lumea lor, care însemna Sfântul, prietenul lui Dumn Îi conferea o notă de respect și uimire, un păstor exaltat la turma sa.

Acum se ridică și deschise o sticlă de vodcă poloneza din care turnă în trei pahare. Ridică paharul, iar ceilalți doi la fel.

– În memoria lui Khalid Murat, un mare conducător războinic puternic, un adversar de temut, intonă el solemn, în cecen. Fie ca Allah să-i dea gloria pe care și-a câștigat-o sânge și vitejie. Fie ca poveștile despre curajul lui ca lider să fie spuse și respuse printre credincioși. Goliră dintr-o sorbit lichidul care le ardea gâtul.

Arsenov se ridică și umplu din nou paharele. Îl ridică p său și ceilalți îl urmară.

- Pentru Șeic, prieten al cecenilor, care ne va conduce locul nostru de drept în noua ordine a lumii. Goliră paharele

Zina dădu să se ridice, fără îndoială pentru a ține și ca toast, dar Arsenov o opri punându-i o mână pe braț. Gestul scăpă atenției lui Spalko. Ce îl interesa cel mai mult era reac Zinei. Vedea dincolo de paravanul pe care și-i arborase, până suflet. Erau multe nedreptăți în lume, știa asta, la toate nivelur societății. I se părea ciudat și oarecum pervers faptul că ființel umane se puteau scandaliza din pricina nedreptății generale, ratân în același timp micile necazuri din viața lor de zi cu zi. Zina lup cot la cot cu bărbații; atunci, de ce să nu i se acorde ocazia ridice vocea într-un toast după bunul ei plac? Furia clocotea ea; lui Spalko îi plăcea asta – se pricepea să manipuleze furia alt persoane.

- Compatrioții mei, prietenii mei! Ochii îi străluceau d convingere. Pentru contopirea dintre trecutul trist, prezentul disperat și viitorul glorios. Suntem în pragul zilei de mâine!

Începură să mănânce, vorbind despre lucruri generale și neconcludente de parcă s-ar fi aflat la un dineu mai degrab neoficial. Și totuși, în cameră se strecurase un iz de anticipare, d

incipientă. Priveau în farfurii sau se priveau unul pe
ucă acum, când erau aşa de aproape de acest viitor, le
privească furtuna ce se apropia şi îi apăsa. În cele din
mmară.

timpul, spuse Şeicul. Arsenov şi Zina se ridicară în
ţa lui.

ov înclină din cap.

cum care moare de dragul lumii materiale moare ca un
n om care moare de dragul vieţii de apoi moare ca un
un om care moare de dragul Adevărului moare ca un

ltoarse spre Zina, care deschise pachetul pe care-l
cu ei de la Groznîi. Înăuntru se aflau trei mantii. Îi dădu
enov, care o îmbrăcă. Ea şi-o puse pe a ei. Arsenov se
pre Şeic, cu a treia mantie în mână.

rqeh-ul e haina de onoare a dervişului, intonă Arsenov.
ază natura divină şi atributele ei.

spuse:

ntia este cusută cu acul devoţiunii şi cu firul amintirii
me a lui Dumnezeu.

ul înclină capul şi spuse:

illaha ill Allah. Nu există alt Dumnezeu în afară de
eu, care e Unul.

illaha ill Allah, repetară Arsenov şi Zina. Apoi liderul
ceeni aşează *kherqeh-ul* pe umerii lui Spalko.

Pentru majoritatea oamenilor e suficient să fi trăit conform
legii islamice, supuşi legii divine, pentru a muri fericiţi şi a
în Paradis, spuse el. Dar suntem câţiva care ne dorim divinul
acum, şi pe care dragostea pentru Dumnezeu ne obligă să
m calea spre interior. Suntem sufiţi.

palko pipăi mantia groasă de derviş şi spuse:

O, tu suflete care eşti în pace, apleacă-te asupra Domnului
u bucuria ce e a ta în El şi a Lui în tine. Intră printre Slugile
! Intră în Paradis!

Arsenov, mişcat de acest citat din Coran, apucă mâna Zin şi împreună îngenunchează înaintea Şeicului. Într-o structu dialogică veche de trei secole, recitară un jurământ solemn supunere. Spalko scoase un cuţit, li-l înmână. Se tăiară amând pe rând şi, într-un pahar cu picior, îi oferiră sângele lor. În ac fel deveneau *murid*, discipoli ai Şeicului, legaţi de el prin cuvâ şi faptă.

Apoi, deşi pentru Arsenov era dureros din cauza rănii de coapsă, se aşezară cu picioarele încrucişate, cu faţa unul sp celălalt şi, în maniera sufiţilor Naqshibandi, oficiară *zikr-u* uniunea extatică cu Dumnezeu. Îşi aşezară palmele drepte coapsele stângi, palmele stângi pe încheieturile de la dreapt Arsenov începu să-şi mişte capul şi gâtul spre dreapta descrii un semicerc, iar Zina şi Spalko urmară într-o sincronie perfec invocaţia lui blândă, aproape senzuală:

„Salvează-mă, Dumnezeul meu, de la ura şi gelozi duşmanilor de a cădea în mâinile copiilor ce se joacă pe pământ dacă nu mă vor folosi în jocurile lor; s-ar putea juca cu mine şi l sfârşit mă pot distruge, aşa cum fac copiii cu jucăriile lor. Înain şi înapoi, înainte şi înapoi. Salvează-mă, Doamne, de orice fel d ofensă vine din amărăciunea duşmanilor mei şi din ignoran prietenilor iubitori."

Rugăciunile cântate şi mişcările deveniră una, unindu-s într-un tot extatic în prezenţa lui Dumnezeu...

Mult mai târziu, Spalko îi conduse pe un coridor până la u ascensor mic din oţel inoxidabil care îi duse până la subsol, n interiorului stâncii pe care era construită clădirea.

Intrară într-o încăpere boltită, cu tavan înalt, presărată c suporturi de fier. Singurul sunet care se auzea era şuieratul înce al aerului condiţionat. De-a lungul unui perete erau aşezate nişt lăzi. La acestea îi conduse Spalko. Îi înmână o rangă lui Arsenov şi privi foarte satisfăcut cum liderul terorist deschidea lada ce mai apropiată şi privea seturile strălucitoare de AK-47 dinăuntrul ei. Zina luă una şi o inspectă cu grijă şi cu precizie. Încuviinţă din cap spre Arsenov, care deschise altă ladă în care se aflau zec lansatoare portabile de rachete.

Artileria cea mai avansată din arsenalul rușilor, spuse

Dar prețul? zise Arsenov.

Spalko își desfăcu brațele.

Ce preț ar fi potrivit dacă armele astea vă ajută să vă câștigați

Cum pui un preț pe libertate? zise Arsenov pufnind.

Răspunsul e că nu poți. Hasan, libertatea nu are o etichetă cunoscută. Se cumpără cu sângele și sufletele neîmblânzite oamenilor ca voi. Își mută privirea pe fața Zinei. Astea sunt toate – să le folosiți cum vi se pare mai bine pentru frontierele, pentru a-i face pe cei din jur să țină seama

În sfârșit, Zina îl privi printre genele ei lungi. Privirile li se Se izbiră una de alta, deși expresiile rămâneau

și cum ar fi răspuns privirii lui Spalko, Zina spuse:

Aici măcar armele astea nu ne vor permite să intrăm la de la Reykjavík.

Spalko încuviință din cap, ridicând ușor colțurile gurii.

Destul de adevărat. Securitatea internațională este mult prea Un atac armat nu ar avea ca rezultat decât moartea Totuși, am un plan care nu numai că ne va permite accesul Oskjuhlid, dar ne va permite și să-i ucidem pe toți cei înăuntru fără să ne expunem. În câteva ore de la eveniment

Khalid Murat *se temea* de viitor, *se temea* de ceea ce noi, putem realiza. Dorința de a face dreptate coloră obrajii Lumea ne-a ignorat prea mult timp. Rusia ne îngroapă timp ce tovarășii lor, americanii, stau deoparte și nu fac ne salveze. În Orientul Mijlociu curg miliarde de dolari, Cecenia nicio rublă!

Spalko își luase aerul mulțumit de sine al unui profesor care-și vul preferat bine pregătit. Ochii îi străluceau măriți.

Toate astea se vor schimba. În cinci zile, lumea întreagă va comorile voastre. Puterea va fi a voastră, precum și respectul

celor care au scuipat pe voi, v-au abandonat. Rusia, lumea islamică și tot Occidentul, *mai ales* Statele Unite!

– Vorbim aici de schimbarea întregii ordini mondiale, Zina, strigă Arsenov tare.

– Dar *cum*? întrebă Zina. Cum e *posibil*?

– Ne întâlnim la Nairobi în trei zile, răspunse Spalko, și o să vezi cu ochii tăi.

Apa, întunecată, adâncă, însuflețită de o oroare de nenumit, se închide deasupra capului său. Se scufundă. Indiferent cât de tare luptă, cu câtă disperare se îndreaptă spre suprafață, simte cum parcurge o spirală în jos de parcă ar avea plumb în picioare. Apoi privește în jos și vede o frânghie groasă, murdară de alge, legată de glezna stângă. Nu vede ce e la capătul frânghiei pentru că aceasta se pierde în întunericul de jos. Dar orice ar fi trebuie să fie greu, trebuie să îl tragă pentru că frânghia e încordată. Disperat, se îndreaptă în jos, încercând să se elibereze cu degetele mânjite, iar statuia lui Buddha plutește în derivă, învârtindu-se ușor, căzând departe de el în întunericul de nepătruns...

Khan se trezi zvâcnind, ca întotdeauna, covârșit de un sentiment de rătăcire. Rămase nemișcat printre cearșafurile umede. Un timp, coșmarul recurent încă îi mai pulsa cu răutate în minte. Întinzând mâna, își atinse glezna stângă ca pentru a se asigura că nu are o frânghie legată de picior. Apoi, delicat, aproape cu respect, își plimbă degetele peste mușchii lunecoși și întinși ai abdomenului și pieptului, până ce ajunse la micul Buddha sculptat în piatră, pe care îl purta la gât atârnat de un lănțișor de aur. Nu-l scotea niciodată, nici chiar când dormea. Sigur că era acolo. Întotdeauna era acolo. Era un talisman, chiar dacă încercase să se convingă că nu crede în așa ceva.

Se ridică, scoase un mic sunet de dezgust și lipăi până în baie, unde își aruncă apă rece peste cap. Aprinse lumina, clipind un moment. Apropiindu-și capul de oglindă, își inspectă chipul, privindu-se de parcă s-ar fi văzut pentru prima dată. Mormăi, ușurat, apoi, aprinzând o veioză, citi din nou dosarul insuficient

ut de la Spalko. Nimic din ce citea acolo nu îi oferea nici cel
mic indiciu că David Webb ar fi avut abilitățile văzute de el.
atinse semnul negru-vinețiu de pe gât, se gândi la plasa din
pe care o făcuse Webb și o instalase atât de inteligent. Rupse
foia dosarului. Era inutilă, mai mult decât inutilă de vreme
l făcuse să-și subestimeze ținta. În plus, mai erau și alte
locații, la fel de urgente. Spalko îi dăduse informații care erau
incomplete, fie incorecte.

Bănuia că Spalko știa exact cine și ce era David Webb. Khan
ma să știe dacă nu cumva Spalko pusese în mișcare vreun
care-l implica pe Webb. Avea propriile planuri pentru David
bși era hotărât ca nimeni – nici măcar Stepan Spalko – să nu
n cale.

Oftând, stinse lumina și se întinse la loc în pat, dar mintea lui
a pregătită pentru somn. Tot corpul îi huruia de presupuneri.
cand se înțelesese cu Spalko pentru această ultimă misiune,
măcar nu avusese habar că David Webb exista, darămite că
încă în viață. Se îndoia însă că ar fi acceptat misiunea dacă
alko nu i l-ar fi vânturat pe Webb prin față. Trebuie să fi știut
ideea de a-l găsi pe Webb avea să fie irezistibilă pentru Khan.
va timp deja, lui Khan nu îi mai plăcea să lucreze cu Spalko.
comporta de parcă ar fi stăpânul lui Khan, iar Spalko, Khan
sigur de asta, era megaloman.

În jungla din Cambodgia, unde fusese obligat să supra-
trăiască în copilărie și adolescență, avusese mai multe experiențe
megalomani decât și-ar fi dorit. Clima toridă și umedă, haosul
stant al războiului și nesiguranța vieții de zi cu zi se uneau
ntru a-i împinge pe oameni la limita nebuniei. În acel mediu
vorabil cei slabi mureau, iar cei puternici supraviețuiau; orice
se schimba într-un mod elementar.

Stând în pat, Khan își pipăi cicatricele de pe corp. Era o formă
ritual, o superstiție poate, o metodă de a se păstra în siguranță
ță de violența generată de un adult asupra altuia, ci față de
area lentă, fără nume, pe care un copil o trăiește în noapte.
pii, când se trezesc din asemenea coșmaruri, aleargă la părinți,

se strecoară în căldura şi confortul patului lor şi adorm curând. Dar Khan nu avea părinţi, nu avea pe nimeni care să-l mângâie. Din contră, fusese în mod constant obligat să se elibereze din ghearele adulţilor cu mintea bolnavă care îl priveau numai ca pe o sursă de bani sau de sex. Cunoscuse mulţi ani sclavia, atât din partea caucazienilor, cât şi din cea a asiaticilor de care avusese ghinionul să se împiedice. Nu aparţinea niciuneia dintre acele lumi şi ei ştiau asta. Era o corcitură şi, ca atare, era ponegrit, înjurat, bătut, abuzat, înjosit în toate modurile în care poate fi degradată o fiinţă umană.

Şi totuşi luptase. Scopul lui, de la o zi la alta, se redusese pur şi simplu la a supravieţui. Dar învăţase din experienţele amare că evadarea nu era suficientă, că aceia care-l făcuseră sclav veneau după el, îl pedepseau brutal. De două ori aproape murise. Atunci a înţeles că era nevoie de mai mult dacă voia să supravieţuiască. Trebuia să ucidă sau, dacă nu, avea să fie ucis.

Când echipa de asalt a Agenţiei atacă motelul de pe poziţia ocupată la filtrul rutier, era aproape cinci. Fuseseră alertaţi cu privire la prezenţa lui Jason Bourne de către managerul de noapte, care se trezise din somnul indus de Xanax şi văzuse faţa lui Bourne fixându-l din ecranul televizorului. Se ciupise să fie sigur că nu visa, luase o gură de whisky ieftin şi sunase.

Şeful echipei ceruse ca luminile de securitate ale motelului să fie stinse ca să se poată apropia prin întuneric. Când începură să-şi ocupe poziţia însă, camionul de la capătul motelului porni şi aprinse reflectoarele, prinzând o parte din echipă în razele puternice. Şeful îi făcu semne nebuneşti nefericitului şofer, apoi alergă la camion şi îi spuse să o şteargă de acolo. Şoferul, holbând ochii la vederea tuturor acelor oameni, făcu ceea ce i se cerea, stingând luminile până la ieşirea din parcare, pe autostradă.

Apoi şeful le făcu semn oamenilor şi se îndreptară direct spre camera lui Bourne. La această comandă tăcută, doi se desprinseră, ocolind prin spate. Şeful le dădu douăzeci de secunde să-şi ocupe poziţia, înainte să ordone să-şi pună măştile de gaze. Doi dintre

...în îngenuncheară şi aruncară cu bombe lacrimogene prin ...ra camerei. Braţul întins al şefului se lăsă în jos şi oamenii ...valiră în cameră, spărgând uşa. Gazul ieşi cu putere afară ...intrară ei cu mitralierele pregătite. Televizorul era pornit, cu ...ul închis. CNN-ul arăta chipul celui pe care-l căutau. Pe ...ul pătat şi jerpelit erau împrăştiate resturile unei mese luate ...aba, iar cuvertura de pe pat nu mai era. Camera era goală!

...înăuntrul camionului frigorific ce se îndepărta în grabă de ...l Bourne, înfăşurat în cuvertură, stătea întins printre lăzi de ...n care se aflau recipiente de plastic cu căpşuni, stivuite ...pe până la capotă. Reuşise să ajungă să stea deasupra ...lui podelei, susţinut de cutii din ambele părţi. Când intrase ...ntea din spate a camionului, încuiase uşa după el. Toate ...oanele cu refrigerare aveau un mecanism de siguranţă care ...deschide şi încuia uşa din spate pe interior, pentru a se asigura ...oameni nu rămânea prins acolo din greşeală. Aprinzând lanterna ...o secundă, a străbătut culoarul central, destul de lat cât să ...trece un om. Sus în dreapta era grilajul de evacuare al com-...ului de refrigerare.

...Dintr-odată, se încordă. Apropiindu-se de filtrul rutier, cami-...încetini, apoi opri complet. Ajunsese în punctul de pericol ...m.

...Timp de aproape cinci minute tăcerea fu completă apoi, brusc, ...din spate s-a deschis cu un sunet dur. Până la el ajungeau ...de celor care făceau controlul.

...Ai luat ceva autostopişti? întrebă poliţistul.

...Nu, răspunse Guy, camionagiul.

...Uite, aruncă un ochi la fotografia asta. Poate l-ai văzut pe ... marginea drumului?

...Nu, dom'le. Nu l-am văzut niciodată. Ce-a făcut?

...Ce ai înăuntru? se auzi vocea unui alt poliţist.

...Căpşuni proaspete, zise Guy. Uite ce este, domnilor ofiţeri, ...mimă! Nu le face bine să deschideţi uşile aşa. Ce putrezeşte ...taie din plată.

Cineva mormăi. O rază puternică de lumină străbătu culoarul central şi mătură podeaua chiar dincolo de locul unde Bourne stătea suspendat printre căpşuni.

– Bine, spuse primul poliţist, închide-o, amice.

Raza lanternei se stinse şi uşa se trânti cu putere.

Bourne aşteptă până ce camionul se puse în mişcare, rulând cu viteză pe autostrada către D.C., înainte să iasă de unde se ascunsese. Mintea îi uruia. Poliţiştii trebuie să-i fi arătat lui Guş aceeaşi fotografie cu David Webb care se difuza la CNN.

Într-o jumătate de oră, şofatul lin de autostradă cedase locul opririlor şi pornirilor constante de pe străzile urbane cu semafoare. Era timpul să iasă. Bourne se duse la uşă şi apăsă pe levierul de siguranţă. Nu se mişca. Încercă din nou, de data asta cu mai multă forţă. Înjurând printre dinţi, aprinse lanterna pe care o luase din casa lui Conklin. În cercul strălucitor de lumină, văzu că mecanismul se blocase. Era încuiat înăuntru.

5

În zorii zilei, Directorul CIA se afla într-o conferinţă cu Roberta Alonzo-Ortiz, Consiliera pe probleme de Securitate Naţională de la Casa Albă. Şedinţa se ţinea în sala cunoscută sub numele de Situation Room, un spaţiu în formă circulară din măruntaiele Casei Albe. Multe etaje deasupra lor se aflau încăperile lambrisate, frumos decorate, pe care majoritatea oamenilor le asociau cu această clădire istorică, plină de poveşti, dar aici jos stăpâne erau puterea şi încordarea oligarhilor de la Pentagon. La fel ca şi marile temple ale civilizaţiilor antice, aceasta sală fusese construită să reziste timp de secole. Săpată în vechiul subsol, proporţiile ei te intimidau, aşa cum era şi normal pentru un asemenea monument al invincibilităţii.

Alonzo-Ortiz, Directorul şi echipa lui – ca şi unii membri importanţi ai Serviciului Secret – parcurgeau, pentru a suta oară,

...mile de securitate pentru summitul asupra terorismului de la ...pavík. Pe un ecran de protecție era afișată o schemă detaliată ...otelului Oskjuhlid, împreună cu notițe referitoare la probleme ...curitate ce priveau intrările, ieșirile, acoperișul, ferestrele și ... Fusese stabilită o legătură video directă cu hotelul, astfel ...Jamie Hull, trimisul la fața locului al Directorului Agenției ...ată participa la ședința de informare.

Nu vom tolera nicio eroare, spuse Alonzo-Ortiz. Era o ... extrem de frumoasă, cu un păr negru strălucitor și ochi ...enți, tăioși. Fiecare aspect al summitului trebuie să se des-...ce ceas, continuă ea. Orice încălcare a securității, indiferent ...mică, va avea efecte dezastruoase. Ar distruge ceea ce ...ntelui i-a luat timp de optsprezece luni să creeze, împreună ...palele state islamice. Nu trebuie să spun nimănui de aici ...colo de fațada de cooperare mocnește o neîncredere nativă ... valorile occidentale, față de etica iudeo-creștină și tot ce ...ntă ea. Orice suspiciune că președintele i-a tras pe sfoară ...consecințe dintre cele mai crunte și imediate. Privi încet ...ul mesei. Era unul din darurile ei speciale ca, atunci când se ...unui grup, să facă astfel încât fiecare persoană importantă ...da că îi vorbește numai ei. Nu faceți nicio greșeală, ...lor. Nu vorbim despre nimic altceva decât despre un război ...hal aici, un *jihad* uriaș cum nu am mai văzut până acum și, ...posibil, nu ne putem nici măcar imagina.

...ata să încheie ședința cu Jamie Hull când un tânăr slab ...ală, se apropie în tăcere de Director și îi înmână un plic ...

...uzele mele, Dr. Alonzo-Ortiz, spuse el deschizând plicul. ...pasibil conținutul, deși pulsul i se dublase. Consilierului ...oblemă de securitate nu îi plăcea să îi fie întrerupte ședințele. ...nt că doamna îl privea urât, el împinse scaunul înapoi și ...

...lonzo-Ortiz îi aruncă un zâmbet atât de comprimat, încât ...aproape că îi dispăru.

...per că aveți motive suficiente pentru a ne părăsi așa de

– Chiar am, Dr. Alonzo-Ortiz. Directorul Agenției, deși vechi în branșă și, deci, un om care știa să-și controleze puterea, știa c nu avea rost să se confrunte cu persoana pe care președintele s baza în cea mai mare măsură. Se purta ireproșabil, deși o ura p Roberta Alonzo-Ortiz atât pentru că îl săpase în rolul său tradițional pe lângă președinte, cât și pentru că era femeie. Din aceste motive folosea puțina putere pe care o avea – să ascundă ceea ce ea îș dorea enorm să știe: cauza urgenței atât de grave care-l făcea s plece imediat.

Zâmbetul consilierul de securitate deveni și mai rigid.

– În acest caz aș aprecia o informare completă cu privire la criză, oricare ar fi ea, cât mai curând.

– Absolut, spuse Directorul, retrăgându-se grăbit. Când ușa masivă a Sălii de Situații de Urgență se închise în urma lui, c adăugă sec „Înălțimea Voastră", smulgându-i un hohot de râs agentului operativ pe care biroul lui îl folosise ca mesager.

Directorului îi luă mai puțin de cincisprezece minute să ajungă înapoi la Sediul Central, unde o ședință a Consiliului Director al Agenției îi aștepta sosirea. Subiectul: ucigașii lui Alexander Conklin și ai doctorului Morris Panov. Suspectul principal: Jason Bourne. Erau oameni cu fețele palide, în costume clasice impecabil croite, cravate pe comandă, pantofi lăcuiți. Cămășile cu dungi gulerele colorate, toanele modei nu erau pentru ei. Obișnuiți să străbată coridoarele puterii din Beltway, erau la fel de inflexibili ca hainele pe care le purtau. Erau persoane conservatoare provenite de la colegii conservatoare, vlăstare de familii fără pată care, mai devreme, fuseseră îndrumați de tații lor către funcții și deci către confidențele oamenilor potriviți – lideri vizionari și energici care știau cum să rezolve o situație. Locul în care stăteau acum era o lume secretă bine ascunsă, dar tentaculele care ieșeau din ea se întindeau în lung și în lat.

Imediat ce Directorul intră în sala de conferințe, luminile fură micșorate. Pe un ecran apărură fotografiile de la criminalistică ale corpurilor *in situ*.

Pentru numele lui Dumnezeu, dă jos alea! urlă Directorul. [illegible] o obscenitate. Nu ar trebui să îi vedem pe oamenii ăştia aşa.

Martin Lindros, Adjunctul Directorului, apăsă pe un buton şi [illegible]nul se goli de imagini.

Pentru a informa pe toată lumea, ieri ni s-a confirmat că [illegible]ina din parcarea lui Conklin era a lui David Webb. Se opri, în [illegible]p ce Bătrânul îşi dregea vocea.

Să spunem lucrurilor pe nume. Directorul se aplecă înainte, [illegible]umnii strânşi pe masa strălucitoare. E posibil ca lumea să îl [illegible]ă că pe acest... acest bărbat drept David Webb, dar aici e [illegible]cut sub numele de Jason Bourne. Vom folosi acest nume.

Da, domnule, spuse Lindros, hotărât să nu amplifice starea [illegible]ută de proastă dispoziţie a Directorului Agenţiei. Abia dacă [illegible] nevoie să-şi consulte notiţele, atât de proaspete şi vii îi erau [illegible]mute cercetările. W... Bourne a fost văzut ultima dată în [illegible]pusul de la Georgetown cu aproximativ o oră înaintea crimelor. [illegible]martor l-a văzut alergând spre maşină. Putem presupune că [illegible] îndreptat direct spre casa lui Alex Conklin. Cu siguranţă, [illegible]ne era în casă în momentul sau în jurul momentului producerii [illegible]elor. Amprentele lui sunt pe un pahar pe jumătate gol de scotch [illegible]amera unde stătuseră, cu puţin înainte să moară, Conklin şi [illegible]ov

Şi arma? întrebă Directorul. E arma crimei?

Confirmat sută la sută de examenul balistic, încuviinţă [illegible]dros din cap.

Eşti sigur că este a lui Bourne, Martin?

Lindros privi o hârtie trasă la xerox şi o împinse peste masă [illegible]ful lui.

Înregistrarea confirmă că arma crimei îi aparţine lui David [illegible]b, David Webb *al nostru.*

Nenorocitul! Mâinile Directorului tremurau. Amprentele [illegible]orocitului sunt pe ea?

Arma a fost curăţată, spuse Lindros, consultând altă hârtie. [illegible]un fel de amprente.

Semnul unui profesionist. Directorul păru brusc obosit. Nu [illegible]or să piardă un prieten.

– Da, domnule. Cu siguranță.

– Și Bourne? mormăi Directorul. Părea dureros pentru numai să-i pronunțe numele.

– Azi-dimineață devreme am primit un pont că Bourne ascundea într-un motel din Virginia, foarte aproape de unul dint filtrele rutiere, îl informă Lindros. Zona a fost imediat încercui și o echipă de asalt a fost trimisă la motel. Dacă Bourne a fo acolo, fugise deja, s-a strecurat prin cordon. A dispărut ca un fum

– La dracu'! Obrajii Directorului se înroșiseră.

Asistentul lui Lindros intră pe nesimțite și-i întinse o hârt Acesta o scană o fracțiune de secundă, apoi ridică privirea.

– Mai devreme am trimis o echipă la Webb acasă, eventualitatea că ar apărea acolo sau ar lua legătura cu soția. Echi a găsit casa încuiată și goală. Nici urmă de soția și cei doi copii lui Bourne. Investigațiile ulterioare au dezvăluit că femeia a m la ei la școală și i-a luat din clasă fără explicații.

– Asta pune capac! Directorul părea aproape apoplectic. înaintea noastră cu un pas în orice, pentru că a plănuit crim dinainte! În timpul drumului scurt și rapid spre Langley, își lăsa emoțiile să îl copleșească. Între asasinarea lui Alex și manevr lui Alonzo-Ortiz, intrase în Agenție spumegând de furie. Acu în fața dovezilor criminalistice, era mai mult decât pregătit condamne.

– E clar că Jason Bourne a devenit un ticălos. Bătrânul, în în picioare, tremura vizibil. Alexander Conklin a fost un priet vechi și de încredere. Nu-mi amintesc și nici nu pot enume numărul de cazuri în care și-a pus reputația – chiar *viața* – în j pentru organizație, pentru țara sa. Era un patriot veritabil adevăratul sens al cuvântului, un om cu care cu toții ne mândrea pe drept.

În ceea ce-l privea, Lindros se gândea la numărul de caz pe care și le putea aminti și enumera când Bătrânul tunase fulgerase cu privire la tacticile de cowboy ale lui Conklin, misiunile lui ticăloase, la agendele lui secrete. Era frumos și bu să-l elogieze pe cel mort, dar, se gândea el, în branșa asta era de

[illegible] prostesc să ignori tendințele periculoase ale agenților din [illegible] din prezent. Şi aici, desigur, intra şi Jason Bourne. Era un [illegible] nt cârtiță, chiar de soiul cel mai rău – unul pe care nu-l [illegible] întregime sub controlul său. În trecut fusese activat de [illegible], nu pentru că ar fi fost de acord cu aşa ceva. Lindros [illegible] puține despre Jason Bourne, o scăpare pe care era hotărât [illegible] în momentul în care şedința se încheia.

Dacă Alexander Conklin avea o slăbiciune, un punct [illegible] acesta era Jason Bourne, continuă Directorul. Cu ani [illegible] o cunoască şi să se căsătorească cu actuala lui soție, [illegible] a pierdut întreaga familie – soția thailandeză şi cei doi [illegible] un atac din Phnom Penh. Omul era pe jumătate nebun [illegible] și remuşcări când Alex l-a cules de pe străzile din [illegible] l-a antrenat. Mulți ani mai târziu, chiar după ce Alex [illegible] ajutorul lui Morris Panov, el prezenta probleme de [illegible] în ciuda rapoartelor regulate ale doctorului Panov, [illegible] contrariul. Cumva, şi el a intrat sub influența lui Bourne.

[illegible] avertizat pe Alex de nenumărate ori, l-am implorat [illegible] pe Bourne pentru a fi evaluat de echipa noastră de [illegible] criminalişti, dar a refuzat. Alex, odihnească-se în pace, [illegible] fie când voia un om încăpățânat; credea în Bourne.

[illegible] Directorului lucea de transpirație, iar ochii i se măriseră [illegible] privea prin încăpere.

[illegible] care e rezultatul acestei încrederi? Amândoi au fost ucişi [illegible] ani, chiar de bunul pe care credeau că îl țin sub control. [illegible] adevărat e că Bourne e incontrolabil. Şi e un ucigaş, o [illegible] ninoasă. Directoul izbi cu pumnul în masa de conferințe. [illegible] permite ca asasinatele astea odioase, comise cu sânge rece, [illegible] nepedepsite. Autorizez instalarea unei sancțiuni [illegible] prin care ordon lichidarea imediată a lui Jason Bourne.

[illegible] tremura, de acum înghețat până în măduva oaselor. [illegible] şi plimbă raza lanternei pe sistemul de ventilație al

frigiderului. Întorcându-se pe culoarul central, se cățără pe rând de cutii din dreapta până ce ajunse la grilaj. Deschizând briceagul folosi vârful lamei pentru a desface șuruburile. Lumina blândă a zorilor se scurse în interior. Părea să fie loc exact cât să se poată strecura afară. Spera.

Își strânse umerii în direcția pieptului, îngustându-se, și începu să se strecoare mișcându-se ușor în sus. Totul merse bine vreo câțiva centimetri, dar apoi înaintarea lui se opri brusc. Încercă să se miște, dar nu putea. Era blocat. Expiră tot aerul din plămâni, i subție partea de sus a corpului. Împinse cu tălpile și picioarele Un grilaj alunecă și se rostogoli, dar se mișcase puțin. Își lă picioarele în jos până se putu sprijini de cutii. Proptindu-și tocuri de la pantofi în bara superioară, împinse din nou și se mai mișc puțin. Repetând manevra încet și cu grijă, reuși în cele din urm să-și strecoare afară capul și umerii. Clipi privind spre cerul rozal străbătut de nori pufoși, schimbându-și forma pe măsură ce el rostogolea pe sub ei. Când ajunse sus, se apucă de un colț camionului, se smulse cu totul din cabină și ajunse pe acoperiș

La următorul semafor sări, îndesându-și umărul stâng în interior pentru a-și amortiza căderea. Se ridică, trecu pe trotuar se scutură de praf. Strada era pustie. Îl salută scurt pe Guy, ca nu bănuia nimic, în timp ce camionul se îndepărta într-un n albastru de gaze de eșapament.

Era la periferia Washingtonului, în cartierul sărac din nord-e Cerul se lumina, umbrele lungi ale zorilor lăsând locul soarelu În depărtare se auzea zumzetul traficului, dar și sirenele poliție Respiră adânc. Dincolo de duhoarea urbană, aerul avea pentru ceva răcoros, euforia libertății după lunga bătălie a nopții în ca a trebuit să stea ascuns, ca să poată fi liber.

Merse pe jos până văzu fâlfâind drapelele în roșu șters, alb albastru. Centrul de mașini uzate era închis pe timpul nopții. Int pe proprietatea pustie, alese o mașină la întâmplare și schimb numerele de înmatriculare cu ale celei vecine. Forță încuietoare deschise ușa din partea șoferului și porni aprinderea de la fire. secundă mai târziu, ieșea din parcare pe stradă.

Parcă în fața unui restaurant a cărui fațadă cromată era o [illegible] anilor cincizeci. Pe acoperiș era o cană gigantică de cafea, [illegible] neonului din neon de mult arse. Înăuntru se vedeau aburi. [illegible] de boabe de cafea și ulei încins era impregnat în fiecare [illegible] fațadă. La stânga lui erau o tejghea lungă Formica și un șir de [illegible] cromate cu fețe de vinil; la dreapta, lângă șirul de ferestre [illegible] în soare, era un rând de mese, fiecare dintre ele având un [illegible] cu toate cântecele ce se puteau asculta pentru un sfert de [illegible].

Când ușa se închise în urma lui cu un mic clinchet de clopoțel, [illegible] negre care se întoarseră remarcară în tăcere pielea albă a lui [illegible]. Nimeni nu îi răspunse la zâmbet. Unii îi păreau indiferenți, [illegible]ți, mai deosebiți, păreau să interpreteze prezența lui ca un [illegible] de rău augur pentru lucruri viitoare.

Conștient de privirile ostile, se strecură pe o banchetă masivă. [illegible]elneriță cu păr portocaliu și o față care semăna cu Ertha Kitt [illegible] un meniu pătat de muște în fața lui și îi umplu ceașca cu [illegible] aburindă. Ochii inteligenți, excesiv machiați pe o față [illegible]tă de griji, îl priviră un timp cu interes și ceva în plus – [illegible]pasiune, poate.

Nu le lua în seamă privirile, dulceață, șuieră ea. Le e frică [illegible].

Mâncă un mic dejun acceptabil compus din ouă, șuncă și [illegible] prăjiți, stropite cu cafeaua tare. Dar avea nevoie ca [illegible]emele și cofeina să îi înlăture starea de epuizare, cel puțin [illegible] moment.

Chelnerița îi umplu din nou ceașca și el sorbi, așteptând ca [illegible]ohn Fine Tailors să deschidă. Dar nu stătea degeaba. Scoase [illegible] telul pe care îl luase din camera lui Alex și se uită din nou la [illegible]numărul lăsată pe prima pagină. NX 20. Suna a ceva experi-[illegible]mental, care prevestea ceva rău, dar în realitate putea fi orice, [illegible]nsiv un computer de ultimă generație.

Ridicând privirea, îi urmări pe obișnuiții cartierului intrând [illegible]mând, discutând despre cecuri de Ajutor Social, reglări de [illegible]uri legate de droguri, bătăi ale poliției, moartea subită a

membrilor familiei, bolile prietenilor din închisori. Era viața lor mai străină pentru el decât cea din Asia sau Micronezia. Atmosfera din restaurant era întunecată de furia și proasta lor dispoziție.

O singură dată, o mașină de poliție trecu încet ca un rechin pe lângă un recif. Orice mișcare din restaurant încetă, de parcă acest moment important era un cadru din lentila unui aparat fotografic. El întoarse capul și privi spre chelneriță. Aceasta privea stopurile mașinii de poliție dispărând după colț. Un oftat de ușurare străbătu restaurantul. Bourne trăi propriul sentiment de ușurare. Se părea că, la urma urmelor, se afla în compania unor tovarăși de drum prin umbră.

Gândurile i se întoarseră la bărbatul care îl vâna. Fața lui avea o alură asiatică, dar nu în întregime. Era ceva cunoscut acolo – linia îndrăzneață a nasului, care nu era deloc asiatic, sau forma buzelor pline, care era în întregime asiatică? Era cineva din trecutul lui Bourne, din Vietnam? Dar nu, era imposibil. Judecând după cum arăta, avea cel mult treizeci de ani, ceea ce însemna că nu putea să aibă mai mult de cinci sau șase ani când Bourne fusese acolo. Cine era, atunci, și ce voia? Întrebările continuau să-l bântuie. Brusc, puse cana pe jumătate goală pe masă. Cafeaua începea să-i roadă stomacul.

Nu mult după asta se întoarse la mașina furată, deschise radioul și răsuci potențiometrul până când dădu peste un post de știri care vorbea despre summitul pentru terorism, urmat de o scurtă enumerare a știrilor naționale mai întâi, apoi a celor locale. Primele pe listă erau asasinarea lui Alex Conklin și Mo Panov, dar, ciudat, nu erau niciun fel de informații noi.

„Urmează alte știri", spunea crainicul, „dar mai întâi acest mesaj important".

...acest mesaj important. În acel moment biroul din Paris cu vedere pe Champs-Elysées spre Arcul de Triumf îi năvăli mugind în amintire, amintirea înlocuind restaurantul și pe toți cei din jurul lui. Într-o parte era un scaun de culoarea ciocolatei, din care tocmai se ridicase. În mâna dreaptă, un pahar de cristal pe jumătate plin cu un lichid chihlimbariu. Se auzea o voce, adâncă și amplă, extrem

muzicală, care spunea ceva despre timpul necesar pentru a face de tot ceea ce îi era necesar lui Bourne.

Nu-ți face griji, prietene, spunea vocea, într-o engleză ...ată de norii grei ai accentului franțuzesc, eu trebuie să îți ...mit acest mesaj important.

Pe scena minții sale se întoarse, chinuindu-se să vadă fața ...tului care vorbise, dar nu văzu decât un perete gol. Amintirea ... porase la fel ca aroma de whisky, lăsându-l pe Bourne acolo, ...ndu-se întunecat prin ferestrele murdare ale restaurantului ...int.

Un spasm de furie îl făcu pe Khan să ia telefonul mobil şi ...ne pe Spalko. Dură ceva timp şi presupuse puțin efort din ... lui, dar în cele din urmă i se făcu legătura.

Cărui fapt îi datorez această onoare, Khan? spuse Spalko în ...a lui. Ascultând cu atenție, Khan auzi uşoara ironie din ... acestuia şi se gândi că băuse. Cunoştea mult mai bine ...urile angajatorului său ocazional decât ar fi crezut însuşi ...o, dacă ar fi vrut să creadă asta în vreun fel. Ştia, de exemplu, ... palko îi plăceau băutura, țigările şi femeile, deşi nu neapărat ...dinea aceasta. Capacitatea lui de a le consuma pe toate trei ...nsă. Se gândi că dacă Spalko era măcar pe jumătate atât de ... cât îşi imagina el, asta avea să constituie un avantaj pentru ... privința lui Spalko, era un lucru rar.

Dosarul pe care mi l-ai dat pare incorect sau, cel puțin, ... incomplet.

Ce te face să tragi această tristă concluzie? Vocea se înăsprise ...ntaneu, cum apa se schimbă în gheață. Prea târziu, Khan îşi ...ama că limbajul folosit fusese prea agresiv. Spalko putea ... mare gânditor – un vizionar chiar, aşa cum fără îndoială se ...era personal –, dar în adâncul ființei sale acționa din instinct. ... l, îşi revenise din semibeție pentru a răspunde agresiunii cu ... mai multă agresiune din partea lui. Avea acea stare de un ...ament violent, chiar nepotrivit cu imaginea lui publică atent ...ata. Dar, la urma urmei, atât de mult din el prospera dincolo ...harul vieții de zi cu zi.

– Comportamentul lui Webb a fost unul curios, spuse Kh
blând.

– O? În ce fel? Vocea lui Spalko revenise la dicția ei ascun
leneșă.

– Nu a acționat ca un profesor universitar.

– Mă întreb de ce contează. L-ai ucis?

– Nu încă. Khan, stând în mașina parcată, privea prin parbr
cum un autobuz oprea vizavi. Ușa se deschise cu un oftat și oamen
coborârâ: un bătrân, doi băieți, o mamă cu puștiul ei.

– Ei, asta e o schimbare de plan, nu?

– Știai că voiam mai întâi să mă joc cu el.

– Sigur, dar întrebarea e cât timp?

Se desfășura un fel de meci de șah verbal, pe cât de delic
pe atât de febril, iar Khan putea doar bănui natura lui. Ce era
Webb? De ce decisese Spalko să îl folosească pe post de pi
pentru dublul asasinat al oamenilor guvernului, Conklin și Pano
De ce, la urma urmelor, ordonase Spalko să fie uciși? Khan nu
îndoia că așa se întâmplase.

– Până sunt gata. Până ce înțelege cine îi vrea viața.

Ochii lui Khan o urmăreau pe mamă punându-și copilul
trotuar. Băiatul se clătina puțin în mers și ea râdea. Capul lui
clătină privind în sus la ea și râse și el, mimând plăcerea ei. Ka
luă de mâna micuță.

– Nu te răzgândești, nu?

Lui Khan i se păru că citește o ușoară încordare, un trem
intenționat, și imediat se întrebă dacă Spalko era sau nu beat. Kh
se gândi să îl întrebe de ce conta pentru el dacă îl ucidea sau nu
David Webb, dar, după un pic de gândire, renunță, temându-se
nu dea la iveală propriile preocupări.

– Nu, nu mă răzgândesc, zise Khan.

– Pentru că sub piele avem același lucru, noi doi. Nările ni
dilată când simțim mirosul morții.

Pierdut în gânduri și neștiind cum să răspundă, Khan închi
telefonul mobil. Puse mâna pe fereastră și privi printre degel
femeia care-și plimba copilul pe stradă. Făcea pași mici, încercân
pe cât posibil să-și potrivească mersul cu cel șovăitor al copilulu

...palko îl mințea, Khan își dădea seama de asta. Exact cum și ...mințise pe Spalko. Timp de o secundă, privirea i se încețoșă ...ntoarse în junglele din Cambodgia. Stătuse la traficantul de ...vietnamez mai bine de un an, închis într-un șopron ca un ...turbat, pe jumătate mort de foame și bătut. A treia oară când ...se să evadeze, își învățase lecția, făcându-i vietnamezului ...l terci cu tăișul în formă de cazma al unui hârleț pe care îl ...a pentru a săpa gropi de latrine. Trăise zece zile din ce ...e până ce fusese cules de un misionar american pe nume ...nd Wick. I se dăduseră haine, mâncare și o baie fierbinte, un ...ld. În schimb, învățase lecțiile de engleză predate de misionar. ...at ce a învățat să citească, i s-a dat o Biblie, pe care i s-a ...a o învețe pe de rost. În acest mod, a început să înțeleagă ...upă părerea lui Wick, nu era pe drumul spre mântuire, ci spre ...ție. O dată sau de două ori a încercat să îi explice lui Wick ...a budismului, dar era foarte tânăr și conceptele pe care le ... în fragedă pruncie nu păreau așa de bine închegate când ...u din gura lui. Nu că Wick ar fi fost interesat, în orice caz. ...ia să știe de nicio religie care nu promova credința în ...mezeu, în Iisus Salvatorul.

Privirea lui Khan se concentră din nou. Mama își plimba ...lul pe lângă fațada cromată a restaurantului cu cana uriașă de ...pe acoperiș. Chiar dincolo de ei, peste stradă, Khan îl vedea ...rbatul pe care îl cunoștea sub numele de David Webb prin ...ția unui parbriz de mașină. Trebuia să-i dea credit lui Webb; ...e pe Khan pe un drum al torturii de la marginea domeniului ...klin. Khan văzuse silueta de pe marginea drumului care îi ...rea. Până când se cățărase până acolo după ce scăpase din ...na inteligentă a lui Webb, fusese prea târziu pentru a-l acosta ...rbat, dar, folosind ochelarii acestuia cu infraroșu, îl putuse ...ri pe Webb pe autostradă. Fusese gata să intre în acțiune, ...pe Webb îl luase cineva. Îl privea pe Webb acum, știind ceea ...palko știa deja: că Webb era un om foarte periculos. Un ...enea bărbat cu siguranță nu își făcea griji fiind singurul ...rian din restaurant. Părea singur, deși Khan nu putea fi sigur, ...ratatea fiind un lucru complet străin pentru el.

Privi din nou către mamă și copil. Râsul lor ajungea până l- el, imaterial ca un vis.

Bourne ajunse la Lincoln Fine Tailors din Alexandria la nou și cinci minute. Magazinul arăta la fel ca toate afacerile mici di Orașul Vechi; adică avea o fațadă în stil cumva colonial. Traver trotuarul din cărămidă roșie, deschise ușa și intră în magazin. Zon pentru public a magazinului era împărțită în două de o barieră d un metru înălțime, alcătuită dintr-o tejghea pe stânga și mese d croitorie pe dreapta. Mașinile de cusut se aflau la jumătate drumului dintre tejghea și partea din spate a magazinului, fiin folosite de trei hispanici care nu-i aruncară nici măcar o privi când intră. Un bărbat subțirel în cămașă și fără haină și o vestă dungi desfăcută stătea în picioare în spatele tejghelei, pufnind ceva. Avea o frunte înaltă, bombată, o bordură de păr castan deschis, o față cu obraji supți și ochi întunecați. Ochelarii îi stăte pe vârful capului. Avea un obicei să se ciupească de nasul acvili Nu acordă nicio atenție deschiderii ușii, dar ridică privirea câ Bourne se apropie de tejghea.

– Da? spuse el așteptând. Vă pot ajuta cu ceva?

– Sunteți Leonard Fine? V-am văzut numele scris în vitrin

– Eu sunt, spuse Fine.

– M-a trimis Alex.

Croitorul clipi.

– Cine?

– Alex Conklin, repetă Bourne. Numele meu e Jason Bourn Privi în jur. Nimeni nu îi acorda nici cea mai vagă atenție. Sune mașinilor de cusut făcea aerul să scânteieze și să bâzâie.

Foarte încet, Fine își lăsă ochelarii înapoi pe nasul subțire studie pe Bourne cu o intensitate clară.

– Sunt un prieten al lui, spuse Bourne, simțind nevoia s ajute cumva pe om.

– Nu avem aici articole de îmbrăcăminte pentru un dom Conklin.

– Nu cred că a lăsat vreunul, spuse Bourne.

Fine se ciupi de nas, de parcă îl durea.

Un prieten, spui?

- De mulți ani.

Fără să mai scoată vreun alt cuvânt, Fine întinse mâna și [illegible] hise uşa-tejghea lăsându-l pe Bourne să treacă.

Poate că ar trebui să dicutăm asta în biroul meu. Îl conduse [illegible] Bourne printr-o uşă pe un coridor prăfuit, care puțea a clei şi [illegible] de scrobeală.

Biroul nu era cine ştie ce, o mică nişă cu linoleum ros şi [illegible] cu găuri pe podea, străbătută de țevi dezgolite de la podea [illegible] la tavan, un birou verde din metal, ponosit, două rânduri de [illegible] tot din metal, pentru dosare, grămezi de cutii de carton. [illegible] de mucegai şi putreziciune se ridica asemenea aburului [illegible] lucrurile aflate în birou. În spatele scaunului era o [illegible] mică, pătrată, atât de murdară încât nu se vedea deloc [illegible] din spate.

Fine trecu în spatele biroului şi deschise un sertar.

Ceva de băut?

E cam devreme, zise Bourne, nu crezi?

Mda, mormăi Fine. Dacă zici tu... Scoase o armă din sertar [illegible] stomacul lui Bourne. Glonțul nu te va ucide imediat, dar, [illegible] sângerezi până mori, o să-ți doreşti să te fi ucis.

Nu avem niciun motiv să ne agităm, spuse Bourne relaxat.

Ba avem *toate* motivele, spuse croitorul. Ochii îi erau foarte [illegible], făcându-l să pară oarecum saşiu. Conklin e mort şi am [illegible] tu l-ai terminat.

Nu, spuse Bourne.

Aşa spuneți toți. Negați, negați, negați. E modul de lucru al [illegible], nu? Fața îi fu străbătută de un zâmbet viclean. Ia loc, [illegible] Webb – sau Bourne – cum îți spui astăzi.

Bourne ridică privirea.

Faci parte din Agenție.

Deloc. Sunt agent independent. Dacă nu cumva le-a spus [illegible] îndoiesc că cineva din Agenție ştie măcar că exist. [illegible] croitorului se lărgi. De asta a venit Alex la mine de la [illegible].

– Aş vrea să aflu despre asta, încuviinţă Bourne.

– O, nici nu mă îndoiesc. Fine luă telefonul de pe birou. I' de altă parte, când oamenii tăi pun mâna pe tine, vei fi prea ocup să le răspunzi la întrebări ca să-ţi mai pese de altceva.

– Nu face asta, spuse Bourne sec.

Fine se opri cu receptorul în aer.

– Dă-mi un motiv.

– Nu eu l-am ucis pe Alex. Încerc să aflu cine a făcut-o.

– Dar adevărul e că l-ai ucis. Potrivit buletinului informati citit de mine, erai la el acasă în momentul când a fost împuşc mortal. Ai mai văzut pe cineva acolo?

– Nu, dar Alex şi Mo Panov erau morţi când am ajuns eu

– Rahat. De ce l-ai ucis, mă întreb. Ochii lui Fine se îngustar Îmi imaginez că a fost din cauza doctorului Schiffer.

– N-am auzit niciodată de Dr. Schiffer.

Croitorul scoase un râs dur.

– Alt rahat. Şi presupun că nu ai auzit niciodată de DARPA

– Sigur că am auzit, spuse Bourne. Înseamnă Defen Advanced Research Projects Agency*. Acolo lucrează D Schiffer?

– M-am săturat de chestia asta, zise Fine cu un sunet d dezgust. Când îşi luă privirea un moment de la Bourne pentru forma un număr, acesta sări asupra lui.

Directorul se afla în colţul biroului său încăpător, vorbind telefon cu Jamie Hull. Prin fereastră se revărsa lumina strălucitoa a soarelui, aprinzând tonurile rubinii ale covorului. Nu magnificul joc de culori ar fi avut vreun efect asupra Directorulu Încă mai era într-una din pasele lui proaste. Întunecat, privea fotografiile în care apărea el împreună cu preşedinţii SUA în Biro Oval, cu şefi de stat străini la Paris, Bonn şi Dakar, cu oameni d show-bizz în L.A. şi Vegas, cu predicatori evanghelici în Atlan şi Salt Lake City şi chiar cu, absurd, Dalai Lama cu zâmbetul l

---

* Agenţia pentru Proiecte Avansate de Cercetare în Domeniul Apăr (în limba engleză, în original) (n. trad.).

...tuu şi roba de şofran pe când se afla într-o vizită în New ... Aceste fotografii nu numai că nu reuşeau să-l scoată din ... de amărăciune în care era, dar îl făceau să-şi simtă anii ... ca pe nişte lanţuri ce-l trăgeau în jos.

E un nenorocit de coşmar, domnule, spunea Hull din ...partatul Reykjavík. Mai întâi, a pune la punct securitatea ...nă cu ruşii şi arabii e ca şi cum ai alerga după propria coadă. ... o parte nu ştiu ce dracu' zic ei acolo şi pe de alta nu am ...dere că interpreţii – ai noştri sau ai lor – îmi traduc exact ce ...

Trebuia să înveţi limbi străine în liceu, Jamie. Vezi-ţi de ... Îţi trimit alţi interpreţi dacă vrei.

Da? Şi de unde-i luăm? Am extirpat toţi vorbitorii de ..., nu?

Directorul oftă. Asta era o problemă, desigur. Aproape toţi ... de informaţii vorbitori de arabă de care-i avuseseră pe ... de plată fuseseră consideraţi simpatizanţi ai cauzei islamice, ...auna doborând şoimii, încercând să explice ce iubitori de ...au arabii. Spune-le asta israelienilor.

Avem un grup întreg care trebuie să vină poimâine, de ...ntrul de Studiu al Informaţiilor. Îţi trimit vreo doi imediat ...

Nu e totul, domnule.

Directorul se încruntă, ofensat că n-a auzit nici urmă de ...ştinţă în vocea celuilalt.

Ce mai e? se răsti el. Şi dacă scotea toate fotografiile din ... se întrebă. S-ar mai îmbunătăţi cu ceva atmosfera asta ...ră?

Nu că mă plâng, domnule, dar încerc, la dracu', tot ce pot ...tabilesc măsuri de siguranţă aşa cum trebuie într-o ţară ... care nu e în mod special datoare Statelor Unite. Nu le dăm ..., deci nu le suntem dragi. Invoc numele preşedintelui, şi ...mesc? Priviri goale. Asta îmi face treaba al dracului de grea. ...nte din cea mai puternică naţiune de pe planetă. Ştiu mai ... despre securitate decât toată Islanda la un loc. Unde e ...ul pe care ar trebui să...

Interfonul bâzâi și, cu o anumită satisfacție, Bătrânul îl pu pe Hull în așteptare.

– Ce e? lătră în interfon.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, spuse ofițerul d serviciu, dar tocmai am interceptat un apel pe linia de urgență domnului Conklin.

– Ce? Alex e mort. Ești sigur?

– Absolut, domnule. Linia aceea nu a fost încă repartiza altcuiva.

– Bine. Continuă.

– Am auzit sunetul unei scurte încăierări și cineva a spus u nume – Bourne, cred.

Directorul se îndreptă ca un arc, proasta dispoziț dizolvându-i-se la fel de repede cum apăruse.

– Bourne. Ăsta e numele pe care l-ai auzit, băiete?

– Sigur semăna. Și aceeași voce a zis ceva de genul „te omo

– De unde venea apelul? întrebă Bătrânul.

– S-a întrerupt, dar am făcut o urmărire inversă. Numă aparține unui magazin din Alexandria. Lincoln Fine Tailors.

– Bun băiat! Directorul era în picioare acum. Mâna în c ținea telefonul tremura ușor. Trimite două echipe de agenți imed Spune-le că Bourne a ieșit la suprafață! Spune-le să-l lichideze d îndată ce apare.

După ce îi luase cu forța arma din mâna lui Leonard Fine f ca acesta să tragă vreun foc, Bourne îl izbi acum atât de puter de peretele murdar, încât un calendar sări din cui și căzu pe pod Telefonul era în mâna lui Bourne; tocmai întrerupsese legătu Ascultă dacă se agita ceva în față, vreun indiciu că femeile auzis sunetele luptei scurte, dar violente.

– Sunt pe drum, spuse Fine. S-a terminat pentru tine.

– Nu cred. Bourne gândea cu furie. Apelul a ajuns la centra principală. Nimeni nu ar ști ce să facă cu el.

Fine clătină din cap, cu un zâmbet superior pe față.

Apelul a trecut de centrala normală a Agenției; a sunat direct ofițerul de serviciu al Directorului. Conklin a insistat să învăț numărul pe de rost, pentru a-l folosi numai în caz de urgență.

Bourne îl zgudui pe Fine până ce dinții începură să-i clănțănească.

Idiotule! Ce-ai făcut?

Mi-am plătit ultima datorie față de Alex Conklin.

Dar ți-am spus, nu l-am ucis eu. Și atunci lui Bourne îi veni în minte, o ultimă încercare disperată de a-l câștiga pe Fine partea lui, să-l facă să-i spună ce pusese la cale Conklin, un plan cu privire la motivul pentru care fusese ucis. Îți voi dovedi că Alex m-a trimis.

Alt rahat, spuse Fine. E prea târziu…

Știu despre NX 20.

Fine rămase blocat. Fața i se destinse; ochii i se holbară din cauza șocului.

Nu, spuse. Nu, nu, nu!

Mi-a spus, zise Bourne. Alex mi-a spus. De asta m-a trimis, înțelegi.

Alex nu ar fi putut fi obligat niciodată să spună ceva despre asta. Niciodată! Șocul slăbea pe fața lui Fine, fiind înlocuit de o primă acceptare a erorii fatale pe care o comisese.

Îți sunt prieten, încuviință Bourne. Eu și Alex ne cunoaștem de când cu Vietnam. Asta încercam să-ți spun.

Dumnezeule mare, eram cu el la telefon când... când s-a împlatat. Fine duse o mână la frunte. Am auzit împușcătura!

Bourne îl înșfăcă pe croitor de vestă.

Leonard, vino-ți în fire. Nu avem timp pentru o reluare.

Fine se holba la fața lui Bourne. Reacționase, așa cum fac oamenii cel mai adesea, la numele de botez.

Da. Încuviință din cap, își umezi buzele. Era ca un om care se trezea dintr-un vis. Da, înțeleg.

CIA va fi aici în câteva minute. Trebuie să fiu plecat până atunci.

Da, da. Sigur. Fine clătină din cap, supărat. Acum dă-mi telefonul. Te rog. Eliberat din mâna lui Bourne, îngenunche sub

fereastra din spate şi scoase grila radiatorului dincolo de care ei un seif modern încastrat în peretele din gips şi fier forjat. Răsuc cadranul, îl descuie, deschise uşa grea şi scoase un plic micuţ. Închizând seiful, puse grila la loc şi se ridică, întinzându-i plicul lui Bourne.

-Ăsta a venit pentru Alex, seara trecută târziu. M-a sunat ieri dimineaţă să întrebe de el. Zicea că vine să-l ia.

– Cine l-a trimis?

În acel moment, auziră voci dure de comandă în magazinul din faţă.

– Au ajuns, spuse Bourne.

– O, Doamne! Trăsăturile lui Fine erau înghemţate, tot sângele i se scursese din faţă.

– Trebuie să ai altă ieşire.

Croitorul încuviinţă din cap. Îi dădu rapid instrucţiuni lui Bourne.

– Du-te acum, spuse grăbit. Îi ţin eu de vorbă.

În timp ce croitorul se repezea în magazin pentru a-i înfrunta pe agenţi, Bourne alerga în tăcere pe coridorul mizerabil. Spera ca Fine să poată rezista la interogatoriu: altfel, era terminat. Baia era mai mare decât s-ar fi aşteptat. La stânga se afla o veche chiuvetă de porţelan sub care erau un teanc de cutii vechi de vopsea cu capacele ruginite. Pe peretele din spate era instalată o toaletă, în stânga un duş. Urmând instrucţiunile lui Fine, intră în duş, găsi panoul din peretele de faianţă şi-l deschise. Trecu dincolo, punând panoul de faianţă la loc.

Ridicând mâna, trase de firul pentru lumină de modă veche. Se găsea într-un culoar strâmt, care părea a fi în clădirea alăturată. Locul puţea; printre stâlpii nelăcuiţi de lemn fuseseră înghesuiţi saci negri de gunoi din plastic, posibil pe post de izolaţie. Din loc în loc, şobolanii îşi croiseră drum prin plastic, se hrăniseră cu conţinutul putrezit şi lăsaseră resturile vărsate pe podea.

În lumina slabă împrăştiată de becul simplu, văzu o uşă vopsită din metal care dădea pe aleea din spatele magazinelor. În timp ce se îndrepta spre ea, uşa se deschise cu putere şi prin ea apărură două uniforme ale Agenţiei, cu armele scoase şi privindu-l ţintă.

6

Primele două împuşcături zburară pe deasupra capului lui Bourne, care se ghemuise la pământ. Ridicându-se, lovi [illegible] cu piciorul într-un sac de plastic, trimiţându-l în zbor [illegible] cei doi agenţi. Îl lovi pe unul dintre ei, iar acesta se desfăcu. [illegible] zburau peste tot, făcându-i pe agenţi să se întoarcă [illegible], cu ochii înlăcrimaţi şi braţele peste faţă.

Bourne lovi în sus, spărgând becul şi cufundând locul strâmt [illegible] întuneric. Se întoarse şi, aprinzând scurt lanterna, văzu [illegible] gol de la celălalt capăt al pasajului. Dar era o uşă către [illegible], hm?

Apoi o văzu şi stinse imediat raza îngustă de lumină. Îi auzea [illegible] urlând unul la celălalt, recăpătându-şi echilibrul. Merse [illegible] până la capătul pasajului şi se lăsă în genunchi, căutând pe [illegible] inelul de metal pe care-l văzuse strălucind şters, una cu [illegible]. Îşi băgă degetul arătător prin el, trase şi uşa culisantă [illegible] pivniţă se deschise. Îl izbi un val de aer rânced, umed.

Fără să ezite nici măcar un moment, Bourne se strecură prin [illegible]. Pantofii lui se izbiră de treapta unei scări şi coborî, [illegible] uşa după el. Întâi simţi mirosul de spray de gândaci, [illegible] aprinzând lanterna, văzu podeaua de ciment nisipos plină de [illegible] moarte de parcă ar fi fost frunze pe pământ. Scotocind [illegible] cutii, cartoane şi lăzi, găsi o rangă. Alergând în sus pe [illegible], strecură bara groasă de metal prin clemele trapei. Nu se [illegible]; ranga se mişca, dar era cel mai bun lucru la care se putea [illegible]. Tot ce îi trebuia, se gândi în timp ce îngenunchea pe [illegible] de ciment acoperită cu gândaci, era destul timp cât să [illegible] la puncul de acces pentru marfă de pe trotuar comun tuturor [illegible] comerciale.

Deasupra capului, auzi izbiturile celor doi agenţi care încercau [illegible] chidă trapa. Nu avea să dureze mult, ştia asta, pentru ca uşa [illegible] din loc la asemenea vibraţii. Dar găsise panourile duble [illegible] metal care dădeau în stradă, urcase cele câteva trepte din beton

care duceau în sus. În spatele lui, trapa se deschise. Stinse lanter exact în momentul în care agenții intrau în subsol.

Bourne era prins în capcană acum și știa asta. Orice încerc de a ridica panourile de metal avea să aducă înăuntru suficie lumină pentru ca ei să îl împuște până ajungea la jumătat drumului spre trotuar. Se întoarse și se târî înapoi pe scări. Îi au umblând prin încăpere, căutând întrerupătorul de lumină. Vorb între ei în șoapte scurte, repezite, comportându-se ca niște pro sioniști cu experiență. Se târî de-a lungul resturilor învălmă de la aprovizionare. Și el căuta ceva anume.

Când luminile se aprinseră, agenții se separaseră, fiecar câte un capăt al subsolului.

– Ce groapă de rahat, spuse unul dintre ei.

– Lasă asta, îl întrerupse celălalt. Unde dracu' e Bourne?

Cu fețele lor stupide, impasibile, nu prea puteau fi deosebi Purtau costume ale Agenției și aveau expresii faciale ale Agenți cu aceeași siguranță. Dar Bourne avusese o grămadă de experie cu oamenii pe care Agenția îi racola în plasa ei. Știa cum gând și, deci, cum aveau să acționeze. Deși nu erau împreună, fi vorbind, se mișcau completându-se. Nu aveau să se gândea mult la locul în care putea fi ascuns el. Mai degrabă împărțise matematic subsolul în pătrate pe care aveau să le cerceteze metod asemenea unor mașini. Acum nu îi putea evita, dar îi put surprinde.

Odată ce aveau să-l vadă, aveau să se miște foarte reped Conta pe asta, deci se poziționă în consecință. Se ascunsese înt ladă, ochii usturându-l de la substanțele caustice de curăța industrială cu care împărțea locul strâmt. Mâna lui zgâria pr întuneric. Simțind un obiect curbat cu dosul palmei, îl ridică. I o canistră, suficient de grea pentru scopul lui.

Își auzea inima bătând și, în același timp, auzea un șobol ce săpa în peretele de lângă cutia în care se afla; restul era num tăcere, iar agenții își continuau căutarea chinuitoare. Bour aștepta, răbdător, încordat ca un arc. Punctul lui de observa șobolanul, încetase să mai sape. În sfârșit, unul dintre agenți c aproape.

Acum era o liniște de mormânt. Apoi, dintr-o dată, ritmul [illegible] al unei respirații ajunse la el, zgomotul făcut de material [illegible] aproape deasupra capului și se descleștă, împingând cu putere [illegible]ul. Agentul, cu arma în mână, făcu un pas înapoi. Partenerul [illegible]e cealaltă parte a subsolului, se răsuci. Cu mâna stângă, [illegible]rne îl înșfăcă puternic de cămașă pe agentul cel mai apropiat [illegible]mbrânci. Agentul se trase instinctiv înapoi și Bourne se aruncă [illegible], folosind forța agentului pentru a-l izbi cu coloana și capul [illegible]retele de cărămidă. Auzi șobolanul chițăind exact când [illegible]ul dădea ochii peste cap și aluneca la pământ, inconștient.

Al doilea agent făcuse doi pași spre Bourne, se răzgândi să [illegible]upte corp la corp cu el și îl țintì cu Glock-ul în piept. Bourne [illegible]ui canistra drept în față. În timp ce acesta se retrăgea, Bourne [illegible]n fulgerător spațiul dintre ei și își repezi latul palmei în [illegible]l agentului, doborându-l.

O clipă mai târziu, Bourne urca treptele de beton, deschizând [illegible]ile de metal spre aerul proaspăt și cerul albastru. Lăsând [illegible]ile să cadă la loc, merse calm pe trotuar până ajunse pe [illegible]ardul Rosemont. Acolo, se pierdu în mulțime.

[illegible]ațiva metri mai încolo, după ce se asigură că nu fusese urmărit, [illegible]n intră într-un restaurant. În timp ce era condus la masă, scană [illegible] chip din încăpere, căutând nepotriviri – falsă nonșalanță, [illegible]ă mascată. Comandă un sendviș cu șuncă, salată și roșii și o [illegible], apoi se ridică și porni spre partea din spate a restaurantului. [illegible]e verifică și se convinse că toaleta bărbaților era liberă, se [illegible] într-una din cabine, se așeză pe toaletă și deschise plicul [illegible]mat lui Conklin pe care i-l dăduse Fine.

Înauntru găsi un bilet de avion la clasa întâi, pe numele lui [illegible]lm, spre Budapesta, Ungaria, și cheia unei camere de la [illegible]mbus Grand Hotel. Rămase uitându-se la conținutul plicului [illegible]un moment, întrebându-se de ce pleca Conklin la Budapesta [illegible] excursia avea legătură cu asasinarea lui.

Scoase telefonul mobil al lui Alex și formă un număr le Acum, că avea o direcție, se simțea mai bine. Deron răspu după al treilea semnal.

– Pace, Iubire și Înțelegere.

– Sunt Jason, râse Bourne. Nu se știa niciodată cum răspunde Deron la telefon. Deron era literalmente un artis meseriei lui. Din întâmplare, meseria lui erau falsurile. Își că traiul pictând copii ale lucrărilor în ulei aparținând Bătrâni Maeștri care atârnau pe pereții vilelor. Erau atât de fidele, atâ bine lucrate, încât, din când în când, câte unul se vindea la licit sau ajungea în vreo colecție de muzeu. În rest, doar pen distracție, mai falsifica și alte lucruri.

– Am urmărit știrile despre tine și au un puternic cara amenințător, spuse Deron cu ușorul lui accent britanic.

– Spune-mi ceva ce nu știu. Auzind ușa de la toal deschizându-se, Bourne se opri. Se ridică, își puse pantofii pe amb părți ale toaletei și privi peste marginea de sus a cabinei. Un bar cu păr grizonant, barbă și cu ușor șchiopătat se îndreptase c pisoar. Purta o jachetă de velur închisă la culoare, pantaloni n nimic special. Și totuși, imediat Bourne se simți prins în capc Trebui să-și înfrâneze dorința de a ieși de acolo imediat.

– La dracu', omu' e pe urmele tale? I se păruse întotdeau interesant să audă expresii argotice exprimate de o voce atât cultivată.

– A fost, până l-am pierdut... Bourne părăsi toaleta ș întoarse în restaurant, scanând pe drum toate mesele. Sendv pe care-l comandase îl aștepta pe masă deja, dar cafeaua era r Îi făcu semn chelneriței și ceru să fie înlocuită. Când ea plec spuse încet în telefon: Ascultă, Deron, am nevoie de ches obișnuite – pașaport și lentile de contact recomandării mel îmi trebuie ieri.

– Naționalitate?

– Să o lăsăm americană.

– Înțeleg. Omul nu se va aștepta la asta.

– Ceva de genul. Vreau ca numele de pe pașaport să f Alexander Conklin.

Deron fluieră încet:

Faci cum vrei, Jason. Dă-mi două ore.

Am de ales?

Chicotul ciudat al lui Deron explodă pe linie:

Poți să pleci de acolo înfometat. Am toate pozele tale. Pe cui vrei?

Când Bourne îi spuse, răspunse:

Ești sigur? Ai părul ras. Nu seamănă deloc cu tine.

Va semăna când termin cu machiajul, răspunse Bourne. Sunt unul dintre celor care trebuie eliminați a Agenției.

Numărul unu cu un glonț, n-aș crede. Unde ne întâlnim?

Bourne îi spuse.

Destul de bine. Hei, ia ascultă, Jason. Tonul lui Deron deveni mai serios. Trebuie să fi fost dur. Adică, i-ai văzut, nu?

Bourne privi fix în farfurie. De ce comandase sendvișul ăsta? Nu avea un aspect crud și sângeros.

Da, i am văzut, da. Și dacă ar fi făcut cumva să dea timpul înapoi, să-i facă pe Alex și pe Mo să apară din nou? Ar fi o nebunie. Dar trecutul rămânea trecut, ștergându-se din amintirea fiecărei zile.

Nu e ca în *Butch Cassidy*.

Bourne nu scoase niciun cuvânt.

Și am cunoscut și eu pe Alex și pe Mo, oftă Deron.

Sigur că i-ai cunoscut. Eu ți i-am prezentat, spuse Bourne închizând telefonul.

Stătu la masă un timp, gândindu-se. Ceva îl deranja. În cap i se declanșase un semnal de alarmă când ieșise din toaleta bărbaților, dar fusese distras de conversația cu Deron și deci nu îl auzise pe deplin. Ce era? Încet, cu grijă, scană din nou încăperea. Înțelese. Nu-l vedea pe bărbatul cu barbă și un ușor bronzat. Poate că își terminase masa și tocmai plecase. Pe de altă parte, prezența lui în toaleta bărbaților îl făcuse pe Bourne să devină deosebit de neliniștit. Era ceva cu el...

Strânse niște bani pe masă și porni către partea din față a restaurantului. Cele două ferestre care dădeau în stradă erau

separate de un stâlp lat de mahon. Bourne se așeză în spatele lui folosindu-l drept acoperire în timp ce studia strada. Începu cu pietonii – oricine mergea neobișnuit de încet, oricine părea că hoinărește sau că citește un ziar, vreun om care ar fi stat prea mult privind în vitrina magazinului de pe partea opusă, studiind probabil pe cine ieșea pe ușa restaurantului. Nu văzu nimic suspect. Observă trei oameni care stăteau în mașini parcate – o femeie, doi bărbați. Nu le putea vedea fețele. Și apoi, desigur, mai erau mașinile parcate pe partea străzii pe care era și restaurantul.

Fără să se gândească de două ori, ieși în stradă. Era dimineață târziu și mulțimea era mai densă acum. Se potrivea perfect cu ceea ce avea el nevoie. Își petrecu următoarele douăzeci de minute supraveghind imediata apropiere, verificând intrări, rigole, pietoni în trecere și vehicule, ferestre și acoperișuri. Când fu convins că terenul nu conținea costume de-ale Agenției, traversă strada și intră într-un magazin de băuturi. Ceru o sticlă de Whisky făcut în Scoția din orz, care fusese băutura preferată a lui Conklin. În timp ce proprietarul mergea să o aducă, privi afară prin vitrină. Nimeni în mașinile parcate pe partea de stradă cu restaurantul. În timp ce privea, unul din bărbații pe care îi remarcase ieși din mașină și intră într-o farmacie. Nu avea nici barbă și nici nu șchiopăta.

Mai avea aproape două ore până când trebuia să se întâlnească cu Deron și voia să folosească timpul în mod productiv. Amintirea biroului din Paris, vocea, fața pe jumătate cunoscută care îi zburase din minte pentru că avusese treburi urgente, toate reveniseră acum. Potrivit metodologiei lui Mo Panov, trebuia să inhaleze din nou scotch-ul pentru a extrage mai mult din această amintire. În acest fel spera să descopere cine era bărbatul din Paris și de ce tocmai chipul lui îi venise acum în cap. Fusese doar aroma scotch-ului sau o provocase ceva din situația de acum?

Bourne plăti băutura cu un card de credit, gândindu-se destul de sigur să-l folosească într-un magazin de băuturi. O secundă mai târziu, ieșea cu pachetul din magazin. Trecu de mașini cu femeia înăuntru. Pe scaunul din dreapta era așezat un copil. De vreme ce Agenția nu ar fi permis niciodată să se folosească

pil într-o supraveghere activă în teren, rămânea posibilitatea lui de-al doilea bărbat. Bourne se întoarse, îndepărtându-se de ina în care stătea bărbatul. Nu privi în urmă, nu încercă să folosească nicio metodă de acoperire din spionaj sau procedurile ndard pentru a scăpa de o coadă. Totuşi, urmărea maşinile din şi din spate.

În zece minute ajunsese într-un parc. Se aşeză pe o bancă din forjat şi privi porumbeii coborând şi zburând, rotindu-se în l albastru de deasupra. Celelalte bănci erau ocupate poate doar jumătate. Un bătrân intră în parc, având în mână o pungă nic la fel de şifonată ca faţa lui, din care scotea firimituri de Porumbeii, se pare, îl aşteptaseră, pentru că se lăsară în rotindu-se în jurul lui, uguind şi mişcându-se încântaţi de

Bourne desfăcu sticla de whisky şi adulmecă aroma fină şi plăcută. Imediat îi fugiră prin faţa ochilor chipul lui Alex şi ălură de sânge de pe podea. Încet, aproape cu respect, puse a deoparte. Luă o înghiţitură mică de scotch, ţinându-l în urii şi permiţând aburilor să îi urce în nas pentru a-l duce la frântura de memorie care se dovedea aşa de derutantă. În minţii, văzu din nou priveliştea de pe Champs-Elysées. paharul de cristal în mână şi, luând o altă înghiţitură de strădui să ducă paharul la buze. Auzi vocea puternică, ton, şi-şi impuse să se întoarcă în biroul din Paris în care u nu se ştie cât timp în urmă.

pentru prima dată, vedea cât de luxoasă era camera, le Raoul Dufy cu un cal elegant şi un călăreţ în Bois de , pereţii verzi-închis cu luciul lor adânc, tavanul înalt, în lumina clară, pătrunzătoare a Parisului. *Continuă*, se ungur. *Continuă...* un covor cu model, două scaune cu lt îmbrăcate în huse, un birou masiv din nuc lăcuit, în cy al lui Ludovic al XIV-lea, în spatele căruia stătea, un bărbat înalt şi chipeş cu ochi experimentaţi, cu un lic şi un păr prematur încărunţit. Jacques Robbinet, l francez al Culturii.

Asta era! Cum îl cunoscuse Bourne, cum deveniseră prieteni şi, într-un anumit sens, compatrioţi, era încă un mister, dar cel puţin acum ştia că avea un aliat pe care îl putea contacta şi pe care se putea baza. Prinzând puţin curaj, Bourne puse sticla de scotch sub bancă, un dar pentru primul vagabond care avea să o remarce. Privi în jur fără să pară că o face. Bătrânul plecase şi, la fel, aproape toţi porumbeii; doar câţiva dintre cei mai mari, cu pieptu umflate pentru a-şi apăra teritoriul, mergeau ţanţoşi de colo-colo, ciugulind ultimele firimituri. Doi tineri se sărutau pe o bancă din apropiere; trei copii cu un casetofon trecură pe lângă ei şi scoaseră sunete obraznice adresate cuplului îmbrăţişat. Simţurile îi erau în alertă maximă – ceva era în neregulă, nelalocul lui, dar nu îşi putea da seama ce.

Era extrem de conştient că momentul întâlnirii cu Deron se apropia, dar instinctul îi spunea să nu se mişte până nu identifică anomalia. Privi din nou oamenii din parc. Niciun bărbat cu barbă, cu siguranţă niciunul care şchiopăta. Şi totuşi... În diagonală văzu un bărbat care stătea aplecat înainte, cu coatele pe genunchi şi mâinile împreunate. Privea un copil căruia tatăl său tocmai îi dăduse un cornet cu îngheţată. Pe Bourne îl interesa faptul că acesta purta o jachetă neagră de velur şi pantaloni negri. Avea părul negru, nu cărunt, nu avea barbă şi, după felul normal în care ţinea picioarele îndoite, Bourne era sigur că nu e şchiop.

Bourne, el însuşi un cameleon, un expert al deghizării, ştia că una din cele mai bune metode de a rămâne ascuns era de a schimba mersul, mai ales dacă cineva încerca să se ascundă de un profesionist. Un amator putea observa aspecte de suprafaţă cum ar fi culoarea părului sau hainele, dar pentru un agent pregătit felul în care te mişcai şi mergeai avea ceva la fel de individual ca o amprentă. Încercă să-şi reamintească imaginea bărbatului din toaleta restaurantului. Purtase perucă şi o barbă falsă? Bourne nu putea fi sigur. Era sigur, însă, că bărbatul purtase o jachetă de velur închisă la culoare şi pantaloni negri. Din poziţia în care se afla nu vedea faţa bărbatului, dar era clar că era mult mai tânăr decât păruse bărbatul din toaletă.

Mai era ceva cu el, dar ce? Studie profilul feței bărbatului ...teva secunde, apoi îşi dădu seama. Imaginea bărbatului care ...rise la el în pădurile de pe domeniul Conklin îi reveni imediat ...minte. Era forma urechii, culoarea maroniu-închis, configurația ...piralei.

Doamne, se gândi el brusc dezorientat, ăsta era omul care ...isese în el, care aproape reuşise să-l ucidă în peştera din ...lanassas! Cum îl urmărise de acolo până aici, când Bourne ...pase de toți agenții şi polițiştii din zonă? Simți cum îl străbate ...fior. Ce fel de om era cel care putea face asta?

Ştia că era un singur mod de a afla. Experiența îi spunea că, ...unci când se afla în fața unui inamic formidabil, singura cale de ...afla adevărata forță era să facă ultimul lucru la care s-ar fi ...ptat. Totuşi, ezită o secundă. Nu se confruntase niciodată cu ...inamic ca ăsta. Înțelegea că trecuse pe un teritoriu necunoscut.

Ştiind asta, se ridică şi traversă parcul încet şi atent, iar apoi ...şeză lângă bărbat, văzând acum clar că fața lui avea ceva de ...tic în ea. După cum crezuse, bărbatul nu se sperie şi nu dădu ...un semn că ar fi surprins. Continua să-l privească pe băiețel. ...timp ce înghețata începea să se topească, tatăl său îi arăta cum ...sucească cornetul pentru a linge picăturile.

Cine eşti? spuse Bourne. De ce vrei să mă omori?

Omul de lângă el privea drept în față, fără să dea niciun semn ...ar fi auzit ce spusese Bourne.

Ce scenă fericită de binecuvântare domestică. Vocea lui ...ceva acid. Mă întreb dacă puştiul ştie că tatăl lui l-ar putea ...ndona într-o clipă.

Bourne avu o reacție ciudată la auzul vocii celuilalt în acest ...or. Era ca şi cum ar fi ieşit din umbre pentru a popula pe deplin ...a celor din jurul lor.

Indiferent cât de tare vrei să mă omori, spuse Bourne, nu ...poți atinge aici, în public.

Băiatul are, cât, şase ani aş zice. Mult prea tânăr pentru ...țelege natura vieții, prea tânăr să înțeleagă de ce ar pleca ...l lui.

Bourne clătină din cap. Conversația nu se desfășura așa cum intenționase.

– Ce te face să crezi asta? De ce și-ar abandona acest tat fiul?

– O întrebare interesantă din partea unui om cu doi copii Jamie și Alison, nu?

Bourne tresări de parcă celălalt i-ar fi înfipt un pumnal în coaste. Frica și furia se rostogoleau în el, dar îi permise doar furie să iasă la suprafață.

– Nici măcar nu o să te întreb cum de știi atât de multe despr mine, dar îți spun atât, ai făcut o greșeală fatală amenințându-mă familia.

– O, nu e nevoie să crezi asta. Nu am planuri cu copiii tăi spuse Khan plat. Mă întrebam doar cum se va simți Jamie când n-o să te mai întorci.

– Nu-mi voi părăsi niciodată fiul. Voi face orice e nevoie mă întorc la el în siguranță.

– Mi se pare ciudat că ești așa de înflăcărat când vorbe despre familia ta de acum, de vreme ce i-ai părăsit pe Dao, Joshu și Alyssa.

Acum frica începuse să ia proporții în interiorul lui Bourne Inima îi bătea puternic și simțea o durere ascuțită în piept.

– Despre ce vorbești? Cum ai ajuns la ideea că i-am părăsit

– I-ai lăsat în voia sorții, nu?

Bourne simți că pierde controlul asupra realității.

– Cum îndrăznești! Au murit! Mi-au fost smulși cu forța nu i-am uitat niciodată!

Umbra unui zâmbet arcui marginile buzelor celuilalt, de parc ar fi învins târându-l pe Bourne dincolo de bariera invizibilă.

– Nici chiar când te-ai căsătorit cu Marie? Nici când s-a născut Jamie și Alison? Tonul lui era controlat acum, ca și cum fi încercat să țină în frâu ceva din interiorul său cel mai adânc. A încercat să faci cópii după Joshua și Alyssa. Ai folosit chiar aceleași inițiale pentru nume.

Bourne se simțea de parcă fusese bătut crunt. În urechi simți un muget incipient.

Cine eşti? repetă cu o voce strangulată.

Sunt cunoscut sub numele de Khan. Dar cine eşti *tu*, David Bb? Un profesor de lingvistică poate să se simtă ca acasă în bătăuşie, dar sigur nu ştie să lupte corp la corp; nu ştie cum să facă o plasă-cuşcă în stil Viet Cong; nu ştie să fure o maşină. Mai mult decât orice, nu ştie să se ascundă cu succes de CIA.

Se pare, atunci, că suntem un mister unul pentru celălalt.

În jurul gurii lui Khan jucă acelaşi zâmbet înnebunitor şi enigmatic. Bourne simţi o furnicătură a părului de la baza gâtului, avertismentul că ceva din memoria lui sfărâmată încerca să iasă la suprafaţă.

Spune-ţi asta în continuare. Adevărul e că aş *putea* să te ucid acum, chiar în locul ăsta public, spuse Khan extrem de încet. Zâmbetul se risipise la fel de repede cum un nor îşi schimbă forma şi, la baza bronzată şi netedă a gâtului, un fel de tatuaj mult timp ţinută în frâu, scăpase pentru o clipă la suprafaţă. *Aş vrea* să te ucid acum. Dar o asemenea acţiune extremă m-ar pune pe cei doi agenţi CIA care au intrat în parc prin partea de sud.

Fără să mişte capul, Bourne îşi îndreptă privirea în direcţia indicată. Khan avea dreptate. Doi oameni ai Agenţiei scanau feţele din imediata lor vecinătate.

Cred că e momentul în care plecăm. Khan se ridică, privi în jos pe Bourne un moment. Situaţia e simplă. Ori vii cu mine, ori rămâi prins.

Bourne se ridică şi, mergând alături de Kahn, ieşi din parc. Khan se afla între Bourne şi agenţi şi alese o direcţie care să-l menţină în poziţia asta. Din nou, Bourne era impresionat de inteligenţa tânărului, precum şi de gândirea lui în situaţii extreme.

De ce faci asta? întrebă Bourne. Nu rămăsese imun la avertismentul dezvăluit pentru o clipă al celuilalt, o vâlvătaie pe de enigmatică, pe atât de alarmantă. Khan nu răspunse.

Se alăturară şuvoiului de pietoni şi curând se pierdură în el. Dacă îi văzuse pe cei patru agenţi intrând la Lincoln Fine Tailors îşi reţinuse repede feţele. Nu fusese greu; în jungla în care

crescuse singur, identificarea instantanee a unui individ făce
adesea diferența dintre viață și moarte. În orice caz, spre deosebi
de Webb, știa unde erau toți patru și acum îi căuta pe ceilalți do
pentru că în acest moment crucial în care își conducea ținta sp
un loc ales de el nu voia niciun fel de intruși.

Destul de sigur, îi zări înainte în mulțime. Erau în formaț
standard, unul pe fiecare parte a străzii, îndreptându-se drept sp
ei. Se întoarse către Webb pentru a-l avertiza, doar pentru
descoperi că era singur în aglomerație. Webb dispăruse fără urm

7

În cotloanele cele mai ascunse ale Humanistas, Ltd. se afl
o stație sofisticată de ascultare care monitoriza trafi
clandestin de semnal al diferitelor rețele mari de informații. Ni
ureche umană nu auzea datele, pentru că nicio ureche umană
ar fi putut să înțeleagă ceva. De vreme ce semnalele erau criptat
traficul interceptat era prelucrat de o serie de programe sofistic
alcătuite din algoritmi de programare euristică – adică progra
ce aveau capacitatea de a învăța. Exista un program pentru fiec
rețea de informații, pentru că fiecare agenție alesese un algori
de criptare diferit.

Divizia de programare de la Humanistas avea mai mult suc
decât altele, dar ideea era că, mai mult sau mai puțin, Spalko ș
tot ce se întâmpla în lume. Unul dintre codurile recent sparte
cel al CIA, astfel încât, la câteva ore după ce Directorul ordon
lichidarea lui Bourne, Stepan Spalko citea acest lucru.

– Excelent, spuse el. Acum totul merge conform planul
Puse decriptarea pe masă, apoi deschise o hartă a orașului Nai
pe un monitor. Parcurse harta până ce găsi zona de la perif
unde președintele Jomo voia să fie trimisă echipa medicală
Humanistas pentru a-i ajuta pe bolnavii de SIDA aflați în carant

În acel moment îi sună telefonul mobil. Ascultă vocea de la ...alt capăt al liniei. Își verifică ceasul, apoi spuse:

Ar trebui să fie timp suficient. Ai făcut bine. Apoi, luă liftul ... biroul lui Ethan Hearn de la etaj. Pe drum dădu un singur ...fon, obținând în câteva minute ceea ce mulți oameni din ...apesta încercaseră să obțină, fără succes, timp de săptămâni – ...e lângă orchestră la opera din seara aceea.

...el mai tânăr nou membru al departamentului de dezvoltare ...manistas, Ltd. lucra intens la computer, dar se ridică imediat ...ra Spalko. Arăta la fel de curat și îngrijit cum își imagina ...lko că arătase când venise la lucru de dimineață.

Nu trebuie să te formalizezi aici, Ethan, spuse Spalko cu un ...iect relaxat. Nu suntem în armată, știi.

Da, domnule. Mulțumesc. Hearn își întinse spatele. Lucrez ...apte de azi dimineață.

Cum merge strângerea de fonduri?

Am două cine și un prânz cu perspective solide, aranjate ...u începutul săptămânii viitoare. V-am trimis prin e-mail o ...de pe scrisorile pe care vreau să le trimit personal celor care ...rticipa.

Bun, bun. Spalko aruncă o privire prin cameră, ca pentru a ...ura că nu-i asculta nimeni. Spune-mi, ai smoching?

Sigur, domnule. Altfel nu mi-aș putea face treaba.

Excelent. Du-te acasă și pune-l pe tine.

Domnule? Sprâncenele tânărului se uniseră între ele de ...ndere.

Te duci la operă.

...n seara asta? Așa din scurt? Cum ați făcut rost de bilete?

...palko râse.

...ii, îmi place de tine, Ethan, sunt gata să pariez că ești ...l om cinstit de pe planetă.

Domnule, nu am nicio îndoială că dumneavoastră sunteți

...palko râse din nou de expresia uimită care apăruse pe fața ...ui

– A fost o glumă, Ethan. Hai, acum. Nu avem timp de pierdu

– Dar treaba... Hearn arătă spre computer.

– Într-un fel, diseară *vei fi* la muncă. La operă va fi un băr pe care vreau să-l recrutez ca donator. Spalko avea un aer atât relaxat, atât de nonşalant, încât Hearn nu bănui absolut nim Omul ăsta – numele lui e László Molnar…

– Nu am auzit niciodată de el.

– Nu aveai cum. Vocea lui Spalko scăzu, luă un ton conspir Deşi e destul de bogat, e paranoic să nu ştie nimeni. Nu e pe ni listă de donatori, de asta te pot asigura eu şi dacă faci vreo alu la bogăţia lui, ai putea foarte bine să-ţi iei gândul că vei mai vo vreodată cu el.

– Înţeleg pe deplin, domnule, spuse Hearn.

– E un fel de connoisseur, deşi în vremurile noastre mie mi pare că acest cuvânt şi-a pierdut o mare parte din semnificaţi

– Da, domnule. Hearn încuviinţă din cap. Cred că ştiu vreţi să spuneţi.

Spalko era destul de sigur că tânărul nu avea nicio idee l se referea şi în gânduri i se strecură o uşoară urmă de regret. Când fusese la fel de naiv ca Hearn, cu o sută de ani în urmă sau puţin aşa i se părea.

– În orice caz, lui Molnar îi place opera. Are abonament ani de zile.

– Ştiu exact cum să procedez cu cazuri dificile asemenea László Molnar. Hearn îşi îmbrăcă cu dexteritate sacoul. Put conta pe mine.

– Cumva, ştiam că pot, rânji Spalko. Acum, odată ce agăţat, vreau să-l duci la Underground. Ştii barul, Ethan?

– Sigur, domnule. Dar va fi destul de târziu. După mi nopţii, cu siguranţă.

Spalko îşi duse arătătorul la nas.

– Alt secret. Molnar e o pasăre de noapte. Va rezista, oricu Se pare că-i place să fie convins. Trebuie să perseverezi, Eth înţelegi?

– Perfect.

Spalko îi înmână o bucată de hârtie cu numărul locului lui [illegible]

Atunci, du-te. Distracție plăcută. Îl împinse ușor. Și baftă.

Fațada impunătoare în stil românesc a Magyar Állami [illegible]ház, Opera de Stat din Ungaria, era scăldată în lumină. [illegible]ntru, holul minunat, ornat în auriu și roșu, înalt de trei etaje, [illegible]ea în lumina a ceea ce păreau a fi zece mii de vârfuri de [illegible]de lumină din sofisticatul candelabru care cobora din tavanul [illegible]i pictat cu fresce, aidoma unui clopot uriaș.

În acea seară se juca *Háry János* de Zoltán Kodály, o operă [illegible]onală care se afla în repertoriul favorit încă din 1926. Ethan [illegible]n intră grăbit în vastul foaier din marmură, care răsuna de [illegible]societății din Budapesta adunate pentru festivitățile serii. [illegible]hingul lui era făcut dintr-o țesătură fină și era bine croit, dar [illegible]putea spune că e de firmă. În meseria lui, ceea ce purta și [illegible]ul în care o făcea erau extrem de importante. Se orienta spre [illegible]elegante, care nu ieșeau în evidență, niciodată prea țipătoare [illegible]a scumpe. Când cereai donații, numele jocului era umilința. [illegible]u voia să întârzie. dar încetini pasul, deși nu voia să piardă [illegible]moment din acea perioadă ciudată și electrică dinaintea [illegible]n cortinei, când inima aproape că-ți sărea din piept.

Studiind cu asiduitate obiceiurile societății budapestane, și-a [illegible]ma că aceasta avea ceva dintr-o operă bună. Îi plăcea *Háry* [illegible]ât pentru muzica sa, care deriva din muzica populară [illegible]ară, cât și pentru basmul pe care bătrânul soldat János îl [illegible]despre salvarea fiicei împăratului, promovarea sa la gradul [illegible]eral, virtuala sa înfrângere de unul singur a lui Napoleon și, [illegible]l despre cucerirea inimii fiicei împăratului. Era o fabulă [illegible]căldată în istoria sângeroasă a Ungariei.

În cele din urmă se dovedi că deși întâmplarea făcuse să [illegible]e puțin, pentru că citise bucata de hârtie dată de Spalko, [illegible]l identifice pe László Molnar care, împreună cu alții, își [illegible]deja locul. Din câte reuși să-și dea seama Hearn la o [illegible]vedere, acesta era un bărbat între două vârste, de înălțime [illegible]destul de corpolent, cu o claie de păr negru și lucios, capul

lui nu era mult diferit de o ciupercă. Din urechi și de pe spatel mâinilor cu degete scurte îi răsărea o pădure de păr țepos. O ignor pe femeia din stânga lui care, în orice caz, vorbea parcă prea ta cu însoțitorul ei. Locul din dreapta lui Molnar era liber. Se păr că venise singur la operă. Cu atât mai bine, se gândi Hearn ocupându-și locul de lângă orchestră. O secundă mai târziu luminile scăzură în intensitate, orchestra începu să cânte preludi și cortina se ridică încet.

Mai târziu, în timpul pauzei, Hearn își o luă o ceașcă d ciocolată fierbinte și se amestecă în mulțimea fără griji. Astf evoluase specia umană. Invers decât lumea animală, femela cu siguranță membra mai colorată a speciei. Femeile erau învălu în rochii lungi din mătase de shantung, mohair venețian, sat marocan care cu doar câteva luni în urmă se aflaseră în vitrin aleilor de *haute-couture* din Paris, Milano sau New York. Bărbați impecabili în smochinguri de firmă, păreau mulțumiți să le d târcolae partenelelor care chicoteau în grupuri, aducându șampanie sau ciocolată fierbinte atunci când era nevoie, dar majoritatea timpului, părând extrem de plictisiți.

Hearn savurase prima parte a operei și abia aștepta încheier Totuși, nu-și uitase misiunea. De fapt, în timpul spectacolului petrecuse un timp alcătuind o abordare. Nu-i plăcea niciodată se închidă într-un plan; mai degrabă folosea prima evaluare vizu a viitorului client pentru a crea o abordare. Pentru un ochi antren atât de multe se puteau scoate din indiciile vizuale. Clientulu păsa de aspectul exterior? Îi plăcea mâncarea sau îi era indiferent Bea sau fuma? Era cultivat sau needucat? În amestec intrau t aceşti factori, și mulți alții.

Astfel că, în momentul în care Hearn se apropie, era sigur va putea începe o conversație cu László Molnar.

– Mă scuzați, spuse Hearn pe cel mai umil ton cu putin Sunt iubitor de operă. Mă întrebam dacă și dumneavoastră iub opera.

Molnar se întorsese. Purta un smoching Armani care-i scot în evidență umerii lați, ascunzându-i în același timp, cu elegan

...lătura burții. Urechile lui erau foarte mari și, de la o distanță ...de mică, chiar mai păroase decât păruseră la prima vedere.

Sunt student al operei, spuse el încet și, pentru simțurile ...ordate ale lui Hearn, prudent. Hearn arboră cel mai seducător ...mbet al său și îl privi drept în ochi. Să fiu sincer, continuă Molnar, ...ent înmuiat, mă pasionează.

Asta se potrivea perfect cu ceea ce îi spusese Spalko, se gândi ...am

Am abonament, spuse el simplu și degajat. Am de mai mulți ... am observat că și dumneavoastră aveți unul. Râse ușor. Nu ...ocazia să întâlnesc prea mulți oameni care iubesc opera. Soția ...preferă jazzul.

A mea iubea opera.

Sunteți divorțat?

Văduv.

O, îmi pare rău!

S-a întâmplat cu ceva vreme în urmă, spuse Molnar, ...ndu-se puțin, acum că scăpase această informație intimă. ...lipsește așa de mult încât nu am vândut locul ei.

Hearn întinse o mână.

Ethan Hearn.

După o ușoară ezitare, Molnar îi strânse mâna în mâna lui ...

László Molnar. Încântat de cunoștință.

Hearn se înclină curtenitor.

Ați vrea să bem o ciocolată fierbinte împreună, domnule ...ar?

Oferta păru să-l mulțumească pe celălalt care încuviință:

Aș fi încântat.

Traversând împreună mulțimea pestriță, făcură schimb de ... despre piesele de operă favorite și compozitorii lor. De ...ce Hearn îi ceruse lui Molnar să fie primul, se asigură că ...multe în comun. Molnar era din nou mulțumit. Așa cum ...se Spalko, Hearn avea ceva onest și deschis, până și cel ...rmător ochi l-ar fi apreciat. Avea abilitatea de a fi natural

chiar şi în cele mai artificiale situaţii. Sinceritatea spiritului prinse pe Molnar, uitând că ar trebui să fie prudent.

– Vă place spectacolul? întrebă el în timp ce-şi beau ceaiul de ciocolată.

– Foarte mult, răspunse Hearn. Dar *Háry János* e atât de plin de emoţie încât mărturisesc că mi-ar plăcea cu mult mai mult dacă aş vedea expresiile de pe feţele interpreţilor principali. Sincer să spun, când am cumpărat abonamentul, nu mi-am putut permite nimic mai aproape, iar acum e aproape imposibil să obţin un loc mai bun.

Un moment, Molnar nu spuse nimic, iar Hearn se temu că nu va avea niciun fel de reacţie. Apoi spuse spontan, de parcă tocmai îi trecuse prin minte:

– V-ar place să staţi pe locul soţiei mele?

– Încă o dată, spuse Hasan Arsenov. Trebuie să parcurgem din nou secvenţa de evenimente care ne vor aduce libertatea.

– Dar le ştiu la fel de bine cum îţi cunosc faţa, protestă Zina.

– Destul de bine cât să parcurgi drumul până la destinaţia finală legată la ochi?

– Nu fi ridicol, îl apostrofă ea.

– În islandeză, Zina. Acum vorbim numai în islandeză.

În camera lor, planurile Hotelului Oskjuhlid din Reykjavik erau întinse pe tot biroul uriaş. În lumina îmbietoare a veiozei se dezvăluia fiecare strat al hotelului, de la fundaţie la sistemele de securitate, scurgere, încălzire şi aer condiţionat, la planurile etajelor în sine. Pe fiecare coală albastră supradimensionată erau făcute citeţ o serie de note, săgeţi care indicau direcţia, semne care arătau măsurile suplimentare de securitate luate de fiecare naţiune participantă la summitul contra terorismului. Informaţiile lui Spalko cuprindeau detalii impecabile.

– Din momentul în care trecem de securitatea hotelului, spuse Arsenov, vom avea foarte puţin timp să ne atingem scopul. Partea cea mai proastă e că nu vom şti *cât* de puţin timp ne ia până ajungem acolo şi facem o probă. De asta e şi mai imperativ să

...e nicio ezitare, nicio greşeală – nici măcar o mişcare greşită! ...doarea sa, ochii îi fulgerau. Apucând o eşarfă a ei, o conduse ...pătul camerei. I-o înfăşură în jurul capului, legând-o suficient ...ans cât să fie sigur că nu vedea nimic.

Tocmai am intrat în hotel. Îi dădu drumul. Acum vreau să ...urgi ruta pentru mine. Te voi cronometra. Dă-i drumul!

Două treimi din parcurs ea se descurcă bine, dar apoi, la ...ecţia a ceea ce ar fi trebuit să fie două coridoare alăturate, ...stânga în loc de dreapta.

Eşti terminată, spuse el dur, smulgându-i legătura de pe ... Chiar şi dacă îţi corectai greşeala, nu ajungeai la ţintă la ... Paza – fie ea americană, rusă sau arabă – te-ar prinde şi ...impuşca mortal.

Zina tremura, furioasă pe ea însăşi şi pe el.

Cunosc faţa asta, Zina. Lasă furia, spuse Hasan. Emoţia ...nee concentrarea, iar acum ai nevoie de concentrare. Când o ...urgi drumul legată la ochi fără nicio greşeală, terminăm ...tru seara asta.

O oră mai târziu, cu misiunea îndeplinită, Zina spuse:

Vino în pat, iubitule!

Arsenov, îmbrăcat acum numai într-un halat simplu de ...lină, negru, cu cordon în talie, clătină din cap. Stătea în ...re lângă fereastra imensă, privind lucirea diamantină a nopţii ...pestane reflectată în apa întunecată a Dunării.

...ina se întinse goală pe pilota de pe pat şi râse încet, gutural.

Hasan, pipăie. Îşi trecu palma, degetele lungi şi frumoase ...cearşafuri. Bumbac egiptean sută la sută, atât de luxos.

El se încruntă la ea, un pufnet de dezaprobare întunecându-i ...

Tocmai asta e, Zina. Arătă spre sticla pe jumătate plină de ...ptieră. Coniac Napoleon, cearşafuri moi, o pilotă care atârnă ... Luxul ăsta nu e pentru noi.

Zina deschise ochii larg, buzele ei groase formând o grimasă
– Şi de ce nu?

Lecţia pe care tocmai ţi-am dat-o ţi-a intrat pe o ureche ţi-a ieşit pe cealaltă? Pentru că noi suntem *războinici*, pentru că am renunţat la toate averile lumeşti.

Ai renunţat şi la armele tale, Hasan?

El clătină din cap, cu ochii duri şi reci.

– Armele noastre au un scop.

Şi lucrurile astea moi au un scop, Hasan. Mă fac fericită.

El scoase un sunet gutural, scurt şi concis.

- Nu vreau să am aceste lucruri, Hasan, spuse Zina răgu doar să le folosesc pentru o noapte sau două. Întinse o mână cel. Nu poţi să renunţi la regulile tale de fier nici măcar pentru timp atât de scurt? Amândoi am muncit mult azi; meritãm puţ relaxare.

- Vorbeşte în numele tău. Nu mă las sedus de lux, spus sec. Mă dezgustă că pe tine te-a sedus.

- Nu cred că te dezgust. Ea văzuse ceva în ochii lui, un fel negare de sine pe care, în mod destul de natural, o interpret greşit drept punctul forte al naturii lui ascetice.

– Bine atunci, spuse ea. Sparg sticla de coniac şi presar ciol în pat, numai vino.

– Ţi-am spus, o avertiză el întunecat. Nu glumi cu trebu astea, Zina.

Ea se ridică, se apropie de el în genunchi, cu sânii scălda lumina aurie a lămpii, legănându-se provocator.

– Sunt extrem de serioasă. Dacă vrei să stăm într-un p suferinţei când facem dragoste, cine sunt eu să mă opun?

El o privi multă vreme. Nu îi trecu prin cap că ea contu să-l tachineze.

– Tu nu înţelegi. Făcu un pas spre ea. Drumul nos pecetluit. Suntem legaţi de *Tariqat*, calea spirituală către All

– Nu mă distrage, Hasan. Încă mă gândesc la arme. Îl în de halat şi îl trase spre ea. Cealaltă mână se întinse şi mân blând materialul bandajului în care era înfăşurată zona împu Apoi trecu mai sus.

*

Felul lor de a face dragoste era la fel de fioros ca o luptă corp [illegible]rp. Se năştea în mod egal din dorinţa de a-i face rău celuilalt, [illegible]um şi din nevoia fizică. Era îndoielnic că dragostea juca vreun [illegible]n burduşeala lor de ciocane pneumatice, în gemete şi în [illegible]are. Din punctul lui de vedere, Arsenov îşi dorea să fie [illegible]opat în patul de cioburi de sticlă despre care glumea Zina, [illegible]l încât, când unghiile ei se înfigeau în el, îi rezista, obligând-o [illegible]ngă mai tare, să-i rănească pielea. Era destul de dur cât să o [illegible]mine să îşi folosească dinţii, să-l muşte de muşchii puternici [illegible]erilor, de piept, de braţe. Abia când valul crescând de durere [illegible]ţa să depăşească plăcerea, ciudata senzaţie halucinatorie [illegible] el se pierdea scădea puţin în intensitate.

[illegible]ea nevoie de o pedeapsă pentru ceea ce îi făcuse lui Khalid [illegible] compatriotul şi prietenul lui. Nu conta că făcuse ceea ce [illegible]sar pentru ca poporul lui să supravieţuiască şi să prospere. [illegible] ori îşi spusese că Murat fusese sacrificat pe altarul [illegible]ului Ceceniei? Şi totuşi, asemenea unui păcătos, unui paria, [illegible]nţuit de îndoială şi frică, avea nevoie de o pedeapsă crudă. [illegible] adevărat, se gândea el acum în mica moarte a eliberării [illegible] nu era întotdeauna aşa cu profeţii? Tortura asta nu era o [illegible] în plus că destinul pe care şi-l alesese era cel drept?

[illegible]ngă el, Zina îi zăcea în braţe. Putea să se afle la kilometri [illegible], deşi într-un anumit sens şi mintea ei era plină de gânduri [illegible] la profeţi. Ori, mai exact, un anumit profet. Acest profet [illegible] din urmă îi dominase mintea încă de când îl atrăsese pe [illegible] în pat. Ura faptul că Hasan nu voia să se bucure de luxul [illegible]ul lui, şi astfel, când el o înşfăcase, nu la el se gândea, şi [illegible]trase în ea, în mintea ei nu era deloc el, ci la Stepan Spalko [illegible]a ea. Şi când, apropiindu-se de sfârşit, îşi muşcase buza, [illegible] din pasiune, aşa cum credea Hasan, ci de frică să nu [illegible]umele lui Spalko. Voia atât de mult să o facă, măcar pentru [illegible] pe Hasan într-un mod care să-i taie răsuflarea, căci era [illegible] dragostea pentru ea. Această dragoste i se părea stupidă [illegible]eva infantil, ca un copil care căuta sânul mamei. El îşi

dorea de la ea căldură şi adăpost, dar pântecul ei ripostă rapid. Era o dragoste care-i făcea pielea de găină.

Dar ce îşi dorea *ea*...

Gândurile îi îngheţară când el se aplecă spre ea, oftând. Presupusese că dormea, dar nu era aşa, sau ceva îl excitase. Acum, satisfăcându-i dorinţele, nu avea timp pentru propriile gânduri. Îi simţi mirosul masculin, ridicându-se ca o ceaţă înaintea zorilor, şi respiraţia lui deveni mai rapidă.

– Mă gândeam, şopti el, la ce înseamnă să fii profet, dacă într-o zi poporul nostru o să mă numească astfel.

Zina nu spuse nimic, ştiind că el îşi dorea ca ea să nu vorbească acum, doar să asculte, în timp ce el se asigura încă o dată de calea aleasă. Asta era slăbiciunea lui Arsenov, cea pe care nimeni altcineva nu o cunoştea, cea pe care i-o arăta numai ei. Se întreba dacă Khalid Murat fusese suficient de inteligent încât să bănuiască această slăbiciune. Era aproape sigură că Stepan Spalko era.

– Coranul ne spune că fiecare profet este o încarnare a unui atribut divin, continuă Arsenov. Moise este manifestarea aspectului transcendent al realităţii, pentru abilitatea lui de a vorbi cu Dumnezeu fără intermediar. În Coran, Dumnezeu îi spune lui Moise: „Nu te teme, tu eşti dincolo de lucrurile fireşti". Iisus este manifestarea stării profetice. Când era copil, a strigat, „Dumnezeu mi-a dat Cartea şi m-a făcut profet".

Dar Mohamed este manifestarea spirituală şi încarnarea tuturor numelor lui Dumnezeu. Mohamed însuşi a spus: „Cel pe care a creat Dumnezeu prima dată a fost lumina mea. Eu eram profet când Adam era încă între apă şi pământ".

Zina aşteptă timp de câteva bătăi ale inimii pentru a fi sigură că el terminase de a face pe profetul. Apoi, cu o mână pe pieptul lui care se ridica şi cobora încet, întrebă de parcă ar fi ştiut că el dorea să facă asta:

– Şi care e atributul *tău* divin, profetul meu?

Arsenov îşi întoarse capul pe pernă astfel încât să o vadă în întregime. Lampa din spate îi proiecta aproape toată faţa în umbră, doar o linie de foc rămânea ca o tuşă de pictură pe obraz şi

leă, şi el fu prins într-un gând pe care de cele mai multe ori îl a ascuns, chiar şi faţă de sine. Nu ştia ce ar fi făcut fără forţa şi alitatea ei. Pentru el, pântecul ei reprezenta nemurirea, locul u din care aveau să se ivească fiii lui, linia lui genealogică ce să se continue pentru eternitate. Dar ştia că acest vis nu putea ni realitate fără ajutorul lui Spalko.

Zina, dac-ai şti ce va face Şeicul pentru noi, ce ne va ajuta venim!

Ea îşi lipi obrazul de braţul îndoit.

Spune-mi.

El clătină însă din cap, cu un uşor zâmbet care-i juca în colţul u

Ar fi o greşeală.

De ce?

Pentru că trebuie să vezi cu ochii tăi, fără să ştii dinainte, devastatoare poate fi această armă.

cum, privind în ochii lui Arsenov, femeia simţi că o străbătu r de gheaţă care ajunse până în inimă, locul unde rareori urajul să privească. Poate că simţea ceva din teribila putere să fie dezlănţuită în Nairobi peste trei zile. Dar cu unea uneori dobândită a amanţilor, ea înţelegea că ceea ce n îl interesa cel mai mult era frica pe care această formă a au orice se va dovedi a fi – o va provoca. El voia să frică, asta era destul de clar. Frica ce se putea folosi unei săbii a dreptăţii pentru a recâştiga tot ceea ce cecenii în secole de abuz, strămutări şi măcel.

o vârstă fragedă, Zina cunoscuse în mod intim frica. slab şi muribund din cauza bolii disperării care sfâşia emenea unei ciume, care cândva îşi susţinuse familia trebuie să facă toţi bărbaţii ceceni, acum nu-şi putea arăta adă de frică să nu fie ridicat de ruşi. Mama ei, cândva o unoasă, ajunsese în ultimii ani o babă cu pieptul scobit şi vedere slabă şi memorie proastă.

se întorcea acasă de la strânsul de gunoaie zilnic, trebuia pe jos trei kilometri până la cea mai apropiată pompă

de apă, să stea la coadă o oră sau două şi apoi să se întoarcă ac
cărând găleata plină până la etajul al cincilea unde se afla cam
lor murdară.

Apa aceea! Uneori, chiar şi acum, Zina se trezea înecându
cu gustul ei de terebentină în gură.

Într-o noapte, mama ei s-a aşezat şi nu s-a mai ridi
niciodată. Avea douăzeci şi opt de ani, dar părea de două ori
bătrână. Avea plămânii plini de smoală, de la focurile de pet
care ardeau continuu. Când fratele mai mic al Zinei se plân
că îi e sete, bătrâna o privise pe Zina şi-i spusese:

– Nu mă pot ridica. Nici măcar pentru apă. Nu mai
continua...

Zina se rostogoli şi, răsucindu-şi corpul, stinse lampa. Lu
până atunci nevăzută, umplu fereastra. În locul în care partea
sus a bustului ei cădea către mijlocul subțire, o mică pată a lum
ei reci cădea pe pat, iluminându-i vârfurile sânilor sub car
adăpostul curbei adânci, se odihnea mâna lui Hasan. În afara ac
pete era numai întuneric.

Stătu mult timp cu ochii deschişi, ascultând respirația regul
a lui Hasan, aşteptând să o cuprindă somnul. Cine ştia ce înseam
frica mai bine decât cecenii? se întreba. Pe fața lui Hasan
scrisă istoria lamentabilă a poporului lor. Nu conta moartea,
contau ruinele, el vedea un singur rezultat: răzbunare pen
Cecenia. Şi, cu inima îngreunată de disperare, Zina ştia că trebu
atrasă atenția lumii prin ceva. În aceste timpuri, exista doar
mod de a o face. Ştia că Hasan avea dreptate: Moartea trebuia
vină într-un mod pe care nimeni nu şi l-ar fi imaginat, dar
putea nici măcar să încerce să-şi închipuie ce preț puteau plăti
toții.

8

Lui Jacques Robbinet îi plăcea să-şi petreacă dimineţile cu soţia, bând cafea cu lapte, citind ziarele şi discutând cu despre economie, copii şi vieţile prietenilor lor. Nu vorbeau odată despre munca lui.

Avea o regulă strictă, să nu ajungă niciodată la birou până la Odată ajuns, petrecea în jur de o oră citind documente, orandumuri interdepartamentale şi altele de acest gen, ţând răspunsuri prin e-mail când era necesar. La telefon ndea asistenta lui, care înregistra toate apelurile şi îi aducea ele pe care ea le considera urgente. În acest lucru, ca în tot a pentru Robbinet, era exemplară. O pregătise personal şi tele ei nu dădeau greş niciodată.

Mai mult decât orice, era extrem de discretă. Asta însemna obinet îi putea spune unde lua prânzul în fiecare zi cu amanta un bistro liniştit, fie în apartamentul ei din arondismentul Acest lucru era esenţial, pentru că Robbinet lua prânzuri chiar şi după standardele franţuzeşti. Rareori se întorcea la mainte de patru, dar adesea stătea la birou până după miezul comunicând cu corespondenţii lui americani. Titlul oficil Robbinet putea fi acela de Ministru al Culturii, dar în realitate la un nivel atât de înalt, încât îi raporta direct preşedintelui

In această seară, totuşi, ieşise la cină, după-amiaza ndu-se atât de obositor de agitată încât, trebuise să-şi amâne zilnică până seara târziu. Era o chestie care-l preocupa Prietenii lui americani îi trimiseseră o sancţiune cu aplicare şi în timp ce o citea, sângele îi îngheţase, căci ţinta ce lichidată era Jason Bourne.

ani în urmă, Robbinet îl cunoscuse pe Bourne acolo unde te gândeai, la un centru de sănătate. Robbinet îşi rezervase nd la un centru de sănătate de lângă Paris, ca să fie cu lui de atunci, o tipă micuţă cu apetituri enorme. Fusese

balerină de balet; Robbinet încă îşi mai amintea cu multă pasiu
suplețea minunată a trupului ei. În orice caz, cei doi se întâlnis
la saună şi intraseră în vorbă. În cele din urmă, într-un mod extr
de îngrijorător, el avea să descopere că Bourne se afla acol
căutând un anume agent dublu. Dându-i de urmă, o ucisese
timp ce Robbinet îşi făcea un tratament – nămol verde, da
memoria îl ajuta. Un lucru bun, de asemenea, de vreme ce agen
dublă se dădea drept terapeuta lui Robbinet şi voia să-l asasine
E vreun loc unde o persoană poate fi mai vulnerabilă decât
masa unui terapeut? Robbinet se întreba şi acum. Ce putea să fa
după asta, dacă nu să-l invite pe Bourne la o cină exagerat
scumpă! În acea seară, mâncând *foie gras,* rinichi de viţel în
de muştar şi *tarte Tatin*, toate unse cu trei sticle minunate din
mai bun Bordeaux rubiniu, dezvăluindu-şi reciproc secretele
devenit buni prieteni.

Bourne era omul prin care Robbinet îl cunoscuse pe Alexand
Conklin şi devenise omul de legătură al acestuia în operaţiuni
din Quay d'Orsay şi ale Interpolului.

În cele din urmă, încrederea lui Robbinet în asistentă a
norocul lui Bourne, căci el primi apelul de la ea când se afla
cafea şi un decadent *millefeuille* la Chez Georges cu Delphine
plăcea restaurantul atât pentru mâncare, cât şi pentru locaţia
sine. Pentru că era peste drum de Bursă – echivalentul fran
pentru Wall Street –, era frecventat de brokeri şi oameni de afac
oameni mult mai discreţi decât politicienii bârfitori cu c
Robbinet era obligat din când în când să se intersecteze.

– Vă caută cineva, îi spuse asistenta lui în telefon. Din ferie
ea îi monitoriza apelurile de după program de acasă. Zice că treb
să vă vorbească urgent.

Robbinet îi zâmbi lui Delphine. Amanta lui era o frumus
elegantă şi matură, având o înfăţişare diametral opusă celei a so
lui de treizeci de ani. Purtaseră o conversaţie încântătoare des
Aristide Maillot, ale cărui nuduri voluptuoase erau expuse
Tuilleries, şi Jules Massenet, despre a cărui operă *Manon* amând
credeau că e prea lăudată. Sincer, el nu putea să înţeleagă obse
masculină americană pentru fete abia ieşite din adolescen

...dul de a-şi lua o amantă de vârsta fiicei lui i se părea ...oşător, ca să nu spunem fără sens. Despre ce ar avea de vorbit ...ea şi *millefeuille*?

Ţi-a spus numele? întrebă el în telefon.

Da. Jason Bourne.

Robbinet simţi cum pulsul lui o luă razna.

Dă-mi-l la telefon, spuse el imediat. Apoi, pentru că nu se ...ă vorbească la telefon în faţa amantei indiferent de durata ...rbirii, se scuză şi ieşi afară în ceaţa plăcută a serii pariziene, ...tând să audă vocea vechiului său prieten.

Dragul meu Jason. Cât timp a trecut?

Dispoziţia lui Bourne se schimbă când auzi vocea lui Jacques ...binet în telefonul mobil. În sfârşit, vocea cuiva din interior ...nu încerca – spera! – să-l omoare. Gonea pe Capital Beltway ...altă maşină pe care o furase, mergând să se întâlnească cu ...

Ca să spun sincer, nu ştiu.

Au trecut ani de zile, îţi vine să crezi? zise Robbinet. Dar, ...pt, trebuie să-ţi spun că am obţinut informaţii despre tine ...lex.

Bourne, care iniţial simţise un tremur, începu să se relaxeze.

Jacques, ai auzit despre Alex.

Da, *mon ami*. Directorul CIA din America a trimis un ordin ...el mondial pentru tine. Nu se poate să-l fi ucis tu pe Alex. ...ne a făcut-o?

Încerc să aflu. Tot ce ştiu sigur pentru moment e că se poate ...implicat un individ pe nume Khan.

Pauza de la celălalt capăt al telefonului dură atât de mult, ...Jason fu obligat să întrebe:

Jacques? Mai eşti acolo?

Da, *mon ami*. M-ai speriat, asta e tot. Robbinet trase cu ...aer în piept. Acest Khan e cunoscut. E un asasin profesionist, ...prima mână. Noi înşine ştim că e responsabil pentru o grămadă ...ituri la nivel înalt, în toată lumea.

– Care sunt țintele lui?

– În primul rând politicieni – președintele statului Mali, de exemplu –, dar de asemenea, din când în când, oameni de afaceri puternici. În măsura în care am putut să ne dăm seama, nu e nici om politic, nici ideolog. la comisioane strict pentru bani. Nu cred în nimic altceva.

– Cel mai periculos tip de asasin.

– Aici nu încape nicio îndoială, *mon ami*, spuse Robbinet. Îl bănuiești că l-a ucis pe Alex?

– E posibil, spuse Bourne. L-am întâlnit pe domeniul lui Ale imediat după ce am găsit cadavrele. Se poate ca el să fi chem poliția, pentru că a apărut când eu eram încă în casă.

– O înscenare clasică, fu de acord Robbinet.

Bourne tăcu un moment gândindu-se la Khan, care l-ar fi putut împușca mortal în campus sau, mai târziu, din puncte avantajos din salcie. Faptul că nu o făcuse îi spunea multe lu Bourne. Aparent, nu era un comision normal pentru Khan; până era personală, un fel de vendetă care trebuia să-și aibă originile junglele din Asia de Sud-Est. Presupunerea cea mai logica era aceea că Bourne îl ucisese pe tatăl lui Khan. Acum, fiul voia să răzbune. Din ce alt motiv ar fi obsedat de familia lui Bourne? Din ce alt motiv l-ar fi întrebat pe Bourne de ce l-a abandonat pe Jami Această teorie se potrivea perfect cu circumstanțele.

– Ce îmi mai poți spune despre Khan? spuse Bourne apoi

– Foarte puține, răspunse Robbinet, cu excepția vârstei, ce e douăzeci și șapte.

– Arată mai tânăr de atât, mustăci Bourne. De asemenea jumătate asiatic.

– Umblă zvonul că e pe jumătate cambodgian, dar știi că nu poți baza pe zvonuri.

– Și cealaltă jumătate?

– Ai ghicit la fel de bine ca mine. E singuratic, fără ve cunoscute, domiciliu necunoscut. A apărut pe scenă acum ani, ucigându-l pe primul-ministru din Sierra Leone. Înainte asta, parcă nici nu ar fi existat.

Bourne privi în oglinda retrovizoare.

Deci a ucis pentru prima dată oficial la vârsta de douăzeci [illegible] de ani.

Frumoasă petrecere de lansare, nu? zise Robbinet sec. [illegible]ultă, Jason, în legătură cu Khan, nu pot sublinia suficient de [illegible]lt cât e de periculos. Dacă e implicat în vreun fel, trebuie să fii [illegible]rem de atent.

Pari speriat, Jacques.

Sunt, *mon ami*. Când e vorba de Khan, nu e nicio ruşine să [illegible]periat. Şi ţie ar trebui să-ţi fie. O doză sănătoasă de frică te [illegible] prudent şi, crede-mă, e timpul pentru prudenţă.

N-o să uit, spuse Bourne. Se strecură prin trafic, căutând [illegible]potrivită. Alex lucra la ceva şi cred că din cauza asta a fost [illegible]Nu ştii nimic despre lucrurile în care era implicat, nu?

M-am văzut cu Alex aici în Paris poate acum şase luni. Am [illegible]ina împreună. Mi-a lăsat impresia că era teribil de preocupat. [illegible]l ştii pe Alex, întotdeauna secretos ca un mormânt. Robbinet [illegible] Moartea lui e o pierdere teribilă pentru noi toţi.

Bourne ieşi de pe Beltway pe Şoseaua 123, apoi merse până [illegible]ons Corner.

NX 20 îţi spune ceva?

Asta e tot ce ai? NX 20?

[illegible]onduse până la zona de parcare C din Tysons Corner.

Mai mult sau mai puţin. Caută un nume. Dr. Felix Schiffer. [illegible]umţă pe litere. Lucrează pentru DARPA.

[illegible], acum mi-ai dat ceva util. Să văd ce pot face.

Bourne îi lăsă numărul de mobil, coborând din maşină.

[illegible]Ascultă, Jacques. Sunt în drum spre Budapesta, dar aproape [illegible]mai am niciun ban.

[illegible]Nicio problemă, spuse Robbinet. Folosim acelaşi [illegible]ament?

Bourne habar n-avea, dar nu avea de ales, trebuia să accepte.

Bon. Cât?

[illegible]pe scara rulantă, pe lângă Aviary Court.

O sută de mii ar trebui să ajungă. O să mă cazez la Danubiu Grand Hotel folosind numele lui Alex. Scrie pe pachet „păstrați până la Sosire".

– *Mais oui*, Jason. Se va face exact cum dorești. Te mai pot ajuta cu ceva?

– Nu pentru moment. Bourne îl văzu pe Deron înaintea lui stând în fața unui magazin care se numea Dry Ice. Mulțumesc pentru tot, Jacques.

– Nu uita să fii prudent *mon ami*, spuse Robbinet înainte de a închide. Cu Khan în teren, orice se poate întâmpla.

Deron îl văzuse pe Bourne și încetini pasul pentru ca acesta să-l poată ajunge din urmă. Era un bărbat zvelt, cu pielea ciocolatie, o față scobită, cu pomeți înalți și ochi care străluceau de inteligență ascuțită. Cu haina lui ușoară, costumul fin croit și geanta diplomat din piele strălucitoare, arăta exact ca un om de afaceri. Când ajunseră să meargă unul lângă altul prin mall, zâmbi.

– Mă bucur să te văd, Jason.

– Păcat că circumstanțele sunt atât de cumplite.

Deron râse.

– Ce dracu', *numai* când te lovește dezastrul te văd!

În timp ce vorbeau, Bourne arunca priviri în stânga și în dreapta, calculând rute de scăpare, scrutând fețe.

Deron își deschise servieta și îi dădu lui Bourne un plic subțire.

– Pașaport și lentile de contact.

– Mulțumesc. Bourne puse pachetul deoparte. Îți fac plata într-o săptămână.

– Oricând. Deron flutură o mână de artist cu degete lungi. E credit la mine. Îi dădu lui Bourne un alt obiect. Situațiile grele cer măsuri extreme.

Bourne cântări arma în mână.

– Din ce e făcut? E foarte ușor.

– Ceramică și plastic. Ceva la care lucrez deja de câteva luni, spuse Deron nu fără mândrie. Nu te ajută la distanță, dar e bun de aproape.

În plus, nu va fi detectat la aeroport, zise Bourne.

Deron încuviință din cap.

Și muniție. Îi dădu lui Bourne o cutie mică din carton. Mică cu vârf de plastic, merge la calibru mic. Un alt avantaj, uite, vezi găurile astea mici de pe țeavă – damortizează zgomotul. Când tragi, nu scoate aproape niciun fel de sunet.

Bourne pufni.

Asta nu taie din putere?

Balistică de modă veche, omule, râse Deron. Crede-mă, dacă pui jos pe cineva cu ăsta, rămâne jos.

Deron, ești un om cu talente neobișnuite.

Hei, eu tre' să fiu eu. Falsificatorul oftă din rărunchi. A-i pe Bătrânii Maeștri are oarece farmec, cred. N-ai crede cât multe am învățat studiindu-le tehnicile. Pe de altă parte, lumea mi-ai deschis-o tu – o lume despre care nimeni din mallul ăsta afară de noi nu știe că există – ei, asta numesc eu emoție. Vine un vânt, un vestitor umed de schimbare, iar el se protejă ridicând gulerul. Recunosc, cândva aveam o dorință secretă de a vinde o parte din produsele mele mai neobișnuite unor oameni ca tine, latină din cap. Dar nu o mai am. Ce fac acum în plus fac de bine.

Bourne văzu un bărbat în pardesiu oprindu-se în fața unei vitrine pentru a-și aprinde o țigară. Încă mai era acolo, părând că se uită la pantofii expuși. Numai că erau pantofi de femei. Bourne dădu un semn cu mâna și amândoi cotiră la stânga, îndepărtându-se de magazinul de pantofi. Într-o secundă, Bourne folosi suprafața reflectorizantă disponibilă pentru a privi în spate. Bărbatul în pardesiu nu se vedea nicăieri.

Bourne cântări arma în mână, părea ușoară ca aerul.

Cât costă? spuse el.

E un prototip, ridică din umeri Deron. Uite cum facem, spui tu ceva în funcție de cât te ajută. Am încredere că o să fii cinstit.

Când Ethan Hearn venise pentru prima dată în Budapesta, îi trebuise ceva timp să se obișnuiască cu faptul că ungurii erau pe cât

de precişi, pe atât de hotărâţi. Potrivit numelui, barul Undergrou
era situat în Pesta, pe Teréz Körúta la numărul 30, în subsol
unui cinematograf. Faptul de a se afla sub un cinematograf era
asemenea un lucru potrivit cu ceea ce era specific maghiar
căci Underground era un omagiu adus binecunoscutului fil
unguresc al lui Emir Kusturica, cu acelaşi nume. După părerea l
Hearn, barul era postmodern în sensul cel mai urât al termenul
Pe tavan se vedeau bare de oţel, intersectate de un şi
ventilatoare gigantice industriale care împingeau aerul îmb
de fum în jurul obişnuiţilor care beau şi dansau. Dar lucrul
care Hearn îl detesta cel mai mult la Underground era muzi
un amestec zgomotos şi nepotrivit de *garage rock* şi funk obos

Ciudat, pe László Molnar nu părea să-l deranjeze. De
părea dornic să rămână în mulţimea de oameni care dădeau
şolduri, ca şi cum ar refuza să se întoarcă acasă. Era ceva fra
comportamentul său, se gândi Hearn, în râsul lui rapid şi ab
în felul în care ochii lui alergau prin încăpere, nefixând nicio
pe cineva sau ceva mult timp, ca şi cum ar fi avut de ascu
secret întunecat şi usturător. Ocupaţia lui Hearn îl făcea sa
de-a face cu foarte mulţi bani. Se întreba, nu pentru prima
dacă atâta bogăţie putea avea un efect atât de distrugător as
sufletului uman. Poate că ăsta era motivul pentru care el nu aspi
niciodată la bogăţie.

Molnar insistă să comande pentru amândoi un coc
neplăcut, foarte dulce, numit Causeway Spray care con
whisky, bere de ghimbir, Triple Sec şi lămâie. Găsiră o masă în
colţ unde Hearn abia dacă putea citi micul meniu şi îşi contin
discuţia despre operă care, dat fiind decorul, părea absurdă.

Abia după a doua băutură, Hearn îl văzu pe Spalko,
stătea în partea din spate a clubului, învăluit într-un nor de f
Şeful său îi prinse privirea, iar Hearn se scuză şi se duse l
Lângă Spalko erau doi bărbaţi. Nu arătau ca şi cum locul l
fi fost în Underground, dar, îşi spuse Hearn, nici el sau L
Molnar nu se potriveau. Spalko îl conduse pe un coridor
luminat cu becuri minuscule, ca nişte steluţe, şi deschis

...a a unei încăperi despre care Hearn își închipui că e biroul ...gerului. Înăuntru nu era nimeni.

Bună seara, Ethan. Spalko zâmbi, închizând ușa. Se pare că ...onfirmat reputația. Bine lucrat!

Mulțumesc, domnule.

Și acum, spuse Spalko foarte bonom, e timpul să preiau eu.

Hearn auzea duduitul de oase sfărâmate al basului prin pereți.

Nu credeți că ar trebui să mai rămân suficient cât să vă ...mi?

...u e necesar, te asigur. E timpul să te odihnești. Se uită la ... De fapt, dată fiind ora târzie, ce-ar fi să-ți iei liber mâine?

Domnule, nu aș putea – se înfrână Hearn.

...alko râse.

Poți, Ethan, și o vei face.

Dar mi-ați spus în termeni clari...

Ethan, am puterea de a face politica și, la fel, am puterea de ...cepții de la ea. Când vine canapeaua de dormit, poți face ... dar mâine ai liber.

Da, domnule. Tânărul înclină din cap, rânjind prostește. ...ese o zi liberă de trei ani. O dimineață în pat în care să nu ...mic decât să citească ziarul și să întindă marmeladă de ... pe pâinea prăjită, ăsta era raiul. Mulțumesc. Vă sunt ...ator.

Du-te atunci. Până când te întorci la birou, o să citesc și o ... sugestii la scrisoarea de colectare de fonduri, zise el, și-l ... pe Hearn afară din biroul supraîncălzit. Când îl văzu pe ... urcând scările către ușa din față, făcu un semn din cap către ... bărbați de lângă el și porniră împreună prin hărmălaia ... din bar.

... Molnar începuse să-și caute noul prieten cu privirea ...mul dens și luminile colorate. Când se ridicase Hearn, fusese ... fundul care se unduia al unei tinere cu fustă scurtă, dar în ... urmă își dăduse seama că tânărul întârzia mai mult decât ...teptat. Molnar fu surprins când în lacul lui Hearn se ... în stânga și în dreapta lui cei doi bărbați.

– Ce e asta? spuse cu vocea sugrumată de frică. Ce vreți?

Bărbații nu spuseră nimic. Cel din dreapta îl apucă de mân cu o forță îngrozitoare, care îl făcu să se cutremure. Era prea șoc ca să strige, dar chiar și dacă ar fi avut prezența de spirit să o fac vuietul neîncetat al clubului l-ar fi acoperit. Dată fiind situați stătu înmărmurit în timp ce bărbatul din stânga îi înțepa coapsa c o seringă. Se termină atât de repede, se procedase așa de discr încât nimeni nu ar fi putut observa ceva.

Dură treizeci de secunde pentru ca drogul care i se injecta lui Molnar să-și facă efectul. Ochii i se rostogoliră în orbite corpul i se înmuie. Cei doi bărbați erau pregătiți pentru asta și ridicară odată cu ei, manevrându-l în poziția din picioare.

– Nu ține la băutură, îi spuse unul dintre ei unui client d apropiere și râse. Ce poți face cu asemenea oameni? Clientul ridi din umeri și, hlizindu-se, reîncepu să danseze. Nimeni nu îi n privi în timp ce îl scoteau pe László Molnar din Underground

Spalko îi aștepta într-un BMW lung și lucios. Îl băgară Molnar, inconștient, în portbagajul mașinii, apoi urcară în l unul la volan, celălalt în dreapta lui.

Noaptea era luminoasă și senină. Luna plină se vedea de zi că e la o aruncătură de băț. Lui Spalko i se părea că tot ce trebu să facă era să întindă un deget și ar fi putut să o împingă ca p piesă de șah pe tabla de catifea neagră a cerului.

– Cum a mers? întrebă.

Ușor ca gândul, răspunse șoferul pornind motorul.

Bourne ieși din Tysons Center cât de repede putu. Deș păruse un loc sigur pentru întâlnirea cu Deron, acum pentru securitatea era un cuvânt relativ. Conduse până la Wal-Mart d bulevardul New York. Era în buricul târgului, o zonă suficient aglomerată cât să se simtă anonim.

Trase în parcela dintre străzile 12 și 13, pe partea cealal bulevardului, și parcă. Cerul începuse să se înnoreze; oriz din partea de sud era amenințător de negru. Ajuns înăuntru luă haine, articole de toaletă, un încărcător pentru telefonul m

alte câteva obiecte utile. Apoi caută un rucsac în care să pună ul cu uşurinţă. Aşteptând la coada de la casă, împreună cu toată mea, simţi cum se neliniştește. Nu părea să privească pe nimeni, n realitate era cu ochii după orice gest de atenţie mascată heptat spre el.

În minte i se îngrămădeau prea multe gânduri. Fugea de nţie, pentru ceea ce echivala cu un preţ pus pe capul lui. Era at de un tânăr ciudat de impresionant şi extrem de talentat, din întâmplare era unul dintre cei mai cunoscuţi asasini naţionali. Îşi pierduse cei mai buni doi prieteni, dintre care părea implicat în ceea ce părea o activitate în afara programului extrem de periculoasă.

Preocupat de aceste lucruri, nu-l văzu pe şeful pazei care a în spatele lui. Devreme, în această dimineaţă, un ofiţer al nţiei îl informase despre fugar dându-i aceeaşi fotografie pe o văzuse seara trecută la televizor şi cerându-i să fie cu ochii tru după criminal. Agentul îi explicase că vizita lui făcea din plasa de urmărire, el şi alt agent mergând în toate marile me, cinematografe şi alte asemenea locuri şi asigurându-se agenţii de securitate ştiau că a-l prinde pe Jason Bourne prioritatea lor numărul unu. Paznicul simţi un amestec de e şi frică când se întoarse în loc şi intră în birou, unde numărul pe care i-l dăduse agentul.

Câteva secunde mai târziu, agentul închise telefonul, iar se afla în toaleta bărbaţilor. Folosind maşina de tuns pe care o cumpărase, îşi rase aproape tot părul de pe cap. schimbă hainele, punându-şi blugi, o cămaşă de cowboy u alb cu capse şi nişte pantofi sport Nike. Scoase lentilele pe care le cumpărase de la raionul de farduri şi le puse pe unei chiuvete. Se machie cu pricepere, aplicând un fond mai închis decât culoarea lui naturală. Lentilele de contact Deron îi transformară ochii în căprui-închis. Din când în a obligat să se oprească atunci când cineva intra sau se în general toaleta bărbaţilor era pustie.

nd termină, se privi în oglindă. Nu foarte mulţumit, îşi aluniţă la vedere, sus, pe unul dintre obraji. Acum

transformarea era completă. Strângându-şi lucrurile, ieşi din toaletă şi străbătu magazinul, îndreptându-se spre uşile din sticlă de la intrarea principală.

Martin Lindros se afla în Alexandria, adunând rămăşiţele lichidării prost lucrate de la Lincoln Fine Tailors, când primise apelul de la şeful securităţii de la Wal-Mart de pe bulevardul New York. În această dimineaţă decisese ca el şi detectivul Harry Harris să se despartă, împânzind zona cu echipele lor. Lindros ştia că Harris era cu câţiva kilometri mai aproape decât el, pentru că poliţistul teritorial dăduse raportul cu nici zece minute în urmă. Era într-o încurcătură diabolică. Ştia că o să aibă de furcă cu Directorul din cauza ratării de la Fine. Dacă Bătrânul afla că îl lăsase pe un detectiv de poliţie să ajungă în ultima locaţie cunoscută a lui Bourne înaintea lui, nu o să mai audă niciodată cum se termină treaba. Era o situaţie proastă, se gândi el în timp ce pornea maşina. Dar prioritatea numărul unu era să-l prindă pe Bourne. Dintr-o dată, se hotărî. *La dracu' cu secretele interdepartamentale şi geloziile*, se gândi. Îşi porni telefonul, îl contactă pe Harris şi îi dădu adresa de la Wal-Mart.

– Harry, ascultă-mă cu atenţie, trebuie să-l abordezi în tăcere. Treaba ta e să asiguri zona. Trebuie să te asiguri că Webb nu scapă nimic mai mult. În niciun caz nu trebuie să te arăţi sau să încerci să-l prinzi. E clar? Sunt la câteva minute în urma ta.

Nu sunt aşa de prost cum par, se gândea Harry Harris coordonând cele trei maşini de patrulare din subordinea sa. *Şi de siguranţă nu sunt aşa de prost cum mă crede Lindros.* Avusese experienţă mai mult decât suficientă cu tipi federali şi mai avea până să-i placă ce văzuse. Aceştia afişau o atitudine superioară, de parcă celelalte forţe de poliţie habar n-aveau de nimic, trebuind conduse ca nişte copii. Atitudinea asta îi stătea lui Harris ca un ghimpe în gât. Lindros îl întrerupea când încerca să-i expună propriile sale teorii, aşa că de ce să se mai deranjeze să i le spună acum? Lindros nu vedea în el nimic mai mult decât un animal de povară, cu

...ne trebuia să fie atât de recunoscător că fusese ales să lucreze ...ntru CIA, încât trebuia să execute ordinele fără greș și fără ...ntrebări. Lui Harris îi era clar acum că e total exclus din schemă. ...ndros nu îl informase intenționat despre faptul că Bourne fusese ...zut în Alexandria. Harris aflase doar din întâmplare. Când intra ...parcarea de la Wal-Mart, decise să preia controlul asupra situației ...t încă mai avea această șansă. Hotărât, înșfăcă stația de ...isie-recepție și începu să dea ordine oamenilor lui.

Bourne se afla lângă intrarea de la Wal-Mart când cele trei ...ini de poliție ale statului Virginia sosiră în goană pe bulevardul ... York, cu sirenele urlând. Se întoarse în direcția umbrelor. ...meăpea nicio îndoială, se îndreptau direct spre Wal-Mart. ...se descoperit, dar cum? Nu avea timp acum să se gândească ...da. Trebuia să pună la cale un plan de fugă.

Mașina de patrulare opri cu scârțit de roți, blocând traficul și ...mând imediat strigăte de mânie din partea șoferilor. Bourne își ...ma un singur motiv pentru care își depășiseră jurisdicția. ...seră recrutați de Agenție. Poliția Metropolitană din D.C. ...ma să fie disperată.

...coase mobilul lui Alex și formă numărul de urgențe.

Sunt detectivul Morran de la Poliția Statală din Virginia, ...el. Vreau să vorbesc cu un comandant de district imediat.

Sunt al treilea comandant de district, Burton Philips, spuse ... de oțel în urechea lui.

Ascultă, Philips, vi s-a spus în termeni cât se poate de ...a nu vă băgați nasul în treaba noastră. Acum mă pomenesc ...mițile voastre apărând la Wal-Mart de pe bulevardul New ... și...

...ți în centrul districtului, Morran. Ce mama dracului îți ...nasul în jurisdicția mea?

...treaba mea, spuse Bourne pe cea mai neplăcută voce cu ...Pune mâna pe telefon și ia-ți băieții de pe capul meu.

Morran, nu știu unde ai învățat atitudinea asta de rahat, da' ...nu merge. Jur că ajung acolo în trei minute și-ți smulg ...u mâna mea!

Strada era deja înțesată de polițiști. În loc să se retragă în magazin, Bourne, ținându-și genunchiul stâng rigid, șchiopătă calm afară împreună cu alți zeci de clienți. Jumătate din efectivul de polițiști, conduși de un detectiv înalt și gârbovit, cu față de moșneag, scanară rapid fețele celor din grup. Inclusiv pe a lui Bourne, apoi se repeziră în magazin. Polițiștii rămași se răspândiră prin parcare. Câțiva păzeau bulevardul New York între străzile 12 și 13, alții se asigurau că cei nou-veniți rămâneau în mașini și mai erau alții care vorbeau în stații, coordonând traficul.

În loc să se îndrepte spre mașină, Bourne făcu dreapta și ocoli colțul spre rampa de încărcare din spatele clădirii pe unde se făcea aprovizionarea. Înaintea lui erau parcate trei sau patru camioane care descărcau. Peste stradă și în diagonală era Parcul Franklin. Porni în acea direcție.

Cineva strigă după el. Continuă să meargă, de parcă n-ar fi auzit nimic. Auzi sirenele și se uită la ceas. Comandantul Burton Philips era punctual. Străbătuse jumătate din lungimea clădirii când strigătele se auziră din nou, mai imperioase. Urmă un zbucium de voci ridicate, într-o ceartă încinsă și plină de înjurături.

Se întoarse și-l văzu pe detectivul gârbovit cu revolverul de serviciu scos. Din spatele detectivului venea alergând silueta înaltă și impunătoare a comandantului Philips, cu părul argintiu strălucind și cu fața încadrată de maxilare puternice, aprinsă din pricina efortului și furiei. La fel ca toți demnitarii din toată lumea asta era flancat de o pereche de uriași înarmați, cu ochii încruntați, la fel de mari ca umerii. Țineau mâinile drepte pe lângă arme, păreau gata să facă fărâme pe oricine ar fi fost suficient de nebun să intervină în dorințele comandantului lor.

– Tu răspunzi de soldații ăștia din Virginia? strigă el.

– Poliția statală, spuse detectivul gârbovit. Și, mda, eu îi conduc. Pufni la vederea uniformelor Poliției Metropolitane din D.C. Ce mama dracu' faci aici? Îmi strici operațiunea.

– Operațiunea *ta*! Comandantul Philips era apoplectic. Ieși dracu' din treaba mea, javra dracu'!

Fața îngustă a detectivului se albi.

– Pe cine faci tu javra dracu'?

Bourne dispăru. Parcul era exclus acum; pentru că ajunsese atenția detectivului, trebuia să găsească un mijloc mai rapid de ieșire. Strecurându-se până la capătul clădirii, străbătu rândul de camioane până ce găsi unul care fusese deja descărcat. Urcă în cabină. Cheia era în contact și o răsuci. Cu un uruit puternic și înfiorzitor, camionul porni.

– Hei, ce crezi că faci, amice?

Șoferul deschise ușa cu putere. Era un bărbat uriaș cu gâtul cât un trunchi de copac și brațe pe măsură. În timp ce urca, înșfăcă o carabină cu țeava tăiată dintr-un loc ascuns deasupra capului. Bourne îl izbi cu pumnul la rădăcina nasului. Începu să-i curgă sânge, ochii șoferului se rostogoliră în orbite și scăpă carabina din mână.

Îmi pare rău, amice, spuse Bourne în timp ce îi aplica o lovitură suficientă cât să îl trimită în inconștiență chiar și pe un bărbat cu dimensiunile de bivol ale șoferului. Trăgându-l pe genunchiul pasagerului după ce îl apucase de la spate de curea, Bourne închise ușa și puse camionul în mișcare.

În acel moment deveni conștient de noua prezență din jurul său. Un bărbat tânăr se băgase între cei doi opozanți din forțele de ordine, despărțindu-i cu brutalitate. Bourne îl recunoscu: Martin Lindros, Adjunctul Directorului CIA. Deci Bătrânul îl însărcinase pe Lindros cu aplicare acasă a sancțiunii. Știrea era proastă. De la început Bourne știa că Lindros este extraordinar de inteligent; nu era ușor să fie atât de ușor de înșelat, așa cum o arăta capcana bine pusă la punct din Orașul Vechi.

Toate aceste lucruri erau puse în discuție din punct de vedere tactic acum, pentru că Lindros văzuse camionul ieșind din parcare și încercase să îl oprească făcând semne cu mâna.

Nu părăsește nimeni zona! strigă el.

Bourne îl ignoră, apăsând pe accelerator. Știa că nu-și permitea să pună față în față cu Lindros; având experiență de teren, omul putea da seama de deghizarea lui.

Lindros scoase arma. Bourne îl văzu alergând spre porț
din oțel galvanizat prin care trebuia să treacă, făcând semne d
mâini și strigând din mers.

Înaintea lui, ca reacție la ordinele lui urlate, doi polițiști d
Virginia postați acolo închiseră porțile în grabă în timp ce
vehicul al Agenției își croia drum prin filtrul rutier de pe bulevard
New York, pe o traiectorie de interceptare a camionului.

Bourne își propti piciorul în pedala de accelerație și, ca
mamut rănit, camionul zvâcni înainte. Polițiștii săriră din cal
lui în ultima secundă, apoi camionul spulberă porțile, smulgându
din balamale și aruncându-le rotindu-se prin aer, pentru ca ap
să se prăbușească în lături. Băgă într-o treaptă de viteză inferioa
și vira puternic la dreapta, apoi porni pe stradă cu o viteză din
în ce mai mare.

Privind în oglinda laterală supradimensionată a șoferului, va
mașina Agenției încetinind. Ușa din dreapta se deschise și Lindr
sări înăuntru, trântind ușa după el. Mașina demară ca o rach
ajungând camionul din urmă fără nicio dificultate. Bourne știa
nu putea merge mai repede decât mașina Agenției cu animal
ăsta masiv, dar mărimea lui, un dezavantaj în privința vitezei, put
fi un avantaj în alte privințe.

Lăsă mașina să-l ajungă din urmă. Fără niciun avertisment
aceasta acceleră, apărând lângă cabină. Îl văzu pe Martin Lindro
cu buzele strânse într-o linie de concentrare, cu arma într-o mâ
și brațul pregătit, sprijinit de celălalt. Spre deosebire de actorii d
film, știa să tragă dintr-un vehicul în viteză.

Exact când se pregătea să apese pe trăgaci, Bourne vir
stânga. Mașina Agenției se lovi puternic de partea laterală
camionului; Lindros ridică arma, în timp ce șoferul se străduia
țină mașina la distanță de șirul de autovehicule parcate pe parte
cealaltă a străzii.

În momentul în care șoferul reuși să vireze înapoi pe strad
Lindros începu să tragă în cabina camionului. Nu avea un ungh
bun și era zdruncinat fără încetare, dar tirul fu suficient cât să
facă pe Bourne să vireze camionul la dreapta. Un glonț îi zdrobi

fereastra laterală şi alte două trecuseră prin scaunul din spate, rovindu-l pe camionagiu dintr-o parte.

– La dracu', Lindros, zise Bourne. Oricât ar fi fost de rea situaţia, nu voia să-şi păteze mâinile cu sângele omului acestuia nevinovat. Deja se îndrepta spre vest; Spitalul Universitar George Washington era pe strada 23, nu prea departe. Făcu dreapta, apoi o luă pe strada K, fără să ţină cont de trafic, mugind din sirenă la semafoare – un şofer de pe strada 18, probabil pe jumătate adormit la volan, rată avertismentul şi intră drept în partea din dreapta spate a camionului. Bourne se răsuci periculos, se luptă să îndrepteze maşina pe drum şi-şi continuă drumul. Maşina lui Lindros era încă în spatele lui, blocată acolo pentru că strada K, o arteră principală împărţită în două de un scuar cu gazon, era prea îngustă pentru ca şoferul să se poată strecura pe lângă el.

Când traversa strada 20, văzu pasajul subteran care avea să-l ducă pe sub Washington Circle. Spitalul era la un cartier distanţă. Privind înapoi, văzu că maşina Agenţiei nu mai era acolo. Plănuise să o ia pe strada 22 spre spital, dar tocmai când se pregătea să facă stânga, văzu maşina Agenţiei gonind direct spre el pe strada 22. Lindros ieşi pe fereastră şi începu să tragă în felul lui metodic.

Bourne apăsă tare pe acceleraţie şi camionul se smuci înainte. Acum era hotărât să meargă prin pasaj, ajungând la spital prin partea opusă. Dar, apropiindu-se de pasaj, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Tunelul de sub Washington Circle era complet întunecat; la celălalt capăt nu se vedea deloc lumina zilei. Asta putea însemna un singur lucru: fusese instalat un filtru rutier, o baricadă de vehicule aşezate de-a curmezişul străzii K.

Intră în pasaj cu viteză şi trecu într-o treaptă inferioară de viteză apăsând tare pe frânele hidraulice numai când deja îl străbătuse întunericul. În acelaşi timp, îşi ţinea podul palmei pe claxon. Urletul ricoşă din piatră şi beton până ce deveni asurzitor, însoţind scârţâitul cauciucurilor provocat de virajul puternic al lui Bourne la stânga, trecând cabina camionului peste linia de demarcaţie astfel încât vehiculul ajunse perpendicular pe şosea. Sări din cabină într-o secundă, alergând pe peretele nordic sub

protecția ultimei mașini care gonea în cealaltă direcție. Se opri pentru o secundă pentru ca șoferul să vadă accidentul, apoi plecă în timp ce apăreau mai mulți polițiști. Camionul era între el și urmăritorii săi, care erau aliniați de la un perete la altul pe toată lățimea străzii K. El se repezi spre scara de întreținere prinsă de peretele tunelului și începu să urce exact în momentul în care reflectoarele se aprindeau. Întoarse capul, închise ochii și continuă să urce.

Câteva momente mai târziu văzu camionul și strada de sub el scăldate în lumină. Bourne, ajuns aproape de tavanul boltit al pasajului, îl vedea pe Martin Lindros. Acesta vorbea într-o stație de emisie-recepție și reflectoarele se aprinseră din cealaltă direcție. Prinseseră camionul în clește. Spre camion alergau agenți de ambele capete ale străzii K, cu armele pregătite.

– Domnule, e cineva în cabina camionului. Agentul se apropie. A fost împușcat; sângerează destul de tare.

Lindros alerga cu fața roșie și încreștită de tensiune prin câmpul de lumină orbitoare.

– E Bourne?

Deasupra lor, Bourne ajunsese la trapa de întreținere. Trase zăvorul, o deschise și se pomeni printre copacii decorativi aliniați pe Washington Circle. Traficul din jurul lui era intens, un du-te-vino continuu, fără sfârșit. În tunelul de sub el, camionagiul rănit era transportat la spitalul cel mai apropiat. Acum era momentul ca Bourne să se salveze.

9

Khan acumulase prea mult respect față de talentul lui David Webb de a dispărea pentru a mai pierde timp încercând [illegible] în mulțimea de oameni din Orașul Vechi. În loc de [illegible] se concentrase asupra agenților, urmărindu-i până la Lincoln [illegible] Tailors, unde se întâlniseră cu Martin Lindros ca să-l informeze despre operațiunea ratată. Îi privi vorbind cu croitorul. În concordanță cu practicile standard de intimidare, îl scoseseră din [illegible] său - în acest caz, magazinul – îndesându-l pe bancheta [illegible] dintre mașini unde fusese reținut fără nicio explicație, prins [illegible] doi agenți cu fețe ca de piatră. Din câte își dăduse seama din conversația auzită între Lindros și agenți, nu scoseseră nimic important de la croitor. El pretindea că agenții ajunseseră așa de [illegible] la magazin, încât Webb nu avusese timp să-i spună de ce [illegible]. În consecință, agenții recomandau să i se dea drumul. Lindros fusese de acord, dar, după ce croitorul se întorsese în magazin, postase doi agenți într-o mașină neinscripționată peste [illegible], în caz că Webb încerca să-l contacteze a doua oară.

Acum, la douăzeci de minute de la plecarea lui Lindros, agenții [illegible] plictiseau. Își mâncaseră gogoșile și își băuseră cutiile de Cola [illegible] în mașini mormăind că erau blocați aici la supraveghere [illegible] în timp ce confrații lor îl urmăreau pe agentul notoriu, David Webb.

Nu David Webb, spuse cel mai solid dintre agenți. Directorul [illegible] să-i spunem pe numele operațional, Jason Bourne.

Khan, care era încă destul de aproape cât să audă tot, deveni [illegible]. Desigur, auzise de Jason Bourne. Ani de zile, Bourne avusese [illegible] de a fi fost cel mai bun asasin plătit internațional de pe [illegible]. Khan, cunoscând terenul așa de bine, catalogase jumătate [illegible] povești ca fiind scorneli, pe cealaltă jumătate trecând-o la [illegible]. Pur și simplu nu era posibil ca un singur om să fi avut [illegible] inteligența, experiența și viclenia de-a dreptul animalică atribuite [illegible] Jason Bourne. De fapt, o parte din el nu credea deloc în existența [illegible] Bourne.

Şi totuşi, iată-i pe aceşti doi agenţi CIA vorbind despre Jas
Bourne! Khan simţea că o să-i explodeze creierul. Era zgudu
din temelii. David Webb nu era doar profesor universitar d
lingvistică, aşa cum pretinsese dosarul lui Spalko, ci unul dint
cei mai mari asasini din teren. Era omul cu care Khan se juc
de-a şoarecele şi pisica de o zi încoace. Înţelese o grămadă
lucruri, nu în ultimul rând fiind faptul că Bourne îl descoperise
parc. Schimbarea feţei şi a părului şi chiar a felului de a me
fuseseră întotdeauna lucruri suficiente pentru a înşela oameni
trecut. Dar acum avea de-a face cu Jason Bourne, un agent al
cărui pricepere şi experienţă în arta deghizării, printre altele, e
legendare şi destul de probabil egale cu ale sale. Bourne nu av
să fie prins cu şmecheriile normale ale meseriei, oricât ar fi
de inteligente. Khan înţelese că va trebui să crească nivelul jocul
dacă voia să câştige.

În trecere, se întrebă dacă adevărata identitate a lui Webb
un alt lucru pe care Stepan Spalko îl ştiuse când îi dăduse
Khan dosarul curăţat. Khan credea că trebuia să fi ştiut. Era sing
explicaţie pentru faptul că Spalko aranjase să pună asasinatele
Conklin şi Panov în cârca lui Bourne. Era o tehnică
dezinformare clasică. Atâta timp cât Agenţia credea că vinovat
este Bourne, nu aveau niciun motiv să-l caute în altă parte
adevăratul criminal – şi, cu siguranţă, nu aveau nicio şansa
descopere adevărul cu privire la motivul uciderii celor doi. În m
clar, Spalko încerca să se folosească de Khan pe post de pi
într-un joc mai mare, exact aşa cum se folosea de Bourne. Kh
trebuia să afle ce punea la cale Spalko – nu voia să fie pion
nimănui.

Pentru a dezgropa adevărul din spatele crimelor, Khan cred
că trebuia să ajungă la croitor. Nu conta ce declarase Agenţ
Pentru că îl urmărise pe Webb – pentru Khan era încă destul
dificil să se gândească la el sub numele de Jason Bourne –, ştia
Fine, croitorul, avusese timp suficient să scuipe informaţiile
care le avea. Odată, în timp ce observa scena, croitorul
întorsese capul, privind afară pe geamul maşinii, şi Khan profita

azie pentru a-l privi în ochi. Ştiuse atunci că era un om mândru încăpățânat. Natura budistă a lui Khan îl făcea să considere mândria o trăsătură de caracter indezirabilă, dar își dădea seama că îl ajutase pe Fine, pentru că, cu cât agenții îl asaltau mai tare, cu atât mai mult se încăpățâna să nu le dea satisfacție. Agenția nu reușise să scoată nimic de la el, dar Khan știa să neutralizeze atât mândria, cât și încăpățânarea.

Scoțându-și jacheta de velur, rupse o parte din căptușeală, astfel încât agenții să nu vadă în el mai mult de un client obișnuit al atelierului Lincoln Fine Tailors.

Traversând strada, intră în magazin, iar clopoțelul muzical sună în urma lui. Una dintre femeile latino-americane ridică privirea din benzile desenate de ziar pe care le citea, din mâncarea de la masa de prânz, o cutie Tupperware de fasole cu orez terminată pe jumătate. Se apropie de el și îl întrebă cu ce îl putea ajuta. Era o femeie voluptuoasă, cu un piept ferm și plin și ochi ciocolatii. Îi spuse că jacheta ruptă fiind una dintre hainele lui preferate, voia să vorbească cu domnul Fine în persoană. Ea dispăru în spate, o secundă mai târziu, veni și se așeză din nou la locul ei, fără să-i mai adreseze niciun cuvânt lui Khan.

Trecură câteva minute până ce apăru Leonard Fine. Arăta obosit din cauza dimineții lungi și extrem de neplăcute. Ca să spunem lucrurilor pe nume, apropierea atât de clară și intimă cu CIA îl secase de vlagă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? Maria spune că aveți o jachetă care trebuie reparată.

Khan întinse haina de velur pe tejghea, întoarsă pe dos.

Fine o atinse cu aceeași delicatețe cu care un doctor palpează un pacient bolnav.

— O, e numai căptușeala. Ce noroc pe dumneavoastră. Velurul e aproape imposibil de reparat.

— Lasă asta, spuse Khan în șoaptă. Sunt aici la ordinul lui Jason Bourne. Îl reprezint.

Fine își păstră fața nemișcată într-un mod admirabil.

— Habar n-am despre ce vorbești.

– Îți mulțumește pentru faptul că l-ai scăpat de Agenție continuă Khan, de parcă Fine nu ar fi spus nimic. Și vrea să știi c exact în momentul ăsta doi agenți te spionează.

Fine tresări ușor.

– Mă așteptam la asta. Unde sunt? Degetele lui noduroase frământau neliniștite jacheta.

– Chiar peste drum, spuse Khan. În Fordul Taurus alb.

Fine era destul de șmecher să nu se uite.

– Maria, spuse el destul de tare cât să audă femei latino-americană, e un Ford Taurus alb parcat peste drum?

Maria întoarse capul.

– Da, domnule Fine.

– Se vede dacă e cineva în el?

– Doi bărbați, spuse Maria. Înalți, bine făcuți. Foarte Dic Tracy, la fel ca cei care au fost aici mai devreme.

Fine înjură printre dinți. Îl privi în ochi pe Khan.

– Spune-i domnului Bourne... spune-i că Leonard Fine transmite „Să-l ajute Dumnezeu".

Fața lui Khan rămase impasibilă. Obiceiul american de invoca pe Dumnezeu în aproape orice împrejurare i se părea extrem de dezgustător.

– Am nevoie de niște informații.

– Desigur. Fine încuviință din cap recunoscător. Orice vrei

Martin Lindros înțelegea în sfârșit sensul expresiei „furios de scuipă foc". Cum avea să mai dea ochii cu Bătrânul, știind Jason Bourne îi scăpase nu o dată, ci de două ori?

– Ce dracu' credeai că faci încălcându-mi ordinele direct urlă din rărunchi. Zgomotul se repercuta cu ecou în tunelul de su Washington Circle, în timp ce Departamentul Transporturi înce să scoată camionul din poziția în care îl lăsase Bourne.

– Hei, ascultă, eu am văzut subiectul când ieșea din Wal-Mar

– Și, prin urmare, l-ai lăsat să scape!

– Asta tu ai făcut, Lindros. Eu aveam un comandant de distr furios pe cap!

Şi asta e altceva! urlă Lindros. Ăla ce dracu' făcea acolo?

- Asta să-mi spui tu, deşteptule, că tu ai dat-o-n bară în Alexandria. Dacă te deranjai să-mi spui şi mie, te puteam ajuta să descoperi Oraşul Vechi. Îl cunosc ca pe buzunarul meu. Dar nu, tu ai federal, tu ştii mai bine, tu conduci spectacolul.

Să fii sigur de asta! Deja am dat ordine oamenilor mei să anunţe tot personalul pe care îl avem în aeroporturi, gări, staţii de autobuz şi agenţiile de închirieri de maşini să fie cu ochii după Bourne.

Nu fi absurd, chiar şi dacă nu îmi legai mâinile, nu am autoritatea de a lua astfel de decizii. Dar mi-am pus oamenii să blocheze zona şi să nu uităm că ultima descriere corectă pe care ai transmis-o tuturor nodurilor de transport a fost a mea.

Deşi Harris avea dreptate, Lindros continua să fumege.

Vreau să ştiu de ce dracu' ai băgat Poliţia Metropolitană în asta? Dacă aveai nevoie de întăriri, trebuia să vii la mine.

De ce dracu' aş veni la tine, Lindros? Îmi spui şi mie un motiv? Îmi eşti prieten sau ceva? Colaborăm sau ceva de genul ăsta? La dracu', nu. Harris avea o expresie de dezgust pe faţa-i umbră. Şi oficial, ca să ştii, nu eu am trimis după D.C. Ţi-am spus, a sărit la mine din secunda în care a apărut, făcând spume la gură că mă bag în teritoriul lui.

Lindros abia dacă-l auzea. Ambulanţa, cu girofarul şi sirena amuţite, pleca să-l ducă pe şoferul de camion pe care el îl împuşcase cu preşcală la Spitalul Universitar George Washington. Le luase aproape patruzeci şi cinci de minute să asigure zona, să o marcheze ca scenă a crimei şi să-l extragă din cabină. Va trăi sau va muri? Lindros nu voia să se gândească la asta acum. Avea să fie uşor să spună că rana fusese din vina lui Bourne – ştia că Bătrânul avea să facă să se întâmple aşa. Dar Directorul avea un strat compus dintr-o treime din pragmatism şi o treime din amărăciune pe care Lindros ştia că nu ar fi putut să o egaleze niciodată, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru asta. Oricare va fi fiind soarta camionagiului, chiar dacă el era vinovat, şi asta îi alimenta perfect duşmănia. Poate nu avea stratul cinic a Directorului, dar nu avea obiceiul să se

dea de ceasul morții pentru acțiuni din trecut ce nu se puteau re
În loc de asta, își scuipa otrava din suflet.

– Patruzeci și cinci de minute! Harris mârâi în tim
ambulanța își croia drum prin traficul oprit. Hristoase, bă
nenorocit putea să moară de zece ori!

– Funcționari civili!

– Și tu ești funcționar civil, Harry, dacă mă ajută memo
spuse Lindros mușcător.

– Și tu nu ești?

Veninul se ridică în Lindros.

– Ascultă, mă, javră ordinară, io sunt făcut din alt mat
decât voi, restul. Pregătirea mea…

– Toată pregătirea ta nu te-a ajutat să-l prinzi pe Bour
Lindros! Ai avut două șanse și le-ai ratat pe amândouă!

– Și *tu* cu ce m-ai ajutat?

Khan îi privea pe Lindros și Harris cum se ceartau. Îmbr
în salopeta departamentului de transporturi, arăta la fel ca
oamenii din jurul lui. Nimeni nu-l întreba ce face. Trecuse apr
de partea din spate a camionului, examinând cu ostenta
stricăciunile provocate de mașina care intrase în el, când obs
în umbră scara de fier ce urca pe peretele tunelului. Privi în
întinzând gâtul. Se întreba unde duce. Bourne se întrebase ac
lucru sau știuse deja? Acum, uitându-se în jur pentru a se asi
că nimeni nu privește în direcția lui, urcă repede scara, av
grijă să nu fie în raza farurilor mașinilor de poliție, pe unde n
putea vedea nimeni. Găsi trapa și nu fu deloc surprins să descop
că zăvorul era desfăcut. Deschise trapa și ieși.

Din punctul cel mai de sus al Washington Circle se rotu
în direcția acelor de ceasornic, scanând toate lucrurile afl
aproape sau la distanță. În față îi bătea un vânt puternic. Cer
întunecase și mai mult și era străbătut de loviturile de ciocan
tunetelor, înăbușite de distanță, care din când în când se rostogol
prin canioanele și bulevardele în stil european ale orașului
vest se aflau parcarea Rock Creek, autostrada Whitehur
Georgetown. Către nord se ridicau turnurile moderne ale Hotel

ANA, Grand, Park Hyatt şi Marriott, cu Rock Creek în
lor. La vest era strada K, ce trecea pe lângă Piaţa McPherson
ul Franklin. La sud erau Foggy Bottom, Universitatea
Washington, extrem de întinsă, monolitul masiv al Depar-
ului de Stat. Şi mai departe, unde râul Potomac cotea către
ndu-se pentru a da naştere apelor placide ale Bazinului
lor, văzu o pată argintie, un avion ce stătea în aer aproape
t, strălucind asemenea unei oglinzi, prins deasupra norilor
roşeau de la o ultimă rază de soare înainte de a-şi începe
ea pe Aeroportul Naţional din Washington.

ile lui Khan se dilatară de parcă ar fi simţit mirosul prăzii.
mergea spre aeroport. Era sigur de asta pentru că, dacă ar
n locul lui Bourne, într-acolo s-ar fi îndreptat şi el în acel
nt

revestirea rea a faptului că David Webb şi Jason Bourne
eeaşi persoană îi crescuse în minte încă de când îi auzise
dros şi pe tovarăşii lui discutând despre asta. Ideea însăşi
Bourne se aflau în aceeaşi breaslă i se părea scandalos, o
a tot ce construise prin suferinţă pentru el însuşi. El - şi
fusese cel care se smulsese din noroiul junglei. Faptul
pravieţuise acelor ani încărcaţi de ură era un miracol. Dar
ţin acele zile ale începuturilor fuseseră numai şi numai ale
um să se pomenească împărţind scena pe care se hotărâse
ucerească, dintre toţi oamenii, cu David Webb, părea o
ura crudă şi o nedreptate de netolerat. Era un rău ce trebuia
ptat, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Acum nu putea
ă se confrunte cu Bourne, să-i spună adevărul, să vadă în
lui cum revelaţia avea să îl distrugă dinspre interior spre
ior în timp ce Khan îi lua viaţa.

10

Bourne stătea în umbrele de sticlă și crom ale terminalului de Plecări Internaționale. Aeroportul Național de Washington era o casă de nebuni, plină de oameni de afaceri cu laptopuri și trolere, familii cu nenumărate valize; copii cu rucsaci cu Mickey Mouse, Power Rangers și ursuleți Teddy; bătrâni pe scaune cu rotile; un grup de mormoni predicatori în drum spre Lumea a Treia; iubiți ținându-se de mână, cu bilete spre paradis. Dar, în ciuda mulțimii de oameni, aeroporturile creau un sentiment de pustiu. Ca urmare, Bourne nu vedea decât priviri goale, privite întoarse către interior ca un fel de apărare instinctivă a ființelor umane în fața plictiselii.

O ironie care nu-i scăpa era faptul că în aeroporturi, unde așteptarea era o instituție, timpul părea să stea în loc. Nu și pentru el. Acum fiecare minut conta, aducându-l mai aproape de a fi lichidat chiar de către oamenii pentru care lucrase.

În cele cincisprezece minute de când se afla acolo, văzuse vreo zece bărbați suspecți în costum. Unii bântuiau prin sălile de așteptare, fumând și bând din pahare mari de hârtie, de parcă ar fi vrut să se amestece printre civili. Dar majoritatea erau la birourile de *check-in* sau lângă acestea, uitându-se la pasagerii care stăteau la coadă pentru a li se verifica bagajele și a primi permisiunea de îmbarcare. Bourne își dădu seama aproape imediat că avea să-i fie imposibil să urce într-un avion comercial. Ce alte soluții avea? Trebuia să ajungă la Budapesta cât mai repede cu putință.

Era îmbrăcat cu niște pantaloni de culoarea pielii, o vestă ieftină de ploaie peste un pulover pe gât, o pereche de pantofi Sperry Top-Sider în loc de pantofii sport, pe care-i aruncase într-un coș de gunoi împreună cu celelalte haine pe care le purtase la ieșirea din Wal-Mart. De vreme ce fusese descoperit acolo, era vital să-și schimbe înfățișarea cât mai repede posibil. Dar acum, că evaluase situația de la terminal, nu era deloc fericit de ceea ce alesese.

Evitându-i pe agenții care se plimbau, ieși în ploaia măruntă [illegible] și luă un autobuz care avea să-l ducă la terminalul de [illegible]. Se așeză chiar în spatele șoferului, începând o conversație [illegible]. Îl chema Ralph. Bourne se prezentase cu numele de Joe. Își [illegible]ra mâinile repede în timp ce autobuzul frâna la o trecere de [illegible].

Hei, trebuie să mă întâlnesc cu vărul meu la OnTime Cargo, [illegible] Bourne, dar, prostul de mine, am pierdut indicațiile cum să [illegible] acolo.

Cu ce se ocupă? zise Ralph, virând pe banda rapidă.

E pilot. Bourne se mută mai aproape de el. Voia cu disperare [illegible]are cu American sau Delta, dar știi tu cum merge treaba.

Ralph încuviință din cap, înțelegând.

Bogații devin mai bogați și săracii se duc la gară. Avea un [illegible]mușcul, părul dezordonat și cearcăne adânci sub ochi. Nu-mi [illegible].

Oricum, poți să-mi arăți unde e?

Pot mai mult de atât, zise Ralph aruncându-i o privire lui [illegible] în oglindă. Când ajung la terminalul de marfă ies din tură. [illegible] chiar cu acolo.

Khan stătea în ploaie înconjurat de luminile strălucitoare ale [illegible]portului și calcula în minte cum stăteau lucrurile. Bourne va [illegible]rosit de oamenii Agenției chiar înainte de a-i vedea. Khan [illegible] mai bine de cincizeci, ceea ce însemna că încă de trei [illegible]ntația adulmecau prin alte zone ale aeroportului. Credea că [illegible] știa deja că nu putea să treacă de ei ca să se urce într-o [illegible]xternă, chiar dacă și-ar fi schimbat hainele. Îl descoperiseră [illegible]l Mart, știau cum arăta acum, măcar atâta auzise în pasaj.

Îl simțea pe Bourne în apropiere. Când stătuse lângă el pe [illegible] din parc îi simțise greutatea, lungimea oaselor, forța [illegible]ulară, jocul luminii pe trăsăturile feței. Știa că e acolo. În [illegible]puține momente petrecute împreună, obiectul lui de studiu [illegible]fața lui Bourne. Fusese extrem de conștient că trebuia să [illegible]oreze fiecare linie, felul în care fiecare expresie modifica

aceste linii. Ce căutase Khan în expresia lui Bourne, [illegible] observase interesul aprins al celuilalt? Confirmare? Validare? [illegible] chiar el nu ştia. Ştia doar că imaginea feţei lui Bourne deven[illegible] parte a conştiinţei sale. De bine sau de rău, Bourne avea un avan[illegible] asupra lui. Erau legaţi împreună pe roata dorinţelor, pân[illegible] începutul morţii.

Khan privi încă o dată în jurul lui. Bourne trebuia să iasă [illegible] oraş şi poate chiar din ţară. Dar Agenţia avea să aducă mai m[illegible] personal, extinzându-şi căutarea în timp ce încerca să strângă la[illegible] Dacă ar fi fost după el, Khan ar fi dorit să iasă din ţară cât [illegible] repede posibil, astfel încât se îndreptă către terminalul de S[illegible] Internaţionale. Înăuntru se opri în faţa unei hărţi uriaşe a a[illegible] portului, codate în culori şi căută drumul cel mai eficient c[illegible] terminalul de marfă. Zborurile comerciale fiind supravegheate [illegible] de atent, dacă Bourne voia să iasă din aeroport, cea mai bu[illegible] şansă era un avion de marfă. Timpul era acum un factor cri[illegible] pentru Bourne. Nu avea să dureze mult până ce CIA îşi dad[illegible] seama că Bourne nu va încerca să se îmbarce pe un avion de li[illegible] şi va începe să monitorizeze avioanele care transportau marf[illegible]

Khan ieşi înapoi în ploaie. Odată ce ştia ce avioane plecau [illegible] următoarea oră, nu mai rămânea decât să-l caute atent pe Bou[illegible] şi, dacă ghicise corect, să îl lichideze. Nu îşi mai făcea iluzii [illegible] privire la dificultatea sarcinii. Spre şocul şi dezamăgirea l[illegible] Bourne se dovedise un duşman inteligent, plin de resurse şi hota[illegible] Îl rănise pe Khan, îl prinsese în capcană, îi scăpase printre de[illegible] nu o dată. Khan ştia că dacă voia să reuşească de această da[illegible] trebuiau să găsească o cale de a-l suprinde pe Bourne, ştiind [illegible] acesta avea să fie cu ochii după el. În mintea lui, jungla îl str[illegible] repetându-şi mesajul de moarte şi distrugere. Capătul lungii sal[illegible] călătorii era aproape. De astă dată, ultima, avea să fie mai intelige[illegible] decât Bourne.

Când ajunseră la destinaţie, Bourne era singurul pasag[illegible] Ploua mai tare, după-amiaza fiind înlocuită de un amurg timpur[illegible] Cerul era indescifrabil, ca o tavă albă pe care acum se putea se[illegible] orice viitor.

OnTime e la terminalul de marfă la cinci, lângă FedEx, [illegible] și Vamă. Ralph parcă autobuzul și opri motorul. [illegible] traversară pista aproape în fugă către una aflată în șirul [illegible] clădiri urâte cu acoperiș plat. Chiar acolo.

Intrară și Ralph se scutură de apă. Era un bărbat de forma [illegible] pere, cu mâini și picioare straniu de delicate. Acum arătă [illegible] stânga:

Vezi unde e Vama U.S.? Îți găsești vărul la capătul clădirii, [illegible] posturi mai încolo.

Mulțumesc mult, zise Bourne.

Ralph rânji și ridică din umeri.

Pentru nimic, Joe. Îi întinse mâna. Mă bucur că am putut să [illegible].

În timp ce șoferul se îndepărta agale, cu mâinile în buzunare, [illegible] se îndreptă spre birourile OnTime. Dar nu avea de gând [illegible] acolo – nu încă, oricum. Se întoarse și îl urmă pe Ralph [illegible] ușă pe care scria INTRAEA INTERZISĂ – CU EXCEPȚIA [illegible]SONALULUI AUTORIZAT. Scoase o carte de credit când îl [illegible] pe Ralph că își trece ecusonul de identificare laminat printr-o [illegible] de metal. Ușa se deschise și când Ralph dispăru înăuntru, [illegible] înaintă în tăcere și introduse cartea de credit. Ușa se [illegible]ese, cum era normal, dar manevra lui Bourne împiedicase [illegible] să se declanșeze. Numără în tăcere până la treizeci, [illegible] a se asigura că Ralph nu mai era lângă ușă. Apoi o deschise, [illegible]ndu-și cartea de credit în buzunar în timp ce intra.

Era într-o cameră de dulapuri a celor de la întreținere. Pereții [illegible] placați cu faianță albă; un covoraș de cauciuc de tip plasă [illegible] așezat pe podeaua de ciment pentru a menține picioarele [illegible]ale bărbaților uscate când intrau și ieșeau de la dușuri. În [illegible] lui erau opt șiruri de dulapuri standard din metal, majoritatea [illegible] încuietori simple cu cifru. La dreapta era o deschidere către [illegible] și chiuvete. Într-un spațiu mai mic, alăturat, erau pisoarele [illegible] toaletele.

Bourne privi cu grijă după colț și-l văzu pe Ralph lipăind [illegible] unul din dușuri. Mai aproape, un alt bărbat se spăla, cu spatele

la Bourne și la Ralph. Bourne privi în jur și găsi imediat dulapul lui Ralph. Ușa era întredeschisă, lacătul cu cifru atârnând desfăcut de mânerul ușii. Desigur. Într-un loc sigur ca ăsta, ce motiv avea cineva să se teamă să lase dulapul deschis pentru cele câteva minute cât dura să facă un duș? Bourne deschise ușa mai larg, văzu ecusonul de identificare al lui Ralph așezat pe un maiou pe raftul de metal. Îl luă. Alături era dulapul celuilalt bărbat, de asemenea deschis. Schimbă lacătele, încuind dulapul lui Ralph. Asta avea să-l împiedice pe șofer să descopere că ecusonul de identificare îi fusese furat atâta timp cât credea Bourne că va avea nevoie.

Luă o salopetă de întreținere din căruciorul deschis pentru spălat, asigurându-se că îi venea bine, după care se schimbă repede. Apoi, cu ecusonul lui Ralph la gât, ieși și se duse repede la Vamă, unde obținu orarul de zbouri. Nu era nimic pentru Budapesta, dar Zborul Rush Service 113 către Paris pleca de la terminalul Charles patru în optsprezece minute. Nimic altceva nu era programat în următoarele nouăzeci de minute, dar Parisul era bun; era un centru principal de legătură pentru destinațiile intraeuropene. Odată ajuns acolo, nu avea să fie nicio problemă să ajungă la Budapesta.

Când ajunse la terminal, era ud până la piele. Privi în stânga și în dreapta, apoi se îndreptă repede spre Rush Service. Erau puțini oameni în jur, ceea ce nu era bine. Întotdeauna era mai ușor să se piardă într-o mulțime de oameni, decât printre vreo doi turiști izolați. Găsi ușa pentru personalul autorizat și trecu ecusonul prin fantă. Auzi clicul mulțumitor al ușii care se deschidea; împinse ușa și intră. Făcându-și drum pe coridoarele de zgură și încăperile pline de lăzi mari de transport, mirosul de lemn, rășină și rumeguș deveni de nesuportat. Locul avea un iz de agitare, de mișcare continuă, de vieți conduse de orare și starea vremii, de teama de erori mecanice și umane. Nu era nimic pe care s-ar fi putut așeza cineva, niciun loc de relaxare.

Privea drept înainte, mergând cu un aer de autoritate pe care nimeni nu l-ar fi luat în seamă. Curând, ajunse la o altă ușă, de oțel. Prin mica fereastră se vedeau avioanele aliniate pe pistă, încărcând și descărcând. Nu-i luă mult să găsească avionul Rush

vice, cu uşa de încărcare deschisă. Un bărbat în pelerină de
ne şi cu gluga trasă pe cap monitoriza fluxul de combustibil.
lotul şi copilotul erau în carlingă, verificându-şi instrumentele
nte de zbor.

Chiar când se pregătea să treacă ecusonul lui Ralph prin fantă,
mobilul lui Alex. Era Robbinet.

Jacques, se pare că mă îndrept spre tine. Ne putem întâlni
roport, să zicem peste vreo şapte ore?

Mais oui, mon ami. Sună-mă când aterizezi. Îi dădu lui
rne numărul său de mobil. Sunt încântat să mă întâlnesc cu
aşa curând.

Bourne ştia ce voia să spună Robbinet. Era mulţumit că
rne se putea strecura prin laţul Agenţiei. *Nu încă*, se gândi
rne. *Nu încă.* Dar scăparea era la doar câteva secunde distanţă.
timp...

Jacques, ce ai descoperit? Ai aflat ce e NX 20?

Mă tem că nu. Nu există nicio înregistrare a unui asemenea
ect

Inima lui Bourne se opri.

Dar doctorul Schiffer?

A, aici am fost un pic mai norocos, spuse Robbinet. Există
octor Felix Schiffer care lucrează pentru DARPA – sau a lucrat.

Bourne simţi o mână rece apucându-l de gât.

Ce vrei să spui?

Bourne auzi foşnetul unei hârtii şi şi-l imagină pe prietenul
ătând informaţiile pe care reuşise să le obţină de la sursele
din Washington.

Doctorul Schiffer nu mai e pe lista de nume active a DARPA.
cat acum treisprezece luni.

Ce s-a întâmplat cu el?

N-am nici cea mai vagă idee.

Pur şi simplu a dispărut? întrebă Bourne neîncrezător.

În aceste vremuri, oricât ar părea de improbabil, se pare că
asta s-a întâmplat.

Bourne închise ochii pentru o secundă.

– Nu, nu. E pe undeva. Trebuie să fie.

– Și atunci ce...?

– A fost făcut „dispărut" – de profesioniști.

Felix Schiffer fiind dispărut, era imperativ să ajun[gă] Budapesta cât mai repede. Singura lui pistă era cheia de la c[ameră] de la Danubius Grand Hotel. Își privi ceasul. Se apropia. T[rebuia] să plece. Acum.

– Jacques, mulțumesc că ai căutat.

– Îmi pare rău că nu am putut să te ajut mai mult. Rob[ert] ezită. Jason...

– Da?

– *Bon chance.*

Bourne puse mobilul în buzunar, deschise ușa d[e] inoxidabil și ieși în ploaie. Din cerul jos și întunecat se prăv[ăleau] rafale de ploaie, o cortină argintie tremurând în lum[inile] strălucitoare ale aeroportului, adunându-se în bălțoace străluc[itoare] în gropile pistei. Merse puțin aplecat prin vânt, păși apăs[at] cum făcuse și înainte, un om care știa ce avea de făcut, ca[re] să rezolve repede și eficient. Ocolind botul avionului, văzu u[șa] încărcare în fața lui. Bărbatul care alimenta avionul termin[ă] scoase duza din rezervor.

Cu coada ochiului, Bourne văzu o mișcare la stânga. Un[ele] ușile de la Cargo Patru se deschise și câțiva agenți de pa[ză] aeroportului ieșiră prin ea cu armele scoase. Ralph își desch[ise] dulapul; Bourne nu mai avea timp. Continuă să meargă cu ac[eiași] pași hotărâți. Era aproape de ușa de încărcare când omul [care] alimenta cu combustibil spuse:

– Hei, amice, cât e ceasul? Al meu s-a oprit.

Bourne se întoarse. În același moment, recunoscu trăsăt[urile] asiatice ale feței de sub glugă; Khan îl izbi cu un jet de combu[stibil] în față. Bourne ridică mâinile și se înecă, complet orbit.

Khan se repezi la el, lipindu-l cu spatele de fuselajul sub[ire] de metal. Îl lovi crunt de două ori, o dată în plexul solar și o d[ată] în partea laterală a capului. În timp ce lui Bourne i se înmu[iară] genunchii, Khan îl împinse în spațiul de depozitare al avionul[ui]

Întorcându-se în loc, Khan văzu un manipulator îndrep-
...e spre el. Ridică un braț.

...E în regulă, închid eu, spuse el. Norocul era de partea lui, ploaia făcea să fie dificil pentru cineva să-i vadă fața sau forma. Manipulatorul, recunoscător să scape de ploaie şi vânt, ...arse un salut de mulțumire. Khan trânti uşa de încărcare şi o ... Apoi alergă până la camionul cu combustibil, pe care îl ...uficient de departe de avion cât să nu pară suspect.

Ofițerii de securitate pe care Bourne îi văzuse mai înainte se ...ptau spre şirul de avioane. Îi făcură un semn pilotului. Khan ...a astfel încât avionul să îl ascundă privirii polițiştilor care ...opiau. Întinse o mână, descuie uşa de la compartimentul de ...port şi se rostogoli uşor înăuntru. Bourne era în patru labe, ...pul atârnându-i în jos. Khan, surprins de puterea acestuia de ...perare, îl pocni puternic cu piciorul în coaste. Cu un icnet, ...ne căzu pe o parte cu brațele în jurul mijlocului.

Khan scoase un laț de metal. Îl apăsă pe Bourne cu fața în ...ua avionului, îi duse mâinile la spate şi îi înfăşură lațul în ...incheieturilor încrucişate. Peste sunetul ploii se auzeau ofițerii ...ecuritate strigând la pilot şi la copilot pentru identificare. ...ndu-l pe Bourne în stare de semiinconştiență, Khan se ...rtă şi închise uşa fără zgomot.

Timp de câteva minute, Khan stătu aşezat cu picioarele ...ucişate pe podea. Ropotul ploii în fuselaj crea o percuție ...nică ce îi amintea de tobele din junglă. Fusese foarte bolnav ...auzise acele tobe. În mintea lui bântuită de febră, sunaseră ...menea mugetului motoarelor de avion, acea lovire nebunească ...ului din jurul duzelor de evacuare chiar înaintea unui picaj. ...tul îl înspăimântase din cauza amintirilor pe care i le trezea, ...ntiri pe care se luptase crâncen şi îndelung să le țină ascunse ...bconştient. Din cauza febrei, toate simțurile îi erau exacerbate ...un nivel aproape dureros. Era conştient că jungla înviase, că ...el se îndreptau umbre amenințătoare în formație strânsă. ...ura lui acțiune conştientă a fost să îngroape micul Buddha ...lptat pe care îl purta la gât într-o groapă puțin adâncă, săpată

în grabă în frunzele pe care era aşezat. Auzea voci şi, după o vr
devenise conştient că siluetele îi puneau întrebări. El privea cu
prin transpiraţia provocată de febră pentru a-i distinge în amu
de cleştar, dar unul dintre ei i-a acoperit ochii cu o legătură. Nu
ar fi fost nevoie. Când l-au ridicat de pe patul de frunze şi grol
pe care şi-l făcuse, a leşinat. Două zile mai târziu, se afla u
tabără de khmeri roşii. Imediat ce un bărbat cu obraji supţi
ochi apos a crezut că e în stare să suporte, a început interogato

Îl aruncaseră într-un puţ cu creaturi contorsionate, pe
nici în ziua de azi nu le putea identifica. A fost închis într
întuneric total, mai profund decât orice cunoscuse înainte. Şi
ce îl înspăimânta cel mai mult era acest întuneric ce-l învălu
strângea, îi apăsa pe tâmple ca o greutate ce căpăta pro
îngrozitoare odată cu trecerea orelor.

Un întuneric nu mult diferit de acesta din pântecul Zbo
Rush Service 113.

*...Apoi Iona s-a rugat Domnului Dumnezeului său
pântecele peştelui. Şi a spus, am ţipat pentru că eram supă
Dumnezeu şi m-a auzit; din pântecul iadului strigat-am, ş
mi-ai auzit vocea. Căci tu mă aruncaseşi în adâncuri, în mij
mării; şi apele mă aruncau unde voiau: toate talazurile şi val
Tale treceau peste mine...*

Încă îşi amintea acel pasaj din Biblia roasă şi pătată pe
misionarul îl pusese să o înveţe pe de rost. Oribil! Oribil!
Khan, printre khmerii roşii criminali şi ostili, fusese aruncat în
mente în pântecul iadului şi se rugase – sau făcuse ceea ce ech
cu o rugăciune în mintea lui neformată – pentru mântuire
fusese înainte să-i fie impusă Biblia, înainte să înţeleagă
ţăturile lui Buddha, căci el coborâse în haosul lipsit de forma
vârstă foarte fragedă. Dumnezeu îl auzise pe Iona strigând
pântecul balenei, dar pe Khan nu-l auzise nimeni. Fusese com
singur în întuneric şi apoi, când simţiseră că-l înmuiaseră sufi
l-au scos şi, încet, cu o extraordinară pricepere şi o pasiune
pe care avea să îi ia ani de zile să o înveţe, au început să-l fa
sângereze.

Khan aprinse lanterna pe care o purta cu el şi stătu imobil, ...du-l ţintă pe Bourne. Desfăcându-şi picioarele, lovi violent, ...pantofului împingând umărul lui Bourne, astfel încât acesta ...rogoli pe o parte, cu faţa la Khan. Bourne gemu şi ochii i se ...ră. Icni, luă o altă gură de aer, inhalând aburii de la ...bustibil, apoi avu câteva convulsii, vomitând în spaţiul dintre ...l în care se afla el, suportând dureri arzătoare şi mizerie, şi ...unde stătea Khan, calm, asemenea lui Buddha.

Am fost jos, în inima munţilor; pământul cu gratiile lui se ...este mine pentru totdeauna, însă mi-am salvat viaţa din ...ne, spuse Khan, parafrazându-l pe Iona. Continua să se uite ...la faţa roşie şi umflată a lui Bourne. Arăţi ca dracu'!

Bourne se chinui să se sprijine într-un cot. Calm, Khan îl lovi ...norul şi acesta se prăbuşi din nou. Bourne încercă din nou să ...ridice, şi din nou Khan îl culcă la pământ. A treia oară, totuşi, ...nu mai făcu nicio mişcare, iar Bourne se ridică în capul ...lor, cu faţa la el.

Pe buzele lui Khan juca acel zâmbet slab şi înnebunitor de ...matic, dar în ochii lui apăru o scânteiere subită de flăcări.

Bună, tată, spuse el. A trecut aşa de mult că începusem să ...cred că nu mai apucăm momentul ăsta.

Bourne clătină uşor din cap.

Ce mama dracului spui acolo?

Sunt fiul tău.

Fiul meu are zece ani.

Ochii lui Khan străluceau sinistru.

Nu ăla. Sunt cel pe care l-ai lăsat în Phnom Penh.

Dintr-o dată, Bourne se simţi siluit. Înăuntrul lui începu să ...ră o furie roşie.

Cum îndrăzneşti? Nu ştiu cine eşti tu, dar fiul meu Joshua e ...ort. Efortul îl costă, căci inhală alţi aburi şi brusc se aplecă, ...tând din nou, dar nu mai avea ce vomita.

Nu sunt mort. Vocea lui Khan era aproape tandră când se ...ă şi îl ridică pe Bourne pentru a-l privi. Când făcu asta, micul ...ddha sculptat în piatră i se desprinse de pe pieptul fără păr,

clătinându-se puțin din cauza eforturilor de a-l ține d[r]
Bourne. Cum bine vezi.

– Nu, Joshua *este* mort! Am pus sicriul în pământ cu [m]
mea, împreună cu Dao și cu Alyssa! Erau înfășurați în dra[p]
americane.

– Minciuni, minciuni și iar minciuni! Khan luă statue[ta]
Buddha în palmă și o întinse spre Bourne. Uită-te la asta și a[du]
aminte, Bourne.

Bourne avu senzația că se rupe de realitate. Își auzi p[ul]
bubuindu-i rapid în urechea internă, o maree care amenința
pe sus și să-l ducă împreună cu ea. Nu se putea! Nu!

– De unde – de unde ai asta?

– Știi ce e asta, nu? Statueta dispăru între degetele lui
recunoscut în sfârșit pe Joshua, fiul tău de mult dispărut?

– Nu ești Joshua! Bourne era furios acum, cu fața întun[ecată]
cu buzele dezlipite de dinți într-un mârâit de animal. Ce dipl[omat]
din Asia de Sud-Est ai ucis ca să obții asta? Râse sinistru. D[ar]
mai multe despre tine decât crezi.

– Atunci faci o tristă greșeală. E a mea, Bourne. Înțeleg
deschise palma și i-l arătă din nou pe Buddha, piatra întun[ecată]
cu urme de transpirație pe ea. Buddha e al meu!

– Mincinosule! Bourne sări la el, mâinile desfăcându-
la spate. Își încordase mușchii, iar lațul pe care Khan îl lega
jurul încheieturilor se lărgise – apoi, folosind spațiul creat
desfăcuse în timp ce Khan privea cu nesaț.

Acesta fu luat prin surprindere, nefiind pregătit pentru a[tât]
atac năucitor. Se rostogoli pe spate, cu Bourne deasupra l[ui].
Lanterna se lovi de punte rostogolindu-se înainte și înap[oi]
luminându-i cu raza ei puternică și apoi despărțindu-se d[in]
prinzând când o expresie facială, când un mușchi încordat
această lumină-întuneric ciudată, ce desena linii și pete la fel
dense ca jungla pe care amândoi o lăsaseră în urmă, se luptau
animalele, respirând dușmănia celuilalt, luptându-se pent[ru]
supremație.

Bourne, cu dinții scrâșnind, îl lovea întruna pe Khan într-
atac înnebunitor. Khan reuși să se apuce de coapsa lui Bourn[e]

...ul pe centrul nervos. Bourne se clătină, cu piciorul temporar ...at, blocat sub el. Khan îl lovi tare în barbă, iar Bourne ezită ... mult, cu capul clătinându-i-se. Apucă briceagul exact în ...utul în care Khan îi aplica o altă lovitură infernală. Bourne ...uțitul și Khan îl ridică, deschizând lama.

...ședză deasupra lui Bourne acum, ridicându-l de gulerul ... Îl străbătu un mic tremur, așa cum un curent parcurge un ...ul e acționat întrerupătorul.

...u sunt fiul tău. Khan e numele pe care mi l-am luat, exact ...David Webb și-a luat numele de Jason Bourne.

...u! Bourne reuși să urle acest cuvânt peste mugetul și ...ule motoarelor. Fiul meu a murit împreună cu restul familiei ...în Phnom Penh!

...u *sunt* Joshua Webb, spuse Khan. M-ai abandonat. M-ai ...pradă junglei, morții.

...rful cuțitului juca pe gâtul lui Bourne.

...De câteva ori aproape am murit! Aș fi murit, sunt sigur de ...Dacă n-aș fi avut amintirea ta de care să mă agăț.

...Cum îndrăznești să-i folosești numele! Joshua e mort! Fața ...Bourne era lividă, avea dinții dezveliți de o furie animalică. ...de sânge îi încețoșa privirea.

...Poate că e. Lama cuțitului era lipită de pielea lui Bourne. ...milimetru mai mult, și avea să curgă sânge. Eu sunt Khan ...Joshua – Joshua pe care l-ai cunoscut tu – e mort. M-am ...pentru răzbunare, să te pedepsesc pentru că m-ai abandonat. ...Ai putut ucide de atâtea ori în ultimele zile, dar mi-am oprit ...pentru că înainte de a te ucide voiam să știi ce mi-ai făcut. ...Ochii lui Khan se deschiseră și, în colțul gurii, îi apăru o boabă ...de sânge. De ce m-ai abandonat? Cum ai putut să fugi?

...Avionul se smuci îngrozitor, începând să ruleze pe pistă. Lama ...era cu sânge tăind pielea lui Bourne, apoi se ridică în aer, căci ...oamenii își pierdu echilibrul. Bourne profită de acest avantaj și-și ...lovi pumnul în coastele lui Khan, care lovi cu piciorul înapoi, ...lovind glezna lui Bourne, iar acesta se rostogoli pe spate. Avionul ...se înălță, virând la capătul pistei.

– Nu am fugit! urlă Bourne. Joshua mi-a fost răpit!

Khan sări la el, cuțitul coborând ca un fulger asupra Bourne se răsuci și lama trecu pe lângă urechea lui dreaptă conștient de arma din material ceramic ascunsă la șoldul d dar oricât ar fi încercat nu ar fi putut să o scoată fără să se e unui atac fatal. Se luptară, cu mușchii încordați și fețele con tionate de efort și furie. Respirațiile le șuierau prin gurile deschise, ochii și mințile lor căutând cel mai mic răgaz în t atacau și se apărau, contraatacau numai pentru a fi resp nou. Erau egali, dacă nu ca vârstă, atunci ca viteză, î îndemânare și viclenie. Era ca și cum și-ar fi cunoscut re gândurile, ca și cum și-ar fi anticipat reciproc mișcările fracțiune de secundă înainte, neutralizând astfel orice av căutat. Toate emoțiile lor ieșiseră din adâncuri, se aflau eșuate și zvârcolindu-se în zona conștientului, ca o apă în de o pată de petrol.

Avionul se smuci, fuselajul începând să vibreze la înce cursei pe pistă. Bourne alunecă și Khan își folosi mâna lib pe o bâtă pentru a-i distrage atenția lui Bourne de la cuțit. A contră, lovind interiorul încheieturii lui Khan. Dar acum v lamei se repezi spre el. Se dădu înapoi și într-o parte, de din greșeală ușa calei. Mișcarea crescândă a avionului făc descuiată să se deschidă.

În timp ce dedesubt se zărea în ceață pista, Bourne se înt asemenea unei stele de mare pentru a rămâne în avion, ap strâns cadrul ușii cu ambele mâini. Rânjind ca un maniac, Kh aplecă asupra lui Bourne, lama cuțitului descriind un mi viclean care ar fi putut să taie întreaga lățime a abdomenului Bourne.

Khan se repezi exact în momentul în care avionul era gat se ridice de pe pistă. În ultima secundă, Bourne își desprinse m dreaptă. Corpul său, tras în afară și în spate de gravitație, se r așa de violent încât aproape că îi dislocă umărul. În locul în

corpul lui era acum un gol prin care Khan se prăbuşi, ogolindu-se pe pista de dedesubt. Bourne îl văzu pentru o ni secundă, redus la nimic mai mult decât o minge gri pe dul negru al pistei.

Apoi avionul se ridică în aer şi Bourne se ridică, îndepăr- de uşa deschisă. Se luptă; ploaia îl lovea asemenea unui Vântul ameninţa să îl lase fără respiraţie, dar îi şterse ultimele de combustibil de pe faţă, ploaia limpezindu-i ochii înroşiţi l usturau, spălându-i otrava din piele şi ţesuturi. Avionul se spre dreapta şi lanterna lui Khan se rostogoli pe podeaua apoi căzu după el. Bourne ştia că dacă nu ajungea înăuntru leva secunde, era pierdut. Încordarea teribilă a braţului era ntensă pentru a putea rezista mai mult.

Răsucindu-şi piciorul, reuşi să-şi agaţe partea din spate a ci stângi de uşă. Apoi, cu un efort supraomenesc, se trase , cu partea din spate a genunchiului prinsă de rama de metal, ndu-i o pârghie suficientă pentru a se întoarce cu faţa la . Îşi puse mâna dreaptă pe rama izolatoare şi, astfel, reuşi pungă în interior. Ultima acţiune a fost să trântească uşa, nzând-o.

Bourne, julit, sângerând şi cu dureri înfiorătoare căzu gră- a, epuizat. În întunericul înspăimântător şi zdruncinat al norului plin de vibraţii, văzu din nou micul Buddha sculptat care el şi soţia lui i-l făcuseră cadou lui Joshua la a patra ani- ne. Dao voise ca spiritul lui Buddha să-l însoţească pe fiul le la cea mai fragedă vârstă. Joshua, care murise împreună cu sora lui mai mică atunci când avionul inamic bombardase l în care se jucau cu toţii.

Joshua era mort. Dao, Alyssa, Joshua – erau cu toţii morţi, cu purile sfârtecate în bucăţi de ploaia de gloanţe din avionul în . Fiul său nu avea cum să fie în viaţă, *nu avea cum*. A gândi -l ar fi fost o invitaţie la nebunie. Atunci, cine era Khan în ltate, şi de ce juca acest joc înfiorător de crud?

Bourne avea două răspunsuri. Avionul se lăsă și apoi se ridi
sunetul motoarelor schimbându-se când trecu la altitudinea d
croazieră. Se făcea frig, respirația aburindu-i-se când era welib
pe gură și pe nas. Își înfășură brațele în jurul corpului, le
nându-se. Nu era posibil. Nu era!

Scoase un țipăt nearticulat, animalic și imediat scăpă
suferință și de disperarea extremă. Capul îi căzu în piept și plân
cu lacrimi amare de furie, neîncredere și durere.

PARTEA A DOUA

11

Jason Bourne dormea în pântecul Zborului 113, dar în subconştient viaţa lui – o viaţă îndepărtată, de mult ropată – se depăna încă o dată. Viscle îi erau pline până la ... de imagini, sentimente, privelişti şi sunete pe care le trăise ...nu aceia, care încercau să iasă la suprafaţă cât puteau.

Ce se întâmplase în acea zi de vară în Phnom Penh? Nu ştia ... ni. Cel puţin, nimeni încă în viaţă. Măcar atât era adevărat: ...timp ce stătea plictisit şi fără astâmpăr în biroul lui răcoros din ...mplexul Serviciului American de Externe, participând la o ...nţă, soţia lui, Dao, îi dusese pe cei doi copii să înoate în râul ...dos şi lat de lângă casa lor. Un avion inamic apăruse din senin, ...borând din cer, şi bombardase râul în care membrii familiei lui ...vid Webb înotau şi se stropeau jucându-se.

De câte ori îşi imaginase teribila privelişte? Oare Dao văzuse ...tonul înainte? Dar acesta coborâse asupra lor atât de rapid, într-o ...nute deplină. Dacă era aşa, cu siguranţă îşi luase copiii în braţe, ...pingându-i sub apă, acoperindu-i cu corpul ei într-o încercare ...ştită de a-i salva, în timp ce ţipetele lor o asurzeau, sângele lor ...nclăia faţa chiar în momentul în care simţea durerea propriei ...rţi. În orice caz, asta credea el, asta visa, era ceea ce îl dusese

la marginea nebuniei. Căci țipetele pe care își imagina că D[illegible] auzise înainte de sfârșit erau aceleași țipete pe care el le au[illegible] noapte de noapte, trezindu-se brusc, cu inima bătându-i să-i [illegible] din piept, cu sângele învolburat. Acele vise îl forțaseră [illegible] abandoneze casa și tot ce avea mai scump, căci imaginea fi[illegible] obiect familiar fusese ca un pumnal în inimă. Fugise din Phn[illegible] Penh în Saigon, unde îl preluase Alexander Conklin.

Măcar de-ar fi putut să-și lase și coșmarurile în Phnom P[illegible] În junglele umede din Vietnam, acestea reveneau la nesfârșit [illegible] parcă ar fi fost răni pe care avea nevoie să și le provoace sin[illegible] Pentru că, dincolo de orice, rămânea următorul adevăr: Nu se p[illegible] ierta pentru că nu fusese acolo, pentru că nu-și apărase soț[illegible] copiii.

Acum urla în visul care-l tortura, la zece mii de metri deas[illegible] Atlanticului prevestitor de furtună. La ce folosește un soț [illegible] tată, se întreba așa cum o mai făcuse de o mie de ori înainte, d[illegible] nu-și poate proteja familia?

Directorul fu trezit dintr-un somn adânc la ora cinci dimin[illegible] de un apel telefonic de urgență din partea Consilierului [illegible] probleme de Securitate Națională, care-l convoca în biroul ei int[illegible] oră. Când dormea javra asta de femeie? se întrebă, închizâ[illegible] telefonul. Stătea pe marginea patului, cu spatele la Madelei[illegible] *Nimic nu îi deranjează ei somnul*, se gândi acru. Cu mult timp [illegible] urmă, ea se autoeducase să doarmă la orice oră din noapte [illegible] oricât de dimineață dacă suna telefonul.

– Trezește-te! spuse el, zgâlțâind-o pe Madeleine. E o ur[illegible] și am nevoie de cafea.

Ea se ridică fără niciun fel de ranchiună, își puse halatul [illegible] papucii și plecă spre holul care ducea în bucătărie.

Frecându-se pe față, Directorul lipăi până în baie, închi[illegible] ușa. Așezat pe toaletă, îl sună pe Directorul Adjunct. De ce mai[illegible] dracului să doarmă Lindros, dacă superiorul lui nu dormea? [illegible] consternarea lui, însă, Lindros era foarte treaz.

Mi-am petrecut toată noaptea în arhivele Patru-Zero. Lindros cerca la dosarele de securitate maximă ale personalului CIA. Dacă știu tot ce se poate ști despre Alex Conklin și Jason Bourne.

Extraordinar! Atunci găsește-mi-l pe Bourne.

Domnule, acum că știu ceea ce știu despre ei doi, cât de apropiați colaboratori erau, de câte ori și-au riscat viața unul pentru celălalt, punându-se în pericol, mi se pare extrem de improbabil ca Bourne să-l fi ucis pe Alex Conklin.

Alonzo-Ortiz vrea să mă vadă, zise el iritat. După eșecul de la Washington Circle, crezi că ar trebui să-i spun ceea ce tocmai am împărtășit?

Ei, nu, dar…

Ai dreptate, băiețaș. Trebuie să-i duc fapte, fapte care să-mi vestească *bune*.

Lindros își drese vocea.

În acest moment, nu am niciuna. Bourne s-a evaporat.

Evaporat? Iisuse, Martin, ce mama dracului operațiune de amploare coordonezi tu?

Omul e magician.

E făcut din carne și oase ca noi toți, tună Directorul. Cum ți-a trecut printre degete încă o dată? Credeam că ți-ai acoperit bine bazele!

Le aveam. Pur și simplu…

A dispărut, știu. Asta ai să-mi spui? Alonzo-Ortiz o să-mi ceară capul ăsta nenorocit pe o tavă, dar nu înainte să-l pun eu pe ea!

Directorul întrerupse legătura, apoi aruncă telefonul prin ușa lăsată pe pat. Când și-a terminat dușul, s-a îmbrăcat și a luat o gură de cafea din ceașca pe care Madeleine i-o întindea supusă, în timp ce mașina îl aștepta.

Prin panoul de geam securizat privi fațada casei sale, din cărămidă roșie-închis cu piatră albă la colțuri, cu obloane decorative la fiecare fereastră. Cândva îi aparținuse unui tenor celebru. Maxim nu-știu-cum, dar Directorului îi plăcea pentru eleganța arhitecturii matematică și aerul aristocratic care nu mai putea fi găsit la clădirile mai noi. Cel mai bun lucru pe care-l avea era

aerul privat de Lume Veche, datorat unei curți pavate cu bolovani mascată de plopi și un gard de fier lucrat manual.

Se lăsă pe spate pe bancheta luxoasă a limuzinei Lincoln privind morocănos la Washingtonul ce dormea în jurul lui. *Doamne, la ora asta numai nenorociții de măcălendri s-au trezit* se gândea. *Nu mi se cuvine privilegiul bătrâneții? După atâția ani în serviciu, nu merit să dorm mai mult de cinci dimineața?*

Traversară în viteză Podul Memorial Arlington, pe sub Potomacul de un gri metalic, cu un aspect la fel de plat și dur ca o pistă de aeroport. Pe cealaltă parte, străjuind templul mai mult sau mai puțin doric al Lincoln Memorial, se înălța Monumentul Washington, întunecat și respingător, asemenea sulițelor pe care spartanii le foloseau cândva pentru a străpunge inimile dușmanului.

De fiecare dată când apa îl înghite, aude un sunet muzical, ca și cum ar suna clopotele călugărilor, reverberându-și ecoul dintr-o creastă în alta; călugării pe care îi vâna când lupta alături de khmerii roșii. Și mirosul, a ce mirosea? Scorțișoară. Apa, învârtejită de curentul răuvoitor, e plină de sunete și arome venite nu se știe de unde. Ea încearcă să-l tragă în jos, și din nou se scufundă. Indiferent cât de tare se luptă, cu câtă disperare încearcă să ajungă la suprafață, simte cum se duce în jos de parcă ar avea plumb în picioare. Mâinile se luptă cu frânghia groasă legată de glezna stângă, dar e așa de unsuroasă încât îi scapă mereu prin degete. Ce e la capătul frânghiei? Privește în jos, prin adâncurile umbrite în care se scufundă. I se pare imperativ să știe ce îl trage spre moarte, ca și cum acea cunoaștere l-ar putea salva de o oroare pe care nu o putea numi. Cade, cade, se rostogolește în întuneric, incapabil să înțeleagă natura situației sale disperate. Sub el, la capătul frânghiei încordate, vede o formă – lucrul care îi va provoca moartea. Emoția i se înfige în gât asemenea unui pumn de urzici și, în timp ce încearcă să definească forma, sunetul muzical ajunge din nou la el, mai clar de astă dată, nu clopote, altceva, ceva în același timp intim și abia amintit. În sfârșit identifică lucrul care-l face să se înece: e un corp omenesc. Bruce începe să plângă...

Khan se trezi zvâcnind cu un scâncet în gât. Își mușcă buza putere și privi în jurul lui prin cabina întunecată a avionului. Ură, totul era întunecat ca smoala. Adormise, deși își promisese nu o va face, știind că dacă i se întâmpla, va fi prins în coșmarul urent. Se ridică, plecă spre spălător unde își șterse transpirația pe față și brațe cu prosoape de hârtie. Se simțea mai obosit t at la decolare. În timp ce se privea în oglindă, pilotul anunță mpul de zbor rămas până la aeroportul Orly: patru ore și cincizeci minute. Pentru Khan, o eternitate.

C'ând ieși, se formase coadă la toaletă. Își croi drum înapoi la ul său. Jason Bourne avea o destinație precisă în minte; știa n informațiile oferite de Fine, croitorul: Bourne se afla acum în sia unui pachet destinat lui Alex Conklin. Era posibil, se drebă, ca Bourne să-și asume acum identitatea lui Conklin? ar fi fost în locul lui Bourne, ar fi fost un lucru pe care Khan l fi luat în considerare.

Khan privea cerul întunecat prin fereastră. Bourne era undeva metropola uriașă dinaintea lui, măcar atâta știa, dar nu avea o îndoială că Parisul era doar o stație intermediară. Destinația ală a lui Bourne încă trebuia aflată.

Asistenta Consilierului pe probleme de Securitate Națională dresse vocea și Directorul își privi ceasul. Roberta Alonzo-Ortiz, tuia asta de femeie, îl lăsase să aștepte timp de aproape douăzeci de minute. În interiorul Beltway, jocurile de putere erau procedură operațională standard, dar, Hristoase, era o *femeie*. Și i lăceau amândoi parte din Consiliul de Securitate Națională? u ca era persoana numită direct de președinte; el ține cont de ele ei ca de ale nimănui altcuiva. Unde dracu' era Brent owcroft când aveai nevoie de el? Lipindu-și un zâmbet pe față, i fereastra prin care privise cu mintea rătăcită.

Vă poate primi acum, cotcodăci asistenta dulce. Conferința președintele tocmai s-a încheiat.

C'ățelei nu-i scapă nicio șmecherie, se gândi el. *Ce-i place să o târască cu botul prin putoaree ei de putere!*

Consiliera pe probleme de Securitate Națională era baricad
după birou, o chestie veche și uriașă pe care o transportase aic
banii ei. Directorului i se părea un lucru absurd, mai ales c
biroul ei nu era nimic în afară de setul de pixuri de alamă pe
președintele i le oferise când acceptase numirea în funcție. El
avea încredere în oamenii cu birourile într-o ordine desăvâr
În spatele ei, pe suporturi colorate de aur, stăteau drapelul Ame
și drapelul cu sigiliul președintelui Statelor Unite. Printre cl
vedea Parcul Lafayette. În fața ei, două fotolii masive din pi
Directorul le privi cu o urmă de dorință.

Roberta Alonzo-Ortiz arăta strălucitoare și veselă, purt
un costum strâns pe corp albastru-închis și o bluză albă. Ave
urechi cercei smălțuiți cu aur care înfățișau drapelul american

– Tocmai am terminat o convorbire cu președintele, spu
fără preambul, nici măcar un „Bună dimineața" sau „Ia loc"

– Mi-a spus asistenta ta.

Alonzo-Ortiz îl privi fioros, amintindu-i scurt că nu îi pl
să fie întreruptă.

– Conversația te privea pe tine.

În ciuda celor mai bune intenții, Directorul simți cum cor
i se moleșește.

– Atunci poate că ar fi trebuit să fiu și eu aici.

– Nu ar fi fost un lucru nepotrivit. Consiliera pe problem
Securitate Națională continuă înainte ca el să poată răspu
palmei verbale peste față. Summitul pentru terorism va avea
peste cinci zile. Toate elementele sunt la locul lor și de acee
doare să-ți reamintesc că în situația asta pășim pe cioburi de st
Nimic nu poate deranja summitul și *mai ales* nu un asasin al C
care a devenit ucigător de nebun. Președintele anticipează
summitul va fi un succes de anvergură. Se așteaptă să facă di
piatra de hotar a drumului său spre a fi reales. Chiar mai mult
atât, va fi moștenirea lui. Își așează mâinile cu palmele întins
suprafața extrem de lucioasă a biroului. Dă-mi voie să fiu ext
de clară – am făcut din acest summit prioritatea mea numă
unu. Succesul lui va asigura lauda și respectul pentru ace
președinție timp de generații.

Directorul stătuse în picioare pe toată durata discursului, fund invitat să se aşeze. Pavoazarea verbală era deosebit de ultoare, dat fiind subtextul. Nu îi păsa de ameninţări, mai ales cele voalate. Se simţea ca şi cum ar fi fost în detenţie în şcoala mară.

A trebuit să-l informez cu privire la calamitatea de la shington Circle. O spuse de parcă Directorul o silise să arunce opată de rahat în Biroul Oval. Eşecul are consecinţe; întotdeauna Trebuie să înfigi o ţeapă în inima acestuia, astfel încât să ıă fi îngropat cât mai curând cu putinţă. Mă înţelegi?

– Perfect.

Pentru că nu va dispărea de la sine, continuă femeia.

Directorului începuse să-i palpite o venă la tâmplă. Simţea ia să-i arunce cu ceva în cap.

Am spus că înţeleg perfect.

Roberta Alonzo-Ortiz îl privi atent un moment, de parcă ar fi arit dacă merita să-l creadă. Mult timp după aceea spuse:

– Unde e Jason Bourne?

A fugit din ţară. Pumnii Directorului erau atât de încleştaţi at ajunseseră albi. Era peste puterile lui să-i spună căţelei că ıne pur şi simplu se evaporase. Dată fiind situaţia, abia dacă nea articula cuvintele. Dar în momentul în care văzu expresia pe faţa ei, îşi dădu seama de propria greşeală.

A fugit din ţară? Alonzo-Ortiz se ridică în picioare. Unde dus?

Directorul rămase tăcut.

Înţeleg. Dacă Bourne se apropie măcar de Reykjavík...

– De ce ar face asta?

Nu ştiu. E nebun, ai uitat? A luat-o razna. Ştiţi că sabotarea urităţii summitului ne poate deranja mai mult decât orice teva. Furia ei era palpabilă şi, pentru prima dată, Directorului ra cu adevărat frică de ea.

Vreau ca Bourne să moară, spuse ea cu o voce de oţel.

Ca şi mine. Directorul fumega. A ucis deja de două ori şi na dintre victime era unul dintre vechii mei prieteni.

Consiliera pe probleme de Securitate Națională se apro de el ocolind biroul.

– Președintele îl vrea mort pe Bourne. Un agent care a tr – și să fim cinstiți acum, Jason Bourne e un scenariu extrem rău – e o carte surpriză pe care nu ne-o putem permite. E clu

Directorul încuviință din cap.

– Crede-mă când îți spun că Bourne e ca și mort, *dispăr* și cum n-ar fi existat niciodată.

– Să te audă Dumnezeu. Președintele e cu ochii pe tine, sp Roberta Alonzo-Ortiz, încheind întrevederea la fel de abrupt o începuse.

Jason Bourne ajunse la Paris într-o dimineață umedă, înno Parisul, orașul luminilor, nu arăta cel mai bine cu putință pe timp ploaie. Clădirile mansardate erau cenușii și șterse, iar cafenele aer liber, de obicei vesele, care se înșirau pe bulevardele ora erau aproape pustii. Viața continua în felul ei tăcut, dar orașul era același cu cel ce strălucea și se scălda în lumină când conver voioase și râsetele se puteau auzi aproape la fiecare colț de stra

Epuizat atât fizic cât și emoțional, Bourne își petrecuse mai mare parte a zborului dormind, încovrigat pe o parte. Somn acesta, deși din când în când întrerupt de vise întunecat deranjante, avusese avantajul că îi provocase o pauză fo necesară pentru durerea care-l răscolise în prima oră de zbor trezise înghețat și țeapăn, gândindu-se la micul Buddha care atâr la gâtul lui Khan. Imaginea părea să-și bată joc de el, să îi rânjea era un mister ce-și aștepta dezlegarea. Știa că trebuiau să ex multe asemenea sculpturi – în magazinul în care el și Dao aleseseră pe cea pe care voiau să i-o dea lui Joshua erau mai m de zece! Mai știa și că mulți budiști asiatici purtau asemen talismane, atât pentru protecție, cât și pentru noroc.

Cu ochii minții văzu din nou expresia atotștiutoare a lui Kh atât de plină de anticipare și ură când spusese: *„Știi ce este, m* Și apoi, cu atâta vehemență: *„E al meu, Bourne. Înțelegi? Budd e al meu!“* Khan nu era Johua Webb, își spuse Bourne. Khan e inteligent, dar crud – un asasin care ucisese de nenumărate o Nu putea fi fiul lui Bourne.

În ciuda unei rafale de vânt potrivnic în timp ce lăsau în urmă ...nul Statelor Unite, Zborul Rush Service 113 ateriză pe ...oportul Internațional Charles de Gaulle aproape la timp. ...ne simțea nevoia să iasă din cală în timp ce avionul încă era ...stă, dar se abținu.

Un alt avion se pregătea să aterizeze. Dacă ar fi coborât acum, ... fi găsit expus într-o zonă în care nici măcar angajații ...portului nu ar fi trebuit să se afle. Astfel că aşteptă răbdător ...mp ce avionul rula înainte pe pistă.

Când încetini, ştiu că e timpul să acționeze. În timp ce avionul ...ncă în mişcare, cu motoarele cu reacție pornite, nimeni din ...apajul de la sol nu avea să se apropie de aeronavă. Deschise ... sări pe pistă exact când o cisternă de combustibil trecea pe ... el. Se agăță de spatele acesteia. Atârnând acolo, simți un ... puternic de greață, din cauza aburilor ce declanşau amintirea ...ului surprinzător al lui Khan. Sări din camion cât de repede ..., intrând repede în clădirea terminalului.

Înăuntru se izbi de un manipulator de bagaje, cerându-şi scuze ...neză în timp ce ținea mâna la cap şi se plângea de o migrenă. ...nd de colțul coridorului, folosi ecusonul de identificare pe ...-l subtilizase manipulatorului pentru a trece prin două rânduri ..., ca să ajungă în terminalul propriu-zis care, spre consternarea ... nu era mai mult decât un simplu hangar acoperit. Erau al naibii ...puțini oameni în preajmă, dar cel puțin trecuse cu succes de ...ma şi Paşapoarte.

Cu prima ocazie aruncă ecusonul de identificare în cea mai ...probiată pubelă de gunoi. Nu voia să fie găsit asupra lui atunci ...nd manipulatorul îl va raporta pierdut. Stând în picioare sub un ... imens, îşi potrivi ora. Era puțin după şase dimineața, ora ...rsului. Îl sună pe Robbinet descriindu-i locul în care se afla.

Ministrul părea nedumerit.

Ai venit cu un avion de pasageri, Jason?

– Nu, de marfă.

Bon, aşa se explică de ce ești în vechiul Terminal Trei. ...rebuie să fi fost deviați de la Orly, spuse Robbinet. Rămâi exact

unde eşti, *mon ami*. Vin să te iau în scurt timp. Chicoti. Între timp bine ai venit la Paris. Confuzie şi ghinion pentru urmăritorii tăi.

Bourne se duse să se spele. Privindu-se în oglinda de la toaleta bărbaţilor, văzu o faţă îmbătrânită, cu ochii hăituiţi şi gâtul însângerat, un om pe care abia îl recunoştea. Făcându-şi mâinile căuş, îşi aruncă apă peste faţă şi peste cap, spălând transpiraţia, mizeria şi ce mai rămăsese din machiajul pe care îl aplicase mai devreme. Îşi curăţă rana orizontală întunecată de pe gât cu un prosop de hârtie umed. Ştia că trebuia să aplice un unguent antibiotic pe ea cât mai curând.

Stomacul i se strânse şi, deşi nu îi era foame, ştia că trebuia să mănânce. Din când în când îşi amintea gustul combustilului de avion şi îi venea să vomite, lăcrimând de efort. Pentru a-şi lua gândurile de la senzaţia aceea bolnăvicioasă, făcu cinci minute de întinderi şi încă cinci de gimnastică ritmică, deblocându-şi muşchii de starea aceea încordată şi dureroasă. Ignora durerea provocată de exerciţii, concentrându-se în schimb să respire adânc şi regulat.

Când se întoarse în terminal, Jacques Robbinet îl aştepta. Era un bărbat înalt, într-o formă extraordinară, îmbrăcat elegant, într-un costum de culoare închisă cu dungi, pantofi perfect lustruiţi şi un pardesiu elegant de stofă. Era doar puţin mai bătrân şi mai cărunt, dar, în rest, era figura din memoria fragmentată a lui Bourne.

Îl văzu imediat pe Bourne şi pe faţă îi apăru un zâmbet, însă nu făcu nicio mişcare spre vechiul său prieten. În schimb, îi făcu semne cu mâinile care îi indicau lui Bourne să meargă la dreapta prin terminal. Bourne înţelese imediat de ce. Câţiva membri ai Poliţiei Naţionale intraseră în hangar şi interogau personalul aeroportului, fără îndoială căutând suspectul care furase ecusonul de identificare al manipulatorului de bagaje. Bourne se mişcă cât putu de natural. Era aproape de uşă când văzu încă doi poliţişti cu automatele atârnând peste piept, privindu-i cu atenţie pe toţi cei care intrau şi ieşeau din terminal.

Robbinet îi văzuse şi el. Afişând o faţă încruntată, trecu grăbit pe lângă Bourne, repezindu-se prin uşi şi atrăgând atenţia

oliţiştilor. Imediat ce se prezentă, ei îi spuseră că erau în căutarea un suspect – un presupus terorist – care furase ecusonul de identificare al unui manipulator de bagaje. Îi arătară un fax cu fotografia lui Bourne.

Nu, ministrul nu îl văzuse pe bărbat. Faţa lui Robbinet căpătă expresie de frică. Poate – era posibil aşa ceva? – teroristul îl urmărea pe el, le spuse. Ar putea fi atât de amabili încât să-l conducă până la maşină?

Imediat după plecarea celor trei bărbaţi, Bourne trecu repede prin uşă şi ieşi în ceaţa cenuşie. Îi văzu pe poliţişti însoţindu-l pe Robbinet către Peugeot-ul acestuia şi porni în direcţia opusă. În timp ce se urca în maşină, ministrul îi aruncă o privire fugitivă lui Bourne. Le mulţumi poliţiştilor, care se întoarseră la postul lor de pe aripile terminalului.

Robbinet porni maşina, făcu o întoarcere de 180 de grade şi porni să se întoarse la ieşirea aeroportului. Afară din raza vizuală a poliţiştilor, încetini maşina şi coborî geamul lateral.

– A fost cât pe ce, *mon ami*.

Când Bourne dădu să urce în maşină, Robbinet clătină din cap.

Aeroportul fiind în alertă maximă, cu siguranţă mai sunt şi alţi poliţişti prin preajmă. Se aplecă şi deschise portbagajul. Nu e cel mai confortabil loc. Îl privi pe Bourne cu părere de rău. Dar pentru moment, cu siguranţă cel mai sigur.

Fără să mai spună ceva, Bourne se strecură în portbagaj, închizându-se pe dinăuntru, iar Robbinet porni maşina. Era bine ca ministrul gândise înainte; înainte de ieşirea din aeroport trebuiră să treacă prin două filtre rutiere, primul al Poliţiei Naţionale, al doilea al membrilor forţelor de pe Quay d'Orsay, echivalentul francez al CIA-ului. Cu acreditarea lui, Robbinet trecu prin amândouă fără niciun incident, dar i se arătă în mod repetat fotografia lui Bourne, fiind întrebat dacă îl văzuse pe fugar.

La zece minute după ce intrase pe A1, Robbinet opri într-o parcare şi deschise portbagajul. Bourne ieşi, urcă pe locul din dreapta şoferului şi Robbinet acceleră pe autostradă, spre nord.

*

– El e! Manipulatorul de bagaje arată fotografia granul lui Jason Bourne. El e omul care mi-a furat ecusonul.

– Sunteți sigur, domnule? Uitați-vă din nou, vă rog, m aproape de data asta. Inspectorul Alain Savoy poziționă fot în fața potențialului martor. Se aflau într-o cameră din beto interiorul Terminalului Trei al Aeroportului Charles de G unde Savoy hotărâse să instaleze cartierul general tempor un loc respingător, care mirosea puternic a mucegai și dezinf Întotdeauna se găsea în asemenea locuri sau cel puțin a părea. În viața lui nu era nimic permanent.

– Da, da, spuse manipulatorul. S-a lovit de mine, zicea o migrenă. Zece minute mai târziu, când am vrut să trec pr ușă securizată, am descoperit că nu mai aveam ecusonul l luat.

– Știm asta, spuse inspectorul Savoy. Prezența ta detectată electronic în două locuri cât timp îți lipsea ecu Poftim. Îi dădu ecusonul. Era un bărbat scund și era sensib privința asta. Fața îi arăta la fel de dezordonată ca și părul ș și lung. Părea să aibă buzele în permanență țuguiate, de parc timp ce se odihnea, evalua vinovăția și nevinovăția. L-am într-un coș de gunoi.

– Vă mulțumesc, domnule inspector.

– Vei fi amendat, știi. Plata pentru o zi.

– E scandalos, spuse manipulatorul. Voi raporta la sindi S-ar putea să aibă loc o demonstrație.

Inspectorul Savoy oftă. Era obișnuit cu aceste amenințăr Printre membrii sindicatului, întotdeauna aveau loc demonstra

– Îmi mai poți spune ceva despre incident? Când bărbat clătină din cap în semn că nu, inspectorul îi spuse că poate pl Privi pagina de fax. Pe lângă fotografia lui Jason Bourne, pe mai era un număr de contact din America. Scoțând un telef mobil tri-band, formă numărul.

– Martin Lindros. Director Adjunct al CIA.

Domnule Lindros, la telefon inspectorul Alain Savoy de la ...l Orsay. V-am găsit fugarul.

Cum?

...ața nebărbierită a lui Savoy se ivi un mic zâmbet. Quai ...y se alăpta întotdeauna de la sânul CIA. Era un sentiment ...re, ca să nu mai vorbim de mândria națională, în a vedea ...ța inversată.

Exact. Jason Bourne a aterizat pe Aeroportul Charles de ...n jurul orei șase dimineața. Ora Parisului. Inima lui Savoy ...a auzind respirația rapidă de la celălalt capăt al telefonului.

Îl aveți? întrebă Lindros. E arestat?

Din păcate, nu.

Ce vreți să spuneți? Unde e?

Asta e un mister. Urmă o liniște atât de lungă și de adâncă, ...n cele din urmă Savoy fu obligat să spună: Domnule Lindros, ...nteți la telefon?

Da, domnule inspector. Îmi parcurg notițele. O altă tăcere, ...rtă de data asta. Alex Conklin avea un contact clandestin ...sus în guvernul dumneavoastră, un om pe nume Jacques ...binet – îl cunoașteți?

...u siguranță, domnul Robbinet e Ministrul Culturii. ...nțeles, doar nu vă așteptați să cred că un om cu reputația lui ...legătură cu nebunul ăsta?

Sigur că nu, spuse Lindros. Dar Bourne l-a ucis deja pe ...nul Conklin. Dacă e în Paris acum, pare rezonabil să-l urmă- ...a pe domnul Robbinet.

Un moment, rămâneți la telefon, vă rog. Inspectorul Savoy ...ieur că auzise sau citise numele domnului Robbinet undeva, ...nsul zilei. Făcu un gest către un subordonat, care îi dădu un ... de dosare. Savoy răsfoi repede interviurile din acea dimineață ...Charles de Gaulle făcute de toate serviciile de poliție și ...rmare. Destul de sigur, acolo se afla numele lui Robbinet. ...ni grăbit la telefon. Domnule Lindros, întâmplarea face ca ...nul Robbinet să fi fost azi aici.

La aeroport?

– Da, şi nu numai atât. A fost intervievat la acelaşi te
în care a fost şi Bourne. De fapt, a părut alarmat când i
numele fugarului. A cerut Poliţiei Naţionale să-l însoţe
drumul de întoarcere la automobil.

– Asta confirmă teoria mea. Vocea lui Lindros era uşo
din cauza unei combinaţii de emoţie şi frică. Domnule ins
trebuie să-l găsiţi pe Robbinet, şi repede.

– Nu e nicio problemă, spuse inspectorul Savoy. Voi
biroul ministrului.

– Exact asta *nu veţi face*, spuse Lindros. Vreau ca a
operaţiune să rămână complet secretă.

– Dar e sigur că Bourne nu poate…

– Domnule inspector, în scurtul răstimp al acestei a
am învăţat să nu folosesc niciodată expresia „Bourne nu p
pentru că ştiu că *poate*. E un asasin extrem de inteligen
periculos. Oricine se apropie de el are viaţa în pericol
înţelegeţi?

– Mă scuzaţi, domnule?

Lindros încercă să vorbească mai rar.

- Oricum veţi alege să îl găsiţi pe Robbinet, faceţi-o n
pe căi ocolite. Dacă-l surprindeţi pe ministru, s-ar putea
surprindeţi şi pe Bourne.

– De acord. Savoy se ridică şi îşi căută pardesiul.

– Ascultaţi-mă bine, domnule inspector. Mă tem foart
că viaţa domnului Robbinet e într-un pericol iminent,
Lindros. Acum totul depinde de dumneavoastră.

Treceau pe lângă zgârie-nori, clădiri de birouri
sclipitoare, scunde şi masive după standardele americane,
şi mai urâte din cauza cerului plumburiu. Robbinet ieşi d
repede de pe autostradă, îndreptându-se spre vest pe CD
ploaia ce nu se mai oprea.

– Unde mergem, Jacques? întrebă Bourne. Trebuie să a
la Budapesta cât mai repede cu putinţă.

– De acord, spuse Robbinet. Privea din când în când în o
retrovizoare, verificând să nu îi urmărească maşini ale Pol

...ale. Quai d'Orsay era altceva; agenții lor foloseau mașini ...ționate, schimbând marca și modelul la câteva luni între ...mente. Îți rezervasem loc la un zbor extern care a plecat ...ci minute, dar orarul s-a schimbat când erai încă în aer. ...a vrea să te vadă mort – și lătratul ei se aude în toate colțurile ...unde au pârghii, inclusiv în a mea.

Dar trebuie să fie o cale...

...sur că e o cale, *mon ami*, zâmbi Robbinet. Întotdeauna ...o cale – m-a învățat asta o persoană pe nume Jason Bourne. ...din nou spre nord, pe N17. În timp ce tu te odihneai în ...grupul mașinii, eu nu am stat degeaba. E un transport militar ...pleacă de pe Orly la șaisprezece fix.

...Asta e abia la patru după-amiază, spuse Bourne. Și dacă aș ...cu mașina la Budapesta?

...Un asemenea plan e nesigur, este prea multă Poliție ...rală. Și prietenii tăi americani înnebuniți au pus Quai d'Orsay ...mine. Francezul ridică din umeri. E totul aranjat. Am toate ...tele tale cu mine. Sub acoperire militară nu vei fi cercetat ...oricce caz, e mai bine să lăsăm să se stingă incidentul de la ...malul Trei, nu? Depășești o porțiune de trafic care se mișca ... Până atunci, vei avea nevoie de un loc unde să te ascunzi.

Bourne întoarse capul, fixând posomorâtul peisaj industrial. ...ul a ceea ce se întâmplase în timpul ultimei întâlniri cu ...l lovise cu forța unui tren care deraiază. Nu se putea abține ...să exploreze durerea groaznică din interior, așa cum o ...mă tot palpează un dinte care doare, chiar și numai pentru ...da seama cât de profundă e durerea. Partea extrem de ...ută a minții lui hotărâse deja că acest Khan nu spusese în ...itate nimic care să indice faptul că ar fi avut cunoștințe intime ...pe David sau Joshua Webb. Făcuse sugestii, aluzii, da, dar ...semnau ele?

Conștient că Robbinet îl studia, Bourne, Bourne se întoarse ...ceva mult către fereastră.

Înțelegând greșit motivul tăcerii meditative a lui Bourne, ...binet spuse:

– *Mon ami*, vei fi în Budapesta la ora optsprezece, nu-ți fac probleme.

– *Merci,* Jacques. Bourne se smulse pentru un moment din gândurile sale melancolice. Mulțumesc pentru toată bunătatea și ajutorul. Și acum?

– *Alors,* mergem la Goussainville. Nu e cel mai frumos oraș din Franța, dar e cineva acolo care cred că te va interesa.

Tot restul călătoriei, Robbinet nu mai spuse nimic. Avea dreptate în legătură cu Goussainville. Era unul din satele franțuzești care, datorită apropierii de aeroport, fusese transformat într-un oraș industrial modern. Șirurile deprimante de zgârie-nori, birouri cu fațade de sticlă și centre gigantice de cumpărături nu mai diferite de Wal-Mart erau numai ușor atenuate de pietele și marginile străzilor tivite cu flori colorate.

Bourne observă aparatul de radio montat sub bord, probabil folosit de șoferul lui Jacques. Când Robbinet intră într-o stație de benzină, îi ceru prietenului său frecvențele folosite de Poliția Națională și Quai d'Orsay. În timp ce Robbinet alimenta mașina cu benzină, Bourne monitoriză ambele frecvențe, dar nu auzi nimic despre incidentul de la aeroport, nimic interesant despre el. Bourne se uita la mașinile care intrau și ieșeau din stația de benzină. O femeie coborî din mașină și îi ceru lui Robbinet părerea despre cauciucul din partea stângă din față. Se gândea că trebuie umflat. Apoi intră un vehicul cu doi tineri. Un bărbat se rezemă de aripa mașinii, celălalt intră în stație. Bărbatul rezemat se uită la Peugeot-ul lui Jacques, apoi aruncă o privire apreciativă femeii care se întorcea la mașina ei.

– Ceva în aer? întrebă Robbinet, urcând în mașină lângă Bourne.

– Nimic.

– Cel puțin asta e o veste bună, spuse Robbinet când plecară.

Parcurseră alte străzi urâte și Bourne se folosi de oglinzi pentru a se asigura că mașina cu cei doi bărbați nu îi urmărea.

Goussainville are o origine străveche și regală, spuse bbinet. Cândva i-a aparținut lui Clotaire, soția lui Clovis, regele nției din secolul al VI-lea. În timp ce noi, francii, eram încă nsiderați barbari, el s-a convertit la catolicism, făcându-i pe mani să ne accepte. Împăratul l-a făcut consul. Nemaifiind barbari, am devenit apărători ai adevăratei credințe.

Nu mi-aș fi dat seama niciodată că orașul ăsta a fost cândva dieval.

Ministrul parcă lângă un șir de blocuri de apartamente.

În Franța, spuse el, istoria se ascunde adesea în cele mai ișteptate locuri.

Bourne privi în jur.

Nu aici locuiește actuala ta amantă? spuse. Pentru că ultima dată când m-ai prezentat amantei tale, a trebuit să mă prefac că i prietena mea, atunci când soția ta a intrat în cafeneaua unde am împreună.

Îmi amintesc că te-ai distrat destul de bine în acea ipă amiază. Robbinet clătină din cap. Dar nu, cu Dior în stânga Yves Saint-Laurent în dreapta, sunt sigur că Delphine mai rabă și-ar tăia venele decât să locuiască în Goussainville.

- Și atunci ce facem aici?

Ministrul rămase privind ploaia de afară o vreme.

Urâtă vreme, spuse el în cele din urmă.

- Jacques...?

Robbinet privi în jur.

A, da, iartă-mă, *mon ami*. Mintea îmi pluteşte. *Alors*, te duc o cunoşti pe Mylene Dutronc. Înclină capul. Ai auzit de numele ? Când Bourne clătină din cap, Robbinet continuă. Mă gândeam eu că nu. Ei bine, acum că el e mort, cred că o pot spune. Domnișoara Dutronc a fost amanta lui Alex Conklin.

Imediat, Bourne spuse:

Dă-mi voie să ghicesc: ochi albaștri, păr lung și ondulat și n zâmbet oarecum ironic.

- Dar el *ți-a spus* despre ea!

Nu, am văzut o fotografie. E cam singurul lucru personal în dormitorul lui. Așteptă o clipă. Ea știe?

– I-am telefonat imediat ce am aflat.

Bourne se întrebă de ce Robbinet nu îi spusese personal fi fost mai decent.

– Destul cu vorbăria. Robbinet luă o geantă cu lucruri pe noapte de pe bancheta din spate a mașinii. Acum mergem Mylene.

Ieșind din Peugeot, merseră prin ploaie pe un trotu împodobit cu flori, apoi urcară un mic rând de scări din b Robbinet apăsă butonul 4A și imediat se auzi soneria.

Blocul era la fel de obișnuit și lipsit de frumusețe în int ca și în exterior. Urcară cele cinci rânduri de trepte până la patru și străbătură un hol lung, cu șiruri de uși identice pe am părți. Când se apropiară, ușa se deschise. În ea se afla Myl Dutronc.

Era poate cu un deceniu mai în vârstă decât în fotografi fapt, trebuia să aibă șaizeci de ani acum, se gândi Bourne părea cel puțin cu zece ani mai tânără –, dar ochii albaștri av aceeași strălucire și zâmbetul ei același aer enigmatic. Purta j și o cămașă bărbătească, o ținută care o făcea să pară femin pentru că îi scotea în evidență silueta. Nu purta tocuri și părul un blond-cenușiu cu aspect natural, era strâns în coadă.

– *Bonjour,* Jacques. Îl lăsă pe Robbinet să o sărute pe am obraji, dar deja îl privea pe tovarășul acestuia.

Bourne vedea detalii pe care fotografia nu le scos evidență. Culoarea ochilor ei, forma sculptată a nărilor, alb dinților perfecți. Avea o față în același timp puternică și plin compasiune.

– Și tu trebuie să fii Jason Bourne. Ochii ei îl evaluară r

– Îmi pare rău pentru Alex, spuse Bourne.

– Ești drăguț. A fost un șoc pentru toți cei care l-am cunos Ea făcu un pas înapoi. Vă rog, intrați.

În timp ce ea închidea ușa, Bourne intră în cam Domnișoara Dutronc trăia în mijlocul unui peisaj urban șters. A apartamentul ei era în întregime diferit. Spre deosebire de mul oameni de vârsta ei, nu continuase să se înconjoare de mobi

de decenii, relicve ale trecutului. Mobila din casă era extrem elegantă și de confortabilă. Scaune așezate la distanțe ulate, două canapele față în față de ambele părți ale unui meu din cărămidă, draperii cu model. Era un loc pe care nu fi părăsit cu ușurință, hotărî Bourne.

Înțeleg că ai avut un zbor lung, îi spuse ea lui Bourne. buie să fii înfometat. Nu făcu nicio observație cu privire la tul lui dezordonat, lucru pentru care el îi mulțumi în gând. Îl în sufrageria lungă și îi aduse mâncare și băutură dintr-o tarie tipic europeană, mică și întunecată. Când termină, se față în față cu el și își puse mâinile încrucișate pe masă.

Acum Bourne își dădea seama că plânsese.

A murit pe loc? întrebă domnișoara Dutronc. Știi, mă bam dacă a suferit.

Nu, spuse Bourne sincer. Mă îndoiesc de asta.

E și asta ceva, oricum. Pe față i se așternu o expresie de are profundă. Domnișoara Dutronc se lăsă pe spate și, odată această mișcare, Bourne își dădu seama că avusese corpul onat. Mulțumesc, Jason. Ridică privirea, pironindu-și ochii ăștri în ai lui, astfel încât putu citi toată emoția de pe fața ei. t să-ți spun Jason?

– Desigur, încuviință el.

L-ai cunoscut bine pe Alex, nu-i așa?

Cât de bine îl putea cunoaște cineva pe Alex Conklin.

Doar pentru o secundă privirea ei se mută în direcția lui bbinet, dar fu suficient.

Trebuie să dau niște telefoane. Ministrul își scosese deja obilul. Nu vă supărați dacă vă las singuri un timp.

Îl privi întunecat după Robbinet, care se îndrepta spre living. poi se întoarse la Bourne.

Jason, ceea ce mi-ai spus acum au fost cuvintele unui devărat prieten. Chiar și dacă Alex nu mi-ar fi vorbit niciodată despre tine, aș spune același lucru.

Alex ți-a vorbit despre mine? Bourne clătină din cap. Alex nu vorbea niciodată cu civilii despre munca lui.

Apăru din nou acel mic zâmbet; de această dată ironia vizibilă.

– Dar eu nu sunt, cum spui tu, un civil. În mâna ei apăr pachet de țigări. Te deranjează dacă fumez?

– Deloc.

– Pe mulți americani îi deranjează. E un fel de obsesie pe voi, nu?

Nu aşteptase un răspuns, iar Bourne nu îi oferi unul. O p aprinzând țigara, trăgând fumul adânc în plămâni, suflându-l u elegant.

– Nu, cu siguranță nu sunt un civil. Fumul făcea rotocoal jurul ei. Sunt de la Quai d'Orsay.

Bourne rămase nemişcat. Sub masă, strânse mânerul am ceramice primite de la Deron.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, domnişoara Dutronc clat din cap.

– Calmează-te, Jason. Jacques nu te-a adus într-o capc Eşti printre prieteni aici.

– Nu înțeleg, spuse el cu voce îngroşată. Dacă lucrezi pen Quai d'Orsay, Alex s-ar fi asigurat de două ori că nu te implic ceva la care lucra, ca să nu-ți compromită loialitatea.

– Destul de adevărat. Şi aşa au rămas lucrurile ani de Domnişoara Dutronc trase din nou din țigară, lăsă fumul sa prin nările dilatate. Avea un obicei de a ridica uşor capul sufla fumul. O făcea să semene cu Marlene Dietrich. Apoi, foa recent, s-a întâmplat ceva. Nu ştiu ce, n-a vrut să-mi spună, d l-am implorat.

Ea îl privi prin norul de fum câteva secunde. Orice membru al unei organizații de spionaj trebuia să-şi păstreze o fațada de piatră, care să nu scoată la iveală nimic din gândurile sentimentele persoanei respective. Dar el vedea prin ochii c mintea îi lucra, şi ştiu că lăsase garda jos.

– Spune-mi, Jason, ca vechi prieten al lui Alex, îți aminte să fi fost vreodată înspăimântat?

– Nu, spuse Bourne. Alex era complet lipsit de frică.

Fi bine, în ziua aia *era* înspăimântat. De aceea l-am implorat mi spună ce se întâmpla, ca să-l pot ajuta sau măcar să-l conving nu stea în fața pericolului.

Bourne se aplecă înainte, având acum corpul la fel de încordat ca fusese înainte al domnișoarei Dutronc.

Când s-a întâmplat asta?

– Acum două săptămâni.

Ți-a spus ceva măcar?

A amintit un nume, Felix Schiffer.

Lui Bourne îi crescu pulsul.

Dr. Schiffer lucra pentru DARPA.

Ea pufni.

Alex mi-a spus că lucra pentru Direcția Arme Tactice letale.

Asta e o anexă a Agenției, spuse Bourne, mai mult pentru ochi. Acum piesele începeau să se potrivească. Era posibil ca Alex fi convins pe Schiffer să lase DARPA pentru Direcție? Sigur, Conklin nu ar fi fost dificil să-l facă pe Schiffer „să dispară". de ce ar fi dorit să o facă? Dacă doar încerca teritoriul reculos, putea să rezolve cu ușurință reculul. Trebuia să existe motiv pentru care Alex avea nevoie să-l șteargă pe Schiffer.

O privi pe Mylene.

Dr. Schiffer era motiul spaimei lui Alex?

N-a vrut să spună, Jason. Dar cum ar putea fi altfel? În acea Alex a dat și a primit multe telefoane într-un timp foarte scurt. extrem de tensionat și știam că se afla în punctul culminant al unei operațiuni fierbinți din teren. Am auzit numele doctorului Schiffer menționat de câteva ori. Bănuiesc că el era subiectul operațiunii.

Inspectorul Savoy stătea în Citroënul său, ascultând sunetul ștâit al ștergătoarelor de parbriz. Ura ploaia. Plouase în ziua în care îl părăsise soția, în ziua în care fiica lui plecase la școală în Americа, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Soția lui trăia în Boston acum, măritată cu un bancher de investiții puritan. Avea trei copii, o casă, proprietăți, tot ce își putea dori, în timp ce el

stătea aici, în orașul ăsta de rahat – cum se numea? [illegible] Goussainville – rozându-și unghiile până la sânge. Și ca să [illegible] capac la toate, ploua din nou.

Dar ziua de azi era diferită, pentru că se apropia de ținta [illegible] mai căutată a CIA. Odată ce îl prindea pe Jason Bourne, [illegible] lui avea să se relanseze. Poate că avea să intre în atenț[illegible] președintelui însuși. Aruncă o privire mașinii de pe cealaltă p[illegible] a străzii – Peugeot-ul ministrului Jacques Robbinet.

Din dosarele Quai d'Orsay, făcuse rost de marca, modelul [illegible] numărul de înmatriculare al mașinii ministrului. Colegii lui ol[illegible] îl informaseră că, la ieșirea din punctul de control de la aeropo[illegible] ministrul se îndreptase spre nord, pe A1. După ce se asigura[illegible] la sediu cine fusese desemnat pentru partea nordică a plas[illegible] urmărire, sunase metodic fiecare mașină – atent la avertismen[illegible] lui Lindros și stând departe de transmisia radio, a cărei frecv[illegible] nu era sigură. Niciunul din contactele sale nu văzuse ma[illegible] ministrului și deja intra într-o stare de disperare când ajunse[illegible] Justine Bérard, care-i spusese că, da, văzuse mașina lui Robb[illegible] – vorbise puțin cu el – la o stație de benzină. Își amintea, pen[illegible] că ministrul păruse nervos, încordat, poate un pic nepolitico[illegible]

– Comportamentul lui ți s-a părut ciudat?

– Da. Ploua tare și fereastra era închisă, spuse Bérard. D[illegible] acum, desigur, gândirea mea s-a schimbat.

– Ministrul era singur? întrebă inspectorul Savoy.

– Nu sunt sigură. Ploua tare și gemul era închis, spuse Bér[illegible] Să fiu sinceră, eram atentă la domnul Robbinet.

– Da, un specimen frumos, spuse Savoy mai sec d[illegible] intenționase. Bérard îl ajutase enorm. Văzuse direcția în c[illegible] plecase mașina ministrului și, până când ajunsese el [illegible] Goussainville, ea o găsise parcată în fața unor blocuri d[illegible] apartamente din beton.

Ochii domnișoarei Dutronc rătăciră pe gâtul lui Bourn[illegible] stinse țigara.

Rana a început din nou să-ți sângereze. Vino! Trebuie să ne ocupăm de ea.

Îl conduse în baia decorată cu faianță verde-marin și alb luminos. O mică fereastră ce dădea în stradă lăsa să intre lumina slabă a zilei. Ea îl rugă să se așeze și începu să curețe rana cu apă și săpun.

Sângerarea s-a oprit, spuse ea în timp ce aplica antibiotic pielea înroșită a gâtului. Rana asta nu a fost un accident. Te-ai luptat.

– A fost dificil să ies din State.

Ești la fel de misterios ca Alex. Se dădu un pic înapoi, de parcă voia să-l vadă mai bine. Ești trist, Jason. Atât de trist!

– Domnișoară Dutronc…

Trebuie să-mi spui Mylene, insist. Ea făcuse un bandaj de expert din fașă sterilă și leucoplast, pe care acum i-l aplica rană. Și trebuie să schimbi bandajul cel puțin o dată la trei ore, da?

Da. Îi răspunse la zâmbet. *Merci,* Mylene.

Ea îi puse o mână pe obraz, cu blândețe.

Atât de trist. Știu cât de apropiați erați tu și Alex. Te considera fiul său.

– A spus el asta?

Nu trebuia; avea o expresie specială pe față când vorbea despre tine. Femeia mai examină o dată bandajul. Așa că știu că sunt singura care suferă.

Atunci Bourne simți un impuls să-i spună tot, să-i spună că nu doar morțile lui Alex și Mo îl afectau, ci și întâlnirea cu Khan. Și cele din urmă, totuși, rămase tăcut. Ea avea de suportat propria durere.

Care e treaba cu tine și cu Jacques? spuse în schimb. Vă comportați de parcă v-ați urî unul pe celălalt.

Mylene privi într-o parte o secundă, către mica fereastră cu geamul cristalină, pe care acum se scurgea ploaia.

A fost un act de curaj din partea lui să te aducă aici. Trebuie să-i fi costat enorm să-mi ceară ajutorul. Se întoarse, cu ochii ei

cenușii îndârjiți. Moartea lui Alex scosese la suprafață atâ
emoții, și el intui imediat că propriul ei trecut era învolburat
oceanul agitat al evenimentelor prezente. E atât de multă dur
în lumea asta, Jason. O singură lacrimă i se rostogoli din och
rămase tremurând pe obraz, apoi căzu. Înainte de Alex, știi, a f
Jacques.

– Ai fost amanta lui?

Ea clătină din cap.

– Jacques nu era căsătorit încă. Eram amândoi foarte tin
Făceam dragoste nebunește și pentru că amândoi eram tineri
prostuți –, eu am rămas însărcinată.

– Ai un copil?

Mylene se șterse la ochi.

– *Non*, nu am vrut să-l am. Nu-l iubeam pe Jacques. A f
nevoie de ceea ce s-a întâmplat ca să înțeleg asta. Jacques ch
mă iubea – ei, el e atât de catolic.

Ea râse un pic trist și Bourne își aminti povestea pe car
spusese Jacques despre istoria orașului Goussainville și modul
care francii barbari fuseseră câștigați de partea Bisericii
Convertirea regelui Clovis la catolicism fusese o decizie viclea
dar fusese mai mult o chestiune de supraviețuire și politică, de
de credință.

– Jacques nu m-a iertat niciodată. Nu era niciun fel d
autocompătimire în vocea și aspectul ei, făcând confesiunea
atât mai emoționantă.

El se aplecă și o sărută tandru pe ambii obraji și, cu un u
suspin, ea îl strânse puțin timp în brațe.

Îl lăsă să facă duș și, când termină, găsi o uniformă milit
franțuzească aranjată pe scaunul toaletei. În timp ce se îmbr
aruncă o privire pe fereastră. Ramurile unui tei se legănau în vân
Sub el, o femeie frumoasă de vreo patruzeci de ani coborî d
mașină și traversă strada spre un Citroën în care un bărbat d
vârstă incertă stătea la volan, rozându-și obsesiv unghiil
Deschizând ușa din dreapta, ea se strecură în mașină.

Scena nu avea nimic deosebit, cu excepția faptului că Bourne [illegible] aceeași femeie la stația de benzină. Vorbise cu Jacques [illegible] presiunea aerului din cauciuc.

Quai d'Orsay!

Se duse repede în living, unde Jacques încă vorbea la telefon. [illegible] momentul în care văzu expresia lui Bourne, ministrul încheie [illegible] convorbirea.

- Ce s-a întâmplat, *mon ami*?

Am fost descoperiți, spuse Bourne.

- Cum? Cum e posibil așa ceva?

Nu știu, dar sunt doi agenți de la Quai d'Orsay vizavi, într-un [illegible] roën negru.

Mylene veni din bucătărie.

Încă doi supraveghează strada în spatele lor. Dar nu vă faceți [illegible] n-au cum să știe nici măcar în care clădire sunteți.

În acel moment se auzi soneria de la ușă. Bourne scoase arma, [illegible] ochii lui Mylene sclipiră în semn de avertisment. Ea făcu un [illegible] din cap și Bourne împreună cu Robbinet dispărură. Ea deschise [illegible] și văzu în fața ei un inspector foarte mototolit.

- Alain, *bonjour,* spuse ea.

Îmi cer scuze că te deranjez în vacanță, spuse inspectorul [illegible] Savoy, cu un rânjet timid pe față, dar stăteam afară și brusc mi-am [illegible] amintit că locuiești aici.

– Vrei să intri la o cafea?

– Mulțumesc, dar nu, nu am timp.

Ușurată, Mylene spuse:

– Și ce făceai în fața casei mele?

– Îl căutăm pe Jacques Robbinet.

Ochii ei se măriră.

Ministrul Culturii? Dar de ce să fie, din toate locurile, în [illegible] Goussainville?

Ai idee la fel de mult ca mine, spuse inspectorul Savoy. Totuși, mașina lui e parcată peste drum.

Inspectorul e prea inteligent pentru noi, Mylene. Jacques Robbinet intră în cameră închizându-și nasturii de la cămașa albă. A aflat despre noi.

Cu spatele la Savoy, Mylene îi aruncă lui Jacques o privi
El i-o întoarse, zâmbind relaxat.

Când veni lângă ea, îi dădu un sărut fugar.

Obrajii inspectorului Savoy ardeau deja.

– Domnule ministru Robbinet, nu am avut nicio idee... ad
nu a fost intenția mea să deranjez...

Robbinet ridică o mână.

– Scuzele se acceptă, dar de ce mă cauți?

Cu o expresie clară de ușurare, Savoy îi întinse fotografia l
Jason Bourne.

– Îl căutăm pe acest bărbat, domnule Ministru. Un asa
cunoscut al CIA care a trădat. Avem motive să credem că vre
vă ucidă.

– Dar e îngrozitor, Alain!

Pentru Bourne, care privea această șaradă din umbră, Myle
păru chiar șocată.

– Nu-l cunosc pe acest om, spuse Robbinet, și nici nu știu
ce ar dori să-mi ia viața. Dar, la urma urmelor, cine poate să citea
mințile asasinilor, ei? Ridică din umeri, se întoarse la Mylene
îi întindea sacoul și pardesiul. Dar oricum, mă voi întoarce la Pa
imediat.

– Cu noi ca escortă, spuse Savoy ferm. Veți merge cu mi
partenerul meu va conduce mașina oficială. Întinse mâna. Vă r

– Cum doriți. Robbinet îi dădu cheia de la Peugeot. Sunt
mâinile dumitale, domnule inspector!

Apoi se întoarse și o luă pe Mylene în brațe. Savoy se retr
discret, spunând că avea să-l aștepte pe Robbinet în hol.

– Du-l pe Jason jos în parcare, îi șopti el în ureche. Ia geam
mea diplomat cu tine și dă-i conținutul chiar înainte de a te despă
de el. Îi spuse în șoaptă combinația și ea încuviință din cap.

Ea privi în sus spre el, apoi îl sărută apăsat pe gură și spu

– Succes, Jacques.

Doar pentru o secundă, ochii lui se deschiseră larg. Apoi ple
iar Mylene traversă repede livingul.

Îl strigă încet pe Bourne, care apăru.

Trebuie să profităm cât mai mult de avantajul oferit de Jacques.

– *D'accord*, încuviință Bourne.

Mylene luă geanta diplomat a lui Robbinet.

– Vino! Trebuie să ne grăbim!

Deschise ușa de la intrare, privi afară pentru a se asigura că drumul e liber, apoi îl conduse în parcarea subterană. Se opri chiar în ușa de metal. Privind prin panoul de sticlă consolidat cu sârmă, puse uitându-se spre el:

Parcarea pare curată, dar fii vigilent, nu se știe niciodată.

Ea descuie geanta diplomat și îi întinse un pachet.

Aici sunt banii ceruți, împreună cu cartea de identitate și cartiile de serviciu. Ești Pierre Montefort, un curier care trebuie să predea documente strict secrete atașatului militar din Budapesta nu mai târziu de ora optsprezece fix, ora locală. Puse un set de chei în palma lui Bourne. Pe al treilea rând e parcată o motocicletă militară, penultimul spațiu pe dreapta.

O secundă, Bourne și Mylene se priviră unul pe celălalt. El deschise gura, dar ea vorbi prima:

- Nu uita, Jason, viața e prea scurtă pentru regrete.

Apoi Bourne plecă, pășind cu spatele extrem de rigid pe ușă într-un loc fioros și întunecat, alcătuit din blocuri goale de beton și asfalt pătat de ulei. În timp ce se apropia de șirurile de mașini, nu privi nici în stânga, nici în dreapta. La al treilea, făcu dreapta. O secundă mai târziu găsea motocicleta, un Voxan VB-1 argintiu, cu un motor uriaș V2 de 996 de centimetri cubi. Bourne își prinse geanta la spate, unde cei din Quai d'Orsay aveau să o vadă foarte bine. Găsi o cască în compartimentul pentru bagaje și își puse capul acolo. Scoase motocicleta din parcare ajutându-se de picioare, porni motorul și ieși în ploaie.

Justine Bérard se gândise la fiul ei, Yves, când primi apelul de la inspectorul Savoy. În aceste zile, i se părea că singurul mod în care putea comunica cu Yves era prin intermediul jocurilor lui video. Prima dată când îl bătuse la *Grand Theft Auto* scoțându-i

maşina de pe traseu în momentul în care se uitase la ea - şi ch
o văzuse ca pe o fiinţă umană reală mai degrabă decât pace
care-i pregătea mâncarea şi-i spăla rufele. De atunci însă, el
rugase continuu să-l ia la plimbare cu maşina oficială. Până ac
reuşise să-l ţină departe, dar nu era nicio îndoială că el îi învin
treptat rezistenţa, nu numai pentru că se mândrea cu şofatul
nervos, ci fiindcă voia cu disperare ca Yves să fie mândru de

După apelul de la Savoy, care o informa că îl găsise pe min
şi îl escorta înapoi la Paris, ea pusese imediat lucrurile în mi
scoţând oamenii din serviciul de supraveghere şi dispunându
formaţie standard de protecţie VIP. Acum făcea semne Poli
Naţionale care stătea pe aproape, în timp ce inspectorul Sav
escorta pe Ministrul Culturii pe uşa din faţă a clădirii
apartamente. În acelaşi timp, era atentă la stradă pentru a surpri
orice semn al unui asasin nebun pe nume Jason Bourne.

Bérard era în culmea fericirii. Nu avea nicio importanţă d
inspectorul Savoy îl găsise pe ministru în acest labirint de locu
prin inteligenţă sau pentru că avusese noroc, ea avea să benefici
din plin de asta, pentru că ea îl adusese pe Savoy aici şi tot
fi acolo la sfârşit, când îl vor fi dus pe Jacques Robbinet la P
viu şi nevătămat.

Savoy şi Robbinet traversaseră strada sub ochii vigilenţi
poliţiştilor cu automatele pregătite. Ea deschise uşa maşinii
Savoy şi, trecând pe lângă ea, îi dădu cheia de la Peugeot
ministrului.

În timp ce Robbinet se apleca pentru a urca pe locul din sp
al maşinii lui Savoy, Bérard auzi uruitul răguşit al unui puter
motor de motocicletă. După ecou, venea din parcarea de
clădirea în care Savoy îl găsise pe ministrul Robbinet. Îşi înco
auzul, recunoscând uruitul unui vehicul militar Voxan VB-1

O secundă mai târziu îl văzu pe curier ieşind în viteză d
parcare şi scoase telefonul mobil. Ce căuta un curier milita
Goussainville? Mergea către Peugeot-ul ministrului fără să-şi d
seama de asta. Lătră codul de autorizare de la Quai d'Orsay,
să i se facă legătura cu ofiţerul militar. Ajunsese la Peugeot

...uiase, se urcase la volan. Cu alerta cod roşu pornită, nu-i luă ...ult să primească informaţia pe care o căuta. În acel moment nu ...ia de niciun curier militar în zona Goussainville.

Porni maşina, băgă în viteză. Strigătul întrebător al ...pectorului Savoy fu înecat de scârţitul cauciucurilor de la ...ircot când ea apăsă pedala de acceleraţie până la podea, gonind ...tradă în urmărirea Voxanului. Putea doar presupune că Bourne ...e lângă ei, şi ştia că era prins în capcană dacă nu reuşea să ...a repede.

Circulara urgentă de la CIA pe care o citise menţionase că el ...ea să-şi schimbe identitatea şi înfăţişarea uimitor de repede. ...ă el era curierul – şi, chiar aşa, dacă stătea să se gândească, ce ...ă posibilitate mai exista? –, atunci prinderea sau uciderea lui ...a să-i ofere carierei ei o nouă traiectorie. Şi-l putea imagina pe ...inistru însuşi – atât de recunoscător că îi salvase viaţa – ...ervenind pentru ea şi chiar, era posibil, oferindu-i poziţia de ...l al securităţii personale.

Între timp, totuşi, trebuia să-l oprească pe falsul curier. Din ...cere pentru ea, maşina ministrului era departe de a fi un Peugeot ...ndard. Deja simţea motorul tunat reacţionând la presiunea pe ...e o punea asupra lui atunci când vira puternic la stânga, trecu ...n semafor pe roşu şi depăşi un camion pe partea interzisă. ...ora şuierul indignat al claxonului acestuia. Toată fiinţa ei se ...centra să nu piardă Voxanul din raza vizuală.

La început, lui Bourne nu-i veni să creadă că fusese descoperit ...de repede, dar, în timp ce Peugeot-ul îşi continua urmărirea ...ujită, se văzu nevoit să ajungă la concluzia că ceva mersese ...rem de prost. Îi văzuse pe agenţii din Quai d'Orsay luându-l pe ...ofbinet şi ştia că unul dintre ei conducea maşina lui Jacques. ...ntitatea lui falsă nu avea să fie suficientă pentru a-l proteja ...um; trebuia să scape de urmăritor pentru totdeauna. Se apleca, ...rând şi ieşind din trafic, variind vitezele şi felul în care depăşea ...ficul greoi. Lua curbele în unghiuri periculos de ascuţite, ...ţient că se putea răsturna în orice moment şi putea culca

motocicleta pe o parte. O privire în oglinda laterală îi confirm faptul că nu putea să scape de Peugeot. Ba, mai rău, acesta păr să recupereze teren.

Deşi Voxanul intra şi ieşea din trafic, deşi maşina ei era m puţin manevrabilă, Bérard micşora continuu distanţa dintr Acţionase butonul special, instalat pe toate maşinile ministeria care făcea ca luminile din faţă şi din spate să semnalizeze, acest semnal îi făcea pe şoferii mai atenţi să îi cedeze trecer mintea ei se derulau scenariile din ce în ce mai complicate şi înspăimântătoare din *Grand Theft Auto*. Înşiruirea străz vehiculele pe care trebuia să le depăşească erau incredibil asemănătoare. O dată, pentru a nu pierde Voxanul, trebui să decizie de o fracţiune de secundă şi să urce pe trotuar. Piet săriră din calea ei.

Dintr-o dată, văzu intrarea de la A1 şi ştiu că într-acolo tr să se îndrepte Bourne. Cea mai bună şansă de a-l prinde era înai de a intra pe autostradă. Muşcându-şi buzele de concentr stoarse toate puterile pe care i le putea oferi motorul Peugeot-ul scurtând şi mai mult distanţa dintre ei. Voxanul era la numai d maşini înaintea ei. Viră la dreapta, depăşi o maşină şi o l cealaltă în urmă, cu şoferul speriat atât de şofatul ei agresiv, de semnalizarea intermitentă a Peugeot-ului. Bérard nu av gând să piardă o astfel de ocazie. Se apropiau de intrare, sau niciodată. Manevră Peugeot-ul pe trotuar, vrând să-l abord pe Bourne din unghiul închis, astfel încât, pentru ca acesta piardă din raza vizuală, să fie nevoit să nu mai fie atent la dr La viteza cu care mergeau amândoi, ştia că el nu-şi putea per aşa ceva. Deschise geamul, apăsă pedala de acceleraţie p podea şi maşina se smuci înainte prin ploaia gonită de vânt

– Trage pe dreapta! strigă ea. Sunt de la Quai d'Orsay! T pe dreapta sau îţi asumi consecinţele!

Curierul o ignoră. Scoţând arma, îi fixă capul. Braţul î încordat, cu cotul blocat. Urmărindu-l prin cătarea armei, marginea din faţă a corpului lui. Apăsă pe trăgaci.

Dar, exact în acest moment, Voxanul viră puternic la stânga, trecu în fața unei mașini ce se apropia pe banda din stânga, sări separatorul îngust de beton, apoi țâșni prin trafic.

Doamne! șopti Bérard. Se îndreaptă spre banda de coborâre!

Chiar în timp ce întorcea mașina, văzu Voxanul croindu-și drum prin traficul ce ieșca de pe A1. Cauciucurile scârțâiau, Voxoanele urlau, șoferii înspăimântați amenințau cu pumnii și claxonau. Bérard observă aceste reacții numai cu o parte a minții. Cealaltă parte conducea prin traficul blocat, peste banda de separație, traversând strada și ajungând la rândul ei pe rampa de coborâre.

Ajunse până în vârful rampei, apoi se ciocni de un adevărat zid de mașini. Coborî din mașină și se repezi în ploaie, văzând Voxanul accelerând printre benzile de trafic. Bourne conducea mai bine, dar cât timp mai putea continua cu aceste acrobații periculoase?

Voxanul dispăru după cilindrul argintiu și oval al unei cisterne. Bérard își ținu respirația văzând uriașul vehicul cu optsprezece roți venind în viteză pe banda adiacentă. Auzi sunetul dur al frânelor hidraulice, apoi Voxanul lovi frontal grila radiatorului camionului, explodând instantaneu într-un nor de flăcări de culoare roșie.

12

Jason Bourne văzu ceea ce îi plăcea să numească un un de convergenţă al şansei apărând în faţa lui. Condu printre două benzi de trafic în mişcare. La dreapta lui era o cist la stânga, puţin mai în faţă, un camion masiv cu optsprezec Alegerea fu instinctivă, nu avea timp de gândire. Îşi dedică m şi corpul acestei şanse.

Ridică picioarele şi, pentru o clipă, se balansă pe Voxanului sprijinindu-se numai în mâna stângă. Ma motocicleta direct spre camionul cu optsprezece roţi care spre el pe partea stângă, apoi dădu drumul ghidonului. Întin mâna dreaptă, încleştă degetele pe o bară a scării de fier c pe corpul curbat al cisternei şi fu smuls de pe motocicletă mâna îi alunecă pe metalul ud din cauza ploii şi fu pe punct a se prăbuşi ca o frunză în vânt. Ochii i se umplură de la din cauza durerii care-i sfâşia acelaşi umăr pe care-l încor în timp ce atârna de uşa avionului. Cu ambele mâini pe strânse mai puternic. Când reuşi să urce complet pe lipindu-se de cisternă, Voxanul se izbi de radiatorul camion cu optsprezece roţi.

Cisterna se zgâlţîi, clătinându-se pe amortizoare în tim străbătea mingea de flăcări. Apoi trecu, croindu-şi drum Aeroportul Orly şi libertatea lui Bourne.

Ascensiunea rapidă şi continuă a lui Martin Lindros în p de Director Adjunct al Agenţiei la vârsta de treizeci şi opt d avea mai multe motive. Era inteligent, făcuse şcolile potrivi avea capacitatea de a nu-şi pierde capul în situaţii de criză mult, memoria lui aproape eidetică* îi oferea un mod unic face ca partea administrativă a CIA-lui să funcţioneze bine erau trăsături importante, fără îndoială, obligatorii, de fapt, p

---

* (Psihologie) Care se referă la capacitatea unor persoane de reprezentări senzoriale foarte vii, în absenţa lucrurilor pe care şi le re (n. red.).

Director Adjunct de succes. Totuşi, Directorul îl alesese pe dros pentru un motiv şi mai important: nu avea tată.

Directorul îl cunoscuse bine pe tatăl lui Martin Lindros. Lucrase împreună timp de trei ani în Rusia şi Europa de Est – până când Lindros bătrânul fusese ucis într-un atentat cu bombă sub una dintre maşini. Martin Lindros avea douăzeci de ani în acel moment şi efectul asupra lui fusese incalculabil. La înmormântarea lui Lindros-tatăl, privind faţa palidă şi îngheţată a fiului, Directorul îşi dăduse seama că voia să-l atragă pe Martin Lindros în aceeaşi pânză de păianjen care-l fascinase atât de mult pe tatăl său.

Abordarea fusese uşoară; fusese într-o stare vulnerabilă. Directorul acţionase, deoarece instinctul său fără greş recunoştea dorinţa de răzbunare a lui Martin Lindros. Directorul se ocupase personal să ajngă la Georgetown după ce absolvise Yale. Acest lucru avea două scopuri: îl aducea pe Martin în mod fizic pe orbita lui şi, în acelaşi timp, îi asigura lui Martin absolvirea cursurilor pentru cariera pe care i-o alesese Directorul. Chiar el îl introdusese mai întâi în Agenţie şi supervizase fiecare etapă a pregătirii sale. Pentru că voia să-l lege pe tânăr de el pentru totdeauna, în cele din urmă i-a oferit răzbunarea pe care Martin o căuta cu disperare numele şi adresa teroristului care construise bomba plasată în acea maşină.

Martin Lindros urmase întocmai instrucţiunile Directorului, dând dovadă de o mână sigură remarcabilă când îi trăsese teroristului un glonţ între ochi. Chiar el fusese cel care făcuse explozia? Nici Directorul nu ştia sigur. Dar ce diferenţă era? *Era* terorist şi în viaţa lui făcuse multe bombe. Acum era mort – încă un terorist înlăturat – şi Martin Lindros putea dormi liniştit noaptea, ştiind că răzbunase uciderea tatălui său.

Vedeţi cum ne-a tras-o Bourne, spunea Lindros acum. El a ajuns la DC Metro imediat ce v-a văzut maşinile. Ştia că nu aveaţi nici o treabă oficială în zonă, în afara cazului în care lucraţi cu el.

Din păcate, ai dreptate. Detectivul Harris de la Poliţia Statală a Virginia încuviinţă, dând peste cap whisky-ul acru. Dar acum,

că Broaștele sunt cu ochii pe el, poate că o să aibă mai mult n
decât noi.

– Sunt niște Broaște totuși, spuse Lindros morocănos.

– Chiar și așa, tre' să fie în stare să facă ceva bine uneori, n

Lindros și Harris stăteau în Froggy Bottom Lounge
bulevardul Pennsylvania. La acea oră barul era plin de studenți
la Universitatea George Washington. Timp de mai bine de o
Lindros privise burți goale cu piercinguri și funduri obrazn
băgate aproape cu forța în fuste mini, cu aproape douăzeci d
mai tinere decât el. Vine un moment în viața unui bărbat, se gând
când începe să se uite în oglindă și să-și dea seama că nu mai
tânăr. Niciuna dintre fetele astea nu s-ar fi uitat la el; nici m
nu știau de existența lui.

– De ce, zise el, un bărbat nu poate rămâne tânăr toată v

Harris râse și ceru alt rând de băutură.

– Ți se pare amuzant?

Trecuseră de faza cu urlatul unul la celălalt, dincolo de tac
înghețată, dincolo de remarcile caustice și false. În cele din u
hotărâseră să dea dracului totul și să se îmbete.

– Da, mi se pare al naibii de amuzant, spuse Harris, fă
loc noilor băuturi. Uită-te la tine cum te uiți după fundu
gândindu-te că viața a trecut pe lângă tine. Nu e vorba de fund
aici, Martin, deși, ca să spun drept, n-am ratat niciodată vrco oc
să o pun cu o femeie.

– Ok, deșteptule, despre ce e vorba atunci?

– Am pierdut, asta e tot. Am intrat în jocul lui Jason Bou
și ne-a bătut de ne-au sărit capacele. Nu că n-ar fi avut motiv

Lindros își îndreptă puțin spatele, dar plăti mișcarea br
cu un mic acces de amețeală. Duse o mână la cap.

– Ce dracu' înseamnă asta?

Harris avea un obicei de a plimba whisky-ul prin gură ca
apă medicinală. Gâtul lui pocni când înghiți.

– Nu cred că Bourne i-a ucis pe Conklin și Panov.

Lindros gemu.

– Doamne, Harry, nu mă lua iar cu asta.

– O s-o spun până mă fac vânăt la față. Aș vrea să știu d
nu vrei să auzi asta.

Lindros înalță capul.

Ok, ok, spune-mi de ce crezi că Bourne este nevinovat.

Ce rost are?

- Te întreb, nu?

Harris păru să se gândească. Ridică din umeri, scoase portofelul, extrase din el o bucată de hârtie pe care o despături pe birou.

Din cauza acestui tichet de parcare.

Lindros îl ridică și îl citi.

Biletul ăsta e emis pe numele unui anume doctor Felix Schiffer. Clătină din cap, neînțelegând.

Felix Schiffer e recidivist, spuse Harris. N-aș fi știut nimic despre el, dar luna asta căutăm recidiviști și unul dintre oamenii mei a reușit să-i dea de urmă. Bătu cu degetul în bilet. A durat puțin, dar am aflat de ce nu-l puteam găsi. Se pare că toată corespondența lui Schiffer e trimisă la Alex Conklin.

Lindros clătină din cap.

- Și?

Și când am încercat să-l verific pe doctorul Felix Schiffer în baza de date, m-am izbit de un zid.

Lindros simțea că mintea începe să i se limpezească.

Ce fel de zid?

Unul ridicat de guvernul Statelor Unite. Harris își termină cafeaua dintr-o singură înghițitură, șuieră și înghiți. Dr. Schiffer a fost pus la gheață cu G mare. Nu știu în ce mama dracu' era implicat Conklin, dar lucrul ăla era ascuns așa de adânc, încât pariez că nici oamenii lui nu știau nimic despre asta. Clătină din cap. Cred că a fost ucis de un agent trădător, Martin; îmi pun viața la bătaie pe asta.

Urcând cu liftul privat de la Humanistas, Ltd., Stepan Spalko era în cea mai bună dispoziție cu putință. Cu excepția întâmplărilor neprevăzute cu Khan, totul era acum din nou pe drumul cel bun. Oamenii erau ai lui; erau inteligenți, neînfricați și gata să moară pentru cauză. Cât despre Arsenov, acesta era cel puțin un

conducător disciplinat şi dedicat. De aceea, Spalko îl alesese p
el pentru a-l trăda pe Khalid Murat. Murat nu avusese prea mu
încredere în Spalko; avusese un nas fin în privinţa duplicităţu
Dar acum Murat murise. Spalko nu avea nicio îndoială că ceeen
se vor comporta după planul lui. Pe celălalt front, detestabilul
Alexander Conklin era mort şi CIA-ul era convins că Jason Bour
îl ucisese, doi dintr-o lovitură. Totuşi, mai rămânea problem
esenţială a armei şi a doctorului Schiffer. Simţea presiunea inten
a ceea ce încă mai trebuia făcut. Ştia că nu mai avea timp; n
erau multe de făcut.

Coborî la un nivel intermediar, accesibil numai cu o ch
magnetică pe care o purta la el. Intrând în apartamentul person
scăldat în soare, traversă camera până la rândul de geamuri
dădeau spre Dunăre, spre verdele-închis al Insulei Margareta
oraşului de dincolo de ea. Stătu privind Palatul Parlamentulu
gândindu-se la vremurile viitoare când puterea de neînchipuit
fi a lui. Lumina solară se reflecta din faţada medievală, d
contraforţii parcă suspendaţi, din turnuri şi spire. Înăuntru
întâlneau zilnic oameni puternici, bălmăjind fără rost. Ti
puternic aer în piept. El, Spalko, era omul care ştia unde se a
adevărata putere din această lume. Întinse mâna şi strânse dintu
pumn. Curând, aveau să ştie toţi – preşedintele american la C
lui Albă, preşedintele rus la Kremlin, şeicii în magnificele l
palate arabe. Curând aveau să înveţe cu toţii adevăratul înţele
fricii.

Dezbrăcat, intră în baia mare şi opulentă, placată cu l
lazuli. Făcu un duş în cabina cu opt jeturi de apă, frecându
până ce pielea i se înroşi. Apoi se şterse cu un enorm prosop pu
şi se schimbă în blugi şi un tricou sport.

La barul din inox, îşi turnă o ceaşcă de cafea proaspăt măc
de la filtru. Adăugă lapte şi zahăr şi multă frişcă din frigiderul
dedesubt. Apoi stătu în picioare câteva secunde sorbind cafe
permiţând minţii să iasă din starea de concentrare, lăsând aşteptă
să se intensifice. În acea zi îl aşteptau atâtea lucruri minunate

Punând deoparte ceaşca de cafea, îşi leagă în jurul mijlocului [illegible] şorţ de măcelar şi îşi schimbă mocasinii perfect lustruiţi cu o [illegible]reche de cizme groase de cauciuc.

Sorbind din cafeaua delicioasă, traversă încăperea până la un [illegible]rete acoperit cu panouri de lemn. Era acolo o măsuţă cu un [illegible]ngur sertar, pe care îl deschise. Înăuntru se afla o cutie cu mănuşi [illegible]in latex. Fredonând o melodie, îşi puse o pereche. Apoi apăsă pe [illegible]un buton şi două dintre panouri alunecară în lateral. Intră într-o [illegible]meră extrem de ciudată. Pereţii erau din ciment negru; podeaua [illegible]era acoperită cu gresie albă, adâncită în centru, unde era montată [illegible]urgere masivă. Pe unul din pereţi era legat un furtun. Tavanul [illegible]era izolat acustic. Singura mobilă era o masă de lemn zgâriată, cu [illegible]te pete negre de sânge din loc în loc, şi un scaun de dentist cu [illegible]ajustări făcute exact după indicaţiile lui Spalko. Lângă scaun [illegible]era un cărucior cu trei niveluri pe care străluceau o gamă de obiecte [illegible]din metal, cu capete ameninţătoare – drepte, în cârlig şi în tirbuşon.

Pe scaun, cu încheieturile şi gleznele strânse în cătuşe de oţel, [illegible]era afla László Molnar, gol ca în ziua în care se născuse. Faţa şi [illegible]capul lui Molnar erau tăiate, julite şi umflate, iar ochii îi erau [illegible]înfundaţi în cearcăne de agonie şi disperare.

Spalko intră în cameră cu un aer la fel de vioi şi profesionist [illegible]ca al oricărui doctor.

Dragul meu László, trebuie să-ţi spun că arăţi groaznic. [illegible]Mirea destul de aproape cât să vadă nările lui Molnar dilatându-se [illegible]când simţi aroma cafelei. Era de aşteptat, totuşi, nu? Ai avut o [illegible]noapte destul de grea. Nimic din ce te-ai fi aşteptat când ai pornit [illegible]spre operă, nu? Puse jos ceaşca de cafea lângă cotul lui Molnar şi [illegible]luă un instrument. Ăsta, cred, da.

Ce... ce o să faci? întrebă Molnar pe o voce spartă, subţire [illegible]de bărbia.

Unde e doctorul Schiffer? întrebă Spalko pe un ton de [illegible]conversaţie.

Capul lui Molnar se mişcă într-o parte şi în alta, iar fălcile i [illegible]loviră una de alta ca şi cum ar fi vrut să se asigure că niciun [illegible]cuvânt nu va trece de buze.

Spalko încercă vârful ascuţit ca un ac al instrumentului.

– Sincer, nu știu de ce eziți, László. Am arma, deși docto
Schiffer a dispărut…

– Ți-a fost luat de sub nas, șopti Molnar.

Zâmbind, Spalko folosi instrumentul asupra prizonierului
în scurt timp îl făcu să urle.

Dându-se înapoi o secundă, duse cafeaua la buze și înghi

– Așa cum fără îndoială ți-ai dat seama până acum, cam
este izolată fonic. Nu poți fi auzit – nimeni nu te va salva,
atât mai puțin Vadas; el nici măcar nu știe că ai dispărut.

Luând alt instrument, îl înfipse în Molnar.

– Așa că, vezi tu, nu e nicio speranță, spuse. Decât dac
spui ce vreau să știu. Din întâmplare, László, în acest momen
sunt singurul tău prieten; eu te pot salva. Îl apucă pe Molna
bărbie și îi sărută fruntea însângerată. Eu sunt cel care te iu
cu adevărat.

Molnar închise ochii și din nou clătină din cap.

Spalko îl privi drept în ochi.

– Nu vreau să-ți fac rău, László. Știi asta, nu? Vocea,
deosebire de acțiunile sale îi era blândă. Dar încăpățânarea t
tulbură. Își continuă lucrul asupra lui Molnar. Mă întreb d
înțelegi adevărata natură a împrejurărilor în care ai căzut. Du
pe care o simți e opera lui Vadas. El te-a băgat în aceste nec
Și Conklin, nu ar trebui să mă mire asta, dar el e mort.

Gura lui Molnar se deschise larg, într-un urlet groazn
locurile din care dinții îi fuseseră scoși încet și chinuitor rămă
niște găuri largi și negre.

– Dă-mi voie să te asigur că îmi continui munca fără nic
mai mică plăcere, spuse Spalko extrem de concentrat. În
stadiu era important ca Molnar să înțeleagă, chiar și prin du
ce îi era provocată. Eu sunt doar instrumentul propriei tale n
păținări. Nu-ți dai seama că Vadas e cel care trebuie să plă
pentru asta?

Spalko se opri pentru o clipă. Mănușile i se pătaseră de
și sufla de parcă tocmai ar fi urcat în fugă trei etaje. În
plăcerilor sale, un interogatoriu nu era treabă ușoară. Mol
începu să se smiorcăie.

De ce te mai oboseşti, László? Te rogi unui Dumnezeu care a există şi, deci, nu te poate apăra sau ajuta. Cum spun ruşii: „Roagă-te lui Dumnezeu; vâsleşte până la mal". Zâmbetul lui Spalko era confirmarea unei confidenţe între tovarăşi. Şi ruşii bine să ştie, nu? Istoria lor e scrisă cu sânge. Mai întâi ţarii şi apoi aparatnicii, de parcă partidul ar fi fost mai bun decât un şir de despoţi!

Ascultă-mă pe mine, László, se poate ca ruşii să fi dat greş în politică, dar când e vorba de religie, ei înţeleg bine. Religia – orice religie – e falsă. E marea înşelătorie a celor slabi, a celor înfrânţi, a oilor din lumea asta care nu au puterea să conducă, ci sunt numai să fie conduşi. Lăsând deoparte faptul că duce inevitabil la propria lor măcelărire. Spalko clătină din cap trist, ca un înţelept. Nu, nu, singura realitate e puterea, László. Banii şi puterea. Astea contează şi nimic altceva.

Molnar se relaxase puţin în timpul acestui discurs care, prin tonul său de conversaţie şi iluzia de camaraderie, avusese scopul de a-l lega de cel care îl interoga. Acum însă, ochii i se holbară de frică, pentru că Spalko începea din nou.

Numai tu te poţi ajuta, László. Spune-mi ce vreau să ştiu. Spune-mi unde l-a ascuns Vadas pe Felix Schiffer.

Opreşte-te! şuieră Molnar. Te rog, opreşte-te!

Nu pot, László. Sunt sigur că în acest moment înţelegi asta. Nu controlezi situaţia acum. Ca pentru a ilustra acest lucru, Spalko folosi instrumentul. Numai tu mă poţi opri!

Molnar fu cuprins de o stare confuză, privind sălbatic în jur ca parcă numai atunci realizase ce se întâmpla cu el. Studiindu-l, Spalko înţelese. Acest lucru se întâmpla adesea spre sfârşitul unui interogatoriu. Subiectul nu se apropia pas cu pas de altarul mărturisirii, ci mai degrabă rezista cât putea. Atât putea suporta mintea. La un moment dat îşi atingea limita, ca o bandă întinsă de cauciuc, şi, când pocnea, intra într-o nouă realitate – realitatea adusă la lumină cu artă de cel care interoga.

– Nu...

– Spune-mi, zise Spalko pe o voce catifelată, mângâind cu mâna înmănuşată sprânceana transpirată a victimei sale. Spune-mi şi toate astea vor lua sfârşit, vor dispărea ca un vis urât.

Ochii lui Molnar se rostogoliră în sus.

– Promiţi? întrebă el asemenea unui copil.

– Ai încredere în mine, László. Sunt prietenul tău. Vreau ce vrei şi tu, să pun capăt suferinţelor tale.

Molnar plângea acum şi lacrimile îi curgeau şiroaie din ochi, căpătând o culoare alb-roz în timp ce se prelingeau pe obraji. Şi apoi începu să plângă cu sughiţuri, cum nu mai făcuse din copilărie.

Spalko nu spuse nimic. Ştia că erau în etapa esenţială. Acum sau niciodată: fie Molnar se arunca în prăpastia pe care Spalko i-o pregătise cu atâta grijă, fie avea să se forţeze pe sine să se înece în propria-i durere.

Corpul lui Molnar tremura în furtuna de emoţii declanşată de interogatoriu. Cu timpul, îşi lăsă capul pe spate. Faţa îi era cenuşie şi teribil de trasă; ochii, nemişcaţi în smalţul lacrimilor, părcă-i se fi sadâncit şi mai mult în orbite. Nu mai era nicio urmă din iubitorul de operă cu obraji strălucitori şi uşor ameţit pe care oamenii lui Spalko îl târâseră din Underground. Fusese transformat. Era complet terminat.

– Să mă ierte Dumnezeu, spuse el răguşit. Doctorul Schiffer e în Creta. Bolborosi o adresă.

– Bun băiat, zise Spalko blând. Acum ultima piesă din puzzle era la locul ei. În acea noapte, el şi „personalul" lui vor pleca să recupereze pe Schiffer şi să încheie procesul de a scoate de la el informaţiile necesare pentru a lansa atacul asupra Hotelului Oskjuhlid.

Când Spalko lăsă jos instrumentul, Molnar scoase un mic sunet animalic. Ochii injectaţi i se rostogoliră în cap; era pe punctul de a plânge din nou.

Încet, tandru, Spalko duse ceaşca de cafea la buzele celuilalt şi privi cu dezinteres cum celălalt bea convulsiv cafeaua dulce fierbinte.

– În sfârşit, mântuirea!

Dacă vorbea cu Molnar sau pentru sine, aceasta rămânea încă o întrebare fără răspuns.

13

Noaptea, Palatul Parlamentului din Budapesta semăna cu un mare scut maghiar ridicat împotriva hoardelor invadatoare de odinioară. Pentru turistul normal, copleşit de uimire în faţa măririi şi frumuseţii sale, părea solid, atemporal, inviolabil. Dar pentru Jason Bourne, abia sosit din călătoria atât de dificilă de la Washington, D.C. şi Paris, Parlamentul nu părea nimic mai mult decât o cetate fantastică ieşită dintr-o carte pentru copii, o ciudăţenie de calcar nepământean şi aramă palidă care în orice moment se putea prăbuşi dincolo de căderea înserării.

Era într-o dispoziţie proastă când taxiul îl lăsă lângă domul strălucitor al Mammut Shopping Mall, lângă Moszkva tér, de unde intenţiona să-şi cumpere nişte haine noi. Intrase în ţară sub numele de Pierre Montefort, curier militar francez şi, prin urmare, cei de la Biroul de Paşapoarte maghiar îl verificaseră numai în treacăt. Dar trebuia să scape de uniforma primită de la Jacques înainte de a se prezenta la hotel sub numele de Alex Conklin.

Cumpără o pereche de pantaloni raiaţi, un tricou de bumbac de la Island, un pulover pe gât, nişte cizme negre cu talpă subţire şi o geacă scurtă de piele neagră. Traversa magazinele şi mulţimea de cumpărători, absorbind treptat din energia lor, prima dată după multe zile simţind că face parte din lumea liberă. Îşi dădu seama că această schimbare subită de dispoziţie se datora faptului că rezolvase enigma lui Khan. Desigur, nu era Joshua; era un impostor extraordinar. O entitate necunoscută – fie Khan, fie cineva care îl angajase – voia să ajungă la Bourne şi să îl zdruncine aşa de rău încât să-şi piardă capacitatea de concentrare şi să uite de asasinarea lui Alex Conklin şi a lui Mo Panov. Dacă nu puteau să-l omoare, cel puţin să-l facă să pornească la vânătoare de cai verzi pe pereţi în căutarea fiului său fantomatic. Cum aflase despre Joshua Khan nu oricine ar fi fost cel ce îl angajase, asta era o altă întrebare la care avea nevoie de un răspuns. Acum însă, pentru că redusese cazul la o problemă raţională, mintea lui incredibil de logică putea

separa problema în părțile ei componente și acest lucru avea [illegible] ducă la conceperea unui plan de atac.

Bourne avea nevoie de informații pe care numai Khan [illegible] putea oferi. Trebuia să răstoarne situația cu Khan, să-l atragă într[illegible] cursă. Primul pas era să se asigure că asasinul știa unde se afl[illegible] Nu avea nicio îndoială că acesta se afla deja în Paris, știind d[illegible] destinația zborului Rush Service. Se putea chiar să fi auzit [illegible] „moartea" lui Bourne pe A1. De fapt, din câte știa despre Kh[illegible] acesta era, ca și el, un cameleon redutabil. Dacă Bourne ar fi f[illegible] în locul lui, primul loc în care ar fi căutat informații ar fi fost O[illegible] d'Orsay.

Douăzeci de minute mai târziu, Bourne ieșea din mallul unde făcuse cumpărături, urca într-un taxi din care tocmai cobora un pasager și, cât ai clipi din ochi, se afla în fața porticului impunător din piatră al Danubius Grand Hotel de pe Insula Margareta. Un portar în uniformă îl conduse înăuntru.

Bourne, care se simțea de parcă nu ar fi dormit de o săptămână, traversă holul strălucitor. Se prezentă recepționerului cu numele de Alexander Conklin.

– A, domnul Conklin, sunteți așteptat. Doar o clipă, vă rog.

– Bine ați venit, bine ați venit! Numele meu e Hazas [illegible] stau la dispoziție. Acest domn era scund, bondoc și avea o [illegible] întunecată, cu o mustață subțire și părul pieptănat într-o p[illegible] Întinse o mână caldă și uscată. Domnule Conklin, e o plă[illegible] Făcu un gest din mână. Sunteți amabil să mă însoțiți, vă rog?

Îl conduse pe Bourne în biroul său unde deschise un [illegible] scoțând de acolo un pachet de dimensiunile și mărimea unei [illegible] de pantofi, pentru care Bourne trebui să semneze. Pe ambala[illegible] tipărit numele ALEXANDER CONKLIN. DE REȚINUT PÂNĂ LA RIDI[illegible] Nu avea timbre.

– Pachetul a fost livrat personal, spuse managerul ca răs[illegible] la întrebarea lui Bourne.

– De cine? întrebă Bourne.

Domnul Hazas își desfăcu larg mâinile.

– Mă tem că nu știu.

Bourne simți un val brusc de mânie.

Cum adică nu știți? Hotelul trebuie să aibă înregistrări cu pachetele livrate.

O, asta e sigur, domnule Conklin. Ca în orice altceva, suntem meticuloși și în acest domeniu. Totuși, în acest caz particular – și vă pot spune cum –, se pare că nu există niciun fel de înregistrare. Zâmbi optimist, chiar în timp ce ridica din umeri neajutorat.

După trei zile în care luptase continuu pentru a-și apăra viața, care trebuise să absoarbă șoc după șoc, descoperi că nu-i mai rămăsese nicio rezervă de răbdare. Furia și frustrarea se transformaseră în mânie oarbă. Închizând ușa cu piciorul, îl ridică pe Hazas de gulerul bine scrobit și îl izbi atât de tare de perete încât managerului aproape că îi ieșiră ochii din cap.

Domnule Conklin, se bâlbâi el, eu nu…

Vreau niște răspunsuri, urlă Bourne, și le vreau acum!

Domnul Hazas, evident înspăimântat, aproape că plângea.

Dar nu am răspunsuri. Degetele lui scurte fâlfâiră. Uitați... uitați registrul! Verificați dacă vreți!

Bourne îi dădu drumul managerului ale cărui picioare cedară ca un tanc, făcându-l să aterizeze pe podea. Bourne îl ignoră, merse la birou și luă registrul. Văzu înregistrările scrise detaliat cu două caligrafii diferite, una tremurătoare, cealaltă cu înfloriturile probabil recepționerii de zi și de noapte. Fu numai ușor surprins să afle că știa să citească în maghiară. Întorcând puțin registrul, aruncă plumbă ochii în sus și în jos pe coloane, căutând orice ștersătură, orice indiciu că registrul ar fi fost falsificat. Nu găsi nimic.

Se răsuci spre Hazas, ridicându-l din poziția încovoiată în care stătea.

Cum îți explici că pachetul nu e înregistrat?

Domnule Conklin, eram eu însumi aici când a fost livrat. Ochii managerului erau bulbucați, devenise palid, iar transpirația curgea șiroaie pe el. Asta înseamnă că eram de serviciu. Vă jur, la momentul dat a apărut acolo, pe tejgheaua de la recepție. A apărut

pur şi simplu. Nu am văzut persoana care l-a adus, şi nimeni d
personal nu a văzut-o. Era pe la prânz, perioadă de plecări
moment foarte ocupat pentru noi. Trebuie să fi fost lăsat ac
anonim, intenţionat – nimic altceva nu pare logic.

Avea dreptate, desigur. Într-o secundă, furia intensă a l
Bourne se domoli, făcându-l să se întrebe de ce îl terorizas
asemenea hal pe acest om absolut inofensiv. Îi dădu drum
managerului.

– Îmi cer scuze, domnule Hazas. A fost o zi lungă şi am tr
prin câteva runde de negocieri foarte grele.

– Da, domnule. Hazas se străduia să-şi îndrepte sacoul
cravata, privindu-l tot timpul pe Bourne de parcă în orice mom
acesta s-ar fi putut lansa într-un nou atac. Sigur, domnule, lu
afacerilor ne face pe toţi să fim stresaţi. Tuşi, recăpătându
urmă de demnitate. Vă pot sugera un tratament la spa – nimi
poate reface echilibrul interior ca o saună şi apoi un masaj.

– Sunteţi foarte amabil, spuse Bourne. Poate mai târziu

– Centrul de spa se închide la nouă fix, spuse Hazas, u
că reuşise să primească un răspuns raţional de la acest nebun
e nevoie numai de un telefon din partea mea pentru a
deschis pentru dumneavoastră.

– Altădată, mulţumesc foarte mult. Vă rog, puneţi să
trimită o pastă şi o periuţă de dinţi în cameră. Am uitat
aduc, spuse Bourne deschizând uşa şi ieşind.

În momentul în care rămase singur, Hazas deschise un
al biroului şi, cu o mână ce tremura groaznic, scoase o stic
şnaps. Umplând un păhărel, vărsă puţin pe registru. Nu-i pa
dădu pe gât, simţi licoarea făcându-şi drum arzătoare în
stomac. Când se calmase suficient, luă telefonul şi formă un nu
local.

– A sosit acum nici zece minute, îi spuse vocii de la cel
capăt. Nu era nevoie să se prezinte. Impresia mea? E nebun
explic imediat ce vreau să spun. Aproape că m-a strâns d
când n-am vrut să-i spun cine a livrat pachetul.

Receptorul îi alunecă din mâna transpirată, astfel încât lumbă mâna. Își mai turnă două degete de șnaps.

Sigur că nu i-am spus, iar livrarea nu este înregistrată ...dieri. M-am ocupat personal de asta. A căutat destul de atent, ...t pot spune despre el. Ascultă o secundă. A urcat în apartament. ... sunt sigur.

Închise telefonul și apoi formă la fel de repede un alt număr, ...smise același mesaj, de astă dată unui stăpân diferit și mult ...i înspăimântător. În cele din urmă, se prăbuși în scaun și închise ...ii. *Mulțumesc lui Dumnezeu că treaba mea s-a terminat*, se ...ndi.

Bourne luă liftul până la ultimul etaj. Cheia deschidea una ...ușile duble din tec masiv lăcuit, iar Bourne intră într-un ...tament cu un singur dormitor decorat cu stofe somptuoase. ...fereastră se contura parcul vechi de o sută de ani, întunecat și ...unzit. Insula fusese numită după Margareta, fiica regelui Bela ...IV-lea, care a trăit aici într-o mânăstire dominicană în secolul ...III-lea, ale cărei ruine erau puternic luminate pe malul estic. ...zbrăca în timp ce străbătea apartamentul, aruncând în urma ...fiecare articol de îmbrăcăminte în drum spre baia luxoasă. ...ucă pachetul pe pat fără să-l deschidă.

Petrecu zece minute de binecuvântare, gol, sub un jet de apă ...de fierbinte cât putea suporta, apoi se săpuni, înlăturând de ...orp murdăria și transpirația. Își pipăi coastele cu atenție, apoi ...lnii pieptului, încercând să facă o examinare finală a rănilor ...ocate de Khan. Umărul drept îl durea foarte tare și își petrecu ...ece minute întinzându-l cu atenție și făcând exerciții atente ...Aproape că și-l dislocase când se agățase de treapta scării ...cisternă, și îl durea îngrozitor. Bănuia că își întinsese niște ...mente, dar nu putea face nimic în această privință, doar să ...ce să nu suprasolicite zona.

După ce stătuse sub un jet rece ca gheața trei minute, ieși din ...se șterse cu un prosop. Se așeză pe pat îmbrăcat într-un ...de baie luxos, desfăcând ambalajul pachetului. Înăuntru se

afla o armă cu muniție de rezervă. *Alex,* întrebă el, nu pentru pri dată, *în ce Dumnezeu erai băgat?*

Rămase așezat mult timp privind arma. Era ceva rău în c întuneric ce se prelingea din țeavă. Și atunci Bourne își dădu s că întunericul bolborosea din adâncurile propriului subcon Imediat, își dădu seama că această realitate nu era deloc as și-o imaginase la mallul Mammut. Nu era netedă și ordo rațională ca o ecuație matematică. Lumea reală era haot rațională era doar sistemul pe care încerca să îl impu evenimentelor întâmplătoare pentru a le face să pară ordo Explozia lui de furie nu fusese îndreptată împotriva manag hotelului, își dădu seama cu un ușor șoc, ci împotriva lui K Khan îl umbrise, îl tulburase și în cele din urmă îl înșelase dorea nimic altceva decât să îngroape acea față, să și-o șt din memorie.

Imaginea statuetei lui Buddha îl făcuse pe Joshua cel de ani să apară pe ecranul minții. În Saigon era amurg, cu un c șofran și verde-auriu. Joshua alerga afară din casă, pe lângă în timp ce David Webb se întorcea de la muncă. Webb îl lu Joshua în brațe, îl ridică în aer, îl sărută pe obraji, deși băi ferea. Nu-i plăcuse niciodată să fie sărutat de tatăl său.

Acum Bourne îl vedea pe fiul său în pat, noaptea. Gr brotăceii cântau, iar luminile de la bărcile care treceau m peretele camerei. Joshua asculta, iar Webb citea o povest sâmbătă dimineață, Webb juca baseball cu Joshua cu o min tocmai din State. Lumina lovea fața inocentă a lui Joshua, l să devină incandescentă.

Acum Bourne clipi și, fără să vrea, văzu micul Buddha în piatră atârnând la gâtul lui Khan. Sări în picioare și cu un de disperare pură mătură veioza, suportul de scris și scrum cristal de pe masă. Cu pumnii strânși, se lovi de mai multe ori cap. Căzu în genunchi cu un geamăt de disperare, legănân Numai sunetul telefonului îl aduse în fire.

Își scutură capul violent, revenindu-și. Telefonul continu sune și o clipă simți nevoia să îl lase așa. Ridică receptorul

Sunt Ianoş Vadas, spuse o voce şoptită, răguşită din cauza fumului. Biserica Matthias. Miezul nopții, nicio secundă mai târziu. Apelul se întrerupse înainte ca Bourne să poată pronunța vreun cuvânt.

Când Khan aflase că Bourne e mort, se simțise eviscerat, de parcă pentru o secundă toți nervii din interiorul lui fuseseră expuși veninul coroziv din exterior. Își atinse fruntea cu dosul mâinii, conștient că ardea din interior.

Se afla pe Aeroportul Orly, vorbind cu cei de la Quai d'Orsay. Era ridicol de ușor să obțină informații de la ei. Dându-se drept reporter la *Le Monde*, ziarul francez de la care obținuse acreditare printr-un preț obscen – de la contactul lui din Paris. Nu că ar fi contat pentru el; avea mai mulți bani decât ar fi putut să cheltuie, timpul de așteptare îl adusese oarecum la limită. Pe măsură ce minutele se transformau în ore, după-amiaza devenea seară, își dăduse seama că răbdarea sa multlăudată se risipise. În momentul în care îl văzuse pe David Webb – Jason Bourne –, timpul o luase razna, trecutul devenise prezent. Strânse din pumni și pulsul începu să bată puternic în tâmplă; de când îl văzuse pe Bourne, de câte ori simțise că își pierde mințile? Momentul cel mai rău cu putință era cel de pe banca din Orașul Vechi Alexandria, când îi vorbise despre cum nu i-ar fi legat nimic, de parcă trecutul ar fi devenit irelevant, răsturnat și fără sens, de parcă ar fi făcut parte din viața altcuiva, o viață pe care Khan doar și-o imaginase. Irealitatea lui – un coșmar pe care îl visase, pentru care se rugase ani de zile – îl năpădise, lăsându-l cu sentimentul că fiecare terminație nervoasă era înecată cu ceva dur, că fiecare emoție pe care și-o modelase de ani de zile și pe care încercase să o reprime se revolta acum, ridicându-se la suprafață și îmbolnăvindu-l. Și acum, această știre, ca o lovitură de ciocan din ceruri. Se simțea ca și cum golul din stomac, despre care presupunea că se va umple, se lărgise doar, devenise mai adânc, amenințând să-l înghită cu totul. Nu mai știa să stea în acel loc nici măcar un moment.

Se plimba vorbea, cu carnețelul în mână, cu ofițerul de presă de la Quai d'Orsay, iar în următorul moment fu aruncat înapoi în

timp, în junglele din Vietnam, în casa din lemn şi bambus a l
Richard Wick, misionarul, un bărbat înalt şi suplu cu o înfăţi
sumbră, care-l luase din sălbăticie, după ce fugise de la trafican
de arme vietnamez pe care îl ucisese. Cu toate acestea, râdea u
şi ochii lui căprui aveau o blândeţe care transmitea multă simp
Wick poate că fusese un învăţător dur în încercarea lui d
converti pe Khan într-un copil al lui Hristos, dar în momen
mai intime din timpul cinei şi al serilor tăcute era bun şi blând
în cele din urmă, a câştigat încrederea lui Khan.

În aşa măsură încât, într-o seară, Khan s-a hotărât
povestească lui Wick despre trecutul său, să-şi deschidă sufl
pentru a fi vindecat. Khan îşi dorea cu disperare să fie vinde
să vomite abcesul care-l rosese cu otrava lui pe dinăunt
mărindu-se. Voia să-şi mărturisească furia pentru că fu
abandonat, voia să scape de ea, pentru că, într-un târziu, înţele
că era prizonierul propriilor sale emoţii exacerbate.

Îşi dorea să se confeseze lui Wick, să-i descrie apa tulbu
emoţiilor care-i măcinau sufletul, dar ocazia nu se ivea niciod
Wick era extrem de ocupat să aducă Învăţătura lui Dumnezeu
această mlaştină părăsită şi păgână". Ca atare, sponsoriza grup
de studiu al Bibliei din care lui Khan i se ordona să facă parte
fapt, una dintre distracţiile preferate ale lui Wick era să-i ceară
Khan să se ridice în picioare în faţa grupului şi să recite
memorie pasaje din Biblie, ca un fel de idiot savant expus pe
de curiozitate la bâlci.

Khan ura acest lucru, se simţea umilit. De fapt, oricât
straniu ar părea, cu cât Wick se arăta mai mândru de el, cu
mai mare era umilinţa. Până ce, într-o zi, misionarul adus
alt băiat. Dar pentru că băiatul era caucazian, orfanul unei fam
de misionari dintre cunoştinţele lui Wick, acum acesta îi ofe
noului băiat dragostea şi atenţia după care tânjise Khan şi pe
înţelegea că nu le primea şi, mai rău, nu avea să le prime
niciodată. Cu toate acestea, recitările lui abominabile contin
în timp ce celălalt băiat stătea jos şi privea, tăcut, liber de umil
la care era supus Khan.

Nu a putut trece niciodată peste faptul că Wick îl folosea, și ...cut în ziua în care a fugit, a înțeles profunzimea trădării lui ...k față de el. Binefăcătorul, protectorul lui nu era interesat de ...de Khan, ci mai degrabă de adăugarea unui nou convertit, de ...crea unui alt sălbatic în lumina iubirii lui Dumnezeu.

În acel moment îi sună telefonul mobil, fapt care-l târî înapoi prezentul oribil. Privi ecranul telefonului ca să vadă cine suna, ...se îndepărtă de ofițerul din Quai d'Orsay, intrând în anonimatul agitat al mulțimii.

E o surpriză, spuse el în telefon.

Unde ești? Vocea lui Stepan Spalko suna sec, de parcă ar fi ...prea multe lucruri pe cap.

Aeroportul Orly. Tocmai am aflat de la Quai d'Orsay că ...id Webb e mort.

- Chiar așa?

Se pare că a intrat cu o motocicletă în radiatorul unui camion. ...tăcu o secundă, așteptând o reacție. Trebuie să spun că nu ...prea fericit. Nu asta îți doreai?

E prematur să sărbătorim moartea lui Webb, Khan, spuse ...alko sec. Am auzit de la contactul meu de la recepția Danubius ...nd Hotel de aici din Budapesta că Alexander Conklin tocmai ...azat la ei.

Khan era așa de șocat, încât simți cum genunchii încep să-i ...ze și merse până la un zid de care se rezemă.

- Webb?

- Doar nu stafia lui Alex Conklin!

Spre mâhnirea lui, descoperi că era lac de transpirație.

Dar cum poți fi sigur că e el?

Am primit o descriere de la contactul meu. Am văzut ...rietul care circulă.

Khan scrâșni din dinți. Știa că, cel mai probabil, conversația ...să se încheie prost, și totuși se pomeni înaintând necruțător.

Știai că David Webb e Jason Bourne. De ce nu mi-ai spus?

Nu văd de ce trebuia să o fac, spuse Spalko afabil. Ai întrebat Webb și te-am servit. Nu am obiceiul să citesc gândurile ...enilor. Dar îți aplaud inițiativa.

Khan fu cuprins de un spasm de ură atât de puternic, încât simți că tremură. Vocea îi rămase însă calmă:

– Acum că Bourne a ajuns până la Budapesta, cât crezi că va lua să te găsească?

– Am luat deja măsuri pentru a mă asigura că asta nu se va întâmpla, spuse Spalko. Dar mi se pare că nu ar fi trebuit să te deranjez dacă l-ai fi omorât pe nenorocit atunci când ai avut ocazia.

Neîncrezător într-un om care îl mințise, care, și mai mult, îi jucase pe degete, Khan simți o altă pornire devastatoare de furie. Spalko voia ca el să-l ucidă pe Bourne, dar de ce? Avea să facă asta înainte de a-și duce la capăt propria răzbunare. Când vorbi din nou, își pierduse o parte din autocontrolul său de gheață, atât încât vocea lui căpătă un tăiș ascuțit.

– O, îl voi ucide pe Bourne, spuse el. Dar asta va fi în termenul *meu*, după orarul *meu*, nu al tău.

Humanistas, Ltd. deținea trei hangare la Aeroportul Ferihegy. Într-unul dintre ele, un camion era parcat cu spatele lângă un mic avion cu reacție al cărui fuselaj argintiu și elegant avea pictat pe el logoul Humanistas: crucea verde așezată în palma unei mâini. Bărbați în uniformă încărcau ultimele lăzi cu arme, în timp ce Hasan Arsenov verifica lista cu încărcătura. Când plecă să vorbească cu unul dintre cei care lucrau, Stepan Spalko se întoarse spre Zina și spuse pe un ton conversațional:

– În câteva ore plec spre Creta. Vreau să vii cu mine.

Ochii Zinei se măriră de surpriză.

– Șeicule, programul meu e să mă întorc cu Hasan în Creta pentru a face pregătirile de ultim moment pentru misiunea noastră.

Spalko continuă să o privească în ochi.

– Arsenov nu are nevoie de ajutorul tău pentru ultimele ajustări. De fapt, estimez că se va descurca mai bine fără distracția de a te avea în preajmă.

Zina, captivată de privirea lui, deschise buzele.

– Vreau să fie extrem de clar, Zina. Spalko îl văzu pe Arsenov întorcându-se. Nu îți dau un ordin. Decizia îți aparține în totalitate.

În ciuda grabei de moment, el vorbea clar și răspicat, iar cuvintele sale avură impact asupra ei. Îi oferea o șansă – nu avea habar de ce –, dar era clar că e un moment definitoriu al vieții ei. Oricum ar fi ales, nu exista cale de întoarcere; prin felul în care îi vorbise, exprimase asta destul de clar. Decizia putea fi a ei, dar era sigură că, dacă refuza, într-un fel sau altul totul avea să se termine pentru ea. Adevărul era că nu voia să spună nu.

Întotdeauna mi-am dorit să văd Creta, șopti în timp ce Arsenov ajungea lângă ei.

Spalko încuviință din cap spre ea. Apoi, se întoarse către soldatul terorist cecen.

– Toate la locul lor?

Arsenov ridică privirea din bloc-notes.

Cum ar putea fi altfel, Șeicule? Își verifică ceasul. Eu și oamenii decolăm în mai puțin de o oră.

De fapt, Zina va însoți armele, spuse Spalko pe un ton apăsat. Transportul trebuie să se întâlnească cu barca mea de pescuit din Insulele Feroe. Vreau ca unul dintre voi să fie acolo pentru a supraveghea transferul și ultima parte a călătoriei până în Islanda. Tu ești necesar unității tale. Zâmbi. Nu mă îndoiesc că te poți lipsi de Zina pentru câteva zile.

Arsenov pufni, îi aruncă o privire Zinei care i-o susținu inteligent cu o privire neutră, apoi încuviință.

Se va face precum dorești, Șeicule, desigur.

Zinei i se părea interesant că Spalko îl mințise pe Hasan în privința planurilor pe care le avea cu ea. Se găsea prinsă în mica conspirație pe care o țesuse el, excitată și, în același timp, îngrijorată din cauza anticipării. Văzu expresia de pe fața lui Hasan – o parte din ea simți un junghi, dar apoi se gândi la misterul care o aștepta și la mierea din vocea Șeicului: *Plec spre Creta. Vreau să vii cu mine.*

Stând lângă Zina, Spalko întinse brațul și Arsenov îl apucă de antebraț în stilul războinicilor.

– *La illaha ill Allah.*

La illaha ill Allah, răspunse Arsenov, înclinând capul.

– Afară aşteaptă o limuzină care te va duce la terminalul pentru pasageri. Ne vedem la Reykjavík, prietene. Spalko se întoarse şi se îndreptă spre pilot ca să-i spună nu ştiu ce, lăsând-o pe Khan să-şi ia rămas-bun de la actualul ei iubit.

Khan se simţea răvăşit de emoţii necunoscute. Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce aştepta să se îmbarce pentru zborul de Budapesta, încă nu trecuse de şocul pe care îl avusese când aflase că Jason Bourne era de fapt în viaţă. Stătea cu coatele pe genunchi şi cu faţa în palme, încercând – şi ratând monstruos – să înţeleagă ceva din lumea asta. Pentru o persoană ca el, al cărui trecut inspira fiecare moment al prezentului, era imposibil să nu găsească un tipar care să facă lucrurile inteligibile. Trecutul era un mister – şi amintirea lui despre el era o curvă ce lichea subconştientul lui, distorsionând fapte, strivind evenimente, omiţându-le cu totul, toate astea în slujba sacului de otravă ce creştea în interiorul său.

Dar aceste emoţii ce creşteau în el erau şi mai devastatoare. Era furios pe faptul că trebuise ca Stepan Spalko să-i spună că Jason Bourne era încă în viaţă. De ce instinctele sale, în mod normal fin ajustate, nu-l îndemnaseră să verifice puţin mai adânc? Un agent cu însuşirile lui Bourne ar fi intrat în radiatorul unui camion? Şi unde era cadavrul? Avusese loc o identificare? I se spusese că încă mai săpau printre rămăşiţe, că explozia şi focul ce urmaseră făcuseră daune aşa de mari că avea să mai dureze câteva ore, dacă nu zile, să se înţeleagă ceva, şi chiar atunci era posibil să nu se găsească suficiente date pentru o confirmare a identităţii. Ar fi trebuit să fie suspicios. Avea să folosească un şiretlic – de fapt, folosise o variantă cu trei ani în urmă, când trebuise să organizeze o ieşire foarte fierbinte din docurile din Singapore.

Dar mai era o întrebare care nu-i dădea pace şi, deşi încerca să o oprească, nu putea. Ce simţise exact în momentul când aflase că Bourne era încă în viaţă? Uşurare? Frică? Furie? Disperare? Sau era un amestec din toate acestea – un caleidoscop grotesc ce străbătea toată gama şi apoi o lua din nou de la capăt?

Auzi anunțul pentru zborul său și, oarecum amețit, trecu la ...ala pentru îmbarcare.

Trecând pe lângă intrarea în Eurocenter Bio – I Clinic de pe ...sla Hattyu, nr. 75, Spalko era cufundat în gânduri. Se părea că ...l Khan avea să fie o problemă. Khan era util în felul său; era ...n bun ca oricine la eliminarea țintelor, în privința asta nu exista ...o discuție, dar chiar și acel talent rar slăbea în fața pericolului ...are simțea că începe să-l reprezinte Khan. Exact această ...blemă îl preocupase intens de când Khan eșuase pentru prima ...a să-l ucidă pe Jason Bourne. Ceva anormal în legătură cu ...ația îi stătea în gât ca un os de pește și, de atunci, tot încercase ...l arunce afară sau să îl înghită. Și totuși era încă acolo, refuzând ... miște. Cu această ultimă conversație, devenise extrem de ...ținut că trebuia să se ocupe fără nicio întârziere de niște ...poziții finale în legătură cu fostul său asasin plătit. Nu-și putea ...mite să se apropie de operațiunea lui din Reykjavík. Bourne ...Khan, nu mai conta acum. Din acest punct de vedere, erau ...ndoi la fel de periculoși.

Intră în cafeneaua aflată după colțul structurii moderne, dar ...a clinicii. Zâmbi spre fața amabilă a omului care acum era ...plecat înspre el.

Scuze, Peter, spuse, așezându-se pe un scaun.

Doctorul Peter Sido ridică o mână liniștit.

Stai liniștit, Stepan. Știu cât ești de ocupat.

Nu atât de ocupat încât să nu-l găsesc pe doctorul Schiffer.

Și mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! Sido amestecă ...ca în cafea. Clătină din cap. Sincer, Stepan, nu știu cum m-aș ...urca fără tine și legăturile tale. Când am descoperit că Felix a ...părut, eram gata să-mi pierd mințile.

Nu-ți face griji, Peter! Cu fiecare zi suntem mai aproape de ...l găsi. Crede-mă.

O, te cred! Sido era cel mai puțin remarcabil om din punct ... vedere fizic. Era de greutate și înălțime medie, cu ochii de ...loarea noroiului, măriți de ochelarii cu ramă de oțel, și un păr ...ut șaten ce părea să-i cadă pe cap în dezordine, fără să fie aranjat

vreodată. Purta un costum de stofă maroniu cu un model în zig-zag, uşor tocit la manşete, cămaşă albă şi o cravată maro cu negru care era demodată de cel puţin un deceniu. Ar fi putut fi confundat cu un comis-voiajor sau antreprenor, dar nu era, deoarece înfăţişarea lui, care nu se remarca prin nimic, ascundea o minte cu totul remarcabilă.

– Întrebarea pe care vreau să ţi-o pun, spuse Spalko acum, dacă ai produsul care îmi trebuie.

Se pare că Sido se aştepta la o asemenea întrebare, căci mi-o viinţă imediat din cap.

– E sintetizat şi gata oricând ai nevoie de el.

– L-ai adus?

– Doar mostra. Restul e încuiat în siguranţă în cam[illegible] frigorifică de la Bio – I Clinic. Şi nu-ţi face griji pentru mostra, [illegible] închisă într-un geamantan făcut special de mine. Produsul e extr[illegible] de delicat. Vezi tu, până în momentul în care va fi folosit, trebuie păstrat la temperatura de minus treizeci şi două de grade Celsius. Valiza făcută de mine are o unitate de răcire integrată cu [illegible] autonomie de patruzeci şi opt de ore. Întinse mâna sub ma[illegible] unde scoase o cutie mică din metal, aproximativ de mărimea [illegible] două cărţi puse una peste alta. E destul de lungă?

– Destul, mulţumesc. Spalko intră în posesia cutiei. Fra[illegible] grea decât părea, fără îndoială din cauza unităţii de răcire. S[illegible] în fiola specificată de mine?

– Desigur. Sido oftă. Încă nu înţeleg pe deplin la ce îţi tr[illegible] un astfel de agent patogen letal.

Spalko îl privi cu atenţie un moment. Scoase o ţigară [illegible] aprinse. Ştia că a veni cu o explicaţie prea repede avea sa [illegible] efectul, iar cu doctorul Peter Sido efectul era esenţial. Deşi [illegible] geniu în crearea de agenţi patogeni aerieni, abilităţile de [illegible] nicare cu oamenii ale bietului doctor lăsau de dorit. Nu ca [illegible] fost mult diferit de alţi oameni de ştiinţă cu nasurile în epruh[illegible] de laborator, dar, în acest caz, naivitatea lui Sido se potrivea p[illegible] cu scopurile lui Spalko. Îşi voia prietenul înapoi, nimic altceva [illegible] prea conta, de aceea nu asculta prea atent explicaţiile lui Sp[illegible] Conştiinţa lui avea nevoie de asigurări, nimic mai mult.

În cele din urmă, Spalko vorbi.

Cum spuneam, am fost contactat de Brigada Comună Bioteroristă Americano-Britanică.

Vor fi la summitul de săptămâna viitoare?

Desigur, minți Spalko. Nu exista o asemenea brigadă, cu excepția celei create de el. În orice caz, ei sunt aproape de o descoperire epocală împotriva amenințării bioterorismului care, cum știi mai bine decât majoritatea oamenilor, include patogeni letali cu transmitere aeriană și substanțe chimice. Au nevoie să facă descoperirea și de aceea au venit la mine, iar noi am făcut această înțelegere. Eu îl găsesc pe doctorul Schiffer pentru tine și tu îmi aduci produsul de care are nevoie Brigada.

Da, știu asta. Mi-ai explicat... Vocea lui Sido se stinse. Se uită nervos cu limba, bătând cu ea în șervețel până ce Spalko îi ordonă să înceteze.

Scuze, mormăi el, împingându-și ochelarii la loc pe nas. Partea ce încă nu înțeleg e ce vor face cu produsul. Adică, ai menționat un fel de test.

Spalko se aplecă înainte. Acesta era momentul crucial; trebuia să-l vândă lui Sido. Când vorbi, își reduse vocea considerabil.

Ascultă foarte atent, Peter. Ți-am spus poate mai mult decât ar trebuit. Toate astea sunt strict secrete, înțelegi?

Sido, aplecat peste masă și el, încuviință din cap.

De fapt, mă tem că am violat contractul de confidențialitate când m-au pus să-l semnez chiar și numai spunându-ți asta.

O, Doamne! Sido avea o expresie de înmormântare. Te-am pus în pericol.

Te rog, nu-ți face griji pentru asta, Peter. O să fiu bine, Spalko. Desigur, cu excepția cazului în care mai spui cuiva.

O, dar nu aș face așa ceva. Niciodată.

Spalko zâmbi.

Știu că nu ai face-o, Peter. Am încredere în tine, știi.

Și eu apreciez asta, Stepan. Știi că așa e.

Spalko trebui să își muște buza ca să nu râdă. În schimb, se prefăcu și mai mult în farsă.

– Nu știu ce test e, Peter, pentru că nu mi-au spus, continu
atât de încet, încât celălalt fu obligat să se aplece așa de apr
că nasurile aproape li se atingeau. Și nu aș întreba.

– Sigur că nu.

– Dar cred – și tu trebuie să faci la fel – că oamenii ăș
străduiesc din răsputeri să mențină siguranța într-o lume din
ce mai nesigură. Lucrul la care se reducea întotdeauna treab
gândea Spalko, era o chestiune de încredere. Dar pentru ca fi
– în acest caz, Peter Sido – să fie învins, trebuia să știe că *tu*
dat *lui* încrederea ta. După asta, puteai să-i iei tot ce avea
avea să suspecteze niciodată că tu i-ai făcut-o. Eu zic că, or
vrea să facă, trebuie să-i ajutăm cu tot ce putem. Asta le-am
când m-au abordat prima dată.

– Asta le-aș fi spus și eu. Sido își șterse transpirația d
buza de sus care nu avea nimic ieșit din comun. Crede-mă, St
dacă poți conta pe ceva, pe asta poți.

Observatorul Naval al S.U.A. de la intersecția bulevard
Massachusetts cu strada 34 este sursa oficială care indica tim
standard în Statele Unite. E unul dintre puținele locuri din
unde luna, stelele și planetele sunt observate în mod constant
mai mare telescop din incintă e vechi de mai bine de o sută
și se află încă în uz. Privind prin el, în 1877, doctorul Asaph H
a descoperit cele două luni ale lui Marte. Nimeni nu știe d
ales să le numească Deimos (Neliniște) și Phobos (Fric
Directorul știa că, atunci când melancolia îl copleșea, era at
Observator. De aceea, pusese să i se instaleze un birou în mul
clădirii, nu departe de telescopul doctorului Hall.

Acolo îl găsi Martin Lindros, într-o teleconferință cu
închis cu Jamie Hull, șeful dispozitivului de securitate al Sta
Unite în Reykjavík.

– Nu Feyd al-Saoud mă preocupă, spunea Hull cu vo
mai degrabă disprețuitoare. Arabii nu știu nici pe dracu' d
securitatea modernă, așa că sunt fericiți să îi conducem noi. C
din cap. Rușii, și în special Boris Ilici Karpov, îmi dau bă

în stil mare. Ăsta pune la îndoială orice. Dacă eu zic alb, el negru. Cred că javra-şi dă drumu' când se ceartă.

Îmi spui că nu te descurci cu un singur nenorocit de analist securitate rus, Jamie?

Cum? Ochii lui Hull păreau speriaţi şi mustaţa lui subţire în sus şi în jos. Nu, domnule, nu spun deloc asta.

Pentru că te pot înlocui într-o secundă. Vocea Directorului avea o notă înţepătoare de cruzime.

Nu, domnule.

Şi crede-mă, o voi face. Nu am chef de...

Nu va fi necesar. Îl voi ţine pe Karpov sub control.

Aşa să faci. Lindros simţea scârba subită din vocea Directorului şi spera să nu o simtă şi Jamie, persoana cu care vorbea acum. Avem nevoie de un front solid înainte de, în timpul şi după vizita preşedintelui. Clar?

Da, domnule.

Nici urmă de Jason Bourne, bănuiesc.

Absolut nimic, domnule. Credeţi-mă, am fost mai mult decât vigilenţi.

Lindros, conştient că Directorul obţinuse toate informaţiile de care avea nevoie pentru moment, îşi drese vocea.

Jamie, tocmai a apărut următorul om cu care trebuia să mă întâlnesc, spuse Directorul fără să se întoarcă. Vorbim mâine. Opri monitorul de teleconferinţă şi rămase cu mâinile împreunate, fixând imaginea fotografie color a planetei Marte şi a celor două luni nelocuibile ale acesteia.

Lindros îşi scoase pardesiul, se apropie şi se aşeză lângă şeful CIA. Camera pe care o alesese Directorul era mică, înghesuită şi prea încălzită chiar şi în mijlocul iernii. Pe un perete se afla un portret al preşedintelui. Pe peretele opus era o singură fereastră prin care se vedeau nişte pini înalţi în alb şi negru, cu toate detaliile date de reflectoarele strălucitoare de securitate.

Ştirile de la Paris sunt bune, spuse el. Jason Bourne e mort.

Directorul îşi înălţă capul, faţa sa cu câteva momente în urmă fiind inundată de o urmă de înviorare.

– L-au prins? Cum? Sper că ticălosul a murit în chinuri.

– E foarte probabil, domnule. A murit într-un accident pe autostrada A1, în nord-vestul Parisului. Motocicleta pe care conducea s-a izbit frontal de un camion. Martor ocular a fost un ofițer al Quai d'Orsay.

– Doamne, șuieră Directorul. N-a rămas din el decât o pată de ulei. Sprâncenele i se apropiară: Nu poate fi nicio îndoială.

– Până se confirmă identificarea, întotdeauna e loc de îndoială, spuse Lindros. Am trimis fișele dentare ale lui Bourne și o mostră de ADN, dar autoritățile franceze îmi spun că a fost o explozie îngrozitoare și după aceea flăcările au fost așa de puternice, încât se tem că nici oasele nu au scăpat. În orice caz, le va lua o zi sau două să investigheze zona accidentului. M-au asigurat că țin legătura cu mine imediat ce au alte informații.

Directorul încuviință din cap.

– Și Jacques Robbinet n-a pățit nimic, adăugă Lindros.

– Cine?

– Ministrul Francez al Culturii, domnule, era prieten cu Conklin și participa uneori la misiunile lui. Ne-am temut să nu fie următoarea țintă a lui Bourne.

Cei doi bărbați rămaseră nemișcați. Ochii Directorului priveau în interior. Poate că se gândea la Alex Conklin, poate se gândea la rolurile pe care le jucau neliniștea și frica în viața modernă, întrebându-se cum putuse fi doctorul Hall atât de clarvăzător când intrase în domeniul muncii clandestine cu ideea greșită că va putea la diminuarea fricii și neliniștii cu care părea să se fi născut. Tocmai de asta, acțiunile din penumbră făcuseră exact contrariul. Și totuși nu se gândise niciodată să părăsească profesia aceasta. Nu-și putea închipui viața fără ea; însăși ființa sa era definită de cine era și făcuse în lumea subterană invizibilă civililor.

– Domnule, dacă pot spune asta, e târziu.

Directorul oftă.

– Spune-mi ceva ce nu știu, Martin.

– Cred că e timpul să mergeți acasă, la Madeleine, spuse Lindros blând.

Directorul își trecu o mână peste față. Brusc, se simțea foarte obosit.

Maddy e la sora ei în Phoenix. Casa e pustie în seara asta.

– Duceți-vă acasă, oricum.

Când Lindros se ridică, Directorul își îndreptă privirea în direcția adjunctului său.

Martin, ascultă, poate tu crezi că afacerea cu Bourne s-a terminat, dar nu e așa.

Lindros își pusese pardesiul; acum se opri.

– Nu înțeleg, domnule.

Poate că Bourne este mort, dar în ultimele ore de viață ne-a scăpat harcea-parcea.

– Domnule…

Spectacole publice. Nu ne permitem asta. În vremurile astea, sunt prea mulți nenorociți care se uită. Și când se uită, se pun întrebări dure, întrebări, care dacă nu sunt îngropate imediat, duc în mod inevitabil la consecințe grave. Ochii Directorului scânteiară. Ne lipsește un singur element pentru a împacheta acest episod trist și a-l pune în lada de gunoi a istoriei.

– Care, domnule?

Avem nevoie de un țap ispășitor, Martin, de cineva de care Langley să se lipească așa de bine, încât noi să mirosim ca florile de mai. Îl privi dur pe Adjunct. Ai pe cineva de felul ăsta, Martin?

În stomacul lui Lindros se formase un ghem înghețat de neliniște.

Haide, haide, Martin, spuse Directorul aspru, vorbește.

Nemișcat, Adjunctul îl privea mut. Părea că nu-și poate pune maxilarul în mișcare.

Sigur că ai, Martin, plesni Directorul.

– Vă place asta, nu?

Directorul se cutremură în sinea sa la auzul acuzației. Nu pentru prima dată era recunoscător că fiii lui erau în siguranță și departe de acest loc în care ar fi trebuit să-i apere. Nimeni nu avea să-l depășească; avea să se asigure de asta.

Dacă tu nu vrei să-l numești, o voi face eu. Detectivul Harris.

– Nu-i putem face asta, spuse Lindros încordat. Simțea cum mânia îi urcă la cap asemenea acidului într-o cutie de suc.

– Noi? Cine a zis ceva despre noi, Martin? A fost misiunea ta. Am precizat asta în mod clar de la bun început. Acum e datoria ta să dai vina pe cineva.

– Dar Harris nu a greșit cu nimic.

Directorul își arcui o sprânceană.

– Mă îndoiesc foarte tare de asta, dar, chiar dacă e adevărat, cui îi pasă?

– Mie, domnule.

– Foarte bine, Martin. Atunci presupun că îți vei asuma toată vina pentru eșecurile din Orașul Vechi și de pe Washington Circle.

Buzele lui Lindros se strânseră.

– Asta e opțiunea pe care o am?

– Eu nu văd altele, tu vezi? Cățeaua intenționează să-și ia kilogramul de carne din mine, într-un fel sau altul*. Dacă trebuie să sacrific pe cineva, aș prefera să fie un detectiv bătrân din Poliția Statală din Virginia, în locul adjunctului meu. Dacă tu cazi în propria-ți sabie, cum crezi că s-ar reflecta asta asupra mea, Martin?

– Hristoase, spuse Lindros șuierând de mânie, cum mama dracu' ați supraviețuit în groapa asta cu șerpi atâta timp?

Directorul se ridică și-și puse pardesiul pe el.

– Ce te face să crezi că am supraviețuit?

Bourne ajunse la edificiul gotic din piatră al Bisericii Matthias la orele unsprezece și patruzeci de minute. Își petrecu următoarele douăzeci de minute cercetând zona. Aerul era rece și tăios, cerul senin. Dar la orizont se forma un front de nori groși și simți prin vântul răcoros, venind spre el, mirosul umed al ploii. Din când în când, un sunet sau un miros îi declanșa ceva din memoria pierdută. Era sigur că mai fusese acolo, deși nu putea spune când și în ce

---

* Referire la *Negustătorul din Veneția*, de W. Shakespeare. Cămătarul grec din piesa de teatru trebuie să ia un kilogram de carne din corpul datornicului, în caz de neplată a datorici (n. trad.).

misiune. Încă o dată, atingând golul acela de pierdere și dor, se gândi la Alex și Mo cu atâta intensitate, încât ar fi putut să le invoce spiritele chiar în acel moment.

Își continuă misiunea cu o grimasă, securizând zona, asigurându-se cât mai bine cu putință că locul de întâlnire nu era supravegheat.

Când bătu miezul nopții, se apropie de enorma fațadă sudică a bisericii, din care se înălța turnul gotic de optzeci de metri înălțime, împovărat de capete de balaur. Pe treapta cea mai de jos stătea în picioare o tânără. Era înaltă, subțire, uimitor de frumoasă. Părul ei lung și roșcat strălucea în lumina străzii. În spatele ei, deasupra arcadei, era un basorelief din secolul al XIV-lea înfățișând-o pe Fecioara Maria. Această tânără îl întrebă cum îl cheamă.

– Alex Conklin, îi răspunse.

– Pașaportul, vă rog, spuse ea la fel de neutru ca un funcționar oficial.

I-l dădu, apoi o privi cum îl examina cu ochii și buricul degetului. Avea mâini interesante; erau subțiri, cu degete lungi, puternice, cu unghiile tăiate scurt. Mâini de muziciană. Nu putea avea mai mult de treizeci și cinci de ani.

De unde știu că sunteți cu adevărat Alexander Conklin? întrebă ea.

– Cum știe cineva ceva în mod absolut? zise Bourne. Încredere.

Femeia pufni.

– Care e numele dumneavoastră mic?

– Scrie pe pașap...

Îl privi dur.

– Mă refer la *adevăratul* prenume. Cel cu care v-ați născut.

Alexei, spuse Bourne, amintindu-și că Conklin era emigrant rus.

Tânăra încuviință din cap. Avea o față frumos sculptată, dominată de niște frumoși ochi maghiari, largi și umbriți, și niște buze pline, generoase. Se distingea o anumită pedanterie în felul ei de a fi, dar, în același timp, o senzualitate *fin du siècle* care, în

esența ei, dădea de gândit cu privire la un secol mai inocent, în care ceea ce nu se discuta era adesea mai important decât ceea ce se putea exprima în mod liber.

– Bine ați venit la Budapesta, domnule Conklin. Eu sunt Annaka Vadas. Ridică un braț grațios, apoi îi făcu un semn. Veniți cu mine, vă rog.

Îl conduse prin piața din fața bisericii și apoi pe o stradă lăturalnică. În umbra acesteia, abia se putea vedea o ușă mică din lemn cu balamale vechi de fier. Fata scoase o lanternă mică pe care o aprinse. Luând din poșetă o cheie de modă veche, o introduse în încuietoare și o răsuci mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Ușa se deschise foarte ușor.

– Tatăl meu vă așteaptă înăuntru, spuse ea. Intrară în spațiul vast al bisericii. În raza mișcătoare a lenternei, Bourne văzu pereți din ipsos acoperiți cu modele ornamentale. Frescele înfățișau viețile sfinților maghiari.

– În 1541, Buda a fost cucerită de turci și în următorii o sută cincizeci de ani biserica a devenit principala moschee a orașului, spuse ea, scanându-și subiectul cu lanterna. Ca să-și atingă scopul, turcii au scos podoabele și au vopsit cu alb frescele magnifice. Acum, însă, totul a fost restaurat după imaginea din secolul al XIII-lea.

Bourne văzu o lumină slabă înaintea lui. Annaka îl conduse în latura nordică, unde se aflau o serie de capele. În cea mai apropiată de altar erau aliniate cu o precizie sinistră sarcofagele regelui maghiar din secolul al X-lea, Bella al III-lea și al soției sale, Anne de Châtillon. În această criptă, alături de un șir de sculpturi medievale, contura o siluetă în umbră.

Ianoș Vadas întinse mâna. Când Bourne dădu să i-o strângă, din întunerice apărură trei bărbați cu o înfățișare aspră. Foarte repede, Bourne scoase arma, obținând însă numai un zâmbet din partea lui Vadas.

– Priviți declanșatorul, domnule Bourne. Credeați că am să vă dau o armă funcțională?

Acum Bourne văzu că Annaka avea o armă ațintită asupra lui.

– Alexei Conklin mi-a fost prieten mult timp, domnule Bourne. Şi, în orice caz, chipul dumneavoastră poate fi văzut la fiecare colţ. Avea o faţă calculată de vânător, cu sprâncene întunecate şi stufoase, pătrată şi cu ochi strălucitori. În tinereţe, avusese un păr negru şi bogat, dar acum, după şaizeci de ani, timpul îi lăsase în loc un promontoriu triunghiular şi strălucitor pe frunte. Se crede că l-aţi ucis pe Alexei şi pe un alt bărbat, un anume doctor Panov, cred. Numai moartea lui Alexei, şi ar justifica ideea de a-i pune pe oamenii mei să vă ucidă aici şi acum.

Mi-a fost un bun şi vechi prieten, chiar mai mult – un mentor.

Vadas părea trist, resemnat. Oftă.

Şi tu l-ai trădat, presupun, pentru că şi tu, ca toţi ceilalţi, vrei ceea ce se află în mintea doctorului Schiffer.

Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.

Nu, sigur că nu, spuse Vadas pe un ton extrem de sceptic.

De unde credeţi că ştiam numele adevărat al lui Alex? Alexei şi Mo Panov mi-au fost prieteni.

În acest caz, a-i ucide ar fi fost nebunie curată.

– Exact.

Părerea întemeiată a domnului Hazas e că sunteţi nebun, spuse Vadas calm. Vi-l amintiţi pe domnul Hazas, managerul de la hotel pe care aproape că l-aţi bătut măr. Nebun, cred că aşa v-a numit.

Deci aşa aţi ştiut când să mă sunaţi, zise Bourne. Poate că am sucit mâna un pic cam tare, dar ştiam că minte.

Mintea pentru mine, spuse Vadas cu o urmă de mândrie.

Sub privirile atente ale Annakăi şi ale celor trei bărbaţi, Bourne traversă spaţiul spre Vadas, întinzându-i arma inutilă. În momentul în care Vadas întinse mâna după ea, Bourne se aplecă după el. În acelaşi moment scoase arma ceramică, lipind-o de tâmpla lui Vadas.

Chiar ai crezut că am să folosesc o armă necunoscută fără o demontez şi s-o montez apoi la loc?

Adresându-se Annakăi, îi ordonă calm şi precis:

Dacă nu vrei să vezi creierii tatălui tău împrăştiaţi pe cinci decenii de istorie, pune arma jos. Nu te uita la el; fă ce-ţi spun!

Annaka puse arma jos.

– Împinge-o încoace cu piciorul.

Ea făcu aşa cum i se ordonase.

Niciunul dintre cei trei bărbaţi nu făcuse nicio mişcare acum chiar nu aveau de gând să facă. În orice caz, Bourne îi ţ sub observaţie. Îndepărtă ţeava armei de tâmpla lui Vadas, ap dădu drumul.

– Te-aş fi putut împuşca, dacă asta aş fi vrut, spuse An cu furie.

– Nici nu mă îndoiesc că ai fi încercat, spuse Bourne. Rid ţeava armei ceramice în sus, indicându-le ei şi oamenilor lui V că nu avea nicio intenţie să o folosească. Dar acestea sunt act ostilitate. Ar trebui să fim duşmani ca să le facem. Luând d arma Annakăi, i-o dădu înapoi, cu ţeava îndreptată spre el.

Ea o luă, fără niciun cuvânt şi o aţinti spre el.

– În ce ţi-ai transformat fiica, domnule Vadas? Ar ucide pent tine, da, dar mi se pare, de asemenea, că ar ucide prea rep absolut fără niciun motiv.

Vadas păşi între Annaka şi Bourne, îndreptând arma fet jos.

– Am destui duşmani şi aşa, Annaka, spuse el cu blând

Annaka lăsă arma deoparte, dar ochii ei păstrau o ostil care nu-i scăpă lui Bourne.

Vadas se întoarse spre Bourne.

– Aşa cum spuneam, a-l ucide pe Alexei ar fi fost un nebunesc din partea ta, şi totuşi îmi pari complet opus unui neb

– Mi s-a înscenat totul, am devenit ţapul ispăşitor al crim astfel încât adevăratul criminal să rămână în libertate.

– Interesant. De ce?

– Am venit aici ca să aflu.

Vadas îl privi intens pe Bourne. Apoi privi în jur, rid braţele.

– M-aş fi întâlnit aici cu Alexei, ştii, dacă ar fi trăit. V ăsta e un loc foarte important. Aici, în zorii secolului al XIV a fost prima biserică din Buda. Uriaşa orgă pe care o vezi a

us, în balcon, a fost folosită la cele două nunți ale regelui Matthias. Ultimii doi regi ai Ungariei, Franz Joseph I și Carol I, au fost încoronați aici. Da, locul e încărcat de istorie, iar eu și Alexei suntem pe cale să schimbăm istoria.

- Cu ajutorul doctorului Felix Schiffer, nu? spuse Bourne.

Vadas nu avu timp să răspundă. Exact atunci se auzi un ecou asurdizant și fu proiectat înapoi, cu brațele întinse. Dintr-o gaură de glonț din frunte țâșnea sânge. Bourne o înșfăcă pe Annaka și se aruncă pe pavajul din piatră. Oamenii lui Vadas se întoarseră și, despărțindu-se, începură să tragă în timp ce ei doi se adăposteau. Primul fu împușcat aproape imediat și se prăbuși pe podeaua de marmură, mort pe loc. Al doilea ajunse la marginea unei bănci și încerca disperat să se ascundă după ea, când fu și el doborât de un glonț care îl lovi în coloană. Căzu arcuindu-se pe spate, arma rostogolindu-se pe podea.

Bourne își mută privirea de la al treilea bărbat, care încerca să se ascundă, la Vadas, care zăcea răstignit cu fața în sus, într-o baltă de sânge. Nu mișca, pieptul lui nu indica niciun semn de respirație. Alte focuri de armă atraseră atenția lui Bourne înapoi spre al treilea om al lui Vadas, care acum se ridica și începea să tragă în sus, unde se afla orga catedralei. Capul îi zvâcni pe spate brațele i se deschiseră, în timp ce o pată de sânge de pe pieptul lui se mărea rapid. Încercă să ducă mâna la rană, dar se prăbuși.

Bourne privi în sus, în întunericul din balconul orgii, văzu o umbră întunecată și trase. Zburară sfărâmături de piatră. Apoi pâlpâi lanterna Annakăi, iluminând balconul în timp ce alerga spre scara de piatră ce ducea la etaj. Annaka, în sfârșit eliberată și probabil să înțeleagă ceva din tot acest haos, își văzu tatăl și țipă:

Înapoi! urlă Bourne. Ești în pericol!

Ignorându-l, Annaka se repezi lângă tatăl ei.

Bourne o acoperi, trăgând alte câteva focuri înspre balconul rotunjit în umbră, dar nu fu surprins că nu i se răspundea. Asasinul își îndeplinise misiunea, iar acum, cel mai probabil, fugea.

Nemaiavând timp de pierdut, Bourne se repezi în sus la balcon. Găsind un încărcător gol, își continuă fuga. Balconul părea pustiu.

Podeaua era din piatră, iar peretele din spatele orgii era lambr
cu lemn sculptat. Bourne cercetă spațiul, dar era gol. Verifi
podeaua din jurul orgii, apoi peretele din lemn. Golul din jur
unui panou părea ușor diferit de celelalte, mai lat cu câț
milimetri pe o parte, de parcă...

Bourne pipăi locul cu vârfurile degetelor și descoperi că, d
fapt, panoul era o ușă îngustă. Trecu de ea și se pomeni în f
unei scări în spirală foarte abruptă. Cu arma pregătită, urcă trept
care duceau la o altă ușă. În momentul în care scoase capul, u
glonț trecu pe lângă el. Se trase într-o parte, dar nu înainte să v
o siluetă alergând pe țigla acoperișului extrem de abrupt. Pent
ca situația să se înrăutățească, începuse să plouă, iar țigla er
mai alunecoasă. Partea bună era că asasinul era prea ocupat
mențină echilibrul pentru a mai risca să tragă în Bourne.

Bourne își dădu seama imediat că tălpile de la pantofii lui
aveau să alunece și se descălță, lăsând încălțămintea lângă pan
Apoi traversă acoperișul, în patru labe. La treizeci de metri
el, o distanță amețitoare, piața în care se afla biserica străluc
luminile Lumii Vechi. Folosindu-se de degetele de la mâini
la picioare pentru a se agăța, continuă să-l urmărească pe lune
În mintea lui clocotea bănuiala că silueta pe care o urmărea er
fapt Khan, dar cum să fi ajuns în Budapesta înaintea lui Bourn
și de ce să-l fi împușcat pe Vadas, nu pe el?

Ridicând capul, văzu că silueta se îndrepta spre turnul sud
Bourne se repezi după el, hotărât să nu-l lase să scape. O
se sparse pe centru când se agăță de ea, rămânând cu ea în m
și, pentru o secundă, se dezechilibră, balansându-se peric
pe acoperișul abrupt. Apoi își recăpătă echilibrul și aruncă
care se sfărâmă pe acoperișul plat al unei mici extensii la
metri sub el.

Mintea lui calcula înainte. Momentul de pericol extrem p
el era acela în care lunetistul avea să ajungă în turn. Dacă Bour
era încă expus pe acoperiș, lunetistul ar fi avut o țintă clară. Pl
mai tare deja, făcând ca menținerea echilibrului să fie

dificilă, iar turnul sudic nu era decât un contur înceţoşat la douăzeci de metri distanţă.

Bourne parcursese trei sferturi din distanţa până la turn când auzi ceva – un clinchet de metal pe piatră – şi se lipi de acoperiş. Apa curgea pe el şi auzi şuierul glonţului pe la ureche, ţiglele de lângă genunchiul său drept explodară şi îşi pierdu sprijinul. Alunecă pe acoperişul abrupt, rostogolindu-se peste margine.

Îşi relaxase tot corpul din instinct şi când umărul lui se izbi de acoperişul capelei de dedesubt se rostogoli ca o minge, folosindu-se de propria accelerație pentru a traversa tot acoperişul, diminuând astfel forţa impactului. Se izbi de un vitraliu care-l scufundea de linia de ochire a lunetistului.

Privind în sus, îşi dădu seama că nu era departe de turn. Chiar în faţa lui era un turn mai mic, care l-ar fi ajutata să se ascundă de cel care îl urmărea. Fereastra turnuleţului era în stil medieval şi, deci, nu avea sticlă. Se strecură prin ea şi ajunse până în vârful ce ducea spre un parapet îngust de piatră care ducea direct la turnul sudic.

Bourne nu avea cum să ştie dacă avea să devină ţintă pentru lunetist în timp ce traversa parapetul. Trase adânc aer în piept, ieşi în cadrul uşii şi străbătu în fugă pasajul îngust din piatră. Văzu o umbră mişcându-se în faţa lui şi se rostogoli pe piatră concomitent cu împuşcătura. Se ridică şi începu să alerge, folosind subele mişcări şi, înainte ca lunetistul să apuce să tragă din nou, era în aer, de data aceasta plonjând cu capul înainte printr-o fereastră deschisă a turnului.

Se auziră alte împuşcături şi pe deasupra lui zburară sfărâmături de piatră, în timp ce urca în goană scara în spirală din centrul turnului. Deasupra auzi clicul metalic care-i spunea că lunetistul rămăsese fără muniţie şi atunci începu să sară scările câte trei odată, valorificând la maximum avantajul temporal. Auzi un alt sunet metalic şi un încărcător gol se rostogoli pe scări. Sări în faţă cu spatele îndoit, păstrând un profil cât mai redus. Nu se mai trase, mărindu-se probablilitatea să fie aproape de lunetist.

Dar probabilitatea nu era suficientă; trebuia să fie sigur. Îndreptă lanterna Annakăi în sus pe scară şi o aprinse. Imediat zări o umbră chiar pe treptele de deasupra lui, care dispăru rapid şi îşi dublă eforturile. Stinse lanterna înainte ca lunetistul să repereze.

Acum se aflau aproape de vârful turnului, la aproximativ optzeci de metri deasupra pământului. Lunetistul nu mai avea unde să se ducă. Trebuia să-l ucidă pe Bourne pentru a scăpa din capcană. Această disperare avea să-i facă pe amândoi mai periculoşi, dar şi mai necugetaţi. Depindea de Bourne să folosească a doua posibilitate în avantajul lui.

Înaintea lui vedea unde se termina turnul, un spaţiu circular înconjurat de arcade înalte care lăsau să intre vântul şi ploaia. Să verifică drumul ce mai era de parcurs. Ştia că, dacă ar fi continuat să urce, erau şanse mari să se izbească de o rafală de gloanţe. Nu nu putea rămâne acolo. Luă lanterna, o aşeză în unghi pe treptele dinaintea lui şi, ţinându-şi capul ascuns, întinse mâna cât putu de departe, aprinzând lanterna.

Se trezi cu o rafală de gloanţe asurzitoare. În timp ce ecoul încă reverbera pe scară, Bourne se lansase în sus, pe treptele ce mai rămăseseră de urcat. Pariase pe faptul că, din disperare, lunetistul avea să-şi golească încărcătorul împotriva a ceea ce considera a fi atacul final al lui Bourne.

Bourne se aruncă asupra lunetistului din norul de praf şi piatră, rostogolindu-l pe podea şi apoi izbindu-l de una din arcadele de piatră. Bărbatul lovi cu ambii pumni în spatele lui Bourne, făcându-l să cadă în genunchi. Capul i se aplecă, expunându-i gâtul, devenind astfel o ţintă prea uşoară. În timp ce lunetistul dirija o lovitură de palmă înspre gât, Bourne se răsuci, apucă braţul ce cobora şi, folosind propria inerţie a lunetistului, îl aruncă la pământ. În timp ce cădea, Bourne îl lovi în rinichi.

Lunetistul îşi încolăci gleznele în jurul picioarelor lui Bourne, strângând, şi acesta căzu pe spate. Imediat, bărbatul sări la el. O încleştară în lumina lanternei, devenită neclară din cauza prafului.

de piatră. La lumina ei, văzu fața ascuțită și lungă a bărbatului, părul blond, ochii deschiși la culoare. Bourne fu surprins pentru o clipă, de vreme ce se așteptase ca lunetistul să fie Khan.

Bourne nu voia să-l ucidă pe acest om; voia să-l interogheze. Voia cu disperare să știe cine era, cine îl trimisese și de ce Vadas devenise ținta unui asasinat. Dar bărbatul se lupta cu forța și tenacitatea celor condamnați și, când îl lovi pe Bourne în umărul drept, tot brațul drept îi amorți. Bărbatul se afla deasupra lui mainte ca el să-și schimbe poziția pentru a se apăra. Trei pumni l rând îl proiectară cu spatele printr-o arcadă, așezându-se cu spatele lipit de parapetul din piatră. Bărbatul venea spre el, cu arma descărcată în mână, întoarsă cu patul înainte pentru a o putea folosi ca pe o bâtă.

Scuturând din cap, Bourne încercă să scape de durerea din pumnul dreaptă. Lunetistul era aproape de el, cu patul masiv al armei strălucind în lumina venită de jos, din piață. Avea pe față o privire de criminal, cu buzele supte ca ale unui animal mârâind. A răsucit într-un arc la joasă înălțime, extrem de periculos; patul puștii coborî cu intenția clară de a sfărâma craniul lui Bourne. În acel moment, Bourne se dădu doar puțin într-o parte, iar lunetistul se prăbuși peste parapet.

Bourne reacționă instantaneu, se întinse și îl prinse pe bărbat de mână, dar ploaia făcea ca degetele să fie extrem de alunecoase și mâna celuilalt îi alunecă din strânsoare. Bărbatul căzu cu un urlet, lovindu-se de pavajul de dedesubt.

14

Khan ajunse în Budapesta la căderea serii. Luă un taxi la aeroport şi se cază la Hotelul Danubius sub numele Heng Raffarin, acelaşi pe care îl folosise când făcuse pe reporter *Le Monde* în Paris. Aşa trecuse de biroul de paşapoarte, dar şi alte documente, cumpărate ca şi celelalte, de data ac identificându-se în calitate de inspector adjunct al Interpolului

– Am venit de la Paris pentru a-i lua un interviu domnu Conklin, spuse pe o voce stresată. Toate întârzierile astea! Sun întârziere îngrozitor. Credeţi că aţi putea să-l informaţi pe dom Conklin că în sfârşit am ajuns? Amândoi avem un program d de strict.

Aşa cum prevăzuse Khan, funcţionarul se întoarse im spre nişele din spatele lui, fiecare dintre ele având tipărit în an număr de cameră.

– Domnul Conklin nu se află în apartament în acest mom Aţi dori să lăsaţi un mesaj?

– Cred că nu am altă opţiune. Începem de dimineaţă. Kh prefăcu că scrie un bilet pentru „Domnul Conklin", îl sigil şi dădu recepţionerului. După ce luă cheia, se întoarse, dar v coada ochiului cum recepţionerul pune biletul în nişa m PENTHOUSE 3. Mulţumit, luă liftul să meargă în camera s se afla la etajul de sub cel cu apartamente de lux.

Se spălă, luă câteva obiecte dintr-o geantă micuţă şi ie cameră. Urcă pe scară etajul care-l despărţea de cel cu apart Rămase mult timp pe coridor, cercetându-l în între asigurându-se că acesta, măcar, era sigur. Apoi ajunse în faţa din tec lăcuit de la Penthouse 3. Scoţând un şperaclu, îl intr în încuietoare. Un moment mai târziu, uşa se deschidea.

Din nou, rămase un timp în pragul uşii deschise, înc să-şi dea seama după miros dacă era cineva acolo. Instinc spunea că nu era nimeni acolo. Totuşi, se temea de o cap Uşor influenţat de efectul lipsei de somn şi de fluxul cr

emoțiilor, scană camera. În afară de un pachet aproximativ mărimea unei cutii de pantofi, foarte puține lucruri din apartament indicau că e ocupat de cineva. Judecând după cum era patul, nu dormise nimeni în el. Unde era Bourne în acel moment? se întreba Khan.

După un timp încercă să se concentreze, traversă camera până la baie și aprinse lumina. Văzu pieptănul din plastic, periuța și pasta de dinți, sticluța de apă de gură oferită de hotel împreună cu săpunul, șamponul și crema de mâini. Deșurubă capacul de la pasta de dinți, stoarse puțin în chiuvetă, apoi spălă. Apoi scoase o agrafă pentru hârtie și o cutiuță argintie. În cutie erau două gelule cu timp rapid de dizolvare. Una era albă, cealaltă neagră.

O pastilă-ți face inima să tresalte, cealaltă o încetinește, iar pastilele pe care ți le dă Tata nu fac nimic, cântă el melodia „White Rabbit" pe o voce clară de tenor, extrăgând capsula din lăcașul ei. Era gata să o așeze în partea de sus a tubului de pastă de dinți și o îndese cu agrafa pentru hârtie, când ceva îl opri. Numără până la zece și apoi puse capacul la loc, așezând cu grijă tubul exact de unde îl luase.

Rămase în picioare un moment, uimit, holbându-se la cele două capsule pe care el însuși le pregătise în timp ce aștepta avionul la Paris. Îi fusese clar atunci ce voise să facă – capsula neagră conținea un interior suficient venin de crotal cât să-i paralizeze corpul lui Bourne, lăsându-i în același timp mintea în stare de conștiență deplină. Bourne știa mai multe decât Khan despre ce punea la cale Spalko; trebuia să fie așa, din moment ce făcuse drumul până până la baza lui Spalko. Khan voia să afle ce știa Bourne înainte de a-l ucide. Asta își spunea, cel puțin.

Dar îi era imposibil să mai nege faptul că mintea lui, atât de multă vreme plină de gânduri febrile de răzbunare, în ultima vreme făcuse loc și pentru alte scenarii. Indiferent câtă energie consuma încercând să le respingă, cu cât le alunga mai mult, cu atât mai bine se simțea.

Stătea în camera răzbunării sale simțindu-se ca un prost, incapabil să ducă la bun sfârșit un plan construit cu atâta migală.

În loc de asta, revedea pe scena minții expresia feței lui Bou[illegible] când dăduse cu ochii de micul Buddha sculptat în piatră [illegible] atârna de un lanț de aur la gâtul lui. Și acum strânse statuet[illegible] mână, simțind ca întotdeauna un anumit fel de mângâie[illegible] siguranță în forma ei netedă și greutatea unică. Ce era în ne[illegible] cu el?

Cu un mic mârâit de furie, se întoarse în loc și ieși repede[illegible] apartament. În drum spre camera lui, scoase telefonul mobil[illegible] formă un număr local. După două apeluri, răspunse o voce[illegible]

– Da? spuse Ethan Hearn.

– Cum merge serviciul? întrebă Khan.

– Ca să fiu sincer, descopăr că îmi place.

– Exact cum am prevăzut eu.

– Unde ești? îl întrebă cel mai nou ofițer pentru dezvoltare[illegible] la Humanistas, Ltd.

– La Budapesta.

– Asta e o surpriză, spuse Hearn. Credeam că ai o misiune[illegible] estul Africii.

– Am refuzat-o, spuse Khan. Ajunsese în hol și acum[illegible] traversa, îndreptându-se spre ușa de la intrare. De fapt, pe[illegible] moment, m-am retras de pe piață.

– Trebuie să te fi adus aici ceva destul de important.

– E vorba de șeful tău, de fapt. Ce ai reușit să afli?

– Nimic concret, dar pune ceva la cale, îmi dau seama, [illegible] foarte, foarte mare.

– Ce te face să spui asta?

– Mai întâi, se întreține cu o pereche de ceceni, spuse [illegible] La suprafață, nimic ciudat. Avem un plan important în Ce[illegible] Și totuși *a fost* ciudat, foarte ciudat, pentru că, deși erau îmbr[illegible] în haine occidentale – bărbatul nu avea barbă, femeia nu p[illegible] batic –, i-am recunoscut, sau *pe el* l-am recunoscut, cel p[illegible] Hasan Arsenov, liderul rebelilor ceceni.

– Continuă, îl îndemnă Khan, gândindu-se că obține[illegible] mult decât plătise de la această cârtiță.

Apoi, acum două seri, mi-a cerut să mă duc la operă, ntinuă Hearn. Zicea că vrea să prindă un potențial client bogat, nume László Molnar.

Ce e așa de ciudat în asta? întrebă Khan.

Două lucruri, răspunse Hearn. Mai întâi, Spalko a preluat ba la jumătatea serii. Aproape că mi-a ordonat să-mi iau liber loua zi. În al doilea rând, Molnar a dispărut.

– Dispărut?

Complet evaporat, de parcă n-ar fi existat niciodată, spuse Hearn. Spalko crede că sunt prea naiv să fi verificat. Râse încet.

Nu deveni prea încrezător, îl avertiză Khan. Atunci greșești. minteşte-ți ce ți-am spus, nu-l subestima pe Spalko. Dacă o , ești ca și mort.

Am înțeles, Khan. La dracu', nu sunt prost.

N-ai fi pe statul meu de plată dacă ai fi, îi reaminti Khan. adresa de acasă a acestui László Molnar?

Ethan Hearn îi dădu adresa.

Acum, spuse Khan, tot ce trebuie să faci e să-ți ții urechile ulte și capul plecat. Vreau tot ce poți să afli despre el.

Jason Bourne o privea pe Annaka Vadas ieșind de la morgă, de, bănuia el, avusese parte de compania poliției pentru a-l tifica pe tatăl ei și pe cei trei bărbați împușcați. Cât despre metist, acesta aterizase pe propria-i față, ceea ce excludea orice tificare după înregistrările dentare. Poliția trebuie să-i treacă prentele prin baza de date UE. Din fragmentele de conversație ute la Biserica Matthias, poliția era cu siguranță îndreptățită să să afle de ce un asasin profesionist ar fi vrut să-l ucidă pe Vadas, dar Annaka nu avea nicio explicație și, în cele din poliția o lăsase să plece. Aceștia, desigur, nu aveau nicio cu privire la implicarea lui Bourne. El stătuse departe de ligație din necesitate – era, la urma urmelor, un om dat în mărire internațională –, dar simțea o anumită agitație. Nu știa putea avea încredere în Annaka. Nu trecuse așa de mult timp momentul când ea voise să-i planteze un glonț în creier. Dar

el sperase ca acțiunile lui după moartea tatălui ei s-o fi convins d bunele lui intenții.

Se pare că așa se și întâmplase, pentru că ea nu spusese poliț nimic despre el. Mai mult, își găsise cizmele în capela despre c îi spusese Annaka, așezate între criptele regelui Bélla al III-lea ale lui Anne de Châtillon. Mituind un șofer de taxi, o urmări până la secția de poliție și apoi la morgă. Acum îi privea pe poliț ridicând șepcile și spunând noapte bună. Se oferiseră să o condu până acasă, dar ea refuzase și-și scosese telefonul mobil pentru chema un taxi, presupuse el.

Când fu sigur că era singură, se retrase din umbra în c stătuse ascuns și traversă repede strada către ea. Ea îl văzu și l telefonul. Acrul ei alarmat îl opri.

– Tu! Cum m-ai găsit? Se uită în jur, mai degrabă confu după cum i se păru. M-ai urmărit tot timpul ăsta?

– Voiam să mă asigur că ești bine.

– Tatăl meu a fost împușcat mortal chiar în fața mea, spu repezit. De ce aș fi bine?

Bărbatul era conștient că stăteau sub un stâlp de ilumin stradală. Noaptea gândea întotdeauna în termeni de țint securitate. Era ca o a doua natură – nu se putea abține. Poliția aici poate fi foarte dificilă.

– Chiar așa? Și cum ai putea ști asta? Aparent, nu o inte răspunsul lui, căci începu să se îndepărteze de el, tocu răsunându-i pe caldarâm.

– Annaka, avem nevoie unul de celălalt.

Ea își ținea spatele foarte drept și capul sus, cu privirea înain

– Ce te-ar determina să spui un lucru atât de absurd?

– Pentru că e adevărat.

Ea se răsuci pe călcâie, înfruntându-l.

– Nu, nu e adevărat. Ochii îi ardeau. Din cauza ta a mu tatăl meu.

– Acum cine e absurd? Clătină din cap. Tatăl tău a fost u din cauza chestiei în care el și Alex Conklin erau implicați. I aceea a fost ucis Alex în propria lui casă și de aceea mă aflu aici.

Ea pufni în bătaie de joc. Bourne înțelegea de unde vine fragilitatea ei. Fusese băgată cu forța într-o arenă dominată de bărbați, poate de tatăl ei, și acum se afla mai mult sau mai puțin în război. În cel mai bun caz, era foarte defensivă.

– Nu vrei să afli cine ți-a ucis tatăl?

– Sincer, nu. Își ținea pumnul încleștat pe o coapsă. Vreau să-l îngrop și să uit că am auzit vreodată de Alexei Conklin și dr. Felix Schiffer.

– Nu poți vorbi serios!

– Mă cunoști, domnule Bourne? Știi ceva despre mine? Ochii ei limpezi îl priveau din capul ușor înclinat. Cred că nu. Ești pe un teren complet necunoscut. De aceea ai venit aici, dându-te drept Alexei. O înșelătorie stupidă, transparentă ca sticla. Și acum, că ți-ai descoperit drumul în afacere, acum că a curs sânge, crezi că e datoria ta să afli ce puneau la cale tatăl meu și Alexei.

– Tu mă cunoști pe mine, Annaka?

Ea se apropie cu un pas de el, pe față așternându-i-se un zâmbet sardonic.

– O, da, domnule Bourne, te cunosc bine. Pe cei de teapa ta i-am văzut venind și plecând, fiecare crezând în momentele dinainte de a fi împușcat că e mai deștept decât cel dinaintea lui.

– Deci, cine sunt eu?

Crezi că nu-ți voi spune? Domnule Bourne, știu exact cine ești. Ești un motan cu un ghem de lână. Singurul tău gând e să desfaci acel ghem, indiferent de consecințe. Totul e un joc pentru tine – un mister ce trebuie rezolvat. Nimic altceva nu contează. Te definește chiar misterul pe care încerci să îl rezolvi. Fără el, nici măcar nu ai exista.

– Te înșeli.

O, nu, nu mă înșel. Zâmbetul sardonic se lărgi. De aceea nu ți poți închipui cum de mă pot îndepărta de acest lucru, de ce nu vreau să lucrez cu tine, să te ajut să afli cine mi-a ucis tatăl. De ce aș face-o? Dacă aflu răspunsul, asta mi-l va aduce înapoi? E mort, domnule Bourne. Nu mai gândește și nici nu mai respiră. Acum e doar o grămadă de carne și oase, care așteaptă ca timpul să termine ceea ce a început cândva.

Ea se întoarse şi încercă din nou să se îndepărteze.

– Annaka…

– Pleacă, domnule Bourne. Orice ai avea de spus, nu mă interesează.

El alergă după ea.

– Cum poţi spune asta? Şase oameni şi-au pierdut viaţa din cauza…

Ea îi aruncă o privire îndurerată, iar el îşi dădu seama că era pe punctul de a plânge.

– L-am implorat pe tatăl meu să nu se implice, dar, ştii, prietenii vechi, atracţia clandestinităţii, cine ştie ce a fost. I-am avertizat că totul se putea sfârşi prost, dar a râs – da, a râs – şi a spus că eu sunt fiica lui şi nu aş avea cum să înţeleg. Ei, asta mi-a pus la punct, nu?

– Annaka, sunt vânat pentru o dublă omucidere pe care nu am comis-o. Cei mai buni doi prieteni ai mei au fost împuşcaţi mortal şi eu sunt suspect principal. Mi s-a înscenat asta. Poţi înţelege…

– Doamne, dar tu nu ai auzit nimic din ce am spus? Ţi-a intrat pe o ureche şi ţi-a ieşit pe cealaltă?

– Nu pot face asta singur, Annaka. Am nevoie de ajutorul tău. Nu am la cine apela. Viaţa mea e pur şi simplu în mâinile tale. Spune-mi, te rog, despre doctorul Felix Schiffer. Spune-mi ce ştii şi jur că nu mă vei mai vedea niciodată.

Ea locuia pe strada Fo, la numărul 106-108, în Víziváros, un cartier mic, dispus pe nişte dealuri, cu scări abrupte, mai degrabă decât cu străzi, strecurat între Districtul Castelului şi Dunăre. De la ferestrele ei din faţă se vedea Bem tér. Aici, în timpul Revoluţiei din 1956, s-au adunat mii de oameni, fluturând drapele maghiare din care cu greu, dar cu bucurie, tăiaseră secera şi ciocanul înainte de a mărşălui spre Parlament.

Apartamentul era înghesuit şi aglomerat, în primul rând din cauza pianului de concert care ocupa jumătate din spaţiul sufrageriei. În biblioteca înaltă până în tavan stăteau înghesuite

uți, ziare și reviste de istorie și teorie muzicală, biografii de ompozitori, dirijori, muzicieni.

– Cânți? întrebă Bourne.

– Da, spuse Annaka simplu.

El se așeză pe taburetul pianului și se uită la notele întinse pe uport. O Nocturnă de Chopin, Opus 9, Nr. 1 în Re bemol. *Trebuie i fie foarte priepută să se poată descurca cu asta*, se gândi.

De la fereastra panoramică a sufrageriei se vedeau bulevardul, recum și clădirile de pe partea opusă. Erau aprinse câteva lumini; unetul jazzului anilor '50 – Thelonious Monk – plutea prin noapte. Un câine lătră și se opri. Din când în când, se auzea zgomotul raficului.

După ce aprinse luminile, ea se duse imediat în bucătărie și apucă să facă un ceai. Scoase apoi două căni și două farfurioare ntr-un dulap galben și, în timp ce apa pentru ceai fierbea, deschise dulap de șnaps și turnă câte o măsură generoasă în fiecare cană.

Deschise frigiderul:

Vrei ceva de mâncare? Brânză, puțin cârnat? Vorbea de parcă erau prieteni vechi.

– Nu mi-e foame.

Nici mie. Ea oftă și închise ușa. Era de parcă, luând decizia de a-l lua acasă, hotărâse în același timp să renunțe la atitudinea dinainte. Nu mai vorbiră de Ianoș Vadas sau de urmărirea fără succes a lui Bourne, în încercarea de a-l prinde pe ucigaș. Lui asta îi convenea.

Ea îi dădu ceaiul tare și trecură în sufragerie, așezându-se pe canapea bătrână ca vremea.

Tatăl meu lucra cu un intermediar profesionist pe care-l chema László Molnar, spuse ea fără niciun preambul. El a fost cel care l-a ascuns pe doctorul Schiffer.

Ascuns? Bourne clătină din cap. Nu înțeleg.

– Doctorul Schiffer a fost răpit.

Lui Bourne îi crescu tensiunea.

– De cine?

Ea clătină din cap.

– Tatăl meu știa, eu nu. Pufni, concentrându-se. De ac... contactat Alexei la început. Avea nevoie de ajutorul tatălui ... ca să-l salveze pe doctorul Schiffer și să-l mute într-o l... secretă.

Imediat, el auzi în minte vocea lui Mylene Dutronc. *În ... aceea, Alex a dat și a primit multe telefoane într-o perioadă ... scurtă de timp. Era foarte încordat și am știut că era un m... de criză al unei operațiuni de teren foarte importante. Au... numele doctorului Schiffer amintit de câteva ori. Bănuiesc ... era subiectul operațiunii.* Aceasta era operațiunea de teren ... importantă.

– Deci tatăl tău a avut succes cu doctorul Schiffer.

Annaka încuviință din cap. Vecioza dădea părului ei o strălu... roșiatică. Ochii și jumătate din frunte îi erau acoperiți de u... acesteia. Stătea cu genunchii apropiați, pe jumătate apl... înainte, cu palmele în jurul ceștii de ceai de parcă ar fi vru... absoarbă căldura.

– Imediat ce tatăl meu a pus mâna pe doctorul Schiffer ... predat lui László Molnar. Strict pentru motive de securitate ... și Alexei se temeau groaznic de oricine ar fi fost cel care îl r... pe doctor.

Și asta se potrivea cu ceea ce îi spusese Mylene, îi trecu... minte lui Bourne. *În ziua aceea se temea.* Gândea intens:

– Annaka, pentru ca toate astea să înceapă să aibă vreun ... trebuie să înțelegi că uciderea tatălui tău a fost o înscen... Lunetistul era deja în biserică atunci când am intrat noi; ști... pune la cale tatăl tău.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl tău a fost împușcat înainte să îmi spună ce voiam ... aflu. Cineva nu vrea ca eu să îl găsesc pe doctorul Schiffer, ... pare din ce în ce mai clar că e aceeași persoană cu cel care ... răpit pe doctorul Schiffer, cel de care se temeau Alex și tatăl ...

Annaka deschise ochii larg.

– E posibil acum ca László Molnar să fie în pericol.

– E posibil ca acest bărbat misterios să știe de legătura dint... tatăl tău și Molnar?

Tata a fost extrem de precaut, foarte atent la securitate, deci [illegible] improbabil. Îl privi, ochii întunecându-i-se de teamă. Pe de [illegible] parte, toate măsurile pe care le-a luat n-au fost de ajuns la [illegible] Matthias.

Bourne încuviință și el.

Știi unde locuiește Molnar?

Merseră cu mașina Annakăi până la apartamentul lui Molnar, [illegible] afla în luxosul cartier de ambasade Rózsadomb sau Dealul [illegible]dafirilor. Budapesta era o harababură de clădiri din piatră, [illegible] sculptate asemenea torturilor aniversare, în grinzi de beton [illegible] și cornișe, de străzi pietruite, balcoane din fier forjat cu [illegible] de flori, cafenele iluminate de candelabre somptuoase a [illegible] lumină gălbuie scotea la iveală pereți cu lambriuri arămii, [illegible] de lumină strălucitoare, cu motive și ele, în genul *fin de siècle*. [illegible] ca și Parisul, era un oraș definit în primul și în primul rând [illegible]fluviul sinuos ce îl împărțea în două, apoi de podurile ce îl [illegible]rsau. Dincolo de acest lucru, era un oraș din piatră cioplită, [illegible]ale gotice, scări publice monumentale, cheiuri luminate, [illegible]uri împodobite cu aramă, pereți acoperiți de iederă, statui [illegible]numentale și mozaicuri strălucitoare. Și, când ploua, umbrele, [illegible] de umbrele se deschideau aidoma unor pânze de corabie de-a [illegible]ul râului.

Toate acestea, și nu numai atât, îl afectau puternic pe Bourne. [illegible] ca și cum ar fi ajuns într-un loc pe care și-l amintea dintr-un [illegible] cu claritatea suprareală a visului care izvora din legătura lui [illegible] cu inconștientul. Și totuși nu putea extrage nicio amintire [illegible]ulară din valul de emoții ce creștea din memoria lui sfărâmată.

Ce se întâmplă? întrebă Annaka, simțindu-i neliniștea.

Am mai fost aici. Mai ții minte că ți-am spus că poliția de [illegible] poate fi dificilă?

Ai dreptate în privința asta, încuviință ea.

El își rezemă capul de tetieră.

Cu ani în urmă, am avut un accident groaznic. Am fost [illegible]pușcat pe o barcă și am căzut peste bord. Aproape am murit din

cauza şocului, a pierderii de sânge şi a frigului. Un doctor de[illegible] de Port Noire din Franţa a extras glonţul, a avut grijă de mi[illegible] Sănătatea fizică mi-a revenit perfect, dar mi-a fost afe[illegible] memoria. Un timp am fost amnezic, apoi, lent, dureros, am r[illegible] frânturi din fosta mea viaţă. Adevărul cu care trebuie să trăi[illegible] faptul că memoria mea nu s-a refăcut pe deplin şi, probabil [illegible] nu se va întâmpla niciodată.

Annaka conducea în continuare, dar el îşi dădu seama d[illegible] expresia feţei ei că o afectase povestea lui.

– Nu-ţi poţi imagina cum e să nu ştii cine eşti, continu[illegible] Dacă nu ai trecut prin asta, nu există niciun mod de a şti sau m[illegible] de a-ţi explica acest lucru.

– Dezrădăcinat.

– Da, zise el, aruncându-i o privire scurtă.

– Marea în jurul tău, fără să vezi pământul, nici soarel[illegible] luna, sau stelele care să te îndrume spre casă.

– Nu e mult diferit de ceea ce spui. Era surprins. Voi[illegible] întrebe cum de ştia un asemenea lucru, dar tocmai parcau[illegible] unei clădiri masive din piatră.

Coborâră şi intrară în vestibul. Annaka apăsă pe un but[illegible] se aprinse un mic bec alb, lumina lui slabă dezvăluind pe[illegible] din mozaic şi peretele de sonerii. La soneria lui László Molnar[illegible] răspundea nimeni.

– S-ar putea să nu însemne nimic, spuse Annaka. C[illegible] probabil, Molnar e împreună cu doctorul Schiffer.

Bourne merse până la uşa de la intrare, un panou de [illegible] securizată care începea de la un metru de sol.

– Aflăm imediat.

Se aplecă deasupra încuietorii şi, o secundă mai târziu[illegible] era deschisă. Annaka apăsă un alt buton şi se aprinse un[illegible] timp de treizeci de secunde, suficient cât să îl conducă pe Bo[illegible] pe scara în spirală ce ducea la apartamentul lui Molnar d[illegible] etajul unu.

Bourne avu oarecum de furcă să deschidă această yal[illegible] cele din urmă reuşi. Annaka era gata să dea buzna înăuntru, d[illegible]

Scoase arma ceramică şi deschise încet uşa. Luminile erau aprinse, dar nu se auzea niciun zgomot. Trecând prin living, apoi dormitor, în baie şi în bucătărie, găsiră apartamentul curat ca lacrima, fără niciun semn de luptă, dar, la fel, fără urmă de Molnar.

Ceea ce mă deranjează, spuse Bourne în timp ce punea arma la loc, e faptul că luminile sunt aprinse. Nu poate fi plecat doctorul Schiffer.

Atunci se va întoarce curând. Ar trebui să-l aşteptăm.

Îl încuviinţă. În living, se uită la câteva fotografii de pe rafturile de cărţi şi de pe birou.

Asta e Molnar? o întrebă pe Annaka, arătând spre un bărbat înalt cu o coamă de păr negru dat pe spate.

Da. Privi în jurul ei. Bunicii mei au locuit în clădirea asta când eram mică, mă jucam pe palier. Copiii care locuiau aici aveau tot felul de ascunzători.

Bourne îşi trecu degetele peste cotoarele unui şir de discuri rotunjite de vinil, aşezate lângă o combină muzicală cu un pick-up performant.

Văd că e pasionat de operă, dar şi audiofil.

Annaka privi şi ea:

Nu are CD player?

Oamenii de genul lui Molnar îţi vor spune că transferul pe suport digital răpeşte toată subtilitatea şi căldura unei înregistrări.

Bourne se întoarse spre birou pe care era aşezat un notebook. Văzu că era conectat la o priză şi la un modem. Ecranul era stins, însă descoperi, atingând carcasa, că era caldă. Apăsă pe tasta „Escape" şi ecranul se lumină imediat; computerul fusese pe modul „Sleep" – nu fusese oprit, de fapt.

Apropiindu-se, Annaka citi pe ecran:

Anthrax, febră hemoragică argentiniană, cryptococcosis, ciuma bubonică... Dumnezeule, ce caută Molnar pe un site care vorbeşte de efectele bolilor – cum li se spune? – provocate de agenţii patogeni mortali?

Ştiu doar că doctorul Schiffer e începutul şi sfârşitul acestei poveşti, răspunse Bourne. Alex Conklin l-a abordat pe Schiffer

când lucra pentru DARPA – ăsta e programul pentru arme avan derulat de Ministerul Apărării din Statele Unite. La un an d aceea, doctorul Schiffer se transferase la Directoratul de A Tactice Neletale al CIA. La scurt timp după asta, a dispă complet. Nu știu la ce lucra Schiffer, astfel încât să îl inter pe Conklin așa de tare cât să treacă peste Ministerul Apărării facă să dispară un om de știință de elită din programul Agen

– Poate că doctorul Schiffer e bacteriolog sau epidemiol O trecu un fior. Informațiile de pe site sunt înspăimântătoar

Plecă în bucătărie să-și ia un pahar cu apă, în timp ce Bou naviga pe pagina de web pentru a vedea dacă mai găsește v indiciu cu privire la prezența lui Molnar pe acest site. Ne nimic, trecu în partea de sus a ferestrei, unde accesă un menu adresele cel mai recente vizitate de Molnar. Făcu click pe ultim site accesat. Se dovedi a fi un forum dedicat științelor. Navi spre secțiunea „Arhivă", merse înapoi în timp încercând să când fusese Molnar pe forum și despre ce discutase aproximativ patruzeci și opt de ore în urmă, László 1647M logase pe forum. Bourne, cu inima bătându-i cu putere, își pet câteva minute citind un dialog pe care Molnar îl purtase cu u membru al forumului.

– Uite aici, Annaka, strigă el. Se pare că doctorul Schiffer e nici bacteriolog, nici epidemiolog. Este expert în comportamen microparticulelor.

– Domnule Bourne, mai bine ai veni încoace, îl ch Annaka. Acum.

Încordarea din vocea ei îl făcu să alerge până în bucătări stătea în fața chiuvetei, ca vrăjită, cu un pahar cu apă la jumăta drumului către buze. Părea palidă, iar când îl văzu își trecu lim peste buze cu nervozitate.

– Ce s-a întâmplat?

Fata indică un spațiu între frigider și blatul de lucru, unde vedeau șapte sau opt rafturi din sârmă ordonat aranjate.

– Ce dracu' sunt alea? făcu el.

– Sunt rafturile de la frigider, răspunse Annaka. Cineva l scos. Se întoarse spre el. De ce ar face asta?

El verifică în spatele frigiderului.

E în priză, și compresorul pare să meargă normal. Nu te-ai uitat înăuntru?

Nu.

El apucă mânerul și deschise ușa. Annaka se sufocă.

– Hristoase, zise el.

Din frigider îi priveau doi ochi încețoșați de moarte. Acolo, în frigiderul fără rafturi, se afla cadavrul ghemuit, albăstriu al lui László Molnar.

15

Vuietul legănat al sirenelor îi scoase din starea de șoc. Repezindu-se la fereastra din față, Bourne privi în jos, de-a lungul Dealului Trandafirilor unde văzu cinci sau șase mașini Opel Astra și Skoda Felicia îndreptându-se spre bloc, cu luminile albe și roșii aprinse. Ofițerii din mașini coborâră, îndreptându-se direct spre clădirea în care se afla apartamentul lui Molnar. Din nou i se comisese o crimă! Scena era așa de asemănătoare cu ceea ce se întâmplase pe proprietatea lui Conklin, încât îi era clar că în spatele ambelor incidente trebuia să se afle aceeași persoană. Acest lucru era important, pentru că din el se puteau deduce două lucruri: în primul rând, el și Annaka se aflau sub supraveghere. De cine, de către cine? Nu părea plauzibil. Metodele lui Khan erau de confruntare directă, în față. În al doilea rând, era posibil ca acest Khan să fi spus adevărul atunci când susținuse că nu el îi ucisese pe Alex și Mo. În acest moment, Bourne nu-și putea imagina niciun motiv pentru care Khan ar fi mințit în privința acelui lucru. Rămânea astfel persoana necunoscută care sunase la poliție de pe proprietatea lui Conklin. Persoana pentru care lucra acesta era din Budapesta? Exista o logică destul de convingătoare în acest sens. Când fusese ucis, Conklin se pregătea să plece spre Budapesta. Doctorul Schiffer fusese în Budapesta, împreună cu Ianoș Vadas și László Molnar. Toate firimiturile duceau spre acest oraș.

În timp ce mintea sa punea cap la cap aceste idei, strig[ă] Annaka să șteargă și să arunce paharul de apă, apoi să cu[rețe] robinetul din bucătărie. Înșfăcă laptopul lui Molnar, șterse comb[ina] audio și clanța de la ușă, apoi ieșiră amândoi în goană d[in] apartament.

Deja auzeau polițiștii care urcau pe scări. Liftul trebuia [să] fi plin de polițiști, așa că nici nu se punea problema să îl folos[im].

– Nu avem de ales, spuse Bourne în timp ce urcau scar[a]. Trebuie să mergem sus.

– Dar de ce au venit acum? întrebă Annaka. De unde s-a[u] dat că suntem aici?

– Nu aveau cum, spuse Bourne, continuând să urce, d[ecât] dacă am fost urmăriți. Nu îi plăcea situația în care îi puneau ac[ești] polițiștii. Își amintea prea bine soarta lunetistului de la Bis[erica] Matthias. Atunci când o persoană începea să urce, cel mai ad[esea] cădea, și rău.

Mai aveau un singur etaj până la acoperiș, când Annak[a] îl apucă de mână și îi șopti:

– Pe aici!

Îl conduse pe un coridor. În urma lor, scările rezonau [de] zgomotul pe care l-ar fi făcut orice grup de oameni, mai ales [de] oameni care se pregăteau să prindă un criminal feroce. La t[rei] sferturi din lungimea coridorului era o ușă ce părea o ieșir[e] de urgență. Intrară pe un hol scurt, nu mai lung de trei metri, la c[apătul] căruia se afla o altă ușă, aceasta din urmă construită din plac[i] metal nituite. Bourne trecu înaintea ei.

Văzu că ușa era prinsă în niște șuruburi uriașe sus și j[os]. Trase de ea și o deschise. În spatele ei, nu era decât un zid [de] cărămidă, rece ca un mormânt.

– Ia te uită! făcu detectivul Csilla, ignorându-l pe bol[nav] care tocmai vomitase pe pantofii săi lustruiți. Cu siguranță nu m[ai] ieșeau din Academie ca înainte, se gândi el în timp ce studia vic[tima] înțepenită în congelator.

– Nimeni în apartament, zise unul dintre polițiști.

Puneți praf pentru amprente, oricum, ordonă detectivul ...illa. Era un bărbat solid, blond, cu nasul coroiat și ochi ...eligenți. Mă îndoiesc că cel care a intrat în apartament a fost ...t de prost încât să lase amprente, dar nu se știe. Uită-te la urmele ...a de arsuri, ce zici? Și rănile înțepate par să fie foarte adânci.

Torturat de un profesionist, spuse sergentul, un tânăr ...banog.

Ăsta e mai mult decât un profesionist, zise detectivul Csilla, ...ecându-se și adulmecând, ca și cum cadavrul ar fi fost o bucată ...arne ce i se părea că a început să putrezească. Îi place treaba ...

Informatorul de la telefon a spus că ucigașul era aici, în ...rtament.

Detectivul Csilla ridică privirea.

Dacă nu în apartament, atunci cu siguranță în clădire. Se ...u înapoi, deoarece sosise echipa de criminaliști cu trusele de ...e și aparatele de fotografiat. Pune oamenii să se răspândească ...ară.

Am făcut-o deja, spuse sergentul, amintindu-i subtil șefului ...a nu avea de gând să rămână pentru totdeauna la gradul ăsta.

Am stat destul cu mortul, zise detectivul Csilla. Să mergem ...alți.

Străbătând holul, sergentul îi spuse că liftul era deja securizat, ...etajele inferioare. Criminalul nu poate merge decât pe un ...ur drum.

Pune lunetiștii pe acoperiș, ordonă detectivul.

Sunt deja acolo, răspunse sergentul. I-am pus să urce cu ...ul în momentul când am intrat în clădire.

Csilla făcu un semn de încuviințare.

Câte etaje avem deasupra? Trei?

Da, dom'le.

Csilla începu să urce scările, câte două odată.

Acoperișul fiind sub control, ne putem permite să nu ne ...im.

...u le luă mult să descopere ușa ce dădea în coridorul cel ...

– Unde duce asta? întrebă Csilla.

– Nu știu, domnule, răspunse sergentul, supărat că nu put răspunde.

Apropiindu-se de capătul coridorului, văzură ușa de met

– Ce e asta? Csilla îi aruncă o privire cercetătoare. Șurub uriașe sus și jos. Se aplecă, văzu metalul strălucitor. Ușa a f deschisă de curând. Scoase arma și trase de ușa ce dădea în din cărămidă. Se pare că asasinul a fost la fel de frustrat ca și

Csilla studia cărămizile, încercând să-și dea seama d vreuna dintre ele era nouă. Apoi încercă toate cărămizile, cu m A șasea pe care o atinse se mișca puțin. Conștient că sergentul pe cale să scoată o exclamație, îi acoperi gura cu mâna, aruncând o privire de avertisment.

la trei oameni și cercetează clădirea vecină.

La început, Bourne, cu auzul încordat pentru a prinde mai fin zgomot din întunericul negru ca smoala, crezu că zgomo vine de la șobolanii cu care împărțeau spațiul acesta umed și l de confort dintre pereții ce separau blocul lui Molnar d alăturat. Apoi se auzi din nou, și-și dădu seama ce era: har cărămizii pe mortar.

– Ne-au găsit ascunzătoarea, șopti el, apucând-o de bra Annaka. Trebuie să ne mișcăm.

Spațiul în care se aflau era strâmt, nu mai mare de cinc de centimetri, dar părea să urce indefinit în întunericul de dea lor. Stăteau pe un fel de podea, alcătuită din țevi metalice. Nu cea mai sigură podea cu putință, iar Bourne nici nu voia gândească la spațiul deschis de sub ei în care ar fi putut c dacă una sau mai multe țevi cedau.

– Știi vreo ieșire de aici? șopti Bourne.

– Cred că da.

Ea se răsuci spre dreapta, apoi își făcu drum pipăind palmele zidul clădirii alăturate.

Se împiedică o dată, se redresă.

– E pe aici pe undeva, mormăi.

Își continuară drumul, avansând cu pași mici. Apoi, dintr-o dată, o țeavă cedă sub greutatea lui Bourne și piciorul lui stâng alunecă în gol. Se balansă puternic, lovindu-se de perete cu umărul, scăpă din mână laptopul lui Molnar. Încercă să prindă aparatul chiar în momentul în care Annaka voia să-l tragă în sus. În loc să-l prindă, îl văzu lovindu-se de o țeavă și se prăbuși în întuneric, pierdut pentru totdeauna.

Ești bine? întrebă Annaka, în timp ce el își recăpăta echilibrul.

Sunt întreg, zise el întunecat, dar laptopul lui Molnar nu mai e.

O secundă mai târziu, îngheță. Auzea o mișcare în spatele lui, înceată și regulată – altcineva respira în acel spațiu în care se aflau. Și scoase lanterna, ținând degetul pe întrerupător. Își lipi buzele de urechea Annakăi:

E aici, cu noi. Nu mai vorbi. O simți încuviințând din cap, respirând în același timp mirosul pielii ei, mosc și citrus.

În spatele se auzi un clămpănit, polițistul lovindu-se de un obiect de sudură de la îmbinarea a două țevi. Cu toții rămaseră complet nemișcați. Inima lui Bourne bătea să-i iasă din piept. Apoi mâna Annakăi o găsi pe a lui, îndrumându-l pe perete, unde lipsea un șir de cărămizi sau fuseseră îndepărtate cu premeditare.

Dar apărea o altă problemă. Imediat ce împingeau acel perete, polițistul avea să vadă dunga de lumină de pe cealaltă parte a peretelui, oricât de slabă. Avea să-i vadă, avea să știe încotro se îndreptau. Bourne își asumă riscul, își lipi buzele de urechea Annakăi și șopti:

Trebuie să-mi spui cu o secundă înainte de a mișca peretele.

Ea îi răspunse strângându-l de mână, rămânând cu mâna într-a lui apoi. Când el simți că strânge din nou, îndreptă lanterna în spatele lor și o aprinse. Izbucnirea de lumină îl orbi temporar pe cel care-i urmărea, și Bourne o ajută să împingă porțiunea de perete încă un metru pe un metru.

Annaka se strecură prin gaură, în timp ce Bourne continua să concentreze lumina asupra adversarului lor, dar simți țevile

vibrându-i sub tălpi şi o secundă mai târziu primi o lovi[illegible] năucitoare.

Detectivul Csilla încerca să lupte cu lumina. Fuse[illegible] complet pe nepregătite, lucru care-l înfuria peste măsură, p[illegible] că se mândrea cu faptul că nimic nu îl putea lua prin surprind[illegible] Scutură din cap, dar asta nu-l ajuta – raza de lumină îl o[illegible] temporar. Dacă rămânea pe loc până se stingea lanterna, nu [illegible] nicio îndoială că asasinul avea să fi fugit deja. Aşa că îşi fo[illegible] avantajul surprizei, atacând chiar şi orb. Porni în fugă peste [illegible] cu un mormăit de efort, izbindu-l pe criminal într-o p[illegible] ghemuită de luptă de stradă.

Într-un spaţiu aşa de strâmt şi pe întuneric vederea nu [illegible] mare importanţă şi începu să lovească cu pumnii, cu latul palm[illegible] şi cu tocurile de la pantofi, exact aşa cum fusese instru[illegible] academie. El credea în disciplină, în asprime şi în put[illegible] avantajului. Ştia din momentul în care pornise că asasinul nu [illegible] crezut niciodată că poate ataca orbeşte, aşa că aplică o ploa[illegible] lovituri într-o perioadă de timp cât mai scurtă, pentru a profit[illegible] avantajul surprizei cât mai mult cu putinţă.

Dar bărbatul în care lovea era puternic şi bine legat. Şi, [illegible] rău, era un luptător bun, iar Csilla îşi dădu seama imediat ca d[illegible] lupta se prelungea avea să fie înfrânt. Se gândi deci să înch[illegible] lupta rapid şi definitiv. Făcând acest lucru, comise grava gre[illegible] de a-şi expune partea laterală a gâtului. Simţi surpriza presiu[illegible] dar niciun fel de durere. Când picioarele îl lăsară, era d[illegible] inconştient.

Bourne trecu prin gaura din perete, apoi o ajută pe Annak[illegible] aşeze la loc pătratul din cărămizi.

– Ce ai păţit? întrebă ea, gâfâind uşor.

– Un poliţist mai deştept decât ar fi trebuit să fie.

Se aflau pe un alt coridor scurt de întreţinere, cu pereţii d[illegible] cărămidă. Dincolo de uşă se afla holul clădirii alăturate de [illegible] lui Molnar, luminat cald de aplicele de pe pereţii acoperiţi cu ta[illegible] înflorat. Ici-colo, se aflau bănci din lemn închis la culoare.

Annaka apăsase deja butonul liftului, dar când acesta ajunse la etajul lor, Bourne văzu prin grilaj doi polițiști cu armele pregătite de luptă.

O, la dracu', făcu el, apucând-o pe Annaka de mână și trăgând-o spre casa scărilor. Auzi însă zgomot de pași grei și își dădu seama că și acea cale de scăpare le era închisă. În spatele lor, cei doi polițiști deschiseseră trapele liftului și erau pe hol, alergând spre ei. Bourne o îndrumă mai sus cu un etaj. Când ajunseră pe acel hol, deschise repede cu șperaclul prima ușă, închizând-o înainte ca polițiștii să termine de urcat scările.

Înăuntrul apartamentului era întuneric și nu mișca nimic. Era imposibil de spus dacă era cineva acasă. Bourne traversă până la fereastră și o deschise, privind o bordură din piatră ce trecea pe deasupra unei alei înguste, pe care se aflau două containere verzi de metal. Lumina venea de la un stâlp de pe strada Endrodi. Trei ferestre mai încolo o scară de incendiu ducea până la aleea care, pe câte vedea Bourne, era pustie.

– Haide, spuse el, ieșind pe bordură.

Annaka făcu ochii mari.

– Ești nebun?

– Vrei să fii prinsă? O privi neutru.

Ea înghiți în sec, tulburată.

– Mi-e frică de înălțimi.

Nu suntem așa de sus. El întinse o mână spre ea și mișcă din degete. Haide, nu avem timp de pierdut!

Respirând adânc, fata urcă pe pervaz și închise fereastra în urma ei. Se întoarse și, aruncând o privire în jos, ar fi căzut dacă Bourne nu ar fi prins-o și nu ar fi împins-o lângă peretele din piatră al clădirii.

Doamne, ai zis că nu suntem așa de sus!

– Pentru mine, e adevărat.

Te omor pentru asta, făcu ea mușcându-și buza.

– Ai încercat deja. O strânse de mână. Urmează-mă și totul va fi bine, promit.

Începură să meargă spre capătul cornișei. El nu voia să o rănească, dar aveau o mie de motive să nu piardă timpul. Cu

toată poliția care împânzea clădirea, era doar o chestiune de timp până ce aveau să descopere aleea.

– Acum va trebui să-mi dai drumul la mână, zise el, și apoi, văzând ceea ce ea avea de gând să facă, o avertiză destul de dur cât să o oprească. Nu privi în jos! Dacă simți că amețești privește peretele, concentrează-te asupra unui punct mic, modelul din zid, orice. Ocupă-ți mintea cu asta și frica va scădea.

Ea încuviință din cap, îi dădu drumul la mână, apoi el se desprinse și întinse un picior, acoperind distanța dintre cornișe. Apucă cu mâna dreaptă vârful cornișei de la fereastra următoare și își transferă greutatea de pe partea stângă pe partea dreaptă. Ridicând piciorul stâng de pe cornișa pe care stătea Annaka, trecu lin de cealaltă parte. Apoi se întoarse și zâmbi, întinzându-i o mână.

– E rândul tău.

– Nu. Ea clătină violent din cap dintr-o parte în alta. Era albă ca varul. Nu pot face asta.

– Ba poți. El o ademeni din nou cu degetele. Haide, Annaka, fă doar primul pas. Restul e ușor. Trebuie doar să-ți schimbi centrul de greutate de pe stânga pe dreapta.

Ea clătină din nou din cap, în tăcere.

El continua să zâmbească, nelăsând să se vadă nimic din nervozitatea crescândă pe care o simțea. Aici, pe peretele expus al clădirii, erau cât se poate de vulnerabili. Dacă polițiștii intrau în acel moment pe alee, erau morți. Trebuia să ajungă la scara de incendiu, și asta cât mai repede.

– Un picior, Annaka. Întinde piciorul drept.

– Doamne! Era la marginea cornișei, în locul în care fusese el cu câteva secunde înainte. Și dacă o să cad?

– Nu cazi.

– Dar dacă…

– Te prind eu. Zâmbetul lui se lărgi. E timpul să ne mișcăm acum.

Ea făcu așa cum o îndemna el, întinzând piciorul și așezându-l de cealaltă parte. El îi arătă cum să apuce cornișa de pe cealaltă parte, cu mâna dreaptă, lucru pe care ea îl făcu fără nicio ezitare.

– Acum balansează-te, de la stânga la dreapta, şi traversează.

– Am îngheţat.

Era gata să privească în jos, şi el ştia asta.

– Închide ochii, îi spuse. Îmi simţi mâna pe mâna ta? Ea neuviinţă de parcă i-ar fi fost teamă că până şi vibraţia propriei oci avea să o facă să cadă răsucindu-se în golul de dedesubt. chimbă-ţi centrul de greutate, Annaka. Pur şi simplu balanează-te de la stânga la dreapta. Bun, acum ridică piciorul şi treci…

– Nu.

O apucă de după talie.

- Bun, acum doar ridică piciorul stâng. Imediat ce făcu asta l o trase repede şi mai degrabă cu forţa, lângă el, pe cornişa vecină. a se lipi de el, tremurând de frică şi tensiune.

Mai aveau numai două. Ajunseră la capătul cornişei, repetară procedeul. Cu cât terminau mai repede, cu atât era mai bine pentru mândoi. Ea reuşi să traverseze a doua şi a treia oară oarecum mai bine, fie prin voinţă pură, fie închizându-şi complet mintea, urmând ordinele lui orbeşte.

În sfârşit, ajunseră la scara de incendiu şi începură să coboare. Lumina de pe strada Endrodi arunca umbre lungi pe alee. Bourne şi dorea să spargă becul cu o împuşcătură, dar nu îndrăzni. Grăbi şi pasul.

Se aflau la un singur etaj de scara extensibilă verticală pe care ar fi ajuns la o jumătate de metru de pavajul aleii când Bourne văzu cu coada ochiului că se schimbă lumina. Pe alee înaintau umbre din direcţii opuse; doi poliţişti intraseră pe alee, dinspre ambele capete.

Sergentul lui Csilla plecase cu un poliţist din clădire în momentul în care fusese localizat cel care intrase prin efracţie în apartament. Ştia deja că e suficient de inteligent pentru a găsi drumul de trecere dintre clădiri. De vreme ce scăpase din apartamentul lui László Molnar, sergentului nu i se părea că asasinul avea să-şi permită să se lase prins pe scara clădirii învecinate. Asta însemna că va găsi o cale de a ieşi din clădire, iar

polițistul voia să elimine toate posibilitățile. Avea un om [illegible] acoperiș, câte unul la intrarea principală și la intrările de servi[illegible] Mai rămânea aleea laterală. Nu-și dădea seama cum putea ajungă criminalul pe alee, dar nu voia să rişte.

Norocul lui, văzu silueta profilată lângă scara de incen[illegible] din momentul în care intră pe alee. În lumina stâlpului de ilumin[illegible] de pe strada Endrodi îl văzu pe colegul său intrând pe ale[illegible] capătul opus. Îi făcu un semn bărbatului, indicând în sus [illegible] silueta de pe scara de incendiu. Își scoase arma și se apropie [illegible] și atent de scara verticală care cobora de la ieșirea de ince[illegible] când silueta se mișcă, părând să se împartă în două. Serg[illegible] tresări surprins. Erau *două* persoane pe scara de incendiu!

Ridică arma și trase. Sărira scântei din metal și văzu una [illegible] siluete rosogolindu-se prin aer și apoi dispărând după cele d[illegible] containere de gunoi. Polițistul din partea opusă porni în fugă, [illegible] sergentul rămase pe loc. Își văzu colegul ajungând la col[illegible] containerului cel mai apropiat și mergând chircit spre spațiul [illegible] dintre cele două containere.

Sergentul privi în sus, căutând a doua persoană. Lumina [illegible] făcea ca detaliile să fie greu de distins, însă nu văzu pe nim[illegible] acolo. Ieșirea de incendiu părea pustie. Unde putea să fi di[illegible] a doua persoană?

Își îndreptă din nou atenția spre ofițer, doar pentru a descop[illegible] că acesta dispăruse. Făcu vreo câțiva pași înainte, îl strigă pe nu[illegible] Niciun răspuns. Își scoase stația și era gata să cheme întăriri, [illegible] ceva se prăbuși peste el. Se poticni, căzu rău și apoi se tr[illegible] într-un genunchi, cu capul clătinându-i-se. Apoi ceva apăru [illegible] spațiul dintre containere. Când își dădu seama că nu era cole[illegible] lui, primise deja o lovitură suficient de dură cât să își pie[illegible] cunoștința.

– Asta chiar a fost o prostie, zise Bourne, aplecându-se pe[illegible] a o ridica pe Annaka de pe pavajul aleii.

– Cu plăcere, făcu ea, dându-i mâna la o parte și ridicându[illegible] în picioare cu propriile puteri.

Credeam că ți-e frică de înălțime.

Mi-e mai frică de moarte, îi răspunse sec.

Să o ștergem de aici înainte să apară alți polițiști, zise el. Dacă tu trebuie să mergi înainte.

Când Bourne și Annaka ieșiră din clădire, privirea lui Khan fu orbită de lumina stradală. Deși nu le putea vedea fețele, îl recunoscu pe Bourne după siluetă și mers. Cât despre însoțitoarea acestuia de sex feminin, deși mintea lui Khan o înregistră în treacăt, nu-i dădu prea multă atenție. asemenea lui Bourne, era mult mai interesat de motivul pentru care poliția fusese chemată la apartamentul lui László Molnar când Bourne era încă acolo. Tot ca și Bourne, fusese izbit de asemănarea scenariului de aici cu cel de la din Manassas. Se putea vedea mâna lui Spalko, cu ochiul lui. Necazul era că, spre deosebire de Manassas, unde îl văzuse pe omul lui Spalko, nu dăduse peste un bărbat asemănător în timpul cercetării atente pe care o făcuse în cele patru cvartale din jurul blocului lui Molnar. Așadar, cine chemase poliția? Cineva trebuia să fi fost acolo pentru a-i informa atunci când Bourne și femeia intraseră în clădire.

Se îndreptă spre mașina închiriată, reușind să-l urmărească pe Bourne care se urcase într-un taxi. Femeia își continuă drumul pe jos. Cunoscându-l pe Bourne, Khan era pregătit să schimbe direcția, să schimbe taxiuri și, deci, nu avea să-l piardă din ochi pe Bourne în timpul manevrelor făcute pentru a-și pierde urma.

In cele din urmă, taxiul lui Bourne ajunse pe strada Fo. Patru cvartale mai la nord de turnurile magnifice ale Băilor Kirali, Bourne coborî din taxi și intră în clădirea de la numărul 106-108.

Khan încetini, apoi parcă lângă bordură, pe partea opusă a străzii nu voia să treacă pe lângă intrare. Opri motorul și se cufundă în întuneric. Alex Conklin, Jason Bourne, László Molnar, Hassan Arsenov. Se gândea la Spalko și la modul în care puteau fi conectate toate aceste nume disparate. Trebuia să existe o logică aici, întotdeauna exista o logică, măcar de-ar fi putut s-o înțeleagă.

Astfel trecură cinci sau şase minute, apoi un alt taxi tr
faţa clădirii de la numărul 106-108. Khan privi cum col
tânără. Încercă să îi vadă faţa înainte de a intra în clădi
reuşi să vadă doar că avea părul roşcat. Aşteptă, nescăp
ochi intrarea. Nu se aprinsese nicio lumină după ce Bourne
în hol, ceea ce însemna că o aştepta pe femeie – că era apart
ei. După trei minute, se aprinseră luminile la etajul al patru
ultimul.

Acum, ştiind unde erau, începu să se scufunde în *za*
după o oră de încercări nereuşite de a-şi goli mintea, renu
întuneric, strânse în palmă micul Buddha cioplit în piatră. Ap
imediat îl cuprinse un somn profund, în care se prăbuşi as
unui bolovan în iadul coşmarului său recurent.

*Apa e neagră-albăstruie, rotindu-se neîncetat de pa
însufleţi-o o energie a răului. El încearcă să iasă la sup
întinzându-se cu atâta forţă, încât oasele îi troznesc de în
Continuă totuşi să se scufunde în întuneric, tras în jos de fra
legată în jurul gleznei. Vrea să respire, dar ştie că în mom
care va deschide gura va fi inundat de apă şi se va îneca.*

*Se întinde în jos, încercând să dezlege frânghia, d
reuşeşte să apuce cu degetele suprafaţa alunecoasă. S
asemenea unui curent electric ce îl străbate, teroarea a o
aşteaptă în întuneric. Teroarea îl strânge ca o menghin
reprimă o dorinţă de a bolborosi. În acel moment, aude su
ce se ridică din adâncuri – răsunetul clopotelor, al călugări
cântă înainte de a fi masacraţi de khmerii roşii. În cele din
sunetul se reduce la cântecul unei singure voci, un teno
incantaţie repetată, nu mult diferită de o rugăciune.*

*Şi atunci când priveşte în jos prin întuneric, când inc
deslueşească lucrul legat de cealaltă frânghie, lucrul ce îl
inexorabil către blestemul său, îşi dă seama că incantaţia p
o aude trebuie să vină dinspre acea siluetă. Căci cunoaşte
ce se răsuceşte în curentul puternic de sub el; îi e la fel de fam
ca şi propria faţă, propriul corp. Dar acum, cu un şoc
străbate prin tot corpul, îşi dă seama că sunetul nu vine di*

ta familiară de sub el, pentru că e moartă – şi de aceea tatea ei îl trage în jos.

Sunetul e mai aproape, iar acum recunoaşte lamentaţia clară propria voce, auzindu-se din adâncurile propriei fiinţe. Imediat, ata îi atinge toate părţile corpului.

Lee– Lee! Lee– Lee! strigă, înainte de a se îneca.

16

Spalko şi Zina ajunseră în Creta înainte de răsăritul soarelui, aterizând pe Aeroportul Kazantzakis, chiar lângă klion. Îi însoţeau un doctor şi trei bărbaţi, pe care Zina îi nase îndelung în timpul zborului. Nu erau masivi, pentru a nu remarca în mulţime. Puternicul său simţ al securităţii îi dicta palko ca atunci când, ca în acel moment, era implicat nu ca pun Spalko, preşedintele Humanistas, Ltd, ci ca Şeic, să îşi ţină un profil cât mai scăzut, nu numai pentru sine, ci pentru personalul. Zina le recunoscu bărbaţilor puterea în nemişcarea aci îşi controlau corpurile în mod absolut şi, atunci când se u, o făceau cu fluiditatea şi siguranţa unor yoghini sau atori. Vedea hotărârea din ochii lor duri, care se putea obţine mai după ani de antrenamente intense. Chiar şi atunci când îi beau deferent, putea simţi pericolul ce mocnea în ei, încolăcit, ptând cu răbdare momentul eliberării.

Creta, cea mai mare insulă din Marea Mediterană, e poarta ntre Europa şi Africa. Zace de secole în soarele fierbinte al diteranei, cu ochiul sudic aţintit asupra Alexandriei, în Egipt, upra Banghazi, în Libia. În mod inevitabil însă, o insulă cu o plasare atât de bună era înconjurată de prădători. Aflându-se intersecţia culturilor, istoria ei e evident una sângeroasă. mcnea valurilor ce se sparg de ţărm, invadatorii din culturi rite au ajuns pe ţărmurile şi în golfurile insulei, aducând cu ei ltura, limba, arhitectura şi religia.

Heraklionul a fost fondat de sarazini în 824 d. Hr. Ei îl num[illegible] Chandax, o adaptare a cuvântului arab *kandak*, datorită șant[illegible] de apărare pe care l-au săpat în jurul cetății. Sarazinii au d[illegible] timp de o sută patruzeci de ani, apoi au fost izgoniți de biz[illegible] Dar piratii au avut un asemenea succes încât le-au trebuit tr[illegible] de corăbii pentru a căra prada în Bizanț.

În timpul ocupației venețiene, orașul a fost cunoscu[illegible] numele de Candia. Sub stăpânirea venețienilor a devenit cel [illegible] important centru cultural din estul Mediteranei. Toată a[illegible] strălucire s-a încheiat odată cu invazia turcilor.

Această istorie poliglotă se vedea peste tot: masiva for[illegible] venețiană ce apăra frumosul port al orașului de invazii; pri[illegible] orașului, găzduită de loggia venețiană; „Koubes", fant[illegible] turcească de lângă fosta biserică a Mântuitorului, pe care tur[illegible] transformat-o în Moscheea Valide.

Dar în orașul propriu-zis, modern și aglomerat, nu se [illegible] nimic din cultura minoică, prima și, din punct de vedere arheolo[illegible] cea mai importantă civilizație cretană. Sigur, ruinele palatului [illegible] Cnossos puteau fi văzute în afara orașului, dar numai istorici[illegible] că sarazinii aleseseră acest loc ca să fondeze Chandax pentru [illegible] fusese principalul port al minoicilor cu mii de ani înainte.

Sufletul Cretei rămânea acela al unei insule învăluite în [illegible] și era imposibil să pui piciorul pe insulă fără să ți se reamint[illegible] legenda creării sale. Cu secole înainte ca sarazinii, venețienii [illegible] turcii să existe, Creta ieșise în evidență din ceturile legend[illegible] Minos, primul rege al Cretei, era semizeu. Tatăl său, Zeus, lu[illegible] înfățișarea unui taur, o violase pe mama sa, Europa, și astfel d[illegible] început, taurul a devenit simbolul insulei.

Minos s-a luptat cu cei doi frați ai săi pentru stăpânirea C[illegible] dar el s-a rugat lui Poseidon, promițându-i supunere eternă [illegible] mării dacă avea să-l ajute să-și învingă frații. Poseidon i-a [illegible] rugăciunea și, din marea înspumată, s-a ivit un taur alb ca z[illegible] Acest animal trebuia să fie un sacrificiu care să mar[illegible] supunerea lui Minos față de zeu, dar lacomul rege a prins taur[illegible] l-a păstrat pentru sine. Furios, Poseidon a făcut-o pe soția lui M[illegible] să se îndrăgostească de animal. În secret, ea l-a însărcinat [illegible]

Dedalus, arhitectul favorit al regelui, să-i construiască o vacă din lemn goală pe dinăuntru în care s-a ascuns, astfel încât taurul să se împerecheze cu ea. Rezultatul acestei împreunări sexuale a fost Minotaurul – un bărbat monstruos, cu cap şi coadă de taur – a cărui sălbăticie a adus atâtea pagube insulei, încât Minos l-a pus pe Dedalus să construiască un labirint enorm, atât de complicat, încât Minotaurul să nu mai scape niciodată din el.

Legenda aceasta îl preocupa pe Spalko în timp ce străbătea străzile abrupte ale oraşului împreună cu echipa sa, deoarece era fascinat de miturile greceşti – pentru accentul lor pe viol şi incest, pe vărsarea de sânge şi sfidarea zeilor. Vedea aspecte ale propriei religii în multe dintre ele, aşa că nu îi era greu să se creadă un zeu.

La fel ca multe alte oraşe mediteraneene, Heraklion e construit pe versantul unui munte, casele sale din piatră ridicându-se deasupra străzilor abrupte străbătute fără milă de autobuze şi camioane. De fapt, întreaga coloană vertebrală a insulei se ridică pe acest munt cunoscut sub numele de Munţii Albi.

Adresa pe care Spalko o obţinuse interogându-l pe László Molnar era o casă aflată la jumătatea pantei pe care e aşezat oraşul. Deţinea unui arhitect pe nume Istos Dedalika, al cărui renume, cum avea să se vadă, era la fel de mare ca al strămoşului său mitic. Echipa lui Spalko descoperise că această casă era închiriată de o companie asociată cu László Molnar. Ajunseră la adresă exact în momentul în care cerul nopţii era gata să se despice asemenea coji unei nuci de cocos, scoţând la iveală soarele sângeriu al Mediteranei.

După o scurtă recunoaştere, scoaseră cu toţii nişte telefoane mobile minuscule, conectându-se într-o reţea fără fir. Îşi verificară armele, arbalete din material compozit, de mare putere, excelente pentru liniştea în care trebuiau să acţioneze. Spalko îşi sincroniză ceasul cu doi dintre oamenii săi, apoi îi postă lângă intrarea din spate, în timp ce el şi Zina se apropiau de intrarea din faţă. Ultimul membru al echipei primi ordin să-i supravegheze şi să-i avertizeze cu privire la orice acţiune suspectă de pe stradă sau, dacă e cazul, la venirea poliţiei.

Strada era pustie şi tăcută; nu se plimba nimeni. În casă nu era aprinsă nicio lumină, dar Spalko nici nu se aştepta să fie vreuna. Îşi privi ceasul, numărând în microfon pe măsură ce secundarul se apropia de şaizeci.

În casă, mercenarii erau în plină activitate. Era ziua mutării, ultimele câteva ore după care puteau pleca, aşa cum făcuseră ceilalţi înaintea lor. Îl mutau pe dr. Schiffer într-o locaţie diferită din Creta la fiecare trei zile; făceau acest lucru repede şi în tăcere, destinaţia fiind hotărâtă abia în ultimul moment. Aceste măsuri de securitate cereau ca o parte dintre ei să rămână în urmă, pentru a se asigura că orice indiciu al prezenţei lor era fie luat de acolo, fie distrus.

În acest moment, mercenarii erau răspândiţi prin casă. Unul dintre ei era în bucătărie, pregătind cafea turcească, un al doilea se afla în baie, al treilea pornise televizorul. Se uită dezinteresat la ecran pentru o secundă apoi se duse la fereastra din faţă, trase draperia şi aruncă o privire în stradă. Totul părea normal. Se întinse ca o pisică, bâţâindu-şi corpul. Apoi, prinzându-şi hamul cu arma pe umăr, plecă să facă verificarea de dimineaţă a perimetrului.

Descuie uşa din faţă, o deschise şi fu imediat străpuns în inimă de o săgeată a lui Spalko. Se clătină şi căzu pe spate, cu braţele deschise şi ochii rostogolindu-i-se în orbite, mort înainte de a atinge podeaua.

Spalko şi Zina intrară în vestibul în momentul în care ceilalţi doi membri ai echipei năvăleau pe uşa din spate. Mercenarul din bucătărie lăsă să îi cadă ibricul de cafea, scoase arma şi îl răni pe unul din oamenii lui Spalko, apoi şi el fu împuşcat mortal.

Făcându-i un semn cu capul Zinei, Spalko urcă scările câte trei odată.

Zina reacţionase la împuşcăturile ce veneau prin uşa baie, ordonându-i unuia dintre oamenii lui Spalko să iasă pe uşa din spate. Îi ordonă celuilalt să spargă uşa, lucru pe care îl făcu rapid şi eficient. Când intrară în baie, nu îi întâmpină niciun foc de armă. În loc de asta, văzură fereastra prin care se strecurase afară mercenarul. Zina anticipase această posibilitate, de unde faptul că îşi trimisese un om afară.

O secundă mai târziu auzi foarte clar *sunetul!* săgeții eliberate, urmate de un geamăt puternic.

La etaj, Spalko străbătea camerele mergând chircit. Primul dormitor era gol, deci trecu la al doilea. Când trecea pe lângă pat, prinse cu coada ochiului o mișcare în oglinda de perete de deasupra comodei din stânga sa. Îngenunche imediat și trase o săgeată. Aceasta trecu prin cuvertură, iar patul se zgudui. Un corp se zvârcolea și gemea.

În genunchi, Spalko potrivi o altă săgeată în arbaletă și începu să țintească, dar fu răsturnat. Ceva greu îl lovi în cap, un glonț sau poșă și simți o greutate deasupra. Dădu imediat drumul arbaletei, scoase un cuțit de vânătoare și îl înfipse în atacator. Când acesta era înfipt bine, îl răsuci, scrâșnind din dinți de efort, și fu răsplătit cu un val de sânge.

Îl aruncă pe mercenar de pe el cu un mormăit, își recuperă cuțitul și îl șterse de cuvertură. Apoi trase a doua săgeată, prin hol. Prin aer zburară fulgi și zvârcolirea se opri brusc.

Coborî repede la parter după ce verificase și celelalte camere de la etaj, intrând într-un living ce mirosea a pucioasă. Unul dintre oamenii săi intra pe ușa din spate cu ultimul mercenar rămas, pe care îl rănise grav. Întregul atac durase mai puțin de trei minute, lucru care se potrivea cu planul lui Spalko; cu cât atrăgeau mai puțin atenția asupra casei, cu atât mai bine.

Nu era nicio urmă de Felix Schiffer. Și totuși, Spalko știa că László Molnar nu îl mințise. Oamenii ăștia făceau parte din contingentul de mercenari pe care Molnar îi angajase atunci când pusese la cale împreună cu Conklin evadarea lui Schiffer.

– Cum stăm? își întrebă oamenii.

Marco e rănit. Nimic grav, glonțul a intrat și a ieșit prin mușchiul brațului stâng, raportă unul dintre ei. Doi dușmani morți, unul grav rănit.

Și doi morți la etaj, adăugă Spalko.

Arătând cu mânerul pistolului automat către ultimul mercenar, bărbatul adăugă:

Ăsta n-o duce mult dacă nu e tratat.

Spalko se uită la Zina, apoi făcu un semn din cap. Ea se apropie de rănit și, îngenunchind, îl întoarse pe spate. El gemu și începu să sângereze.

– Cum te cheamă? întrebă ea în maghiară.

El o privi, cu ochii întunecați din cauza durerii și a morții inevitabile.

Ea scoase o cutie mică cu chibrituri din lemn.

– Cum te cheamă? întrebă, de astă dată în greacă.

Neprimind niciun răspuns, le spuse oamenilor lui Spalko:

– Țineți-l nemișcat.

Doi dintre ei se aplecară pentru a executa ordinul. Mercenarul se zbătu puțin, apoi rămase nemișcat. Privea în sus spre ea cu nepăsare; era soldat profesionist la urma urmelor.

Ea aprinse chibritul. Flacăra fu însoțită de un miros înțepător de sulf. Femeia îi ridică o pleoapă cu degetul mare și arătătorul, apoi apropie flacăra de globul ocular descoperit.

Ochiul liber al mercenarului clipi nebunește, iar respirația deveni sacadată. Flacăra, reflectată în curba orbitei sale cărnoase, se apropie și mai mult. Îi era frică, Zina simțea asta, dincolo de acest lucru era un sentiment de neîncredere. Pur și simplu el nu credea că ea își va duce la capăt amenințarea implicită. Păcat, dar pentru ea nu era nicio diferență.

Mercenarul urlă, corpul arcuindu-se în ciuda eforturilor celor doi bărbați de a-l ține la pământ. Se zvârcolea și urla, chiar și după ce chibritul îi căzu fumegând pe piept. Ochiul sănătos se rostogolea în orbită de parcă ar fi încercat să găsească o scăpare.

Zina aprinse calmă un alt chibrit, și imediat mercenarul începu să vomite. Acest lucru nu o tulbură. Era vital acum ca el să înțeleagă că nu exista decât o singură reacție din partea lui care o putea opri. Nu era prost; știa despre ce era vorba. De asemenea, nicio sumă de bani nu făcea cât tortura asta. Printre lacrimile ochiului sănătos, îl văzu capitulând. Totuși, nu avea să-l lase să se răzgândească nu înainte de a le spune unde îl țineau pe doctorul Schiffer.

În spatele ei, privind scena de la început până la sfârșit, Spalko era impresionat fără să vrea. Habar n-avusese ce va face Zina atunci când o însărcinase cu interogatoriul. Într-un fel

test; dar era mai mult decât atât – era un fel de a o cunoaşte în
l mod intim care lui îi provoca atâta plăcere.

Fiind un om care folosea cuvintele în fiecare zi din viaţa lui
ntru a manipula oameni şi evenimente, Spalko avea o
neredere înnăscută faţă de oricine. Oamenii mințeau, pur şi
mplu. Unora le plăcea să mintă pentru efectul pe care îl provoca
minciuna; alţii mințeau fără să ştie, pentru a-şi proteja propria
oană; mai erau unii care se mințeau pe ei înşişi. Numai în
une, în lucrurile pe care le făceau oamenii, mai ales în
cunstanţe extreme sau sub constrângere ieşea la iveală
vărata lor natură. Atunci nu mai avea niciun rost să mintă;
teai crede ceea ce ţi se înfăţişa în faţa ochilor.

Acum cunoştea un adevăr despre Zina pe care nu-l ştiuse
nte. Se îndoia că Hasan Arsenov îl cunoştea, că ar fi crezut
lucru dacă i s-ar fi spus. În adâncul fiinţei, Zina era tare ca
tra; era mai dură decât Arsenov însuşi. Privind-o cum scotea
formaţiile de la mercenarul neajutorat, el îşi dădu seama că Zina
ea trăi fără Arsenov, dar Arsenov nu putea trăi fără ea.

Bourne se trezi în sunetul arpegiilor de pian şi în mirosul
mat al cafelei. Un timp rămase între somn şi trezire. Era
tient că se afla întins pe canapeaua Annakăi Vadas, că era
perit cu o pilotă de puf şi avea sub cap o pernă din puf de
a. Îşi reveni brusc din somn, în apartamentul scăldat în soare
nnakăi. Se întoarse şi o văzu aşezată la pianul de concert cu o
uriaşă de cafea alături.

Cât e ceasul?

a îşi continuă arpegiile fără să ridice capul.

Douăsprezece şi ceva.

Doamne!

Da, e ora la care eu repet, ora la care trebuie să te trezeşti.
ai că cânte o melodie pe care el nu o recunoscu. Chiar credeam
ă te întorci la hotel înainte să mă trezesc eu, dar am intrat
te-am văzut dormind ca un prunc. Aşa că am făcut cafeaua.

Absolut.

– Știi unde e.

Apoi ea își ridică privirea fără să se întoarcă, privindu-l[illegible] iese de sub pilotă și își pune tricoul și pantalonii. Merse în [illegible] apoi intră în bucătărie. În timp ce el își turna cafea, îi spu[illegible]

– Ai un corp frumos, în ciuda cicatricelor.

El căuta frișca; se părea că ea își bea cafeaua neagră

– Cicatricele îmi dau forță morală.

– Chiar și cea de la gât?

Cotrobăind prin frigider, nu îi răspunse, ci, mai de[illegible] involuntar, duse o mână la rană și, făcând asta, simți du[illegible] îngrijirile pline de compasiune ale lui Mylene Dutronc.

– Aia e nouă, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

– Am avut o întâlnire cu o creatură foarte mare și furio[illegible]

Ea se răsuci, brusc stânjenită.

– Cine a încercat să te strangulеze?

El găsise frișca. Își puse o lingură, apoi două de zahăr [illegible] prima înghițitură. Revenind în living, spuse:

– Furia îți poate face asta, sau nu știai?

– De unde să știu? Nu fac parte din lumea ta violentă

El o privi fără nicio expresie.

– Ai încercat să mă împuști. Sau ai uitat?

– Eu nu uit nimic, replică ea sec.

O iritase ceva din cele spuse de el, dar nu știa ce. O parte [illegible] ca se zbuciuma. Poate era doar șocul morții violente și [illegible] tatălui ei.

În orice caz, el decise să încerce o altă tactică.

– Nu e nimic comestibil în frigiderul tău.

– De obicei mănânc în oraș. E o cafenea-restaurant cine[illegible] mai încolo.

– Crezi că am putea merge acolo? o întrebă el. Mor de [illegible]

– Imediat ce termin. Noaptea prelungită mi-a de[illegible] programul.

Scaunul de la pian zgârie podeaua atunci când ea se[illegible] mai bine. Apoi, primele acorduri din Nocturna în Si bemol m[illegible] a lui Chopin plutiră prin cameră, răsucindu-se asemenea fu[illegible]

...are într-o după-amiază aurie de toamnă. Bărbatul fu surprins ... plăcere îi provoca muzica.

După câteva secunde se ridică, merse până la micul birou și ... computerul.

Te rog, nu face asta, spuse Annaka fără să ridice ochii de pe ... Îmi distragi atenția.

Bourne se așeză, încercând să se relaxeze înconjurat de ... muzică ce umplea apartamentul.

În timp ce ultimele acorduri ale Nocturnei încă mai reverberau, ... se ridică și intră în bucătărie. Bourne auzi apa de la ... curgând în timp ce ea aștepta să se răcească. Păru să ... mult timp. Apoi ea se întoarse, cu un pahar cu apă într-o ... pe care îl bău dintr-o singură înghițitură prelungă. Bourne, ...-o de la birou, îi văzu curba gâtului alb, apoi buclele câtorva ...bele, de un arămiu aprins, la baza părului.

Te-ai descurcat foarte bine aseară, zise Bourne.

Mulțumesc că m-ai luat de pe cornișă. Ochii ei îi evitară ...rea, de parcă nu ar fi vrut să accepte complimentul. Nu mi-a ...ea de frică niciodată în viața mea.

...rau în cafeneaua plină de candelabre din sticlă, canapele ...atifea și aplice de perete translucide fixate în lambriurile din ... de ceireș. Stăteau față în față la o masă de la fereastră, privind ... de pe trotuarul din fața cafenelei, care era pustiu, fiind ... prea răcoare pentru a se așeza afară în soarele dimineții.

Ceea ce mă preocupă acum e faptul că apartamentul lui ...ghar era supravegheat, zise Bourne. Nu există nicio altă ...plicație pentru sosirea poliției chiar în acel moment.

Dar de ce ar supraveghea cineva apartamentul?

Ca să vadă dacă apărem. De când am ajuns în Budapesta, ...ctările mele au fost împiedicate.

Annaka privi nervoasă pe fereastră.

Și acum? Gândul că cineva îmi supraveghează apartamentul ... supraveghează *pe noi* – îmi dă fiori.

De la apartamentul tău până aici nu ne-a urmărit nimeni. ...m asigurat eu de asta. Se opri în timp ce li se servea mâncarea.

Când chelnerul plecase, reluă. Ții minte măsurile de precauț[ie] care am insistat să le luăm aseară, când am scăpat de poliție? [Am] luat taxiuri diferite, am schimbat de două ori, am schimbat dire[cția]

– Eram prea epuizată să mai pun la îndoială instrucțiun[ile] tale bizare, încuviință ea.

– Nimeni nu știe unde am plecat și nici măcar că sunt[em] împreună.

– Da, asta e o ușurare. Ea oftă prelungit.

Când îl văzu pe Bourne ieșind din clădire împreună cu fem[eia] Khan avea un singur gând în minte: în ciuda asigurărilor plin[e] ifose ale lui Spalko că Bourne nu îl putea găsi, acesta continua [să] strângă cercul. Cumva aflase despre László Molnar, bărbatul [de] care era interesat Spalko. Și, mai mult, descoperise unde locu[ia] Molnar și, probabil, fusese în apartament atunci când apăru[se] poliția. De ce era Molnar important pentru Bourne? Khan trebu[ia] să afle asta.

Îi privi din urmă pe Bourne și pe femeie îndepărtându-[se]. Apoi coborî din mașina închiriată și intră în holul clădirii de p[e] strada Fo 106-108. Descuie cu șperaclul ușa de la intrare [și] pătrunse în holul interior. Urcând cu liftul până la ultimul et[aj] găsi apoi scara ce ducea pe acoperiș. Deloc surprinzător, u[n] avea un sistem de alarmă, dar pentru el era un lucru simplu [să] treacă de circuit și apoi de întregul sistem de alarmă. Trecu pr[in] ușă și ajunse pe acoperiș, traversând repede distanța până l[a] partea din față a clădirii.

Se aplecă ținând mâinile pe parapetul de ciment, de unde vă[zu] imediat fereastra panoramică de la etajul trei, chiar sub el. Încăle[că] parapetul și se lăsă pe cornișa de dincolo de fereastră. Prim[a] fereastră pe care o încercă era încuiată, dar cealaltă nu era. O deschise și intră în apartament.

Ar fi vrut din toată inima să arunce o privire în jur, dar neștiind cât de repede aveau să se întoarcă, nu putea risca. E[ra] timpul pentru treburi, nu pentru plăceri. Căutând un loc potrivit ridică privirea spre lustra din cristal ce atârna din mijlocul tavanului. Era un loc la fel de bun ca oricare, hotărî repede, chiar mult mai bun decât multe altele.

Trase scaunul pianului sub lustră, apoi se urcă pe el. Scoase micul microfon electronic şi îl aşeză pe buza ornamentului din tal. Apoi coborî, îşi puse o cască în ureche şi porni dispozitivul.

Auzi micile zgomote în timp ce trăgea scaunul pianului la loc, îşi auzi proprii paşi pe parchet în timp ce traversa încăperea până la canapeaua pe care erau o pilotă şi o pernă. Simţi mirosul lui Bourne, dar acesta îi declanşă o amintire până atunci ascunsă. Când aceasta începu să îi urce în conştient, dădu drumul pernei de parcă ar fi luat foc. Repede, ieşi din apartament pe drumul pe care venise, ajungând din nou în hol. Dar de data aceasta traversă clădirea, ieşind pe uşa de serviciu. Nimic nu putea fi prea mult când venea vorba de precauţie.

Annaka începu să îşi mănânce micul dejun. Prin fereastră se strecura lumina soarelui, luminându-i degetele extraordinar de frumoase. Mânca în acelaşi fel în care cânta, mânuind tacâmurile de parcă ar fi fost instrumente muzicale.

- Unde ai învăţat să cânţi la pian aşa de bine? întrebă el.

– Ţi-a plăcut?

– Da, foarte mult.

– De ce?

El înclină capul:

– De ce?

– Da, de ce ţi-a plăcut? Ce ai auzit acolo?

Bourne se gândi o clipă.

– Un fel de bocet, cred.

Ea puse deoparte cuţitul şi furculiţa şi, cu mâinile libere, începu să cânte o secţiune din Nocturnă.

– E dominanta a şaptea neterminată, ştii. Cu aceasta, Chopin a extins limitele acceptate ale disonanţei şi gamei. Reîncepu să cânte, notele rezonând. Rezultatul e vast. Şi în acelaşi timp plin de durere, din cauza acelor dominante neterminate.

Ea se opri, cu mâinile albe şi frumoase atârnând deasupra mesei, cu degetele lungi uşor arcuite de parcă ar fi fost încă însufleţite de energia compozitorului.

– Altceva?

El se mai gândi puțin, apoi clătină din cap.

Annaka își luă din nou cuțitul și furculița și reveni la mi dejun.

– Mama mea m-a învățat să cânt. Era meseria ei, profe de pian, și imediat ce a simțit că eram suficient de bună, î învățat Chopin. Era favoritul ei, dar muzica lui e incredibil greu de interpretat – nu numai tehnic, ci și emoțional.

– Mama ta mai cântă și acum?

Annaka clătină din cap.

– Ca și Chopin, avea o sănătate fragilă. Tuberculoză. A mu când aveam optsprezece ani.

– O vârstă nepotrivită pentru a-ți pierde un părinte.

– Mi-a schimbat viața pentru totdeauna. Am fost copleșit durere, sigur, dar, spre uimirea și rușinea mea, dincolo de eram furioasă pe ea.

– Furioasă?

– M-am simțit abandonată, dezrădăcinată, pierdută pe ma fără nicio speranță de a regăsi drumul spre casă.

Imediat, Bourne își dădu seama cum de reușea ea să înțel dificultățile lui legate de pierderea memoriei.

– Dar, oricum, pufni ea, ceea ce regret cel mai mult e cu ușurință am tratat-o. Când mi-a propus prima dată să preiau pi m-am opus.

– Sigur, spuse el blând. Era sugestia ei. Și, mai mult, profesia ei. El simți un mic frison în plex, ca și cum ea ar fi c chiar în acel moment faimoasele disonanțe ale lui Chopin. am vorbit cu fiul meu despre baseball, a strâmbat din nas, voi joace fotbal. Pe măsură ce scotea la lumină amintirea lui Je atenția lui Bourne se îndreptă spre interior. Toți prietenii lui ju fotbal, dar a fost și altceva. Mama lui era thailandeză; a fost edu în spiritul budist de la o vârstă foarte fragedă. Așa cum a vrut Nu-l interesa „americanismul".

Terminând, Annaka puse farfuria deoparte.

– Din contră, eu cred că „americanismul" propriu îl preo foarte mult, spuse ea. Cum s-ar fi putut să fie altfel? Ce crezi i se amintea de el în fiecare zi la școală?

Nechemată, în minte îi veni o amintire cu Joshua cu un ochi vânăt. Când o întrebase pe Dao despre asta, ea îi spusese că puștiul a căzut acasă, dar a doua zi îl dusese ea însăși pe Joshua la școală și rămăsese acolo câteva ore. El nu o întrebase niciodată; în acel moment era prea ocupat la serviciu pentru a se gândi pe îndelete la asta.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte, spuse acum.

Annaka ridică din umeri și, fără vreo ironie, spuse:

De ce să-ți treacă prin minte? Ești american. Lumea îți aparține.

De unde venea animozitatea ei înnăscută? se întrebă el. Era o generică, frica de americanul urât care de curând fusese deviat?

Fa îi ceru chelnerului încă o cafea.

Cel puțin tu poți rezolva lucrurile cu fiul tău, spuse ea. Cu mama... ridică din umeri.

Fiul meu e mort, zise Bourne, împreună cu sora și mama lui. Au fost uciși în Phnom Penh, cu mulți ani în urmă.

Oh! Părea că în sfârșit el străpunsese platoșa ei rece, oțelită. Îmi pare rău!

Bourne își întoarse privirea; orice discuție despre Joshua îi dădea senzația de sare pe rană.

Sunt sigur că te-ai împăcat cu mama ta înainte să moară.

Aș vrea s-o fi făcut. Annaka privea fix în cana de cafea, cu expresie de concentrare pe față. Abia când mi l-a prezentat pe Chopin am înțeles adevărata valoare a darului pe care mi l-a făcut. Îmi plăcea de mult îmi plăcea să cânt Nocturnele, chiar și când mă concentram foarte puțin!

- Nu i-ai spus?

Eram adolescentă; ce aveam noi nu se puteau numi conversații. Ochii i se întunecară de tristețe. Acum, când nu mai aș vrea să fi vorbit.

– Îl aveai pe tatăl tău.

– Da, sigur, spuse ea. Îl aveam.

17

Directoratul pentru Arme Neletale Tactice îşi avea sediul într-un grup de clădiri din cărămidă roşie anonimă acoperite de iederă, care fuseseră cândva sediul unui pensionat de fete. Agenţia considerase că e mai sigur să preia un sediu deja construit, decât să construiască altul de la zero. În acest fel puteau secţiona structura, creând labirintul de laboratoare, camere de testare şi săli de conferinţe necesare din interior, folosindu-şi personalul extrem de calificat mai degrabă decât un antreprenor din afară.

Deşi Lindros se identificase, fu dus într-o încăpere cu pereţi albi şi fără ferestre unde i se făcu o fotografie, i se luară amprentele şi i se scană retina. Aşteptă singur apoi.

În sfârşit, după vreo cincisprezece minute, intră un agent CIA şi i se adresă lui Lindros:

– Domnule Director Adjunct Lindros, domnul director Driver vă poate primi acum.

Lindros îl urmă pe agent afară din cameră fără niciun cuvânt. Petrecură încă cinci minute traversând coridoare fără nicio trăsătură distinctă, cu o iluminare indirectă. După câte îşi dădea seama, era plimbat în cerc.

În cele din urmă, agentul se opri la o uşă care, după câte îi putu da seama Lindros, era identică cu toate cele pe lângă care trecuseră. La fel ca şi celelalte, nu avea niciun semn distinctiv, niciun fel de identificare pe uşă sau lângă ea, cu excepţia a două becuri mici. Unul strălucea roşiatic. Agentul bătu de trei ori la uşă. O secundă mai târziu, lumina se stinse şi celălalt bec deveni verde. Agentul deschise uşa şi se retrase, făcându-i loc să treacă.

De cealaltă parte a uşii era directorul Randy Driver, un individ cu un păr blond spălăcit, cu o tunsoare militară scurtă, cu un nas drept ca o lamă şi nişte ochi albaştri înguşti, care îi confereau o privire mereu încărcată de suspiciune. Avea umeri largi şi un spate musculos pe care îi plăcea un pic cam mult să îl pună în evidenţă. Era aşezat într-un scaun ergonomic de ultimă generaţie, din plasă, în spatele unui birou din sticlă neagră şi inox. În mijlocul fiecărui

rete din metal alb atârna câte un tablou de Mark Rothko, toate fiind ca niște bandaje aplicate pe o rană deschisă.

Domnule Director Adjunct, e o plăcere neașteptată, spuse Driver cu un zâmbet subțire, ce îi infirma cuvintele. Mărturisesc că nu sunt obișnuit cu inspecții fulger. Aș fi preferat o întâlnire programată.

Îmi cer scuze, spuse Lindros, dar nu e o inspecție. Anchetez o crimă.

Asasinarea lui Alexander Conklin, bănuiesc.

Exact. Trebuie să vorbesc cu unul dintre oamenii tăi. Un anume doctor Felix Schiffer.

Parcă ar fi lansat o bombă cu gaz paralizant. Driver stătea nemișcat în spatele biroului, cu zâmbetul subțire înghețat pe față într-un rictus. În sfârșit, păru să-și recapete cumpătul:

– Pentru ce Dumnezeu?

– Ți-am spus, zise Lindros. Face parte din ancheta în desfășurare.

Driver își desfăcu brațele.

– Nu văd cum.

– Nu e necesar să înțelegi, făcu Lindros sec. Driver îl făcuse să aștepte ca un copil pedepsit, iar acum îl ducea cu zăhărelul. Lindros își pierdea repede răbdarea. E necesar doar să îmi spui unde este doctorul Schiffer.

Fața lui Driver deveni impenetrabilă.

În momentul în care ai păsit pragul, ai intrat pe teritoriul meu. Se ridică. În timp ce treceai prin procedurile noastre de identificare, mi-am luat libertatea de a-l suna pe domnul director. Ceilalți de la biroul lui nu știu ce cauți aici.

– Sigur că nu, ripostă Lindros, știind că pierduse deja bătălia. Am ședință cu domnul director la sfârșitul fiecărei zile.

– Nu mă interesează absolut deloc operațiunile dumitale, domnule Director Adjunct. Ideea de bază e că nimeni nu interoghează vreun membru al personalului meu fără autorizație scrisă de domnul director în persoană.

– Domnul director m-a împuternicit să desfășor această anchetă oriunde mi se pare necesar.

– Şi am numai cuvântul tău în această privinţă. Driver ri
din umeri. Cred că vezi punctul meu de ve…

– De fapt, nu îl văd, îl întrerupse Lindros. Ştia că a contr
pe acest drum nu avea să-l ducă nicăieri. Şi, mai rău, nu e
politică bună, dar Randy Driver îl enervase şi nu se putea abţ
După părerea mea, eşti încăpăţânat şi obstrucţionist.

Driver se aplecă înainte, degetele trosnindu-i din cauza fo
cu care se lăsase pe birou.

– Părerea ta e irelevantă. În absenţa unor documente origin
semnate, nu mai am nimic să-ţi spun. Această întrevede
sfârşit. Agentul trebuie să fi ascultat conversaţia, pentru că
în acel moment uşa se deschise şi el apăru în cadrul ei, aşteptâ
să-l conducă pe Lindros.

Detectivul Harris primi informaţia exact în momentul în
urmărea un criminal. Primise apelul radio care fusese tran
către toate vehiculele cu privire la bărbatul caucazian aflat înt
Pontiac GTO negru, model nou, cu numere de Virginia,
trecuse pe roşu lângă localitatea Falls Church şi se îndrepta
sud pe Autostrada 649. Harris, care fusese scos în mod inexpli
de Lindros din cazul crimelor Conklin– Panov, se afla în Sl
Hollow, cercetând un jaf cu omucidere de la un magazin exact
momentul apelului. Se afla chiar pe 649.

Făcu o întoarcere periculoasă, apoi porni cu luminil
avertizare aprinse şi sirena urlând pe 649, către nord. Apro
imediat văzu GTO-ul negru şi în urma lui un şir de trei maşin
poliţie din Virginia. Trecu peste banda despărţitoar
acompaniamentul unui cor de claxoane şi cauciucuri scrâşnind
se îndreptă direct spre GTO. Şoferul îl văzu, schimbă banda şi
timp ce Harris începu să-l urmărească prin labirintul de ma
care se blocaseră în trafic, ieşi de pe drum, rupând parapetul
siguranţă. Calculând direcţia, Harris manevră maşina pe o tr
iectorie de interceptare care forţă Pontiacul să pătrundă pe ban
unei staţii de benzină. Dacă nu oprea, avea să intre direct
pompele de benzină.

Când GTO-ul se opri balansându-se pe amortizoare
supradimensionate, Harris ieşi din maşină cu revolverul scos şi
îndreptă direct spre şofer.

Ieşi din maşină cu mâinile sus! strigă Harris.

– Domnule poliţist…

Taci şi fă cum spun! spuse Harris, avansând constant, atent la orice semn că şoferul ar avea o armă.

Bine, bine!

Şoferul coborî din maşină exact în momentul în care ajungeau alte două maşini de poliţie. Era un tânăr extrem de slab, care nu avea mai mult de douăzeci şi doi de ani. Găsiră în maşină o sticlă de băutură şi, sub scaunul din faţă, o armă.

Am permis pentru ea! spuse tânărul. Uitaţi-vă în torpedou!

Într-adevăr, arma avea permis. Tânărul era curier de diamante. De ce băuse era altă treabă, dar asta nu-l interesa în mod special pe Harris.

Când ajunse la secţie, atenţia îi fu atrasă de faptul că permisul avea de ce se verifica. Dădu un telefon la magazinul care se presupunea că îi vânduse arma tânărului. Auzi o voce cu accent străin care recunoscu că îi vânduse tânărului arma, dar ceva din voce îi sună ciudat. Aşa că se duse până la magazin, dar descoperi că nu exista. În loc să găsească un magazin, găsi un rus singur cu un server. Îl aresta pe rus şi sechestră serverul.

Apoi se întoarse la secţie, de unde accesă baza de date cu permisele de port-armă pe ultimele şase luni. Introduse numele falsului magazin de arme şi descoperi, şocat, mai mult de trei sute de vânzări false folosite pentru a scoate permise legale. Îl aştepta însă o surpriză şi mai mare atunci când accesă fişierele de pe serverul confiscat. Când văzu fişierul, înşfăcă telefonul şi îl sună pe Lindros pe mobil.

– Salut, sunt Harry.

– A, da, spuse Lindros distras.

– Ce s-a întâmplat? Ai o voce groaznică.

– Sunt blocat. Mai rău, cineva mi-a spart botu', la figurat desigur, şi acum mă întreb dacă am destulă muniţie să mă duc la Bătrân.

– Ascultă, Martin, ştiu că oficial nu mai lucrez la caz…

– Doamne, Harry, voiam să vorbesc cu tine despre asta.

– Lasă acum, îl întrerupse detectivul. Se apucă să-i povestească pe scurt cazul tânărului cu Pontiacul, arma şi

înșelătoria cu armele înregistrate prin uz de fals. Deci ș funcționează, continuă el. Tipii ăștia pot face rost de arme pent oricine.

– Mda, și? întrebă Lindros, nu foarte entuziasmat.

– Oricine poate primi permis de port-armă. Cum ar fi, d exemplu, David Webb.

– E o teorie frumoasă, dar…

– Martin, nu e teorie! Harris aproape că țipa în receptor; te cei din jurul lui își întrerupseră lucrul, surprinși de cât de ta vorbea. E chiar real!

– Cum?!?

– Da. Rețeaua asta i-a „vândut" o armă unui David Webb numai că Webb nu a cumpărat-o niciodată, pentru că magazum de pe permis nu există.

– Bun, dar de unde știm că Webb știa de rețea și i-a folosit cumpere arma ilegal?

– Asta e partea frumoasă, zise Harris. Am registrul electron al rețelei. Fiecare vânzare e înregistrată în detaliu. Fondurile pentru arma pe care se presupune că ar fi cumpărat-o Webb au fost trimi electronic din Budapesta.

Mânăstirea se înălța singuratică pe culmea unui munte. P terasele abrupte de sub ea creșteau portocali și măslini, dar sus, u locul unde construcția părea implantată ca un dinte în patul d stâncă, creșteau doar ciulini și laudanum sălbatic. *Kri-kri*, caprel cretane care puteau fi întâlnite peste tot, erau singurele ființe puteau supraviețui la altitudinea unde se afla mânăstirea.

Vechea construcție din piatră fusese uitată de mult. Era difi de spus pentru un mirean care dintre popoarele prădătoare de p insulă o construise. asemenea insulei înseși, trecuse prin mult mâini și fusese martora tăcută a rugăciunilor, sacrificiilor vărsărilor de sânge. Chiar și la o privire aruncată în treacăt, totu era clar că e foarte veche.

Încă din cele mai vechi timpuri, problema securității fus una de o importanță crucială atât pentru războinici, cât și pentru călugări, lucru ce explica amplasarea mânăstirii pe vârful unu munte. Pe una dintre pante erau crângurile frumos mirositoar

menajate în terase; pe cealaltă era un defileu, nu mult diferit de ...ul armei unui sarazin, tăiat adânc în piatră de parcă ar fi vrut ...ntre în corpul muntelui.

Deoarece la vila din Heraklion se lovise de rezistența unor ...olesioniști, Spalko începu să-și plănuiască atacul cu foarte mare ...ră. Nu se punea problema să atace locul la lumina zilei. Indiferent din ce direcție ar fi încercat, cu siguranță ar fi fost ...oborâți cu mult înainte de a ajunge la zidurile exterioare groase ...crenelate ale mânăstirii. Astfel, în timp ce oamenii lui îl duceau ...e compatriotul lor rănit la avion pentru a fi îngrijit de medic și a ...duce proviziile de care avea nevoie, Spalko și Zina închiriaseră ...motociclete pentru a face o recunoaștere în zona din jurul ...mânăstirii.

La intrarea în defileu își abandonaseră motocicletele și porniră ...jos. Cerul era de un albastru transparent, atât de strălucitor, ...încât părea să acapareze toate celelalte culori cu aura sa. Păsările ...urau în cerc și urcau pe curenții termali și, când vântul se întețea, ...mirosul parfumat al florilor de portocal înmiresma aerul. Încă de ...and urcase în avionul personal, Zina așteptase cu răbdare să afle ...ce Spalko voia să fie numai cu ea.

Mânăstirea are o intrare subterană, zise Spalko în timp ce ...oborau pe pietriș spre capătul defileului aflat cel mai aproape de ...construcție. Alunii pe care îi întâlniseră până aici făcuseră loc ...luparoșilor, mai rezistenți, ale căror trunchiuri răsucite se înălțau ...din peticele de pământ aflate între bolovani. Folosiră ramurile ...flexibile pe post de bare de sprijin improvizate, coborând în ...continuare pe panta abruptă a defileului.

De unde își lua Șeicul informațiile era un mister pentru Zina. În orice caz, era clar că avea o rețea internațională de oameni cu ...acces rapid la orice informație i-ar fi fost necesară.

Se odihniră puțin pe un colț de stâncă. După-amiaza era pe ...sfârșite și mâncară măsline, lipii și un pic de caracatiță marinată ...în ulei de măsline, oțet și usturoi.

- Spune-mi, Zina, începu Spalko, te gândești la Khalid Murat? ...îți lipsește?

Foarte mult. Zina își șterse buzele cu dosul palmei, apoi mușcă din nou din lipie. Dar acum liderul nostru e Hasan; toate

trec. Ce s-a întâmplat cu Murat a fost tragic, dar nu neașteptat. Suntem cu toții țintele sălbaticului regim rusesc; toți trebuie să trăim știind asta.

– Și dacă ți-aș spune că rușii nu au avut nimic de-a face cu moartea lui Khalid Murat?

Zina se opri din mâncat.

– Nu înțeleg. Știu ce s-a întâmplat. Toată lumea știe.

– Nu, zise Spalko blând, știți doar ceea ce v-a spus Hasan Arsenov.

Ea îl privi fix și, începând să înțeleagă, simți cum i se înmoaie genunchii.

– De unde... Era așa de emoționată, încât vocea îi pieri și fu nevoită să tușească și să înceapă din nou, conștientă că o parte din ea nu își dorea să știe răspunsul la întrebarea ce urma. De unde știi asta?

– Știu, zise Spalko fără intonație, pentru că Arsenov m-a angajat pe mine pentru a-l asasina pe Khalid Murat.

– Dar *de ce*?

Spalko își păroni privirea într-a ei.

– O, știi, Zina – tu, dintre toți oamenii – tu, amanta lui, care îl cunoști mai bine decât oricine altcineva – tu știi foarte bine.

Și trist, dar adevărat, Zina știa; Hasan îi spusese asta de multe ori. Khalid Murat făcea parte din vechea orânduire. Nu putea gândi dincolo de granițele Ceceniei; după părerea sa, Hasan se temea să provoace lumea atâta timp cât nu vedea o cale de a-i stăvili pe necredincioșii ruși.

– Nu ai bănuit?

Și lucrul care o supăra cel mai mult era, se gândi, că *nu bănuise* nici măcar pentru o secundă. Crezuse povestea lui Hasan de la primul până la ultimul cuvânt. Voia să-l mintă pe Șeic, să pară mai deșteaptă în ochii acestuia, dar, sub povara privirii lui, își dădu seama că avea să vadă prin ea și avea să-și dea seama că minția și apoi, bănuia, va ști că nu poate avea încredere în ea și relația lor se va încheia.

Și astfel, umilită, clătină din cap:

– M-a păcălit.

Pe tine și pe toți ceilalți, comentă el sec. Nu are importanță. Mușchii, zâmbi. Dar acum știi adevărul; înțelegi cât este de important deții informații pe care ceilalți nu le au, câtă putere îți dă acest lucru.

Ea se ridică o secundă, cu fesele sprijinite de stânca încinsă de soare, frecându-și șoldurile cu palmele.

Ce nu înțeleg, zise, e de ce ai ales să-mi spui.

Spalko auzea notele îngemănate de frică și frământare din vocea ei și decise că era bine. Ea știa că se află pe marginea unei prăpastii. Dacă el judeca bine oamenii, ea bănuise asta din momentul în care îi propusese să vină cu el în Creta, cu siguranță din momentul în care colaborase cu el pentru a-l minți pe Arsenov.

– Da, spuse, ai fost aleasă.

Dar pentru ce? Își dădu seama că tremura.

El se apropie de ea. Blocând lumina soarelui, schimbă căldura acestuia cu căldura propriului corp. Ea îi simțea mirosul, ca în hangar, și parfumul lui masculin de mosc o făcu să se umezească.

Ai fost aleasă pentru lucruri măreție. Pe măsură ce se apropia, vocea lui scădea în volum, dar căpăta intensitate.

Zina, șopti, Hasan Arsenov e slab. Am știut asta din momentul în care a venit la mine cu planul de asasinat. De ce să aibă nevoie de mine? m-am întrebat. Un războinic puternic care crede că liderul lui e prea slab pentru a mai conduce îl va ucide el însuși; nu îi va angaja pentru asta pe alții care, dacă sunt inteligenți și răbdători, într-o zi vor folosi acest punct slab împotriva lui.

Zina tremura, atât din cauza cuvintelor lui, cât și din cauza forței pe care o exercita prezența lui fizică, ce o făcea să simtă că o furnică pielea și i se zburlește părul. Avea gura uscată, iar dorința o cuprinsese pe de-a-ntregul.

Dacă Hasan Arsenov e slab, Zina, ce nevoie am eu de el? Spalko îi puse o mână pe sân și nările ei fremătară. Să-ți spun. Ea închise ochii. Misiunea pe care o vom începe în curând e plină de pericole. Îi strânse încet sânul, mișcându-l în sus agonizant de încet. În cazul în care ceva merge prost, e prudent să avem un lider care să atragă atenția dușmanului ca un magnet, în timp ce adevărata misiune continuă netulburată. Își lipi corpul de al ei, apăsându-l și o simți venindu-i în întâmpinare într-un fel de spasm pe care nu îl putea controla. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, şopti ea.

– Tu eşti cea puternică, Zina. Dacă tu ai fi vrut să-l detronezi pe Khalid Murat, nu ai fi venit la mine. I-ai fi luat viaţa cu mâna ta şi ai fi considerat o binecuvântare faptul că ai făcut asta pentru tine şi poporul tău. Cealaltă mână a bărbatului începu să urce pe interiorul coapsei. Nu e adevărat?

– Da, gemu ea. Dar poporul meu nu va accepta niciodată să fie condus de o femeie. E de neconceput.

– Pentru ei, dar nu şi pentru noi. Îi desfăcu un picior. Gândeşte-te, Zina. Cum vei face asta?

Cu hormonii alergându-i prin corp, Zina nu putea gândi clar. O parte din ea îşi dădea seama că era ideea corectă. Nu era decât faptul că el voia să o posede aici, în adâncimile defileului, pe stâncile goale, sub cerul liber. Aşa cum făcuse în casa arhitectului, o supunea la un alt test. Dacă se pierdea complet acum, dacă nu reuşea să-şi pună mintea în mişcare, dacă el putea să o facă să se piardă în dorinţă şi să nu poată să răspundă la întrebare, atunci avea să termine cu ea. Avea să-şi găsească un alt candidat pentru scopul său.

Chiar în timp ce el îi deschidea bluza şi îi atingea pielea fierbinte, ea se forţă să-şi amintească ce se întâmplase cu Khalid Murat, cum, după ce consilierii săi părăsiseră consiliile ce se ţineau o dată la două săptămâni, el ascultase cuvintele ei şi adesea le urmase sfaturile. Nu îndrăznise niciodată să-i spună lui Hasan ce rol jucase, de teamă să nu cadă pradă geloziei sale brutale.

Dar acum, întinsă pe stâncă şi primind avansurile Şeicului, gândi mai departe. Apucând ceafa Şeicului, trăgându-i capul spre gâtul ei, îi şopti în ureche:

– Voi găsi pe cineva – pe cineva care să intimideze fizic, cineva a cărui dragoste pentru mine îl va face să se supună şi vei conduce prin el. Cecenii vor vedea faţa lui, îi vor auzi vocea, dar el va face exact ce-i voi spune eu.

El îşi îndepărtase pentru o clipă partea de sus a corpului. Zina îl privi drept în ochi, îi văzu privirea strălucind de admiraţie şi dorinţă fizică şi, cu un alt tremur de satisfacţie, ştiu că trecuse de al doilea test. Şi apoi, deschisă toată şi imediat străpunsă, gemu într-o exclamaţie prelungă a bucuriei lor împărtăşite.

18

Aroma cafelei încă umplea apartamentul. Se întorseseră de la masă, fără să întârzie, conform tradiției, la cafea și desert. Bourne avea prea multe lucruri la care să se gândească. Dar răgazul, oricât de scurt, îl revigorase și îi permisese subconștientului său să proceseze informațiile.

Intrară în apartament foarte aproape unul de celălalt. Ea mirosea a citrice și mosc, asemenea cețurii care plutea deasupra unui râu; nu se putea abține să nu îi inhaleze parfumul până în adâncul plămânilor. Pentru a-și muta atenția, reveni la treburile urgente.

Ai observat arsurile, leziunile și înțepăturile de pe corpul lui László Molnar?

Ea se cutremură.

– Nu-mi aduce aminte.

A fost torturat mai multe ore, poate chiar vreo două zile.

Ea îl privi pe sub sprâncenele drepte și serioase.

Ceea ce înseamnă, spuse el, că e posibil ca el să fi divulgat locul unde se află doctorul Schiffer.

Sau nu, spuse ea, ceea ce poate fi un motiv la fel de bun pentru a fi ucis.

Nu cred că ne permitem să presupunem asta.

– Ce vrei să spui cu „ne"?

Da, știu, de acum sunt pe cont propriu.

Încerci să mă faci să mă simt vinovată? Uiți că nu am niciun interes să îl găsesc pe doctorul Schiffer.

Chiar și dacă ar însemna un dezastru pentru lumea întreagă dacă el ajunge pe mâinile cui nu trebuie?

– Ce vrei să spui?

Khan, aflat în mașina sa închiriată în fața blocului, își apăsă mereu în ureche. Cuvintele lor se auzeau clar.

– Alex Conklin era un foarte bun tehnician – era specialitatea lui. Din câte am ştiut eu, era mai bun la planificarea şi executarea misiunilor complexe decât orice om pe care l-am cunoscut vreodată. Cum ţi-am spus, voia aşa de mult să pună mâna pe doctorul Schiffer, încât l-a extras din programul strict secret al Ministerului Apărării, l-a dus la CIA şi apoi l-a făcut „dispărut" prompt. Asta înseamnă că doctorul Schiffer lucra la ceva atât de important, încât Alex a simţit nevoia să-l păzească de rele. Şi aşa cum s-a dovedit, avea dreptate, pentru că cineva l-a răpit pe acest doctor Schiffer. Operaţiunea la care tatăl tău lucra s-a sfârşit cu pierderea lui, fiind ascuns într-un loc pe care László Molnar îl cunoştea. Acum tatăl tău e mort, la fel şi Molnar. Diferenţa dintre ei e că Molnar a fost torturat înainte de a fi ucis.

Khan se îndreptă în scaun, cu inima bătându-i rapid. *Tatăl tău?* Era posibil ca femeia cu care era Bourne, femeia căreia el nu-i acordase nicio atenţie – era posibil să fie Annaka?

Annaka stătea în picioare, scăldată în lumina ce se revărsa prin fereastra panoramică.

– La ce crezi că putea lucra doctorul Schiffer, încât să îi intereseze atât de mult pe toţi oamenii ăştia?

– Credeam că nu te interesează doctorul Schiffer, spuse Bourne.

– Nu fi şmecher. Răspunde la întrebare.

– Schiffer e cel mai mare expert în comportamentul bacteriilor. Asta am aflat de pe forumul vizitat de Molnar. Ţi-am spus, dar erai ocupată să-i găseşti cadavrul.

– Asta îmi sună a aiureală.

– Mai ţii minte site-ul accesat de Molnar?

– Anthrax, febră hemoragică argentiniană...

– Cryptococcosis, ciumă bubonică. Cred că e posibil ca domnul doctor al nostru să fi lucrat cu aceste organisme biologice mortale sau ceva asemănător, poate ceva mai rău chiar.

Annaka îl privi fix o clipă, iar apoi clătină din cap.

– Cred că ceea ce l-a agitat – şi înspăimântat – atât de mult pe Alex a fost faptul că doctorul Schiffer a inventat un dispozitiv

...ic poate fi folosit ca armă biologică. Dacă e aşa, el e posesorul ...ntului Graal al teroriştilor.

O, Doamne! Dar e numai o presupunere. Cum poţi fi sigur ...ai dreptate?

Trebuie doar să continui să sap, zise Bourne. Tot aşa de ...interesată eşti cu privire la locul unde se află doctorul Schiffer?

Dar nu-mi dau seama cum îl putem găsi. Ea se întoarse şi se ...mută la pian, de parcă acesta ar fi fost o piatră sfântă sau un ...lisman care să o păzească de ceva rău.

– Noi, zise Bourne, ai spus „noi".

– O scăpare.

O scăpare freudiană, mi se pare mie.

– Încetează, se răsti ea, chiar acum.

El învăţase destule despre Annaka încât să-şi dea seama că ...orbea serios. Se aşeză la birou. Văzu cablul de reţea prin care ea ...şi conecta laptopul la internet.

– Am o idee, spuse. Şi în acel moment văzu urmele. Lumina ...arelui bătea pe scaunul lăcuit al pianului astfel încât el văzu ...ateva semne, toate proaspete. Cineva fusese în apartament cât timp ei fuseseră plecaţi. Din ce motiv? Căută orice semn de dezordine în jur.

– Ce e? întrebă Annaka. Ce s-a întâmplat?

Nimic, răspunse el. Dar perna nu era în aceeaşi poziţie în ...are o lăsase el; era puţin răsucită spre dreapta.

Ea îşi puse o mână în şold:

– Deci, despre ce e vorba?

– Mai întâi trebuie să aduc ceva, inventă el, de la hotel. Nu ...voia să o alarmeze, dar trebuia să găsească o cale de a face puţină recunoaştere clandestină. Era posibil – poate chiar sigur – ca persoana care fusese în apartament să se afle încă prin apropiere. La urma urmelor, fuseseră supravegheaţi în apartamentul lui László Molnar. Dar cum dracu' îi urmărise până aici cel care îi supraveghea? se întrebă. Îşi luase toate măsurile de precauţie cu putinţă. Exista un singur răspuns la îndemână, desigur: Khan îl găsise.

Bourne își luă geaca de piele și porni spre ușă.

– Nu durează mult, promit. Între timp, dacă vrei să te f utilă, poți să intri din nou pe site-ul ăla și să vezi ce mai afli

Jamie Hull, șeful securității americane de la summitul pent terorism de la Reykjavík, avea o problemă cu arabii. Nu-i plăc nu avea încredere în ei. Ăștia nici măcar nu credeau în Dumne – ce să mai vorbim de credința în Iisus Mântuitorul, se gând cu acreală în timp ce străbătea holul vastului hotel Oskjuhlid

Un alt motiv să nu-i placă: trei sferturi din petrolul lumi aflau sub controlul lor. Dar, dacă nu ar fi fost asta, nimeni nu l fi acordat nicio atenție și, ca să fie treaba bună, s-ar fi autoex minat în rețelele lor indescifrabile de războaie intertribale. D în acel moment, erau acolo patru echipe de securitate arabe diferi una pentru fiecare țară prezentă, însă Feyd al-Saoud le coordo activitatea.

Pentru un arab, Feyd al-Saoud nu era așa de rău. Era saudit sau sunnit? Hull scutură din cap. Nu știa. Ăsta era un alt moti pentru care nu-i plăceau arabii; nu se știa niciodată cine dracu erau sau al cui braț aveau să-l taie, numai să le dai ocazia. F al-Saoud era chiar școlit în Occident, undeva la Londra, Oxford sau era Cambridge? se întrebă Hull. De parcă ar fi fost v diferență! Ideea era că se putea vorbi omenește cu el în engle fără să se uite la tine de parcă tocmai ți-a crescut încă un cap.

De asemenea, credea Hull, era un om rezonabil, ceea ce în traducere însemna că își cunoștea lungul nasului. Când era vorb de nevoile și dorințele președintelui, acesta se adresa lui Hull pentru aproape orice, ceea ce era mai mult decât se putea spun despre rahatul socialist de Boris Ilici Karpov. Regreta amarn faptul că i se plânsese Bătrânului de el și se alesese cu lătrături în schimb, dar, oricum, Karpov era cel mai exasperant nenorocit c care Hull avusese nenorocul să lucreze în toată viața lui.

Intră în amfiteatrul cu mai multe nivele în care avea să desfășoare summitul propriu-zis. Încăperea era un oval perfect cu un tavan vălurit alcătuit din panouri albastre antifonice. În

...ele acestor panouri erau ascunse marile conducte care aduceau ...ntru aerul filtrat de sistemul HVAC ultrasofisticat al forumului, ...e era complet separat de rețeaua masivă a hotelului. În rest, ...ți erau din tec lăcuit, fotoliile din catifea albastră, iar ...rafețele orizontale erau fie din bronz, fie din sticlă mată.

Aici, în fiecare zi încă de la sosirea lor, se întâlnea cu cei doi ...ologi ai săi dimineața pentru a detalia complicatele măsuri de ...uritate și a se certa pentru ele. După-amiaza se întâlnea fiecare ...echipele lor pentru a revedea detaliile și a-și instrui personalul ...privința celor mai noi proceduri. Încă de când sosiseră, întregul ...otel fusese închis pentru public, astfel încât echipele de securitate ...i poată face scanările electronice și inspecțiile, transformând ...na într-una sută la sută sigură.

Când intră în forumul puternic iluminat, își văzu omologii: ...yd al-Saoud, slab și cu ochii negri deasupra unui nas ca un ...c, cu o atitudine aproape regală; Boris Ilici Karpov, șeful unității ...elită Alpha a FSB, bronzat, semănând cu un taur, cu umeri lați ...șolduri înguste, cu o față plată de tătar ce părea brutală sub ...hii cu sprâncene groase și părul negru și des. Hull nu-l văzuse ...niciodată pe Karpov zâmbind, iar în privința lui Feyd al-Saoud se ...ndoia chiar că știe cum se face.

Bună dimineața, domnilor colegi, spuse Karpov în stilul lui de ...tigaie masivă, care-i aducea aminte lui Hull de un prezentator ...știri din anii '50. Mai avem doar trei zile până începe summitul ...mică multe lucruri de făcut. Începem?

Negreșit, fu de acord Feyd al-Saoud, ocupându-și locul obișnuit pe podiumul unde peste treizeci și șase de ore cei cinci conducători ai principalelor state arabe aveau să stea împreună cu președinții Statelor Unite și Rusiei pentru a pune la punct prima inițiativă concertată arabo-occidentală de a opri terorismul internațional. Am primit instrucțiuni de la omologii mei ai celorlalte națiuni islamice participante și vi le voi împărtăși cu plăcere.

– Cereri, vrei să spui, făcu Karpov pus pe sfadă. Nu trecuse peste ideea că trebuie să vorbească engleză la ședințe; pierduse la vot, doi la unu.

– Boris, de ce trebuie întotdeauna să pui ceva negativ în to ce faci? întrebă Hull.

Karpov se zbârli; Hull ştia că nu aprecia familiaritate americană.

– Cererile au o anumită duhoare, domnule Hull. Îşi pipăi vârful nasului roşcovan. Le simt.

– Mă mir că mai poţi mirosi ceva, Boris, după ani de zile d băut votcă.

– Votca ne face puternici, ne face bărbaţi adevăraţi. Karpov zâmbi zeflemitor. Spre deosebire de americani.

– Ar trebui să te ascult, Boris? Pe tine, un rus? Ţara ta este ratare abjectă. Comunismul s-a dovedit atât de corupt, încât Rusi a explodat sub greutatea lui. Cât despre poporul tău, este în plin faliment spiritual.

Karpov sări în sus, cu obrajii la fel de roşii ca nasul şi buzele

– M-am săturat de insultele tale!

– Păcat. Hull se ridică răsturnând scaunul, uitând compl avertismentul pe care îl primise de la Director. Doar mă încălzeam

– Domnilor, domnilor! Feyd al-Saoud se interpuse între c doi oponenţi. Spuneţi-mi, vă rog, cum vor rezolva aceste certu copilăreşti sarcina pe care am fost cu toţii trimişi aici să o rezolvăm? Se uita când la unul când la celălalt, vorbind calm şi un ton egal. Toţi avem şefii noştri de stat, pe care îi slujim cu loialitate extraordinară. Nu-i aşa? Atunci, trebuie să o facem c mai bine. Nu se aşează până ce americanul şi rusul nu fuseseră d acord cu el.

Karpov se aşeză, deşi cu mâinile încrucişate deasupra pieptului. Hull îşi ridică scaunul, îl târî până la masă şi se prăbuşi în el cu o expresie acră pe faţă. Privindu-i, Feyd al-Saoud spuse

– Poate că antipatia este reciprocă, dar trebuie să învăţăm lucrăm împreună.

Deşi nu în mod clar, Hull era conştient că mai era ceva în privinţa lui Karpov, pe lângă intransigenţa lui agresivă, care îi călca pe nervi. Îi luă câteva secunde să-şi dea seama, dar în cele din urmă descoperi. Ceva din Karpov – satisfacţia de sine

lupeistă a acestuia – îi amintea de David Webb sau Jason Bourne, cum primise ordin să-l numească personalul Agenției. Bourne devenise preferatul lui Alex Conklin, în ciuda tuturor manevrelor politicianiste și campaniei subtile susținute de Hull înainte de a renunța și a intra în Centrul Antiterorism. Făcuse un succes din noul său job, nu era nicio îndoială în privința asta, dar nu uitase niciodată ceea ce lăsase în urmă din cauza lui Bourne. Conklin fusese o legendă în Agenție. A lucra cu el fusese visul lui Hull încă de când se alăturase Agenției, cu douăzeci de ani în urmă. Orice copil are visuri; e greu de scăpat de ele. Dar visurile pe care le are un adult, ei, astea sunt cu totul altceva. Amărăciunea a ceea ce ar fi putut fi nu dispare niciodată, sau cel puțin nu în cazul lui Hull.

Chiar sărbătorise atunci când Directorul îl informase că era posibil ca Jason Bourne să se afle în drum spre Reykjavík. Gândul că Bourne și-a trădat mentorul și nu fusese corect cu el îi făcuse sângele să fiarbă. Dacă l-ar fi ales pe el, se gândea Hull, Conklin ar fi fost în viață. Gândul că el l-ar putea elimina pe Bourne din ordinul Agenției era un vis care putea deveni realitate. Dar apoi primise vestea morții lui Bourne, iar exaltarea sa se transformase în dezamăgire. Devenise din ce în ce mai arțăgos cu toată lumea, inclusiv cu agenții serviciilor secrete cu care era esențial să păstreze o relație apropiată și deschisă. Acum, în absența oricărei satisfacții, îi aruncă o privire asasină lui Karpov și primi una la fel în schimb.

Când ieși din apartamentul Annakăi, Bourne nu coborî cu liftul, ci urcă îngusta scară de serviciu ce ducea spre acoperiș. Ajuns acolo, se confruntă cu sistemul de alarmă pe care îl reduse la tăcere scurt și eficient.

Soarele după-amiezii făcuse loc unor nori întunecați și unui vânt tăios. Privind spre sud, Bourne văzu cele patru turnuri complicate ale Băilor Turcești Kiraly. Merse până la parapet și se aplecă peste el aproape în același loc în care o făcuse și Khan cu mai puțin de o oră înainte.

Din acest punct de observație cercetă strada, căutând mai întâi orice persoană care ar fi stat într-un intrând umbrit, apoi orice

pieton care mergea prea încet sau deloc. Privi două femei tu... care se plimbau la braț, o mamă ce împingea un cărucior ș... bătrân pe care-l cercetă atent, amintindu-și talentul de camel... al lui Khan.

Nedescoperind nimic suspicios, își îndreptă atenția ș... mașinile parcate, căutând orice lucru ieșit din comun. To... mașinile închiriate în Ungaria trebuiau să aibă obligatoriu ... abțibild de identificare. În acest cartier rezidențial, o mași... închiriată ar fi fost ceva ce trebuia cercetat.

Descoperi un abțibild pe o Skoda neagră, parcată peste str... la capătul cvartalului de blocuri. Îi studie poziția în detaliu. Ori... s-ar fi aflat la volan ar fi avut o vedere clară asupra intrării d... numărul 106-108 de pe strada Fo. În acel moment, însă, nu ... nimeni la volan sau în mașină.

Se întoarse și traversă din nou acoperișul.

Chircit pe scări și gata de acțiune, Khan îl privea pe Bour... îndreptându-se spre el. Asta era șansa lui, știa bine acest lucr... Bourne, fără îndoială cu mintea plină de tot felul de proble... legate de supraveghere, nu bănuia absolut nimic. Ca într-un vi... un vis pe care-l visase zeci de ani –, îl văzu pe Bourne veni... direct spre el, cu ochii încețoșați de gânduri. Khan era plin d... mânie. Acesta era bărbatul care stătuse alături de el și nu ... recunoscuse, care, chiar și atunci când Khan i se prezentase ... respinsese. Acest lucru nu făcea decât să amplifice credința lu... Khan că Bourne nu îl dorise niciodată, că era gata să fugă și să ... abandoneze oricând.

Prin urmare, atunci când Khan se ridică, furia lui era un... care voia să facă dreptate. Când Bourne păși în umbra pragului ... Khan îl izbi puternic cu fruntea în nas. Începu să curgă sânge ... Bourne se împletici, dându-se înapoi. Valorificându-și avantajul, Khan avansă, dar Bourne lovi cu piciorul.

– *Che-sah!* expiră Bourne.

Khan amortiză lovitura, deviind-o parțial, apoi își lipi brațul stâng de partea laterală a corpului, prinzând glezna lui Bourne. Apoi, Bourne îl surprinse. În loc să se dezechilibreze, se ridică,

pundu-şi fesele şi spatele de uşa din oţel şi lovi năprasnic cu cotul drept în umărul lui Khan, obligându-l să-i elibereze glezna.

Mee-sah! strigă Bourne.

Veni spre Khan, care tremura de durere exact în momentul în care îi aplică lui Bourne o lovitură cu degetele întinse în stern. Imediat, îl apucă pe Bourne de cap cu ambele mâini şi îl izbi de podeaua acoperişului. Privirea lui Bourne se înceţoşă.

Ce pune Spalko la cale? îl întrebă Khan dur. Ştii, nu-i aşa?

Bourne îşi simţea capul inundat de durere şi şoc. Încercă să-şi concentreze privirea şi să-şi limpezească mintea, ambele lucruri în acelaşi timp.

Cine e... Spalko? Vocea lui părea fluidă, de parcă s-ar fi auzit de departe.

– Sigur că ştii.

Bourne clătină din cap, ceea ce îi provocă o senzaţie de pumnale înfipte în creier, toate în acelaşi timp. Închise ochii strâns.

Credeam... credeam că vrei să mă omori.

– Ascultă-mă!

Cine eşti? şopti Bourne răguşit. De unde ştii de fiul meu? De unde ştii de Joshua?

Ascultă-mă! Khan îşi apropie capul de al lui Bourne. Stepan Spalko e omul care a comandat uciderea lui Alex Conklin, omul care ţi-a înscenat ţie totul – care ne-a înscenat asta la amândoi. De ce a făcut asta, Bourne? Tu ştii, şi eu am nevoie să ştiu de ce.

Bourne se simţea ca prins într-o banchiză de gheaţă, toate lucrurile din jurul lui mişcându-se infinit de încet. Nu putea gândi, nu părea să fie capabil să pună două idei cap la cap. Apoi observă ceva. Ciudăţenia faptului trecu prin strania inerţie în care era prizonier. Era ceva în urechea dreaptă a lui Khan. Ce era? Simulând o durere sfâşietoare, îşi mişcă puţin capul şi văzu un minireceptor electronic.

– Cine eşti? spuse. La dracu', cine eşti!

Păreau a fi două conversaţii care se desfăşurau simultan, de parcă cei doi bărbaţi s-ar fi aflat în două lumi diferite şi ar fi trăit vieţi separate. Vocile lor se ridicau, emoţiile se ridicau şi ele ca

din tăciuni aprinşi şi cu cât strigau mai tare, cu atât păreau mai îndepărtaţi unul de celălalt.

– Ţi-am spus! Khan avea pe mâini sângele lui Bourne, care începuse acum să i se coaguleze în nări. Sunt fiul tău!

Şi cu aceste cuvinte, aparentul echilibru se destrămă, lumile lor ciocnindu-se din nou. Furia care se adunase în pumnul lui Bourne atunci când îl înfuriase managerul hotelului îi bubui din nou în urechi. Urlă împingându-l pe Khan cu spatele prin uşă, înapoi pe acoperiş.

Ignorând durerea de cap, îşi prinse glezna în spatele lui Khan şi îl împinse tare. Dar Khan îl înşfăcă în cădere, ridicând picioarele în momentul în care lovea cu spatele gresia de pe acoperiş, în acelaşi timp ridicându-l şi pe Bourne în aer, apoi proiectându-l peste cu o puternică lovitură de picior.

Bourne îşi feri capul, aterizând pe umeri şi se rostogoli, disipând cea mai mare parte a impactului. Se ridicară amândoi în acelaşi timp, cu braţele întinse şi degetele încordate. Bourne îşi lăsă brusc braţele în jos, lovind încheieturile lui Khan şi, apucându-l cu putere, îl răsuci într-o parte. Îl lovi, izbind cu fruntea în centrul echilibrului situat în urechea medie. Khan îşi simţi partea stângă inertă, iar Bourne, folosindu-se de avantaj, îşi repezi pumnul strâns direct în faţa lui.

Khan se împletici, genunchii cedându-i parţial, dar, asemenea unui luptător de categorie grea, refuza să cadă. Bourne îl lovea la nesfârşit, iar şi iar, proiectându-l în spate cu fiecare lovitură, din ce în ce mai aproape de parapet. Dar în furia aceasta extremă făcu o greşeală, permiţându-i lui Khan să-i spargă garda. Fu surprins atunci când, în loc să se împleticească înapoi sub impactul loviturii, Khan atacă, mergând *înainte* cu piciorul din spate şi, la jumătatea mişcării, transferându-şi toată greutatea în piciorul din faţă. Lovitura rezultată îl făcu pe Bourne să îi clănţăne dinţii, zburându-l din picioare.

Bourne căzu în genunchi, iar Khan îi aplică o lovitură cumplită în coaste. Era pe cale să se prăbuşească, dar Khan îl apucă de gât şi începu să strângă.

– Mai bine mi-ai spune acum, rosti înecat. Mai bine mi-ai spune tot ce știi.

– Du-te dracu'! spuse Bourne, gâfâind și zguduit de durere.

Khan îl lovi în maxilar cu latul palmei.

– De ce nu vrei să asculți?

– Încearcă mai tare, zise Bourne.

– Ești complet nebun.

– Ăsta e planul tău, nu? Bourne clătină din cap dezamăgit. Toată povestea asta bolnavă cum că ai fi Joshua…

– *Sunt* fiul tău.

– Nu te auzi ce spui? Nu poți nici măcar să-i spui numele. Termină cu farsa asta; nu-ți mai poate aduce nimic acum. Ești un asasin internațional pe nume Khan. Nu eu o să te duc la Spalko Asta sau la cine vrei să ajungi. Nu voi mai fi gheara de pisică a nimănui de data asta.

– Nu știi ce faci. Nu știi – îi dădu drumul, scuturâ violent din cap, apoi schimbă tactica. Legănă micuțul Buddha sculptat în piatră în palmă. Uită-te la asta, Bourne! Scuipa cuvintele, de parcă ar fi fost otrăvite. *Uită-te la el!*

– Un talisman pe care l-ar putea lua oricine din Asia de Sud-Est…

– Nu și *ăsta*. Tu mi l-ai dat pe ăsta - *da,* tu mi l-ai dat. Ochii îi ardeau ca focul și vocea lui avea un tremur pe care, spre rușinea lui, nu îl putea controla. Și apoi m-ai lăsat să mor în junglele din…

Un glonț ricoșă din acoperiș alături de piciorul drept al lui Khan și, eliberându-l pe Bourne, acesta sări înapoi. O a doua împușcătură aproape îi atinse umărul în timp ce se ascundea după zidul casei liftului.

Bourne întoarse capul și o văzu pe Annaka îngenuncheată la capătul de sus al scărilor, strângând arma puternic cu ambele mâini. Fata înainta prudent. Riscă o privre spre Bourne.

– Ești bine?

El încuviință din cap, dar, în același timp, Khan, alegând înțelept, ajunse pe marginea acoperișului și sări pe clădirea vecină.

Bourne observă că, în loc să tragă nebunește, Annaka ridică arm și se întoarse spre el.

– Cum poți fi bine? întrebă ea. Ești plin de sânge!

– E doar din nas. Când se ridică, se simți amețit. Ca reacție l expresia ei de îndoială, fu forțat să adauge: Serios, pare o grămă de sânge, dar e o nimica toată!

Ea îi puse un ghemotoc de batiste la nas, fiindcă începuse din nou să sângereze.

– Mulțumesc.

Îi reteză cuvintele, spunând:

– Ziceai că trebuie să iei ceva de la hotel. De ce ai urcat?

El se ridică încet, ajutat de Annaka.

– Așteaptă puțin. Fata aruncă o privire în direcția în care fuse Khan, apoi se întoarse spre Bourne, cu o expresie de surpriză p față. El e cel care ne urmărea, nu? Cel care a chemat poliția când eram în apartamentul lui László Molnar.

– Nu știu.

– Nu te cred, clătină ea din cap. E singura explicație plauzibilă pentru faptul că m-ai mințit. Nu voiai să mă alarmez, pentru c îmi spusesei că suntem în siguranță aici. Ce s-a schimbat?

El ezită un moment, apoi își dădu seama că singura soluț era să-i spună adevărul.

– Când ne-am întors de la cafenea erau urme proaspete p scaunul de la pian.

– Ce? Ea holbă ochii și clătină din cap. Nu înțeleg.

Bourne se gândea la receptorul electronic din urechea lui Khan.

– Să ne întoarcem în apartament și îți arăt.

El porni spre ușa deschisă, dar ea ezita:

– Nu știu.

Întorcându-se, el spuse alarmat:

– Ce nu știi?

Pe fața ei se ivi o expresie dură, însoțită de un soi de tristețe

– M-ai mințit.

– Am făcut asta ca să te protejez, Annaka.

Ochii ei străluceau, larg deschişi.

Cum să mai am încredere în tine acum?

– Annaka…

Te rog, spune-mi, pentru că vreau să ştiu adevărul. Stătea loc, iar el ştia că nu va face nici măcar un pas spre scară. Am voie de un răspuns de care să mă agăţ şi pe care să-l cred.

Ce vrei să spun?

Ea ridică braţele, apoi le lăsă să cadă pe lângă corp într-un gest de exasperare.

Tu vezi ce faci, răstălmăcindu-mi toate cuvintele? Clătină din cap. Unde ai învăţat să faci oamenii să se simtă de rahat?

Voiam să te ţin departe de pericol, zise el. Ea îl rănise profund şi, în ciuda expresiei lui grijulii neutre, bănuia că ştia asta. Credeam că fac ceea ce trebuie. Încă mai cred asta, chiar dacă a trebuit să-ţi ascund adevărul, cel puţin pentru scurt timp.

Ea îl privi îndelung. Rafalele de vânt îi ridicau părul roşcat, lucrându-l să zboare asemenea aripii unei păsări. De pe strada Fo veneau spre ei voci certăreţe, oameni care voiau să ştie ce e cu zgomotele, o maşină ce dădea rateuri, sau ce? Nu primiră niciun răspuns şi acum, cu excepţia lătratului unui câine, cartierul era tăcut.

Ai crezut că poţi stăpâni situaţia, zise Annaka, ai crezut că te poţi descurca cu *el*.

Bourne merse cu picioarele ţepene până la parapetul din faţă, peste care se aplecă. Contrar tuturor aşteptărilor, maşina închiriată era încă acolo, goală. Poate nu era a lui Khan, sau poate Khan nu părăsise scena. Cu oarecare dificultate, Bourne se îndreptă. Durerea venea în valuri, izbindu-se din ce în ce mai tare de ţărmul conştiinţei sale pe măsură ce endorfinele eliberate de şocul traumei începeau să dispară. Părea să-l doară fiecare os din corp, dar cel mai tare îl dureau coastele şi maxilarul.

În cele din urmă, găsi puterea de a-i răspunde sincer:

– Cred că da, da.

Ea ridică o mână şi-şi îndepărtă părul de pe obraz.

– Cine *este* el, Jason?

Era pentru prima dată că i se adresa pe numele mic, dar al remarcă asta. În acel moment încerca – şi nu reuşea – să-i ofe un răspuns care să-l mulţumească şi pe el însuşi.

Întins pe scările acoperişului pe care sărise, Khan pri tavanul alb al casei scărilor fără să vadă nimic. Aştepta ca Bour să vină şi să îl ucidă. Sau, se întrebă el cu mintea rătăcită a c aflaţi în stare de şoc, o aştepta pe Annaka Vadas să-şi îndr arma spre el şi să apese pe trăgaci? Ar trebui să se afle în ma lui acum, îndepărtându-se, şi totuşi iată-l aici, inert ca o mu prinsă într-o pânză de păianjen.

Mintea lui ameţită nu mai găsea nicio soluţie. Ar fi trebu să-l ucidă pe Bourne de când îl avusese în cătare prima dată. d avea un plan atunci, un plan logic, unul pe care şi-l crease sing unul care avea să-i aducă - asta credea atunci! - cantitatea maxim de răzbunare pe care o merita. Ar fi trebuit să-l ucidă pe Bour în compartimentul avionului de marfă care se îndrepta spre Par Sigur că asta intenţionase, aşa cum intenţionase şi acum.

Era uşor să-şi spună că fusese întrerupt de Annaka Vad dar adevărul orbitor, incomensurabil, era că avusese o şansă înaint ca ea să intre în scenă şi *alesese să nu îşi ducă la bun sfârş răzbunarea.*

De ce? Efectiv nu putea răspunde la această întrebare.

Mintea lui, de obicei calmă ca apele unui lac, sărea de la o amintire la alta, ca şi cum prezentul i s-ar fi părut insuportabil. Îş aminti camera în care fusese încarcerat în anii petrecuţi cu traficantul de arme vietnamez şi scurtul moment de libertate înainte de a fi salvat de misionar, de Richard Wick. Îşi amintea casa lui Wick, sentimentul de spaţiu şi libertate care se erodase treptat oroarea nesfârşită a perioadei petrecute cu khmerii roşii.

Partea cea mai rea – partea pe care tot încerca să o uite era că iniţial fusese atras de filozofia khmerilor roşii. Destul de ironic pentru că mişcarea fusese fondată de un grup de tineri radicali cambodgieni pregătiţi la Paris, iar etica ei se baza pe nihilismul francez. „Trecutul înseamnă moarte! Distrugeţi totul pentru a crea

nou viitor!" Aceasta era deviza khmerilor roşii, repetată la sfârşit, până când sub ea erau înmormântate orice alte gânduri sau opinii.

Nu era deloc surprinzător că viziunea lor asupra lumii îl excese iniţial pe Khan – el însuşi un refugiat inocent, abandonat, marginalizat –, un paria de circumstanţă, mai degrabă decât unul intenţionat. Pentru Khan trecutul *era* moarte – martor era visul său recurent. Dar, dacă a învăţat de la ei mai întâi să distrugă, asta s-a întâmplat pentru că ei l-au distrus mai întâi.

Necrezând povestea lui despre abandon, îi luaseră încet viaţa şi energia din el, făcându-l să sângereze în fiecare zi. Voiau, sau cel puţin aşa spunea cel care vorbea cu el, să-i golească mintea; voiau o tablă goală pe care să-şi scrie versiunea radicală a noului ordin care-i aştepta pe toţi. Îl făceau să sângereze, spunea zâmbind colegul său, pentru binele lui, pentru a-l scăpa de toxinele trecutului. În fiecare zi, acesta îi citea din manifestul lor, apoi recita numele celor care se opuseseră regimului rebel şi fuseseră ucişi. Cei mai mulţi, desigur, erau necunoscuţi pentru Khan, dar pe câţiva – în special călugări, dar şi un grup de băieţi de vârsta lui – îi cunoscuse, fie şi în treacăt. Unii, cum erau băieţii, îl recrutaseră, aşezând mantia de paria pe umerii lui necopţi. După o vreme, pe agendă s-a adăugat un element nou. Urmărind lectura unui anumit pasaj din manifest, lui Khan i se cerea să repete. Lucru pe care l-a făcut cu forţa.

Într-o zi, după lectura şi răspunsul obligatorii, colegul lui a rostit numele celor mai recent ucişi în drumul revoluţiei. La sfârşitul listei era Richard Wick, misionarul care îl adoptase, crezând că avea să îl aducă pe Khan pe calea civilizaţiei şi a lui Dumnezeu. Era imposibil de spus ce val de emoţie crease această ştire în Khan, dar sentimentul predominant a fost unul de dezorganizare. Ultima lui legătură cu lumea dispăruse. Era complet şi cu desăvârşire singur. În singurătatea relativă a latrinei, plânsese fără să ştie de ce. Dacă existase vreodată un om pe care să-l urască, acesta era cel care-l folosise şi îl abandonase emoţional, iar acum, fără sens, îl deplângea moartea.

Mai târziu, în ziua aceea, colegul lui îl scosese din bun[illegible] din beton în care fusese închis de când era prizonier. Deşi [illegible] era acoperit de nori şi ploua puternic, lumina zilei îl făcu[illegible] clipească. Timpul trecuse; începuse anotimpul ploios.

Zăcând pe casa scărilor, Khan îşi dădu seama că, în dru[illegible] său spre maturizare, nu deţinuse niciodată controlul asupra prop[illegible] vieţi. Lucrul cu adevărat curios şi deranjant era că încă nu [illegible] controla viaţa, nici măcar acum. Trăise cu impresia că era un a[illegible] liber, care trecuse prin mari suferinţe pentru a ajunge într[illegible] domeniu în care crezuse – în mod naiv, cum avea să constat[illegible] agenţii liberi prosperau. Îşi dădea seama acum că, din moment[illegible] în care acceptase prima misiune din partea lui Spalko, bărbat[illegible] acesta îl manipulase, şi niciodată nu o făcuse atât de mult ca acum.

Dacă avea să se elibereze vreodată de lanţurile car[illegible] încătuşau, trebuia să facă ceva în privinţa lui Stepan Spalko. Ş[illegible] că îşi pierduse cumpătul cu el la sfârşitul ultimei lor convorbi[illegible] telefonice, iar acum regreta. În acea scurtă izbucnire de mani[illegible] atât de ciudată pentru el, nu reuşise decât să-l pună în garda [illegible] Spalko. Dar, îşi dădu seama, încă de când Bourne se aşezase lân[illegible] el pe banca din parcul din Oraşul Vechi din Alexandria, obişnuit[illegible] lui rezervă glacială se sfărâmase şi acum emoţii pe care nu [illegible] putea nici numi, nici înţelege ieşeau la suprafaţă, bântuindu[illegible] conştiinţa şi distrăgându-i atenţia. Îşi dădu seama surprins [illegible] atunci când venea vorba de Jason Bourne, nu mai ştia ce vre[illegible]

Se ridică şi privi în jur. Auzise un zgomot; era sigur de asta. Se ridică, puse o mână pe balustradă, cu muşchii încordaţi, gat[illegible] să funcţioneze. Zgomotul se auzi din nou. Întoarse capul. Ce sa fi fost? Unde îl mai auzise înainte?

Inima îi bătea rapid şi îşi simţi pulsul până în gât pe măsur[illegible] ce zgomotul se ridica pe casa scărilor, reverberându-i în minte căci striga din nou: *„Lee-Lee! Lee-Lee!“*

Dar Lee-Lee nu putea răspunde. Lee-Lee era moartă.

19

Intrarea subterană în mânăstire era ascunsă de umbră şi timp, în fisura cea mai puţin vizibilă a zidului nordic al trecătorii. [illegible] care cobora lăsase să se vadă faptul că trecătoarea era [illegible] mult un defileu, aşa cum observaseră cu secole în urmă şi [illegible]oării care aleseseră acest loc pentru a-l face fortăreaţa lor. [illegible]te că fuseseră călugări-războinici, căci fortificaţiile masive [illegible]veau aminte de bătălii şi vărsări de sânge, precum şi de nevoia [illegible]ugărilor de a-şi păstra căminul intangibil, ferit de restul lumii.

Membrii echipei intrară tăcuţi în defileu, urmând direcţia [illegible]elui. Acum Spalko şi Zina nu mai purtau nicio discuţie intimă, [illegible] vedea niciun indiciu a ceea ce se petrecuse între ei, chiar [illegible] fusese ceva important. Într-un anumit fel, ceea ce se petrecuse [illegible] putea numi binecuvântare; în orice caz, era un transfer de [illegible]punere şi putere a cărui linişte însoţită de secret se adăugau [illegible]r la ramificaţiile efectului său. Spalko fusese cel care, din nou, [illegible]uncase în mod metaforic o pietricică într-un lac liniştit, doar [illegible]ntru a se retrage apoi şi a privi efectul cercurilor ce creşteau, [illegible]odificând natura lacului şi a tuturor vieţuitoarelor din el.

Stâncile scăldate în soare dispărură în urma lor pe măsură ce [illegible] maintau în umbră şi îşi aprinseră lanternele. În afară de Spalko [illegible] Zina mai erau doi - al treilea fusese transportat la avion pe [illegible]eroportul Kazantzakis, unde aştepta chirurgul. Aveau nişte [illegible]ecsaci din nailon uşor, în care cărau o grămadă de lucruri, de la [illegible]anistre cu gaz lacrimogen la ghemuri de sfoară, şi multe altele. [illegible]palko nu ştia cu ce aveau să se confrunte, deci nu riscase să nu [illegible]fie pregătit.

Bărbaţii mergeau înainte, cu pistoalele semiautomatice în [illegible]hamuri late prinse peste umeri, gata să tragă. Defileul se îngustă, obligându-i să meargă în şir indian. Curând însă cerul dispăru dincolo de un perete de stâncă şi descoperiră că se aflau într-o peşteră. Era umedă şi acoperită de muşchi, plină de mirosuri fetide de putreziciune.

– Pute ca un mormânt deschis, zise unul dintre oameni.

– Uite! strigă celălalt. Oase!

Se opriră, concentrându-şi lumina lanternelor pe o grămăjoară de oase de mamifer, dar la nici o sută de metri mai încolo dădură peste femurul unui mamifer mult mai mare.

Zina se aplecă să ridice osul.

– Nu! o avertiză primul bărbat. Poartă ghinion să umbli cu oase de om.

– Ce tot spui acolo? Arheologii fac asta tot timpul. Zina râse. În plus, se poate ca ăsta să nu fie deloc de la un om. Cu toate astea, îl aruncă înapoi pe podeaua peşterii.

Cinci minute mai târziu erau strânşi în jurul a ceea ce era fără nicio îndoială un craniu uman. Luminile lor se reflectau în osul sprâncenei, aruncând orbitele în umbre adânci.

– Ce crezi că l-a ucis? întrebă Zina.

– Frigul, probabil, zise Spalko. Sau setea.

– Bietul cerşetor!

Îşi continuară drumul, înaintând din ce în ce mai mult în stânca pe care era construită mânăstirea. Cu cât avansau, cu atât mai numeroase deveneau oasele. Acum erau toate de om şi aproape toate erau despicate sau fracturate.

– Nu cred că oamenii ăştia au fost ucişi nici de frig, nici de sete, comentă Zina.

– Atunci ce i-a ucis? întrebă unul dintre însoţitorii lor, dar nimeni nu îi răspunse.

Spalko le ordonă scurt să-şi continue drumul. După calculele sale, tocmai ajunseseră sub zidurile crenelate ale mânăstirii. Deasupra capetelor, lanternele scoaseră la iveală o formaţiune ciudată.

- Peştera e despicată în două, spuse unul dintre bărbaţi, iluminând mai întâi trecerea din stânga, apoi pe cea din dreapta.

– Peşterile nu se bifurcă, zise Spalko. Îşi continuă drumul înaintea lor, vârându-şi capul în deschiderea din stânga. Ăsta e drum închis. Îşi trecu mâna peste muchiile deschizăturilor. Astea sunt făcute de mâna omului, spuse. Cu mulţi ani în urmă, poate

chiar când a fost construită mânăstirea. Intră în deschiderea din dreapta, de unde vocea lui se auzi cu un ecou straniu. Da, asta se continuă, dar are cotituri şi întoarceri.

Când ieşi, avea pe faţă o expresie ciudată.

– Nu cred că ăsta e un pasaj, spuse. Nici nu mă mir că Molnar a ales locul ăsta să-l ascundă pe doctorul Schiffer. Cred că am intrat într-un labirint.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe celălalt.

– În cazul ăsta, spuse Zina, cum găsim drumul de întoarcere?

– Nu avem cum să ştim ce vom găsi înăuntru. Spalko scoase un mic obiect dreptunghiular, nu mai mare decât un pachet de cărţi de joc. Rânji, arătându-i cum funcţionează. Un sistem de poziţionare globală. Tocmai am marcat electronic punctul de pornire. Încuviinţă din cap. Să mergem.

Nu le luă mult însă să descopere că mergeau pe un drum greşit şi, cinci minute mai târziu, se adunau din nou la intrarea în labirint.

– Ce se întâmplă? spuse Zina.

Spalko pufnea.

– GPS-ul nu a funcţionat aici.

Ea clătină din cap:

– Cine crezi că e de vină?

– Vreun mineral din rocă se poate să blocheze semnalul de la satelit, zise Spalko. Nu-şi permitea să le spună că nu avea nicio idee de ce nu funcţiona GPS-ul în labirint. Deschise rucsacul şi scoase un ghem de sfoară. Învăţăm de la Tezeu, desfăcând ghemul pe măsură ce înaintăm.

Zina privi ghemul, nesigură.

– Şi dacă rămânem fără sfoară?

– Tezeu nu a rămas, zise Spalko. Şi suntem aproape între zidurile mânăstirii, deci să sperăm că nici noi nu rămânem fără aţă.

Doctorul Felix Schiffer se plictisea. De zile întregi nu făcuse nimic în afară de a urma ordinele cadrului de protecţie care-l dusese

cu avionul noaptea în Creta, apoi începuseră să-l mute periodic dintr-un loc în altul. Nu rămâneau niciodată mai mult de trei zile într-un loc. Îi plăcuse casa din Heraklion, dar în cele din urmă și aceea se dovedise plictisitoare. Nu avea nimic de făcut. Refuzau să-i aducă vreun ziar sau să-i dea voie să asculte radioul. Cât despre televizor, nu era niciunul prin preajmă, dar trebuia să presupună că l-ar fi ținut departe și de acela, chiar dacă ar fi existat. Totuși, se gândi posomorât, era o nenorocită de priveliște mai frumoasă decât grămada asta de stânci, în care avea doar un pat de campanie și un foc la care să se încălzească. Lăzile masive și dulapurile alcătuiau practic toată mobila, deși oamenii aduseseră scaune pliante, paturi de campanie și lenjerii. Nu exista instalație sanitară, făcuseră o toaletă în curte și duhoarea ei ajungea până în interiorul mânăstirii. Locul era întunecat și umed, chiar și la prânz, și Dumnezeu cu mila când se lăsa întunericul. Nici măcar o lampă la care să citești, dacă ar fi existat ceva care să poată fi citit.

Tânjea după libertate. Dacă ar fi fost un om cu frica lui Dumnezeu, s-ar fi rugat pentru mântuire. De atâtea zile nu-l văzuse pe László Molnar și nu vorbise cu Alex Conklin! Când îi întreba pe protectorii lui despre asta, aceștia invocau cuvântul lor preferat: securitate. Pur și simplu comunicațiile nu erau sigure. Se străduiau să-l asigure că în curând se va reîntâlni cu prietenul și cu binefăcătorul lui. Dar când întreba când se va întâmpla asta, nu făceau decât să ridice din umeri și să se întoarcă la nesfârșitul lor joc de cărți. Simțea că și ei se plictiseau, cel puțin cei care nu erau de pază.

Erau șapte. Inițial fuseseră mai mulți, dar ceilalți fuseseră lăsați în Heraklion. Dar, din câte putuse ghici, ar fi trebuit să ajungă aici deja. Din această cauză, azi nu jucau cărți – toți membrii dispozitivului patrulau. Plutea în aer o tensiune care-i strepezea dinții.

Schiffer era un bărbat înalt, cu ochi de un albastru pătrunzător și un nas masiv sub o claie de păr grizonant. Un timp, înainte de a fi recrutat în DARPA și când fusese deci mai vizibil, oamenii îl confundau cu Burt Bacharach. Fiind lipsit de abilități de

comunicare, nu ştiuse niciodată cum să reacţioneze. Mormăia ceva inteligibil şi le întorcea spatele, dar jena lui ciudată nu făcea decât să întărească percepţia greşită a oamenilor.

Se ridică, traversă încet camera până la fereastră, dar fu văzut de un membru al dispozitivului şi întors din drum.

– Securitatea, spuse mercenarul, tensiunea simţindu-se în vocea lui, deşi nu i se putea citi în ochi.

– Securitate! Securitate! Mă plictiseşte de moarte cuvântul ăsta! exclamă Schiffer.

Cu toate acestea, fu condus înapoi pe scaunul care îi era rezervat. Departe de toate uşile şi ferestrele. Începu să tremure în umezeala de acolo.

– Mi-e dor de laborator! De munca mea! Schiffer privi drept în ochii negri ai mercenarului. Mă simt ca la închisoare, înţelegi?

Şeful dispozitivului, Sean Keegan, simţind neliniştea subiectului misiunii, interveni scurt:

– Vă rog să luaţi loc, domnule doctor.

– Dar eu…

– E pentru binele dumneavoastră, spuse Keegan. Era unul dintre acei irlandezi negri, cu părul şi ochii întunecaţi, cu feţe dur tăiate ce iradiau hotărâre şi fizicul unui luptător de stradă. Am fost angajaţi să vă asigurăm protecţia, şi ne luăm misiunea în serios.

Supus, Schiffer se aşeză.

– Vrea *cineva* să-mi spună ce se petrece?

Keegan se uită în jos la el, un timp. Apoi, hotărându-se, se aşeză pe vine lângă scaun. Cu o voce joasă, spuse:

– Am evitat să vă ţin la curent, dar cred că cel mai bine pentru dumneavoastră ar fi să ştiţi acum.

– Ce? Faţa lui Schiffer era ridată şi tristă. Ce s-a întâmplat?

– Alex Conklin e mort.

– O, Doamne, nu! Schiffer îşi şterse cu mâna transpiraţia ce îi apăruse subit pe faţă.

– Cât despre László Molnar, nu am vorbit cu el de două zile.

– Dumnezeule mare!

– Calmaţi-vă, doctore! E foarte probabil ca Molnar să nu poată fi contactat din motive de securitate. Keegan îi susţinu privirea.

Pe de altă parte, membrii personalului pe care i-am lăsat la casa din Heraklion nu au apărut.

– De asta mi-am dat şi eu seama, spuse Schiffer. Crezi ca li s-a întâmplat ceva... neplăcut?

– Nu-mi permit să cred asta.

Faţa lui Schiffer strălucea. Nu se putea abţine să nu transpire de frică.

– E posibil deci ca Spalko să fi descoperit unde mă aflu: posibil să fie în Creta.

Faţa lui Keegan era ca de piatră.

– Este foarte posibil.

Starea de teroare îl făcu pe Schiffer să devină agresiv:

– Deci, întrebă, ce veţi face în privinţa asta?

– Avem oameni cu pistoale automate pe metereze, dar mă îndoiesc că Spalko e atât de prost încât să încerce un asalt la sol pe un teren fără copaci. Keegan clătină din cap. Nu, dacă e aici dacă vine să vă ia, doctore, atunci nu are de ales. Se ridică şi îşi atârnă pistolul automat pe umăr. Drumul lui va fi prin labirint.

Aflat în labirint cu micuţul lui grup, Spalko devenea din ce în ce mai temător cu fiecare cotitură sau întoarcere pe care era nevoiţi să o facă. Labirintul era singura abordare logică a unui atac asupra mânăstirii, ceea ce însemna că se putea foarte bine să fi intrat într-o capcană.

Aruncă o privire în jos şi descoperi că mai mult de jumătate din ghemul de sfoară se consumase. Probabil că se afla deja în centrul mânăstirii sau foarte aproape de acesta; sfoara îl asigura că nu merseseră în cerc. La fiecare bifurcaţie credea că a ales bine.

Se întoarse spre Zina şi spuse în şoaptă:

– Miroase a ambuscadă. Vreau să rămâi aici, de rezervă. Bătu cu palma în rucasacul ei. Dacă dăm de necazuri, ştii ce ai de făcut.

Zina încuviinţă şi cei trei bărbaţi se îndepărtară mergând pe jumătate aplecaţi. Abia dispăruseră, că auzi rafale scurte de pistol-mitralieră. Deschise repede rucsacul, scoase o canistră

u gaz lacrimogen şi porni după ei, ghidându-se după sfoara lăsată în urmă.

Simţi mirosul înecăcios de pucioasă înainte de a coti a doua oară. Aruncă o privire după colţ şi văzu că unul dintre oamenii lor era lungit pe jos, într-o baltă de sânge. Spalko şi celălalt erau blocaţi de rafalele de gloanţe. Din punctul ei de observaţie îşi dădu seama că se trăgea din două direcţii.

Trăgând siguranţa canistrei, o aruncă peste capul lui Spalko. Aceasta se izbi de pământ şi apoi se rostogoli la stânga, explodând cu un uşor şuierat. Spalko îl bătuse pe spate pe celălalt bărbat şi amândoi se retraseră din calea gazului.

Auziră oameni tuşind şi înecându-se. Cu toţii îşi puseseră deja măştile de gaze şi erau gata pentru un al doilea atac. Spalko aruncă o altă canistră la dreapta, întrerupând focurile de armă îndreptate spre ei, dar, din păcate, nu înainte ca al doilea om al lor să fi primit trei gloanţe în piept şi gât. Acesta se prăbuşi, cu sângele bolborosindu-i printre buze.

Spalko şi Zina se despărţiră, unul mergând spre dreapta şi celălalt spre stânga şi ucigând mercenarii scoşi deja din luptă – câte doi de fiecare – cu rafale eficiente lansate din pistoalele-mitralieră. Amândoi văzură scara în acelaşi timp şi se îndreptară spre ea.

Sean Keegan îl înşfăcă pe Felix Schiffer chiar în timp ce le ordona oamenilor săi de pe metereze să-şi abandoneze poziţiile şi să se întoarcă spre centrul mânăstirii, loc către care îl târa şi pe omul îngrozit pe care era însărcinat să-l apere.

Intrase în acţiune din secunda în care simţise miros de gaz lacrimogen ieşind din labirintul de sub ei. Câteva secunde mai târziu auzise reluarea focurilor de armă, apoi o tăcere lugubră. Văzându-i pe cei doi oameni ai săi venind în fugă, îi direcţionă spre scara de piatră care ducea în jos, către locul în care-i trimisese pe ceilalţi pentru a-l prinde pe Spalko în ambuscadă.

Keegan luptase ani de zile pentru IRA înainte de a se lansa pe cont propriu şi a deveni mercenar plătit, aşa că era obişnuit cu

situații în care trebuia să lupte în inferioritate numerică, dar beneficiind de muniție mai multă. De fapt, își dorea asemenea situații, le vedea ca pe adevărate provocări ce trebuiau depășite.

Dar acum fumul ajunsese în incinta mânăstirii, în valuri mari, iar din el se născu un val de gloanțe de pistol-mitralieră. Oamenii lui nu avură nicio șansă; căzură înainte să aibă măcar șansa să vadă cine erau cei care-i uciseseră.

Nici Keegan nu mai aşteptă să-i identifice; târându-l după el pe doctorul Schiffer, străbătu labirintul de camere mici, întunecate și înăbușitoare, căutând o cale de ieșire.

Așa cum plănuiseră, Spalko și Zina se despărțiră în momentul în care ieșeau din norul dens făcut de bomba fumigenă pe care o aruncaseră la capătul scărilor care urcau. Spalko străbătu metodic camerele, în timp ce Zina căuta o ieșire spre exterior.

Spalko fu primul care-i văzu pe Schiffer și pe Keegan și îi strigă, dar singurul răspuns primit fu un val de gloanțe care-l obligară să se adăpostească după un cufăr masiv de lemn.

– Nu ai nicio șansă să ieși de aici viu, îi strigă mercenarului. Nu cu tine am treabă; îl vreau pe Schiffer.

– E același lucru, îi strigă Keegan. Mi s-a dat o însărcinare; intenționez să o duc până la capăt.

– Cu ce scop? zise Spalko. László Molnar, angajatorul tău, e mort. La fel și Ianoș Vadas.

– Nu te cred, răspunse Keegan. Schiffer se tânguia, și el îl făcu să tacă.

– Cum crezi că te-am găsit? continuă Spalko. Am scos informațiile de la Molnar. Haide, știi că e singurul om care știa că ești aici.

Tăcere.

– Sunt toți morți acum, spuse Spalko, înaintând puțin. Cine îți va plăti restul comisionului? Dă-mi-l pe doctorul Schiffer și îți plătesc suma ce ți se datorează, plus un bonus. Cum îți sună asta?

Keegan era gata să răspundă când Zina, care ajunsese la el din direcția opusă, îi plantă un glonț în ceafă.

Explozia de sânge şi creier care urmă îl făcu pe Schiffer să schelălăie ca un câine. Apoi, după ce ultimul său apărător căzuse, îl văzu pe Stepan Spalko venind spre el. Se întoarse şi porni în fugă, direct în braţele Zinei.

– Nu ai unde să te duci, Felix, spuse Spalko. Înţelegi asta acum, nu-i aşa?

Schiffer o privea pe Zina cu ochii holbaţi. Începu să se bâlbâie, iar ea îi puse o mână pe cap, aşezându-i părul umed de pe frunte ca unui copil cu febră mare.

– Cândva ai fost al meu, spuse Spalko păşind peste cadavrul lui Keegan. Şi eşti din nou al meu. Scoase două obiecte din rucsac. Amândouă erau fabricate din oţel chirurgical, sticlă şi titan.

– O, Doamne! Geamătul lui Schiffer fu spontan şi involuntar.

Zina îi zâmbi, apoi îl sărută pe ambii obraji de parcă ar fi fost doi buni prieteni care se regăseau după mult timp. El izbucni în lacrimi imediat.

Savurând efectul pe care difuzorul de NX 20 îl avea asupra propriului inventator, spuse:

– Aşa se îmbină cele două jumătăţi, nu-i aşa, Felix? Întreg, NX 20 nu era mai mare decât automatul ce atârna pe spatele lui Spalko. Acum, având o încărcătură potrivită, ai să mă înveţi cum să îl folosesc corect.

– Nu, spuse Schiffer pe o voce tremurătoare. Nu, nu, nu!

– Tu nu-ţi face nicio grijă, şopti Zina, în timp ce Spalko îl apuca pe Schiffer de ceafă, lucru care-l făcu pe omul de ştiinţă să fie străbătut de un nou val de teroare. Te afli pe mâini bune acum.

Scările erau scurte, dar pentru Bourne, să le coboare se dovedi mai dureros decât se aşteptase. La fiecare pas, rana internă provocată de lovitura primită în coaste îl făcea să fie străbătut de un val de durere insuportabilă. Avea nevoie de o baie fierbinte şi de somn, două lucruri pe care nu şi le putea permite încă.

Când ajunseră înapoi în apartament, îi arătă Annakăi partea de sus a scaunului de la pian şi aceasta înjură în şoaptă. Îl mutară împreună sub lustră şi el se urcă pe scaun.

– Vezi?

Ea clătină din cap:

– Nu am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă.

El se duse până la birou şi mâzgăli pe nişte hârtie de scrisori: *Ai o scară?*

Ea îl privi ciudat, dar încuviinţă din cap.

Adu-o încoace, scrise el.

Când Annaka aduse scara în living, el o montă suficient de sus cât să poată privi în bolul de sticlă mată al lustrei. Şi, sigur, acolo era. El băgă mâna înăuntru cu grijă şi prinse micul obiect cu vârfurile degetelor. Coborî de pe scară şi îi arătă ce ţinea în palmă.

– Ce...? izbucni ea, în timp ce el clătina stăruitor din cap.

– Ai un patent?

Din nou îl privi curios, deschizând uşa unui dulap puţin adânc. Îi dădu patentul. El prinse micuţul obiect pătrat între capetele cu caneluri, apoi strânse. Obiectul se sfărâmă.

– E un transmiţător electronic în miniatură, spuse el.

– Ce? Curiozitatea se transformase în uimire.

– De aceea a intrat aici bărbatul de pe acoperiş, pentru a-l instala în lustră. Asculta şi privea în acelaşi timp.

Ea aruncă o privire prin camera liniştită, apoi o străbătu un fior.

– Doamne, nu o să mai am niciodată senzaţia pe care o aveam înainte în locul ăsta. Apoi se întoarse spre Bourne. Ce *vrea*? De ce încearcă să ne înregistreze fiecare mişcare? Apoi ţâşni. E vorba de doctorul Schiffer, nu?

– Se poate, răspunse Bourne, nu ştiu. Imediat se simţi ameţit şi, foarte aproape de leşin, pe jumătate se aşeză şi pe jumătate căzu pe canapea.

Annaka alergă în baie să aducă dezinfectant şi nişte bandaje. El îşi sprijini capul de perne, golindu-şi mintea de tot ceea ce se întâmplase. Trebuia să se adune, să se concentreze, menţinându-şi atenţia asupra a ceea ce trebuia făcut în continuare.

Annaka se întoarse din baie cu o tavă pe care se aflau un bol cu apă fierbinte, un burete, câteva prosoape, un pachet cu gheaţă, o sticlă cu spirt şi un pahar cu apă.

– Jason?

El deschise ochii.

Îi dădu paharul cu apă şi, după ce acesta îl bău, îi dădu şi pachetul cu gheaţă.

– Obrazul începe să se umfle.

Bourne îşi puse gheaţa pe faţă, simţind cum durerea se transformă treptat în amorţeală. Dar când respiră adânc şi se răsuci pentru a pune paharul pe masă, partea laterală a corpului îi fu străbătută de un fior de durere. Se întoarse încet, ţeapăn. Se gândea la Joshua, care înviase în mintea lui, dacă nu în realitate. Poate de asta simţea o furie oarbă împotriva lui Khan, pentru că acesta reînviase spectrul îngrozitor al trecutului, scoţând la lumină o fantomă atât de dragă lui David Webb, care-i bântuise ambele personalităţi.

Privind-o pe Annaka în timp ce îi curăţa sângele închegat de pe faţă, îşi aminti scurta lor discuţie de la cafenea, în care el amintise de tatăl ei şi ea cedase, şi totuşi ştia că trebuie să continue acea discuţie. El era un tată care-şi pierduse familia în mod violent. Ea era o fiică al cărei tată dispăruse în mod violent.

– Annaka, începu el blând, ştiu că este un subiect dureros pentru tine, dar aş vrea foarte mult să-mi povesteşti despre tatăl tău. O simţi devenind rigidă, dar continuă. Poţi vorbi despre el?

– Ce vrei să ştii? Cum s-au cunoscut el şi Alexei, bănuiesc.

Ea se concentra asupra lucrului pe care îl avea de făcut, dar Bourne se întrebă dacă nu cumva îi evita privirea în mod deliberat.

– Mă gândeam mai mult la relaţia ta cu el.

Pe faţa ei trecu o umbră.

– E o întrebare ciudată – şi intimă.

– E vorba de trecutul meu, ştii... vocea lui Bourne se pierdu. Nu putea nici să o mintă, nici să-i spună întregul adevăr.

– Da, cel pe care ţi-l aminteşti numai în frânturi. Înţeleg, sublinie ea cu o mişcare din cap. Când stoarse buretele, apa din vas deveni roz. A, da, Ianoş Vadas a fost tatăl perfect. Îmi schimba scutecele când eram bebeluş, îmi citea seara, îmi cânta când eram bolnavă. Nu a lipsit la nicio zi de naştere sau ocazie specială.

Sincer, nu știu cum reușea. Stoarse încă o dată buretele; el începuse din nou să sângereze. Eu eram pe primul loc. Întotdeauna. Și nu obosea niciodată să-mi spună cât de mult mă iubea.

– Ce copil norocos ai fost.

– Mai norocoasă decât oricare dintre prietenii mei, decât orice om pe care îl cunosc, adăugă ea, concentrându-se puternic încercând să oprească sângerarea.

Bourne se scufundase într-o stare de semitransă, gândindu-se la Joshua – la restul familiei lui – și la toate lucrurile pe care nu le putuse face împreună cu ei, la toate micile momente pe care orice om le înregistrează și și le amintește din copilărie.

În cele din urmă Annaka reuși să oprească sângerarea și apoi aruncă o privire sub pachetul cu gheață. Expresia ei nu trăda ceea ce vedea. Se lăsă pe vine, cu mâinile în poală.

– Cred că ar trebui să-ți scoți jacheta și cămașa.

El o privi fix.

– Ca să putem arunca o privire la coastele rănite. Te-am văzut strâmbându-te când te-ai răsucit să pui pe masă paharul cu apă.

Întinse mâna, iar el îi dădu pachetul cu gheață. Îl scutură puțin:

– Trebuie schimbat.

Când ea se întoarse, Bourne rămase gol de la brâu în sus. O pată roșie îngrozitor de mare de pe partea stângă se umflase deja și era foarte moale la pipăit.

– Doamne, ai nevoie de o *baie* de gheață.

– Cel puțin nu s-a rupt nimic.

Îi dădu pachetul cu gheață. Când îl puse pe umflătură, el gemu scurt, involuntar. Fata se așeză din nou lângă el, privindu-l. Bourne și-ar fi dorit să știe la ce se gândea.

– Bănuiesc că nu-ți poți șterge din amintire fiul ucis atât de tânăr.

El scrâșni din dinți:

– E doar pentru că... Bărbatul de pe acoperiș – cel care ne spiona – m-a urmărit din State până aici. Spune că vrea să mă ucidă, dar știu că minte. Vrea ca eu să-l conduc la cineva, de asta ne spiona.

Fața Annakăi se întunecă:

– La cine vrea să ajungă?

– La un om pe nume Spalko.

Ea păru surprinsă:

– Stepan Spalko?

– Exact. Îl cunoști?

Sigur că îl cunosc, spuse ea. Toată Ungaria îl cunoaște. E șeful Humanistas, Lt., organizația mondială de caritate. Pufni. Uson, acum chiar îmi fac griji. Omul ăsta e periculos. Dacă încearcă să ajungă la domnul Spalko, ar trebui să contactăm autoritățile.

El negă din cap.

Și ce să le spunem? Că știm că un om pe care-l cunoaștem numai sub numele de Khan vrea să-l contacteze pe Stepan Spalko? Dici măcar nu știm de ce. Și ce crezi că vor spune ei? De ce nu ia Khan ăsta telefonul să-l sune, pur și simplu?

– Atunci ar trebui măcar să sunăm la Humanistas.

Annaka, până nu aflu ce se întâmplă, nu vreau să iau legătura cu nimeni. Nu voi face decât să tulbur apele care deja sunt umbrite de întrebări la care nu am niciun fel de răspunsuri.

El se ridică, merse până la birou și se așeză în fața laptopului.

Îți spuneam că am o idee. Pot folosi computerul?

– Desigur, spuse ea, ridicându-se.

În timp ce Bourne pornea calculatorul, ea strânse bolul, buretele și celelalte lucruri, pornind spre bucătărie. În timp ce se conecta la internet, Bourne auzi apa curgând. Accesă rețeaua Guvernului S.U.A. și navigă de la un site la altul și, până când ea se întoarse, găsise ceea ce căuta.

Agenția avea o grămadă de site-uri publice accesibile oricui avea o conexiune la internet, dar mai existau vreo zece alte site-uri, criptate și protejate cu parole, care făceau parte din intranetul celebru al CIA.

Annaka înțelese concentrarea lui extremă.

– Ce este? Se apropie și rămase în picioare lângă el. Într-o secundă, deschise ochii mari. Ce dracu' faci?

– Ce se vede, zise Bourne, sparg baza de date principala a CIA.

– Dar de unde…

– Nu întreba, răspunse Bourne, cu degetele alergându-i pe tastatură. Crede-mă, nu vrei să ştii.

Alex Conklin ştiuse întotdeauna drumul pe uşa din faţă, dar asta pentru că i se livrau codurile la şase dimineaţa, în fiecare luni. Deron, artistul şi falsificatorul, fusese cel care-l învăţase pe Bourne arta de a intra în baza de date a Guvernului S.U.A. In meseria lui, era un talent necesar.

Problema era că firewall-ul CIA – programul care asigură protecţia datelor – era o nenorocire în sine. Pe lângă parola care se schimba în fiecare săptămână, avea un algoritm alcatoriu al cuvântul-cheie. Dar Deron îi arătase lui Bourne metoda de a păcăli sistemul să creadă că ai parola, deşi nu o aveai, astfel încât programul îţi oferea singur parola.

Calea de atac era prin algoritm, care era un derivat al algoritmului de bază care cripta fişierele centrale ale CIA. Bourne ştia formula pentru că Deron îl pusese să o memoreze.

Navigă prin site-ul CIA, pe care apăru o fereastră care îi cerea să scrie cuvântul-cheie curent. Aici tastă algoritmul, care conţinea un şir mult mai mare de litere şi cifre decât limita admisă a câmpului. Pe de altă parte, după ce se scriau trei seturi de componente, programul recunoştea algoritmul şi, pentru o secundă, se bloca. Şmecheria, spunea Deron, era să termini de scris algoritmul înainte ca programul să-şi dea seama ce faci şi să se închidă, blocându-ţi accesul. Formula era foarte lungă; nu era loc de vreo eroare sau măcar de o ezitare de o secundă, şi Bourne începu să transpire, pentru că nu credea că softul putea rămâne blocat atât de mult timp.

În cele din urmă, termină totuşi de introdus algoritmul, fără ca programul să se închidă. Fereastra dispăru şi ecranul se schimbă.

– Sunt înăuntru, zise Bourne.

– Alchimie pură, şopti Annaka fascinată.

Bourne intră pe site-ul Directoratului pentru Arme Tactice Neletale. Introduse numele lui Schiffer, dar fu dezamăgit de cele

deva rezultate pe care le obținu. Nimic despre munca lui Schiffer în trecutul acestuia. De fapt, dacă nu ar fi știut, Bourne ar fi putut crede că doctorul Schiffer era un om de știință insignifiant, fără nicio importanță pentru DATN.

Mai exista o posibilitate. Folosi sistemul de hack pe care Marie Conklin îl pusese să-l memoreze, același pe care Conklin îl folosise pentru a fi informat cu privire la evenimentele ce se petreceau în spatele cortinei Ministerului Apărării.

Odată intrat, navigă pe pagina DARPA și accesă arhiva. Spre norocul lui, băieții cu calculatoarele de la Guvern se mișcau foarte încet când era vorba să șteargă fișierele vechi. Găsi fișierul lui Schiffer, care conținea câteva informații. Era școlit la MIT, primise propriul laborator chiar din timpul facultății, la una din marile companii farmaceutice. Rezistase acolo mai puțin de un an, dar, la plecare, luase cu el un alt cercetător, pe un anume doctor Peter Waldo, cu care lucrase împreună timp de cinci ani înainte de a fi recrutat de guvern și a intra în DARPA. Nu se dădea nicio explicație de ce părăsise sectorul privat pentru a lucra pentru guvern, dar asta făceau unii cercetători. Erau la fel de incompatibili cu viața în societate ca și mulți dintre pușcăriași care, atunci când își terminau de ispășit pedeapsa, comiteau o altă crimă în momentul în care ajungeau pe stradă doar pentru a fi trimiși înapoi într-o lume clar definită, în care alții aveau grijă de tot pentru ei.

Bourne continuă să citească și descoperi că doctorul Schiffer fusese atașat Biroului de Știință a Apărării care, lucru deloc de bun augur, făcea trafic cu sisteme de arme biologice. În perioada petrecută la DARPA, Schiffer lucrase la un proiect care „curăța" biologic o cameră infestată cu anthrax.

Bourne continuă să navigheze, dar nu mai descoperi alte detalii. Ceea ce îl deranja era faptul că aceste informații nu justificau interesul acut al lui Conklin. Annaka privea peste umărul lui:

- Avem vreun indiciu pentru a descoperi unde se ascunde doctorul Schiffer?

– Nu cred, nu.

– Bine, atunci. Îl strânse de umeri. Cămara e goală, dar amândoi trebuie să mâncăm ceva.

– Cred că ar fi mai bine să rămân aici, dacă nu te superi, să mă odihnesc un pic.

– Ai dreptate. Nu eşti bun de plimbări pe afară. Zâmbi, punându-şi haina. Mă duc doar până la colţ să aduc nişte mâncare. Deschise uşa. Ne vedem în câteva minute.

O auzi plecând, dar deja se adâncise din nou în informaţiile de pe internet. Simţi cum îi creşte pulsul şi încercă să se calmeze fără succes însă. Chiar şi cu voinţă, ezita. Ştia că trebuia să continue, dar recunoştea că e înspăimântat.

Privindu-şi mâinile de parcă ar fi aparţinut altei persoane, îşi petrecu următoarele cinci minute spărgând firewall-ul Armatei S.U.A. La un moment dat, intră în panică. Echipa IT a armatei upgradase recent firewall-ul, adăugând un al treilea nivel despre care fie că Deron nu-i spusese, fie pe care, mai probabil, nu îl văzuse încă. Degetele lui se ridicară aşa cum Annaka le ridica pe ale ei deasupra pianului şi, timp de o secundă, ezită. Nu era prea târziu să se întoarcă, îşi spuse, nu ar fi fost nicio ruşine să o facă. Ani de zile simţise că orice avea legătură cu prima lui familie, inclusiv înregistrările din băncile de date ale Armatei, îi erau complet interzise. Îl torturase destul moartea lor, îl bântuise suficient faptul că nu îi putuse salva, că el fusese în siguranţă la o şedinţă în timp ce avionul în picaj îi secera cu gloanţe. Nu se putu abţine să nu se tortureze din nou, invocând ultimele lor minute pline de groază. Dao, o fiică a războiului, auzise cu siguranţă motoarele avionului vuind în cerul fierbinte al verii. La început poate nu-l văzuse venind din soarele alb, dar, pe măsură ce uruitul se apropia, pe măsură ce corpul metalic devenea mai mare decât soarele, ştiuse ce avea să se întâmple. În timp ce oroarea îi strângea inima, îşi strânsese copiii la piept, într-o încercare inutilă de a-i apăra de gloanţele care începeau deja să izbească suprafaţa apei din râul nămolos. *Joshua! Alyssa! Veniţi la mama!,* probabil că ţipase, de parcă ar fi putut să îi salveze de ce avea să urmeze.

Aşezat în faţa computerului, Bourne îşi dădu seama că plângea. Un timp îşi lăsă lacrimile să curgă în voie, lucru care nu

întâmplase de atâția ani. Apoi se scutură, își șterse obrajii cu mâneca și, înainte să aibă șansa de a se răzgândi, continuă ceea ce începuse.

Găsi o rezolvare pentru ultimul nivel al firewall-ului și, la mai puțin de zece minute după ce începuse această muncă istovitoare, se logase pe server. Imediat, înainte să-l părăsească din nou curajul, intră în Arhivele cu Morți Înregistrați, și apoi scrise numele și data morții în câmpurile de date pentru Dao Webb, Alyssa Webb, Joshua Webb. Fixă numele cu privirea, gândind: *Aceasta a fost familia mea, oameni din carne și oase, care râdeau și plângeau și care, cândva, mă țineau în brațe, care-mi spuneau „Iubitule" și „Tati".* Ce erau ei acum? Nume pe un monitor. Date statistice într-o bancă de date. Inima i se sfâșia și simțea din nou valul de nebunie ce-l cuprinsese imediat după moartea lor. *Nu-mi permit să simt din nou asta*, se gândi, *o să mă rup în bucăți.* Plin de o tristețe insuportabilă, apăsă tasta „Enter". Nu avea de ales; nu se mai putea întoarce. Niciodată să nu te întorci, acesta fusese motto-ul lui din momentul în care Alex Conklin îl recrutase și îl transformase în alt David Webb, apoi în Jason Bourne. Atunci de ce le mai auzea încă vocile? *Mi-a fost dor de tine, iubitule, Tati, ai venit acasă!.*

Aceste amintiri, străbătând bariera permeabilă a timpului, îl țesuseră în pânza lor, și de aceea la început nu reacționă la ceea ce apăruse pe ecran. Privi fix ecranul câteva minute, fără să vadă îngrozitoarea neregulă.

Văzu în detalii înfricoșătoare ceea ce sperase să nu vadă niciodată, fotografiile iubitei lui cu umerii și pieptul străbătute de gloanțe, cu fața desfigurată grotesc de răni. Pe a doua pagină văzu fotografiile Alyssei, cu corpul ei micuț și cu chipul și mai desfigurat din cauza vulnerabilității, a dimensiunilor mici. Stătea paralizat de durere și oroare privind la imaginile pe care le avea în fața ochilor. Trebuia să continue. O singură pagină mai era, un singur set de fotografii care să desăvârșească tragedia.

Deschise a treia pagină, îmbărbătându-se în așteptarea imaginilor cu Joshua. Numai că nu exista nicio fotografie.

Stupefiat, o secundă nu făcu nicio mișcare. La început, crezu că fusese o eroare a computerului, că fusese direcționat din greșeală spre o altă pagină din Arhivă. Dar nu, iată numele: Joshua Webb. Însă sub acest nume citi cuvinte care îi străpunse mintea lui Bourne asemenea unui ac încins. „Trei articole de îmbrăcăminte, afișate mai jos. Un pantof, parțial (talpa și călcâiul lipsesc) găsite la zece metri de cadavrele lui Dao și Alyssa Webb. După o căutare de o oră, Joshua Webb a fost declarat mort. CFG."

CFG. Acronimul Armatei parcă urla. Cadavrul nu a fost găsit. Pe Bourne îl cuprinse un frig ca de gheață. L-au căutat pe Joshua timp de o oră – *doar* o oră? Și de ce nu-i spuseseră? Înmormântase trei sicrie, cu mintea răvășită de durere, remușcări și vinovăție. Și ei știuseră tot timpul, nenorociții *știau*! Se lăsă pe spate în scaun. Fața i se albise și mâinile îi tremurau. Simțea în suflet o furie pe care nu o putea stăpâni.

Se gândea la Joshua; se gândea la Khan.

Mintea îi era în flăcări, copleșită de oroarea teribilei posibilități pe care o înlăturase din momentul în care văzuse statueta din piatră a lui Buddha atârnată la gâtul lui Khan: și dacă acest Khan chiar era Joshua? Dacă da, atunci devenise o mașină de ucis, un monstru. Bourne știa prea bine cât de ușor era de găsit calea spre nebunie și crimă în junglele din sud-estul Asiei. Dar mai exista, desigur, și o altă posibilitate, una către care mintea sa gravita în mod natural și de care se agăța: aceea în care complotul de a-l amesteca pe Joshua era mult mai cuprinzător și complex decât crezuse la început. Dacă era așa, dacă înregistrările erau false, conspirația urca până la cele mai înalte nivele ale guvernului american. Dar, în mod ciudat, faptul că-și umpluse mintea cu suspiciunile obișnuite legate de conspirații nu făcu decât să îi sporească sentimentul de derută. Cu ochii minții, îl văzu pe Khan ținând în mână statueta lui Buddha, îl auzi spunând: *Tu mi-ai dat asta – da, tu. Și apoi m-ai lăsat să mor...*

Brusc, Bourne simți un nod în gât și, cu stomacul răzvrătindu-i-se, se ridică repede de pe canapea, străbătu camera alergând și, ignorând complet durerea, ajunse în baie unde vomită absolut tot ce avea în el.

*

În Camera OpSit din subsolul sediului CIA, ofițerul de serviciu, privind un monitor, ridică telefonul și formă un număr. Așteptă un moment cât timp o voce automată spuse: „Vorbește". Acesta ceru cu Directorul. Vocea îi fu analizată, verificată cu cea de pe lista de ofițeri de serviciu. Apelul fu transferat, iar o voce masculină spuse: „Așteptați, vă rog". O secundă mai târziu, se auzi pe fir vocea clară de bariton a Directorului.

– M-am gândit că ar trebui să știți, domnule, a fost declanșată o alarmă internă. Cineva a spart firewall-ul armatei și a accesat înregistrările cu morți pentru următorii membri ai personalului: Dao Webb, Alyssa Webb, Joshua Webb.

Urmă o pauză scurtă, neplăcută.

– Webb, băiete. Cu siguranță că e *Webb*.

Graba subită din vocea Directorului îl făcu să transpire pe tânărul ofițer de serviciu.

– Da, dom'le.

– Unde se află hackerul?

– La Budapesta, domnule.

– Alarma și-a făcut treaba? A capturat întreaga adresă a IP-ului?

– Da, dom'le. Strada Fo, 106-108.

În biroul său, Directoul zâmbi sinistru. Printr-o simplă coincidență, tocmai răsfoise ultimul raport al lui Martin Lindros. Se părea că Broaștele răscoliseră toate rămășițele accidentului în care se presupunea că murise Jason Bourne, fără să găsească nicio urmă de rămășițe omenești. Nici măcar un molar. Deci nu existase nicio confirmare a faptului că, în ciuda relatării martorului de la fața locului, ofițerul de la Quai d'Orsay, Bourne era cu adevărat mort. Directorul strânse pumnul și lovi furios cu el în birou. Bourne îi scăpase din nou. Dar, în ciuda mâniei și frustrării, o parte din el nu era deloc surprinsă. La urma urmelor, Bourne fusese antrenat de cel mai bun agent al Agenției din toate timpurile. Alexander Conklin își înscenase de atâtea ori propria moarte în teren, deși poate niciodată într-o manieră atât de spectaculoasă.

Desigur, se gândi Directorul, rămânea posibilitatea ca altcineva în afară de Jason Bourne să fi spart firewall-ul Armatei S.U.A. pentru a ajunge la vechile înregistrări cu privire la moartea unei femei împreună cu cei doi copii ai săi, care nici măcar nu făceau parte din personalul militar şi care erau cunoscuţi doar de câţiva oameni aflaţi încă în viaţă. Dar care erau şansele să fie aşa?

Nu, se gândi din ce în ce mai agitat, Bourne nu pierise în explozia de lângă Paris; era bine sănătos în Budapesta – de ce acolo? – şi, în sfârşit, făcuse o greşeală pe care o puteau valorifica. Directorul nu avea nicio idee de ce îl interesa moartea primei sale familii şi nici nu îi păsa de nimic dincolo de faptul că prea mare curiozitate a lui Bourne îi ajuta să-l elimine mai repede.

Directorul ridică telefonul. Ar fi putut să încredinţeze sarcina unui subordonat, dar voia să simtă bucuria de a ordona el însuşi această pedeapsă. Formă un număr internaţional, gândind: *Am pus mâna pe tine acum, jigodie.*

20

Pentru un oraş întemeiat în secolul al nouăsprezecelea ca tabără de cale ferată britanică pe linia Mombasa– Uganda, Nairobi oferea o panoramă deprimant de banală, plină de zgârie-nori supli. Oraşul se afla pe o câmpie plată, acoperită de păşuni bogate care mulţi ani fuseseră căminul tribului Masai, înainte de apariţia civilizaţiei occidentale. În acel moment era oraşul cu creşterea cea mai rapidă din estul Africii şi, ca atare, era supus suferinţelor normale ale creşterii, precum şi priveliştii ameţitoare a îmbinării noului cu vechiul, a bogăţiei enorme şi sărăciei abjecte care coexistau în mod neplăcut, până când ieşeau scântei, spiritele se încingeau şi trebuia restabilit calmul. Şomajul fiind foarte extins, revoltele erau ceva comun, precum şi jafurile nocturne, mai ales în jurul şi în Parcul Uhuru, aflat la vest de centrul oraşului.

Pentru grupul care tocmai venea de la Aeroportul Wilson în [illegible] limuzine blindate, niciunul din aceste lucruri nu prezenta [illegible] interes, deşi ocupanţii maşinilor observară afişele care [illegible]ertizau cu privire la violenţă şi agenţii de pază care patrulau în [illegible]ntrul oraşului şi în vest, unde se aflau ministerele şi ambasadele [illegible]ranc, precum şi de-a lungul străzilor Latema şi River. Trecură [illegible]e lângă bazar, unde practic orice material de război în surplus, [illegible] la aruncătoare de flăcări şi tancuri, la lansatoare de rachete [illegible]l aer, se găseau de vânzare alături de rochii în carouri şi textile [illegible]ute în modele tribale colorate.

Spalko mergea în limuzina din faţă împreună cu Hasan Arsenov. În urma lor, în a doua maşină, se aflau Zina împreună cu [illegible]lagomet şi Akhmet, doi dintre locotenenţii cei mai importanţi ai lui Arsenov. Aceştia nu se obosiseră să-şi radă bărbile stufoase. Purtau costumele tradiţionale negre şi se holbau stupefiaţi la ţinuta occidentală a Zinei. Ea le zâmbea, studiindu-le cu atenţie expresiile pentru a descoperi orice schimbare.

– Totul e pregătit, Şeicule, spuse Arsenov. Oamenii mei sunt antrenaţi şi pregătiţi perfect. Vorbesc islandeza fluent; au memorat atât planul hotelului, cât şi pocedurile descrise de tine. Aşteaptă doar să le dau ordinul să înceapă.

Privind fix parada de nativi şi străini din Nairobi, cu pete roşii de soare care treceau pe lângă ei, Spalko zâmbi, deşi numai pentru sine:

– Să înţeleg o notă de scepticism în vocea ta?

– Dacă da, spuse Arsenov repede, e numai din cauză că sunt nerăbdător să începem. Am aşteptat toată viaţa o şansă de a ne elibera de sub jugul rusesc. Poporul meu a fost prea mult timp marginalizat; aşteaptă de secole să fie primiţi în comunitatea islamică.

Spalko încuviinţă din cap, distrat. Pentru el, părerea lui Arsenov devenise deja irelevantă; avea să înceteze să existe, complet în momentul în care avea să-l arunce la tigri.

În acea seară, se adunară cu toţii pentru cină într-o sală privată pe care Spalko o rezervase la ultimul etaj al hotelului 360 de pe

bulevardul Kenyatta. Ca şi camerele lor, aceasta avea vedere panoramică spre oraş, până la Parcul Naţional Nairobi, populat cu girafe gazele Thomson, rinoceri, lei, leoparzi şi arni. Nu vorbiră despre afaceri în timpul cinei, nu se făcu nici măcar o aluzie cu privire la scopul pentru care se aflau acolo.

După ce terminară de mâncat însă, lucrurile intrară pe un alt făgaş. O echipă de la Humanistas, Ltd., care fusese în Nairobi înaintea lor, instalase un sistem audio-video dirijat de un computer, care fu adus în încăpere. Fu instalat un ecran şi Spalko începu o prezentare în Powerpoint care cuprindea ţărmul Islandei, oraşul Reykjavík şi împrejurimile acestuia, apoi vederi aeriene ale hotelului Oskjuhlid, urmate de fotografii din afara şi din interiorul hotelului.

– Iată sistemul HVAC, care, aşa cum se vede aici şi aici, a fost dotat cu detectori de mişcare de ultimă generaţie şi cu senzori de căldură în infraroşu, spuse el. Şi iată panoul de control care, ca orice sistem din hotel, are o suprareglare de natură electrică, dar cu baterii de rezervă. Continuă prezentând planul în cele mai mici detalii, de la momentul sosirii până la cel al plecării. Totul era planificat; totul era gata.

– Mâine dimineaţă la răsăritul soarelui, spuse el ridicându-se, şi ceilalţi se ridicară o dată cu el. *La illaha ill Allah.*

– *La illaha ill Allah,* răspunseră ceilalţi într-un cor solemn.

Noaptea târziu, Spalko stătea în pat şi fuma. Avea o veioză aprinsă, dar putea să vadă totuşi luminile strălucitoare ale oraşului şi, dincolo de ele, întunericul pădurii care alcătuia parcul naţional. Părea pierdut în gânduri, dar, de fapt, nu se mai gândea la nimic. Aştepta.

Akhmed auzea mugetele animalelor de la distanţă şi nu putea să adoarmă. Se ridică în capul oaselor în pat şi-şi frecă ochii cu podul palmelor. Era neobişnuit pentru el să nu doarmă adânc şi nu prea ştia ce să facă. O vreme rămase întins pe spate, dar acum era treaz şi, conştient de faptul că inima îi bătea cu putere în piept, nu putea închide ochii.

Se gândea la ziua următoare și la promisiunea ei minunată. Îi dea Allah să fie începutul unei noi ere pentru noi, se rugă.

Se ridică oftând, își coborî picioarele din pat și se ridică. Își puse pe el ciudații pantaloni și cămașa occidentală, întrebându-se dacă avea vreodată să se obișnuiască cu ele. Să dea Allah să nu.

Tocmai deschidea ușa camerei, când o văzu pe Zina trecând. Femeia mergea cu o grație nefirească, în tăcere, mișcându-și șoldurile provocator. Adesea, Akhmed se linsese pe buze când ea trecea pe lângă el, pomenindu-se inhalând cât de mult putea din parfumul ei.

Privi afară. Se îndepărta de camera ei; se întreba unde se duce. O secundă mai târziu, răspunsul veni de la sine. Holbă ochii când auzi bătu încet la ușa Șeicului, care se deschise lăsându-l pe acesta din urmă să se vadă în prag. Poate că o chemase pentru o abatere disciplinară de care Akhmed nu știa.

Apoi ea spuse pe un ton pe care el nu îl mai auzise înainte:

– Hasan a adormit.

Și înțelese totul.

Când se auzi ușoara bătaie în ușă, Spalko se întoarse, stinse țigara și apoi se ridică, traversând camera imensă pentru a deschide ușa.

Zina era pe hol.

Hasan a adormit, spuse, de parcă i s-ar fi cerut să-și justifice prezența acolo.

Spalko făcu un pas înapoi fără niciun cuvând și Zina intră, închizând ușa cu grijă. El o înșfăcă, apoi o aruncă pe pat. În câteva secunde, ea țipa deja, cu pielea goală umezită de fluidele mângâierilor. Felul lor de a face dragoste avea ceva sălbatic, ca și cum ar fi fost cel puțin sfârșitul lumii. Și când se termină, nu se termină deloc, căci ea rămase culcată lângă el, atâtându-l și mângâindu-l, șoptindu-i dorințele în cei mai expliciți termeni cu putință până când, excitat, el o posedă din nou.

Apoi rămase în brațele lui, fumul țigării ieșindu-i încet printre buzele întredeschise. Veioza era stinsă și ea îl privea numai în luminile slabe ale nopții din Nairobi. Încă de când o atinsese prima

oară, își dorise să îl cunoască. Nu știa nimic despre trecutul lui și, din câte își dădea seama, nimeni nu știa. Dacă avea să i vorbească, să-i spună micile secrete ale vieții lui, avea să știe c erau legați unul de celălalt.

Își trecu vârful degetului peste urechea lui, peste piel nefiresc de netedă a gâtului.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, rosti blând.

Privirea lui Spalko se concentră treptat.

– A fost acum mult timp.

– Un motiv în plus să-mi povestești.

El își întoarse capul și o privi drept în ochi:

– Chiar vrei să știi?

– Da, chiar vreau.

El inspiră, apoi lăsă aerul să-i iasă din plămâni.

– Pe atunci locuiam la Moscova cu fratele meu mai mic. I intra mereu în bucluc, nu că ar fi putut evita asta; era dependent

– Droguri?

– Numele lui Allah fie lăudat, nu. În cazul lui erau jocuri de noroc. Nu se putea opri, nici chiar când rămânea fără bani Împrumuta de la mine și, bineînțeles că îi dădeam bani, pentru c îmi spunea o poveste pe care alegeam să o cred.

Se răsuci în brațele ei, scoase o țigară și o aprinse.

– În fine, a venit un moment când poveștile nu mai erau plauzibile. Sau poate nici măcar eu nu îmi mai permiteam luxul de a le crede. În orice caz, am zis „Gata" crezând, din nou prosteș că se va opri. Trase fum cu putere în plămâni, apoi îl eliberă cu un șuierat. Dar nu s-a oprit. Și ce crezi că a făcut? S-a dus la ultimii oameni din lume la care ar fi trebuit să se ducă, pentru că erau singurii care i-ar fi împrumutat bani.

– Mafia.

– Exact. A luat bani de la ei știind că, dacă pierde, nu o să poată da înapoi. Știa ce o să-i facă dar, cum spuneam, nu se putea abține. A pariat și, aproape ca întotdeauna, a pierdut.

– Și? îl imploră ea să continue, extrem de tensionată.

– L-au așteptat să plătească și, pentru că nu a făcut-o, au venit după el.

Spalko se holba la capătul incandescent al țigării. Ferestrele [illegible] deschise și, din când în când, peste zgomotul traficului și [illegible]etul palmierilor, se auzeau răgetele animalelor sau vreun urlet [illegible]pământesc.

La început l-au bătut, spuse el cu o vocea aproape șoptită. [illegible]ine prea grav, pentru că în acel moment încă mai credeau că o [illegible]le dea banii. Când și-au dat seama că nu avea nimic și nici nu [illegible]ea face rost, l-au urmărit și l-au împușcat în stradă ca pe un [illegible]

Terminase țigara, dar lăsă chiștocul să ardă până în locul în [illegible]e îl ținea între degete. Părea să fi uitat cu totul de el. Lângă el, [illegible]a tăcea, atât era de marcată de povestea lui tristă.

Au trecut șase luni, spuse el, aruncând chiștocul pe fereastră. [illegible]mi-am făcut temele; i-am plătit pe cei care trebuiau plătiți și, [illegible]ele din urmă, a apărut și șansa. Din întâmplare, bossul care [illegible]donase uciderea fratelui meu mergea la frizerie la Hotelul [illegible]tropole în fiecare săptămână.

Nu-mi spune, zise Zina, te-ai dat drept bărbier și, când stătea [illegible]gaun, i-ai tăiat gâtul cu un brici.

El o privi fix o secundă, apoi izbucni în râs:

E bună asta, foarte cinematografică. Clătină din cap. Dar [illegible]ar merge în viața de zi cu zi. Bossul mersese la același frizer [illegible]nsprezece ani și nu acceptase niciodată un înlocuitor. Se aplecă [illegible]o sărută pe gură. Nu fi dezamăgită; ia-o ca pe o lecție din care ai [illegible]a de învățat. Își trecu brațul pe sub ea și o trase mai aproape. [illegible]undeva din parc se auzi urletul unui leopard.

Nu. Am așteptat să fie proaspăt bărbierit, relaxat. L-am [illegible]teptat pe stradă, în fața hotelului, un loc public pe care numai [illegible]ienit l-ar fi ales. Când a ieșit, i-am împușcat mortal pe el și pe [illegible]odyguarzii lui.

– Și apoi ai fugit ca să scapi.

Într-un fel, spuse el. Am scăpat în ziua aia, dar șase luni [illegible]ai târziu, într-un alt oraș din altă țară, au aruncat cu un cocteil [illegible]Molotov după mine dintr-o mașină.

Ea își trecu degetele cu tandrețe peste pielea reparată [illegible]hirurgical.

– Îmi placi aşa, imperfect. Durerea pe care ai îndurat-o te face... erou.

Spalko nu spuse nimic şi, după un timp, îi simţi greutatea corpului cuprins de somn. Desigur, niciun cuvânt din ceea ce spusese nu era adevărat, deşi trebuia să admită că era o poveste bună – foarte teatrală! Adevărul – care era adevărul? Abia dacă mai ştia; îşi petrecuse atât de mult timp construindu-şi faţada aceasta sofisticată, încât uneori se pierdea în propria poveste. În orice caz, nu ar fi spus adevărul nimănui, pentru că s-ar fi pus în dezavantaj. Atunci când oamenii te cunosc au senzaţia că le aparţii – că adevărul pe care li l-ai împărtăşit într-un moment de slăbiciune, pe care ei îl numesc intimitate, te leagă de ei.

În această privinţă Zina era la fel ca toţi ceilalţi, şi simţi pe limbă gustul dezamăgirii. Dar, la urma urmei, ceilalţi îl dezamăgeau întotdeauna; nu înţelegeau nuanţele lumii din jurul lor, aşa cum o făcea el.

Erau amuzanţi o vreme, dar numai atât. Luă acest gând cu el în vraja fără de sfârşit a unui somn adânc şi netulburat şi, când se trezi, Zina plecase, se întorsese lângă un Hasan Arsenov care nu bănuia nimic.

În zori, urcară toţi cinci în două maşini Range Rover încărcate cu provizii şi conduse de membrii echipei Humanistas, Ltd., pornind spre sudul oraşului, unde se afla uriaşa speluncă murdară ce se extindea ca un cancer la marginea oraşului Nairobi. Nu vorbea nimeni şi mâncaseră numai frugal, căci toţi erau cuprinşi de o tensiune infernală, până şi Spalko.

Deşi dimineaţa era senină, deasupra periferiei plutea un gaz toxic, dovadă de necontestat a lipsei condiţiilor sanitare şi a spectrului atotprezent al holerei. Se vedeau cocioabe dărăpănate, colibe din tinichea şi carton, unele chiar din lemn şi din blocuri scunde din ciment, care ar fi putut fi luate drept buncăre, dacă n-ar fi fost zigzagurile vizibile de rufe puse la uscat, fluturând în aerul nisipos. Mai erau şi grămezi de pământ excavat, golaşe şi enigmatice până ce membrii echipei văzură rămăşiţele carbonizate ale locuinţelor mistuite de foc, pantofii cu tălpile smulse, bucăţi

dintr-o rochie albastră. Aceste câteva obiecte, dovezi ale istoriei recente, singura istorie posibilă aici, împrumutau un aspect deosebit de părăsit urâțeniei acestei sărăcii lucii. Dacă cineva trebuia să trăiască aici, trebuia să o facă la întâmplare, haotic, într-un întuneric dincolo de cuvinte sau închipuire. Cu toții fură stinși de sentimentul unei nopți infinite, care exista aici chiar și în lumina unei noi dimineți. Periferia avea un aer de condamnare care le amintea de bazar, acea parte neagră a economiei orașului care într-un mod ciudat o simțeau responsabilă pentru peisajul deprimant pe care-l străbăteau, încetiniți de mulțimea de oameni care inundau trotuarele și mergeau până și pe străzile cu noroi nepietrit. Nu existau semafoare și, dacă ar fi existat, cele două mașini ar fi fost năpădite de hoarde de cerșetori urât mirositori, cu jalnicele lor produse de vânzare atârnate în cârlige.

În cele din urmă, ajunseră în ceea ce s-ar fi putut numi, mai mult sau mai puțin, centrul mahalalei, unde intrară într-un bloc cu două etaje ce duhnea a fum. Peste tot înăuntru era cenușă albă și moale ca praful de oase măcinate. Șoferii aduseră proviziile, așezate în două containere.

Printre ele erau costume argintii HAZMAT, pe care și le puseră urmând instrucțiunile lui Spalko. Costumele aveau încorporate sisteme de oxigenare. Apoi Spalko scoase arma NX 20 din unul din portbagaje și îmbină cu atenție cele două piese sub privirea atentă a celor patru ceceni. Lăsându-l pe Arsenov să țină arma o clipă, Spalko scoase cutia mică și grea pe care i-o dăduse doctorul Peter Sido. O descuie cu mare grijă. Cu toții priviră fiola de sticlă. Era atât de mică, atât de mortală. Respirațiile abia li se mai auzeau, transformându-se în gâfâituri, ca și cum deja le-ar fi fost frică să respire.

Spalko îi indică lui Arsenov să țină NX 20-ul la o lungime de braț. Deschise un panou de titan de deasupra, apoi așeză fiola în camera de încărcare. NX 20 nu putea fi încă lansat, explică el. Doctorul Schiffer integrase în armă câteva dispozitive de precauție, împotriva dispersării accidentale sau premature. Indică etanșarea care, atunci când camera de încărcare era plină, avea să se activeze la închiderea și activarea capacului din titan. Făcu acest lucru și

apoi luă NX 20 din mâinile lui Arsenov şi îi conduse pe toţi în sus, pe scara interioară care, fiind construită din beton, încă mai stătea în picioare în ciuda ravagiilor focului.

La etajul unu, se strânseră cu toţii la o fereastră. Geamul ei fusese spulberat împreună cu toate geamurile clădirii; mai rămăsese doar pervazul. Prin acesta îi privea pe şchiopi şi olog oamenii înfometaţi şi bolnavi. Muştele roiau peste tot, un câine cu trei picioare se lăsă în jos şi-şi făcu nevoile într-o piaţă deschi unde vechiturile erau aruncate claie peste grămadă în praf. Un copil alerga în pielea goală pe stradă, plângând. O bătrână care mergea cocoşată tuşi şi scuipă.

Cei din grup nu erau interesaţi de priveliştea aceasta. Studiau fiecare mişcare a lui Spalko, sorbind fiecare cuvânt al acestuia într-o stare de concentrare vecină cu obsesia. Precizia matematică a armei funcţiona ca un antidot pentru boala ce părea să se fi instalat de la sine în aer.

Spalko le arătă cele două declanşatoare de pe NX 20 – unul mai mic aşezat înaintea celui mare. Cel mic, le explică, injecta încărcătura din camera de încărcare în cea de aprindere. Odată ce şi aceasta e sigilată, apăsând butonul ăsta, aici, pe partea stângă a armei, NX era gata. Spalko apăsă pe trăgaciul cel mic şi apoi apăsă butonul, simţind o mică agitaţie în interiorul armei, primul semn de intimidare al morţii.

Ţeava armei era boantă şi urâtă, dar şi acest lucru era practic în felul lui. Spre deosebire de armele convenţionale, NX 20 trebuie doar îndreptată spre un punct la modul general, sublinie el. Scoase ţeava pe fereastră. Cu toţii îşi ţinură respiraţia în timp ce degetul lui se arcuia asupra trăgaciului mai mare.

Afară, viaţa continua haotic şi dezordonat. Un tânăr ţinea un bol cu mămăligă din porumb sub bărbie, mâncând cu primele două degete de la mâna dreaptă, în timp ce un grup de oameni pe jumătate înfometaţi îl priveau cu ochii holbaţi. Trecu o fată imposibil de slabă pe o bicicletă, iar doi bătrâni ştirbi fixau pământul bătătorit al străzii de parcă şi-ar fi citit acolo poveştile vieţilor lor triste.

Nu se produse decât un uşor şuierat, sau cel puţin aşa îl [illegible] jeepură membrii grupului, îmbrăcaţi în costumele lor de [illegible]ţie HAZMAT. De altfel, nu se vedea nicio urmă exterioară [illegible]zului. Exact aşa cum prevăzuse doctorul Schiffer.

Membrii grupului priveau încordaţi, timpul scurgându-se [illegible]t. încet. Toate simţurile le erau mai încordate. Îşi auzeau [illegible]pul puls în urechi, îşi simţeau bătăile puternice ale inimilor. [illegible]dură seama că îşi ţineau respiraţia.

Doctorul Schiffer spusese că într-un interval de trei minute [illegible]u să vadă primele semne că gazul funcţiona. Fusese cam [illegible]mul lucru pe care-l spusese înainte ca Spalko şi Zina să-i arunce [illegible]pul fără viaţă în labirint.

Spalko, care urmărise minutarul ceasului mişcându-se spre [illegible]tul celor trei minute, îşi ridică privirea. Ceea ce văzu îl pironi [illegible]loc. Zece oameni căzuseră înainte să se audă primul ţipăt. Acesta [illegible]repede înăbuşit, dar fu preluat de alte strigăte tânguitoare ale [illegible]menilor care cădeau zvârcolindu-se în stradă. Haos şi linişte. [illegible]moartea ivindu-se într-o spirală închisă. Nu aveau unde să se [illegible]undă, nu putea fi evitată şi nimeni nu scăpa, nici măcar cei [illegible] încercau să fugă.

I-e făcu un semn cecenilor şi aceştia îl urmară în jos pe scările [illegible]din beton. Şoferii erau gata şi aşteptară ca Spalko să dezmembreze [illegible]X 20. În momentul în care îl împachetă, închiseră cutiile şi le [illegible]nară la jeepurile ce aşteptau afară.

Grupul făcu un tur pe stradă, apoi pe străzile lăturalnice. [illegible]trabătură vreo patru cvartale în toate direcţiile, întâlnind acelaşi [illegible]ultat peste tot. Moarte şi oameni care mureau, din nou moarte [illegible]oameni care mureau. Se întoarseră la maşini cu gustul triumfului [illegible]umezindu-le buzele. Maşinile porniră exact în secunda în care se [illegible]zaseră şi îi duseră prin cercul cu raza de opt sute de metri, cât doctorul Schiffer îi spusese lui Spalko că era zona de dispersare a [illegible]X 20. Spalko fu mulţumit să vadă că doctorul nici nu minţise, nici nu exagerase.

Până când gazul eliberat nu va mai avea efect, peste o oră, [illegible]ţi oameni vor fi murit sau vor fi pe moarte? se întrebă. Se oprise

din numărat la o mie, dar bănuia că aveau să fie de trei ori mai mulți, poate chiar de cinci ori.

Înainte de a părăsi orașul morților, dădu ordinul și șoferii declanșară incendiul, folosind catalizatori puternici. Imediat perdelele de foc se înălțară spre cer, răspândindu-se cu repeziciune.

Era plăcut să privească focul. Avea să acopere ceea ce se întâmplase aici în dimineața asta, pentru că nimeni nu trebuia să știe, nu, cel puțin până nu duceau la îndeplinire misiunea din Reykjavík.

Avea să se întâmple în doar patruzeci și opt de ore, se gândi Spalko exultând. Nimic nu îi putea opri.

Acum, lumea e a mea.

PARTEA A TREIA

21

Cred că poate fi o hemoragie internă, zise Annaka privind din nou inflamația puternic decolorată din dreptul coastelor lui Bourne. Trebuie să mergem la spital.

Cred că glumești. Într-adevăr, durerea era mult mai mare. De fiecare dată când respira avea senzația că i se rup două coaste. Dar nici nu se punea problema să meargă la spital; Bourne era căutat de poliție.

Bine, cedă ea. Un doctor, atunci. Și ridică o mână, anticipându-i obiecția. Prietenul tatălui meu, Istvan, e discret. Tata se folosea de el din când în când, fără consecințe.

Du-te la farmacie dacă e neapărat necesar, spuse el clătinând din cap. Nimic mai mult.

Annaka își luă repede jacheta și geanta, înainte ca el să apuce să se răzgândească, promițând că se întoarce repede.

Într-un fel, Bourne se bucura să scape de ea o vreme, avea nevoie de ceva timp cu propriile gânduri. Tolănit pe canapea, își strânse mai bine pilota în jurul corpului. Mintea parcă îi luase zbor. Era convins că doctorul Schiffer era cheia întregii probleme. Trebuia să-l găsească, pentru că, odată ce făcea asta, avea să găsească persoana care ordonase uciderea lui Alex și Mo, persoana

care-i înscenase totul. Problema era că era sigur că nu mai avea mult timp la dispoziție. Schiffer era dispărut de ceva timp deja. Molnar murise în urmă cu două zile. Dacă, așa cum se temea Bourne, dezvăluise locul unde se afla Schiffer sub presiunea interogatoriului, atunci trebuia să presupună că doctorul se afla deja în mâinile dușmanului, ceea ce însemna și că inamicul avea orice va fi fiind ceea ce inventase Schiffer, un fel de armă biologică al cărui nume de cod era NX 20, la numele căruia Leonard Fine, omul de legătură al lui Conklin, reacționase atât de puternic atunci când îl auzise.

Cine *era* dușmanul? Singurul nume pe care îl avea era Stepan Spalko, un filantrop cu renume internațional. Și totuși, dacă-l credea pe Khan, Spalko era omul care ordonase uciderea lui Alex și Mo și îi înscenase crima lui Bourne. Khan putea minți și, de ce nu? Dacă voia să ajungă la Spalko din motive personale, era greu de crezut că i-ar fi spus lui Bourne care erau acelea.

Khan!

Simplul fapt că s-a gândit la el îl făcu pe Bourne să fie copleșit de emoții nedorite. Făcând un efort, se concentră asupra urii sale față de propriul guvern. Îl mințiseră – se aliaseră pentru a crea o acoperire care să-l țină departe de adevăr. De ce? Ce încercau să ascundă? Credeau că Joshua e în viață? Și, dacă da, de ce ar fi vrut ca el să nu știe? *Ce făceau?* Își apăsă capul cu mâinile. Viziunea sa părea să-și piardă perspectiva – lucruri care cu o secundă în urmă păreau la îndemână, acum erau foarte îndepărtate. Se gândi că poate își pierdea mințile. Scoțând un urlet nearticulat, aruncă pilota de pe el și se ridică, ignorând fulgerul de durere care-l străbătu în timp ce își scotea arma ceramică din locul unde o ascunsese sub geacă. Luă arma în mână. Spre deosebire de greutatea sigură a unei arme din oțel, aceasta era ușoară ca un fulg. O apucă de mâner, își îndoi degetul prin locașul trăgaciului. Privi arma fix mult timp, ca și cum prin forța pură a voinței ar fi putut conjura acolo ofițerii responsabili de decizia de a nu-i spune că nu găsiseră niciodată corpul lui Joshua, decizând că era pur și simplu mai ușor să declare că fusese ucis în momentul în care ei nu știau dacă era mort sau viu.

Suferința reveni încet, un univers de agonie la fiecare respirație, forțându-l să se întoarcă pe canapea și să se bage din nou sub pilotă. Și, în liniștea apartamentului, gândul care nu-i dădea pace reveni: și dacă Khan spunea adevărul – dacă era Joshua? Și răspunsul venea, teribil și neabătut: Atunci Joshua era un asasin, un criminal brutal, fără sentimente de vinovăție sau remuşcare, complet desprins de orice emoție omenească.

Și imediat Jason Bourne își lăsă capul în jos, atît de aproape de a plânge de când îl crease Alex Conklin cu ani în urmă.

Când Kevin McColl primise sancțiunea lui Bourne, era deasupra Ilonei, o tânără unguroaică pe care o cunoștea, pe cât de atletică pe atât de dezinhibată. Știa să facă lucruri minunate cu picioarele, de fapt le făcea exact în momentul în care venise apelul.

Din întâmplare, se afla împreună cu Ilona în Băile Turcești Kiraly de pe strada Fo. Fiind sâmbătă și deci ziua femeilor, ea trebuise să-l strecoare înăuntru, lucru care, trebuia să recunoască, făcuse parte din plăcere. La fel ca orice om aflat într-o poziție similară cu a lui se obișnuise repede cu traiul în afara legii – cu *a fi el însuși* legea.

Cu un mormăit de frustrare, se dădu jos de pe ea și luă telefonul. Nici nu se punea problema să nu răspundă; dacă suna era pentru o sancțiune. Ascultă fără să comenteze vocea Directorului. Trebuia să plece acum. Sancțiunea era urgentă, victima era la îndemână.

Și astfel, privind cu nostalgie strălucirea pielii netede a Ilonei în lumina chihlimbarie reflectată de plăcile mozaicului, începu să se îmbrace. Era un bărbat uriaș, cu fizicul unui fundaș de fotbal din Midwest și o față plată și imperturbabilă. Era obsedat de haltere și asta se vedea. Mușchii îi zvâcneau la fiecare mișcare.

- Eu nu am terminat, spuse Ilona, sorbindu-l cu ochii ei ochi negri.

Nici eu, făcu McColl, lăsând-o întinsă acolo unde era.

Pe pista Aeroportului Nelson din Nairobi erau două avioane. Ambele îi aparţineau lui Stepan Spalko; ambele aveau logoul Humanistas, Ltd. pe fuselaj şi pe coadă. Cu primul venise Spalko de la Budapesta. Al doilea fusese folosit de oamenii săi de încredere de la Humanistas, care se aflau în avionul ce avea să-i ducă la Budapesta împreună cu Spalko însuşi. Celălalt avion avea să-i ducă pe Arsenov şi Zina în Islanda, unde aveau întâlnire cu restul dispozitivului de teroriştі care veneau din Cecenia via Helsinki.

Spalko stătea în picioare în faţa lui Arsenov. Zina era la un pas în spatele umărului stâng al acestuia. Fără îndoială, el considera poziţia ei una de deferenţă, dar Spalko ştia mai mult de atât. Ochii ei se înmuiaseră sorbindu-l pe Şeic.

– Ţi-ai respectat promisiunea pe de-a-ntregul, Şeicule, spuse Arsenov. Arma ne va aduce victoria la Reykjavík, nu există nicio îndoială în privinţa asta.

– Curând vei avea tot ceea ce ţi se cuvine, încuviinţă Spalko.

– Nu avem cuvinte să-ţi mulţumim.

– Nu eşti suficient de încrezător în voi, Hasan. Spalko scoase o servietă din piele şi o descuie. Paşapoarte, ecusoane de identificare, hărţi, diagrame, fotografiile cele mai recente, tot ce vă trebuie. Îi înmână conţinutul. Întâlnirea cu barca e mâine la trei fix. Îl privi pe Arsenov. Fie ca Allah să-ţi dea forţă şi curaj. Allah să-ţi călăuzească pumnul de fier.

Când Arsenov se întoarse preocupat de preţioasa lui povară, Zina spuse:

– Fie ca următoarea noastră întâlnire să ducă la un viitor măreţ, Şeicule.

– Trecutul va muri, spuse Spalko zâmbind şi, în acelaşi timp, dând de înţeles o mie de lucruri din privire, pentru a face loc viitorului măreţ.

Râzând pentru sine în plăcerea ei tăcută, Zina urcă scara de metal a avionului în urma lui Hasan Arsenov.

Spalko privi uşa închizându-se în urma lor şi apoi se duse la propriul avion, aşteptând răbdător pe pistă. Scoase mobilul, formă un număr şi, când auzi vocea cunoscută de la celălalt capăt, spuse fără niciun preambul:

Progresele lui Bourne sunt o ameninţare. Nu-mi mai permit să-l pun pe Khan să-l ucidă pe Bourne în public – da, ştiu, *dacă* a avut vreodată să-l ucidă pe Bourne. Khan e o creatură curioasă, un puzzle pe care niciodată nu am fost în stare să-l rezolv. Dar acum, că a devenit imprevizibil, trebuie să presupun că are propria agendă. Dacă Bourne moare acum, Khan se va pierde în păduri şi nici măcar eu nu voi mai fi în stare să-l găsesc. Nimic nu trebuie să intervină în lucrul ce se va petrece peste două zile. E clar? Bun. Acum, ascultă. Există o singură modalitate de a-i neutraliza pe amândoi.

McColl nu primise doar numele şi adresa Annakăi – printr-un noroc extraordinar, la numai patru cvartale distanţă de băi, ci şi fotografia ei, într-un fişier *jpg* descărcat pe telefonul mobil. Ca urmare, nu avu nicio problemă să o recunoască atunci când ieşi din holul clădirii de pe strada Fo 106-108. Îl tulburară imediat frumuseţea şi atitudinea ei autoritară. O privi închizând telefonul mobil, descuind o Skoda albastră şi urcându-se la volan.

Cu o secundă înainte ca Annaka să răsucească cheia în contact, Khan se ridică de pe bancheta din spate a maşinii, spunând:

Ar trebui să-i spun totul lui Bourne.

Ea tresări, dar nu schiţă nici măcar gestul de a se întoarce; stătea de bine era pregătită. Privindu-l în oglinda retrovizoare, îi răspunse scurt:

– Ce să-i spui? Tu nu ştii nimic.

– Ştiu destule. Ştiu că tu ai chemat poliţia la apartamentul lui Molnar. Ştiu şi de ce ai făcut-o. Bourne se apropia prea tare de adevăr, nu-i aşa, era prea aproape să afle că Spalko îi înscenase totul. I-am spus deja, dar se pare că nu crede nimic din ce-i spun eu.

– Şi de ce ar face-o? Nu ai niciun fel de credibilitate în f
lui. S-a convins că faci parte dintr-un uriaş complot pus la c
pentru a-l manipula.

Khan îşi trecu o mână de oţel peste spătarul scaunului ş
apucă de braţul pe care îl mişcase uşor în timp ce vorbea.

– Nu face asta. Îi luă poşeta, o deschise şi scoase arma.
încercat o dată să mă ucizi. Crede-mă, nu o să mai ai a doua şan

Ea privea fix imaginea lui din oglindă. Înăuntrul ei se lupt
o gamă întreagă de emoţii.

– Crezi că te mint în privinţa lui Jason, dar nu e aşa.

– Ce aş vrea să ştiu, spuse el ignorându-i comentariul, e cu
l-ai convins că îţi iubeai tatăl când, în realitate, îl urai din toa
inima.

Ea rămase mută, respirând adânc şi încercând să-şi adu
gândurile. Ştia că se află într-o situaţie extrem de periculoas
Întrebarea era cum avea să iasă din ea.

– Ce mult trebuie să te fi bucurat când a fost împuşcat mort
continuă Khan, deşi, cunoscându-te, ştiu că probabil îţi dore
să-l fi împuşcat cu mâna ta.

– Dacă vrei să mă omori, spuse ea scurt, fă-o acum
scuteşte-mă de vorbăria asta inutilă.

El se aplecă înainte cu o mişcare de cobră, o apucă de gât ş
în sfârşit, ea păru speriată, lucru esenţial pentru el.

– Nu intenţionez să te scutesc de nimic, Annaka. Tu m-a
scutit pe mine de ceva când ai avut ocazia?

– Nu credeam că trebuie să te dădăcesc.

– Când eram împreună gândeai rar, spuse el, şi, în orice ca
nu te gândeai la mine.

Zâmbetul ei era îngheţat.

– O, dar mă gândeam în mod constant la tine.

– Şi-i repetai toate gândurile lui Stepan Spalko. Îşi strâns
mâna pe gâtul ei, zgâlţâind-o dintr-o parte în alta. Nu e aşa?

– De ce mai întrebi dacă ştii deja răspunsul? întrebă ea, cu
respiraţia uşor întretăiată.

– Cât timp m-a manipulat?

Annaka închise ochii o secundă.

Încă de la început.

Khan scrâşni din dinţi de furie.

Ce joc face? Ce vrea de la mine?

Asta nu ştiu. Hârâi când el o strânse aşa de tare încât îi opri [illegible] rul din plămâni. Când îşi slăbi suficient strânsoarea, ea spuse [illegible] voce joasă: Poţi să-mi faci ce rău vrei, dar vei obţine acelaşi [illegible] puns, pentru că ăsta e adevărul.

Adevărul! râse el batjocoritor. Tu n-ai recunoaşte adevărul [illegible] dacă te-ar muşca de fund. Cu toate acestea o credea, şi [illegible] ulitatea ei îl dezgusta. Ce treabă ai cu Bourne?

Îl ţin departe de Stepan.

Khan încuviinţă din cap, amintindu-şi conversaţia cu Spalko.

Pare logic.

Ea îi venise foarte uşor să-l mintă. Cuvintele ei sunau a adevăr [illegible] numai pentru că se antrenase o viaţă întreagă, ci şi pentru că, [illegible] la acest ultim apel al lui Spalko, *fusese* adevărul. Planurile [illegible] Spalko se schimbaseră şi acum, că avea timp să se gândească, [illegible] spune asta lui Khan se potrivea cu noul ei scop. Poate că fusese [illegible] întâmplare să vină în felul ăsta peste ea, dar măcar să reuşească [illegible] capă vie din mâinile lui.

Unde e Spalko acum? o întrebă el. Aici, în Budapesta?

De fapt, acum se întoarce de la Nairobi.

Ce a făcut la Nairobi? întrebă el surprins.

Ea râse, dar, din cauza degetelor lui care-i strângeau gâtul, [illegible] mai degrabă o tuse seacă.

Chiar crezi că mi-ar spune? Ştii cât de discret e.

Khan îşi lipi buzele de urechea ei:

- Ştiu cât de discreţi eram *noi*, Annaka – numai că nu era nimic secret acolo, nu?

Ea îl privi în ochi, prin oglindă:

Nu i-am spus nimic. Cât de straniu i se părea să nu îl poată privi direct. Unele lucruri le-am păstrat pentru mine.

Khan îşi ţuguie buzele disprețuitor:

– Doar nu te aştepţi să cred asta...

– Crzi ce vrei, făcu ea sec, întotdeauna ai făcut așa.

– Adică? întrebă el, zgâlțâind-o din nou.

Ea gemu de spaimă și-și mușcă buza de jos.

– N-am înțeles niciodată profunzimea urii pe care i-o purtam tatei, până când nu am petrecut un timp cu tine. Îi dădu drumul din strânsoare, iar ea înghiți convulsiv. Dar tu, tu și dușmănia ta îndrăcită față de tatăl tău, tu mi-ai arătat lumina; m-ai învățat cum să aștept momentul potrivit, cum să-mi savurez răzbunarea. Și ai dreptate, când a fost împușcat, am simțit amărăciunea faptului că nu am făcut-o eu însămi.

Deși nu avea nicio intenție să lase să se vadă asta, ceea ce spunea ea îl zgudui. Cu o secundă în urmă, habar n-avusese ca ea lăsase să vadă atât de mult din propriile lui sentimente. Se simțea rușinat și îi era ciudă că ea îi intrase așa de mult pe sub piele, fără ca el să-și dea seama de asta.

– Am fost împreună un an de zile, spuse el, o viață de om pentru cei ca noi.

– Treisprezece luni, douăzeci și una de zile și șase ore, spuse ea. Îmi amintesc exact secunda în care te-am părăsit, pentru că atunci mi-am dat seama că nu te puteam controla așa cum își dorea Stepan.

– Și de ce nu puteai? Vocea lui era degajată, deși era extrem de interesat.

Ea îi prinsese din nou privirea și nu voia să i-o lase nici o clipă.

– Pentru că, spuse, atunci când eram cu tine nu mă mai puteam controla pe mine însămi.

Spunea adevărul sau se juca din nou cu el? Khan, așa de sigur în privința a orice până în momentul când Jason Bourne revenise în viața lui, nu știa. Din nou, se simțea rușinat și plin de ciudă, chiar puțin speriat de faptul că atât de mult lăudatele lui puteri de observație îl părăseau. În ciuda eforturilor sale, emoțiile reveniseră acum, intoxicându-i mintea, umbrindu-i judecata și aruncându-l într-o mare indistinctă de acalmie. Simți cum dorința de a o avea creștea mai intens ca niciodată. O dorea atât de tare, încât nu s-a putu abține să nu o sărute pe pielea catifelată a gâtului.

Şi, în timp ce făcea asta, rată umbra care inundase dintr-o dată interiorul Skodei, umbră care nu-i scăpă Annakăi, a cărei privire îl întâlni pe americanul masiv care smucea uşa din spate şi lovea cu arma în ceafa lui Khan.

Khan dădu drumul strânsorii, mâinile căzându-i inerte în timp ce prăbuşea inconştient pe bancheta din spate.

Bună, dom'şoară Vadas, spuse americanul uriaş cu un perfect accent maghiar. Zâmbi, smulgându-i arma cu mâna lui imensă. Numele meu e McColl, dar ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune Kevin.

Zina visa un cer portocaliu sub care o hoardă modernă – o armată de ceceni înarmaţi cu NX 20 – cobora din Caucaz în stepele Rusiei pentru a-şi nimici duşmanii de moarte. Dar puterea experimentului lui Spalko era atât de mare, încât pentru ea timpul îşi pierduse sensul. Se întorsese din nou, abia o copilă în coşmelia bunicului şi fără aer a părinţilor, şi mama ei o privea cu faţa aceea descărnată, spunând *Nu mă pot ridica. Nici măcar pentru apă, nu mai pot continua...*

Dar cineva trebuia să continue. Pe vremea aceea avea doar şaisprezece ani, fiind cea mai mare dintre cei patru copii. Când îl venise socrul mamei ei îl luase numai pe fratele ei Kanti, moştenitorul masculin al clanului; ruşii fie îi uciseseră pe ceilalţi, inclusiv pe fiii lui, fie îi deportaseră în temutele lagăre din Pobedinskoe sau Krasnaya Turbina.

După aceea, ea preluase sarcinile mamei, adunând metal şi apă. Dar noaptea somnul o ocolea, oricât de epuizată ar fi fost, şi o bântuia viziunea feţei scăldate în lacrimi a lui Kanti, spaima lui de a-şi părăsi familia şi tot ce cunoscuse până atunci.

De trei ori pe săptămână se strecura traversând terenul presărat cu mine neexplodate pentru a-l vedea pe Kanti, pentru a-i săruta obrajii palizi şi a-i duce veşti de acasă. Într-o zi, ajungând acolo, şi-a găsit bunicul mort. Nici urmă de Kanti. Forţele Speciale ruseşti făcuseră o razie, ucigându-i bunicul şi luându-i fratele la Krasnaya Turbina.

Își petrecuse următoarele șase luni încercând să afle vreo știre despre Kanti, dar era tânără și fără experiență în asemenea probleme. În plus, fără bani nu găsea pe nimeni dispus să vorbească. Trei ani mai târziu, mama ei fiind moartă și surorile la orfelinat, se alăturase forțelor rebele. Nu alesese o cale ușoară. Trebuise să facă față intimidărilor bărbaților; trebuise să fie vicleană și slugarnică, să identifice ceea ce atunci considera ca fiind resursele ei slabe și să le economisească cu grijă. Dar fusese întotdeauna excepțional de inteligentă, iar asta o făcea să dobândească repede abilități fizice. De asemenea, acest lucru îi oferea o trambulină de pe care să descopere jocul puterii. Spre deosebire de un bărbat, care urca în grad prin intimidare, ea a fost obligată să-și folosească farmecele fizice cu care o înzestrase natura. După un an în care îndurase greutățile unui șir de amanți, reușise să-și convingă amantul să pună la cale un atac de noapte asupra Krasnayei Turbina.

Era singurul motiv pentru care se alăturase rebelilor, pentru care trecuse prin iad, dar era pur și simplu înspăimântată de ceea ce ar fi putut afla. Și totuși nu găsise nimic, nici urmă de fratele ei. Ca și cum Kanti încetase dintr-o dată să mai existe.

Zina se trezi gemând. Se îndreptă în scaun, privi în jur și își dădu seama că se afla în avionul lui Spalko, în drum spre Islanda. Cu ochii minții, încă pe jumătate în starea de reverie, văzu fața brăzdată de lacrimi a lui Kanti, simți mirosul caustic de leșie clocotită ridicându-se din puțurile morții de la Krasnaya Turbina. Își lăsă capul pe scaun. O rodea nesiguranța. Dacă l-ar fi știut mort, poate că ar fi putut să-și reprime din sentimentele de vinovăție. Dar dacă, printr-un miracol, el era încă în viață, ea nu avea să știe asta niciodată și nu ar fi putut să meargă să îl salveze din teroarea la care îl supuseseră rușii.

Simțind pe cineva apropiindu-se, ridică privirea. Era Magomet, unul dintre locotenenții pe care Hasan îi luase cu el la Nairobi ca să fie martorul porții lor către libertate. Akhmed, celălalt locotenent, o ignora intenționat încă de când o văzuse confortabil îmbrăcată în haine occidentale. Magomet, un bărbat cât un urs cu

lui de culoarea cafelei turceşti şi o barbă lungă şi cârlionţată pe care şi-o pieptăna cu degetele când era neliniştit, stătea uşor aplecat, sprijinindu-se de scaun.

– E totul bine, Zina? întrebă.

Ea îl căută din ochi pe Hasan şi văzu că dormea. Apoi îşi strânse buzele într-o umbră de zâmbet.

– Visam triumful nostru.

Va fi magnific, nu? În sfârşit, răzbunare! Ziua noastră de glorie!

Zina îşi dădea seama că bărbatul ar fi dat orice să se aşeze lângă ea, aşa că nu spuse nimic; trebuia să se mulţumească să nu o alunge. Ea se întinse, arcuindu-şi sânii, şi privi amuzată cum ochii lui se holbau. *Mai lipseşte să-ţi atârne limba*, se gândi ea.

– Vrei cafea? spuse el.

N-ar fi rău, cred. Încerca să aibă o voce neutră, ştiind că el aştepta s-o prindă cu ceva. Statutul ei, mai important odată cu sarcina importantă pe care i-o dăduse Şeicul, odată cu încrederea implicită din ceea ce îi ceruse, cu siguranţă nu îi scăpase, cum nu îi scăpase nici lui Akhmed, care, la fel ca majoritatea bărbaţilor ceceni, o considera o femeie inferioară. Apoi, curajul o părăsi pentru o clipă în care se gândi la enorma barieră culturală pe care avea să o străbată. Dar o altă secundă de concentrare o readuse în starea normală. Planul pe care îl formulase instigată de Şeic era solid; avea să funcţioneze – ştia asta la fel de sigur cum ştia că respiră. Acum, când Magomet se întorcea gata să plece, ea îi vorbi conform planului:

Şi dacă tot eşti în bucătărie, adu-ţi o ceaşcă şi pentru tine.

Când se întoarse, ea luă cafeaua din mâna lui şi sorbi fără să îl invite să se aşeze. El stătea în picioare cu coatele pe spătarul canapelei, ţinând ceaşca cu ambele mâini.

– Spune-mi, o întrebă Magomet, cum e omul?

Şeicul? Nu l-ai întrebat pe Hasan?

– Hasan Arsenov nu spune nimic.

Poate, spuse ea, privindu-l pe Magomet peste marginea ceştii, îşi păzeşte cu gelozie statutul privilegiat pe care îl are.

– Tu așa faci?

Zina râse încet.

– Nu, pe mine nu mă deranjează să împart. Mai bău puțin din cafea. Șeicul e un vizionar. El vede lumea nu așa cum e, ci așa cum va fi peste un an, peste cinci ani! E uimitor să fii în preajma lui, a unui bărbat care controlează fiecare aspect al propriei persoane, un bărbat cu atât de multă putere în toată lumea.

Magomet scoase un sunet de ușurare.

– Atunci chiar suntem salvați.

– Da, salvați. Zina puse ceașca deoparte, apoi scoase un aparat de ras și o cremă de ras pe care le găsise în toaleta excelent echipată a avionului. Vino și așază-te aici, în fața mea.

Magomet ezită numai o secundă. Când se așeză, era așa de aproape de ea încât genunchii li se atingeau.

– Nu poți coborî din avion în Islanda cu înfățișarea asta, spuse ea.

Ochii lui negri o priveau în timp ce-și mângâia barba. Fără să-și dezlipească privirea de a lui, Zina îi luă mâna și i-o îndepărtă de barbă. Apoi deschise briciul și îi aplică niște cremă pe obrazul drept. Lama scrâșni pe piele. Magomet tremură puțin, apoi, când ea începu să-i taie barba, închise ochii.

La un moment dat, femeia își dădu seama că Akhmet stătea în capul oaselor, privind-o. Fața lui Magomet era deja pe jumătate bărbierită. Când el se ridică și se apropie, ea își continuă treaba. Bărbatul nu spuse nimic, dar se holba neîncrezător la barba lui Magomet care dispărea treptat, lăsând să i se vadă fața.

În cele din urmă își drese vocea și spuse încet:

– Crezi că aș putea urma eu?

– Nu m-aș fi așteptat ca tipul ăsta să aibă o armă atât de slabă, spuse Kevin McColl, scoțând-o cu forța pe Annaka din mașină. Scoase un sunet de dispreț punând arma deoparte.

Annaka mergea destul de supusă, mulțumită de presupunerea lui că arma ei era a lui Khan. Stătea pe trotuar sub soarele slab al după-amiezii, cu capul și ochii plecați, deși în interior mocnea un

...abet ascuns. La fel ca mulți bărbați, el nu își închipuia că ea ar ...putut avea o armă, că ar fi știut să o folosească măcar. Ceea ce ...ea avea să-l rănească – avea să se constate personal acest ...

Mai întâi, vreau să te asigur că nu ți se va întâmpla nimic. ...e trebuie să faci e să-mi răspunzi sincer la întrebări și să-mi ...peți ordinele întocmai. Apăsă cu vârful degetului pe un nerv ...ul din interiorul cotului ei, suficient cât să îi dea de înțeles că ...mea extrem de serios. Ne-am înțeles?

Ea încuviință din cap și țipă ușor când el apăsă puțin mai ...

Mă aștept să răspunzi când îți pun o întrebare.

Am înțeles, da, spuse ea.

Bun. O conduse în umbra intrării de pe strada Fo 106-108. ...aut pe Jason Bourne. Unde e?

– Nu știu.

Genunchii i se împleticiră de durerea groaznică pe care el o ...ovocă în interiorul cotului.

Încercăm din nou? spuse el. Unde e Jason Bourne?

Sus, spuse ea cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. În aparta-...mentul meu.

Strânsoarea lui slăbi considerabil.

Vezi cât de ușor a fost? Fără agitație. Acum, hai să mergem ...

Intrară și ea deschise cu cheia. Aprinse lumina și porniră în ... pe scara largă. Când ajunseră la etajul trei, McColl o opri.

Ascultă-mă bine acum, spuse încet. În ceea ce te privește ... tine, nu s-a întâmplat nimic. Înțeles?

Ea încuviință aproape invizibil, se abținu și spuse:

– Da.

O trase cu putere, lipind-o cu spatele de el.

Avertizează-l cumva, și te spintec ca pe un biban. O împinse ...mnte. Bun. Dă-i drumul.

Ea merse până la ușă, băgă cheia în yală și o deschise. În ...apta îl văzu pe Jason prăbușit pe canapea, cu ochii pe jumătate ...chiși.

Bourne privi în sus:

– Credeam că eşti…

În acel moment, McColl o împinse într-o parte pe Annaka, ridicând arma.

– Tati e acasă! ţipă el, îndreptând arma spre silueta întinsă pe pat şi apăsând pe trăgaci.

22

Dacă până atunci Annaka îşi calculase timpul, aşteptând prima mişcare a lui McColl, acum lovi brusc cu cotul îndoit în braţul lui, deviindu-i ţinta. Drept urmare, glonţul se înfipse în tavanul de deasupra capului lui Bourne.

McColl urlă de furie şi întinse mâna stângă exact în momentul în care ţintea din nou, cu mâna dreaptă, bărbatul lungit pe canapea. Degetele lui se înfipseră în părul Annakăi, strânseră tare şi o aruncară pe podea. În acel moment, Bourne scoase arma ceramică de sub pilotă. Voia să-l împuşte în piept pe intrus, dar Annaka îi stătea în cale. Schimbându-şi ţinta, îl împuşcă în braţul cu care trăgea. Arma căzu pe podea, din rană gâlgâi sânge şi Annaka ţipă în momentul în care intrusul o trăgea din nou la pieptul său, folosind-o drept scut.

Bourne se ridicase într-un genunchi, plimbând ţeava armei către intrusul care se retrăgea spre uşa deschisă, cu Annaka lipită de el.

– Nu s-a terminat, nici pe departe, ameninţă el, privindu-l ţintă pe Bourne. Nu am ratat niciodată ce mi-am propus şi nu am intenţia să încep acum. Cu această ameninţare prevestitoare de rele, o ridică în aer pe Annaka şi o azvârli spre Bourne.

Ridicat de pe canapea, Bourne o prinse pe Annaka înainte să se izbească de margine. O răsuci aşezând-o pe pat, apoi ieşi în fugă pe uşă, exact în momentul în care uşa liftului se închidea. O luă pe scări, şchiopătând uşor. Îşi simţea partea laterală arzând şi

picioarele îi erau slăbite. Începu să gâfâie și voi să se oprească, dar nu numai pentru a reuși să tragă suficient oxigen în plămâni, ci și pentru a continua să coboare, sărind câte două-trei trepte odată. Când ajunse palierul de la primul etaj, piciorul stâng îi alunecă pe marginea unei trepte și plonjă, pe jumătate alunecând, pe jumătate rostogolindu-se jos. Gemu ridicându-se, apoi se năpusti prin ușă pe hol. Pe podeaua de marmură era sânge, dar nici urmă de asasin. Făcu câțiva pași în hol, apoi picioarele nu îl mai ascultară. Rămase acolo, pe jumătate amețit, cu arma într-o mână și cealaltă mână pe un perete, cu palma în sus. Ochii îi luceau de durere și parcă uitase cum se respiră.

Trebuie să mă duc după nenorocit, se gândi. Dar în capul lui auzea un zgomot asurzitor, pe care, în cele din urmă, îl identifică drept bătaia pulsului mult prea accelerat. Pentru moment, cel puțin, nu era capabil să se miște. Avu suficient timp, până la sosirea Annakăi, să-și dea seama că moartea pe care și-o înscenase singur îl paralizase mult timp Agenția.

Când îl văzu, fața ei se albi de îngrijorare.

Jason! îngenunche lângă el, luându-l în brațe.

– Ajută-mă să mă ridic, gemu el.

Ea îi sprijini greutatea pe șold.

– Unde e? Unde s-a dus?

El ar fi trebuit să-i poată răspunde. Doamne, îi trecu prin minte, poate chiar avea nevoie de un doctor.

Poate veninul din inimă fusese cel care-l smulsese așa de repede pe Khan din inconștiență. În orice caz, se ridică și ieși din coma la câteva minute după atac. Sigur, îl durea inima, dar egoul îi fusese lovit cel mai tare. Revăzu în minte toată scena aceea patetică și-și dădu seama în mod sigur că numai sentimentele lui prostești și periculoase pentru Annaka îl făcuseră așa de vulnerabil.

Ce altă dovadă îi trebuia pentru faptul că atașamentul emoțional trebuia exclus cu orice preț? Îl costase scump cu părinții lui și, apoi, cu Richard Wick și, acum, cu Annaka, care de la început îl trădase cu Stepan Spalko.

Cum rămânea cu Spalko? *Nu suntem deloc străini. Avem în comun secrete de cea mai intimă natură,* spusese în noaptea aceea în Groznîi. *Mi-ar plăcea să cred că relația dintre noi e mai mult decât una dintre un om de afaceri și clientul său.*

Ca și Richard Wick, se oferise să-l primească pe Khan, să fie prietenul său, să-l facă părtaș într-o lume ascunsă – și oarecum intimă. *Îți datorezi reputația impecabilă în mare parte misiunilor primite de la mine.* De parcă Spalko, ca și Wick, credea că era binefăcătorul lui Khan. Oamenii ăștia trăiau cu ideea greșită că se află pe un plan superior, că aparțineau elitei. Ca și Wick, Spalko îl mințise pe Khan pentru a-l folosi în propriile sale scopuri.

Ce voise Spalko de la el? Aproape că nu mai conta; nu îi mai păsa de asta. Tot ce voia era să-și ia kilogramul de carne din Stepan Spalko, o răfuială care avea să răzbune nedreptățile din trecut. Acum nu-l mai mulțumea decât moartea lui Spalko. Avea să fie prima și ultima misiune executată pentru sine însuși.

Atunci, ghemuit în umbra intrării unei clădiri și masându-și inconștient ceafa pe care îi crescuse deja un cucui, îi auzi vocea. Venea din adânc, din umbra în care stătea, căzând prin adâncuri și rostogolindu-se sub valuri:

– Lee-Lee, șopti el. Lee-Lee!

Auzea vocea ei. Știa ce voia; voia ca el să i se alăture în adâncurile înecului. Își prinse între mâini capul care îl durea și de pe buze îi scăpă un suspin, ca aerul expirat cu putere din plămânii Lee-Lee. Nu se gândise la ea de așa de mult timp – sau o făcuse? O visa aproape în fiecare noapte; până acum nu își dăduse seama de asta. De ce? Ce era așa de diferit acum, încât și-o putea aminti cu atâta forță după tot timpul trecut?

Atunci auzi ușa de la intrare izbindu-se și ridică privirea la timp, suficient cât să-l vadă pe bărbatul masiv ieșind în fugă din clădirea de la numărul 106-108 de pe strada Fo. Își ținea strâns mâna și, după dâra de sânge, Khan își dădu seama că nimerise peste Jason Bourne. Pe față îi răsări un mic zâmbet, pentru că știa că el trebuia să fie bărbatul care-l lovise.

Khan simți o dorință uriașă de a-l ucide, dar se stăpâni cu un efort, venindu-i o idee mai bună.

Ieșind din umbră, urmări silueta care fugea pe strada Fo.

Sinagoga din strada Dohány este cea mai mare din Europa. Structura masivă are pe partea vestică un perete din zidărie decorat cu albastru, roșu și galben, culorile heraldice ale Budapestei. Deasupra intrării este un vitraliu enorm, iar peste această imagine impresionantă se ridică două turnuri poligonale maure acoperite cu aramă strălucitoare și cupole aurite.

Mă duc înăuntru să-l iau, spuse Annaka în timp ce coborau din Skoda. Asistenta lui Istvan încercase să o trimită la un doctor care îi ținea locul, dar ea insistase să-l găsească pe doctorul Ambrus, fiindcă o veche prietenă de familie și, în cele din urmă, o trimiseseră aici. Cu cât te văd mai puțini oameni în halul ăsta, cu atât mai bine.

Bourne fu de acord.

Ascultă, Annaka, încep să pierd numărul dăților când mi-ai salvat viața.

Ea îl privi zâmbind:

– Atunci nu mai număra.

– Bărbatul care te-a atacat.

– Kevin McColl.

E un specialist al Agenției. Nu era nevoie ca Bourne să-i spună ce fel de specialist era. Încă un lucru care-i plăcea la Annaka. Te-ai descurcat bine cu el.

Până m-a făcut scutul lui, spuse ea cu amărăciune. N-ar fi trebuit să permit niciodată…

Am scăpat amândoi. Asta e tot ce contează.

– Dar e încă liber, și amenințarea…

– Data viitoare am să-l aștept.

Pe fața ei reveni micul zâmbet. Îi spuse să se ducă în curtea din spatele sinagogii, unde putea s-o aștepte, fără să se teamă că îi putea da peste cineva.

*

Istvan Ambrus, doctorul pe care-l cunoştea Iánoş Vadas, era înăuntru la slujbă, dar fu destul de binevoitor când Annaka intră şi îi spuse de urgenţă.

– Sigur, sunt încântat să te ajut cu orice pot, Annaka, spuse el, ridicându-se de pe scaun şi mergând cu ea prin interiorul magnific luminat de candelabre. În spatele lor era imensa orgă cu cinci mii de tuburi, extrem de neobişnuită într-un templu iudaic pe clapele căreia cântaseră cândva marii compozitori Franz Liszt şi Camille Saint– Saens.

– Moartea tatălui tău ne-a afectat puternic pe toţi. O luă de mână şi strânse uşor. Avea degete scurte şi puternice, de chirurg sau de zidar. Cum te descurci, draga mea?

– Cât se poate de bine, dată fiind situaţia, îl asigură ea conducându-l afară.

Bourne stătea în curtea sub al cărei pământ se aflau cadavrele a cinci mii de evrei care muriseră în iarna de coşmar a anului 1944, când Adophf Eichmann transformase sinagoga în lagăr de concentrare, de unde trimisese cincizeci de mii de oameni în lagărele de exterminare. Curtea, cuprinsă între arcele logiei interioare, era plină de pietre memoriale gri printre care se strecura iedera. Trunchiurile copacilor, de asemenea, erau năpădite de iederă. Un vânt rece răscolea frunzele, cu un sunet care, în acest loc, ar fi putut fi luat drept murmurul unor voci din depărtare.

Era greu să stea cineva aici fără să-şi aducă aminte de oamenii morţi şi suferinţele îndurate în acea perioadă întunecată. Se întreba dacă se strângeau alţi nori de furtună, pentru a-i copleşi din nou. Când privi în sus din contemplaţia în care căzuse, o văzu pe Annaka venind cu un bărbat scund, cu faţa rotundă, obrajii ca două mere şi o mustaţă tuşinată. Purta un costum maro din trei piese. Pantofii mici din picioarele sale erau bine lustruiţi.

– Deci tu eşti dezastrul în chestiune, spuse după ce Annaka făcuse prezentările, asigurându-l că Bourne vorbea limba lor. Nu, nu te ridica, spuse, aşezându-se lângă Bourne şi începând să l consulte. Ei bine, domnule, cred că descrierea pe care a făcut o

Annaka nu a fost chiar corectă. Parcă ai fost trecut prin mașina de tocat carne.

Așa mă și simt, doctore. Bourne tresări fără să vrea când doctorul Ambrus atinse un loc deosebit de dureros.

- Când veneam în curte, te-am văzut cufundat în gânduri, puse doctorul Ambrus pe un ton de conversație. Locul ăsta e groaznic într-un fel, amintindu-ne de ceea ce am pierdut și, într-un sens mai larg, de ceea ce umanitatea ca întreg a pierdut în timpul Holocaustului. Degetele lui surprinzător de ușoare și agile pipăiau rapid coastele lui Bourne. Dar istoria acelui timp nu e toată la fel de întunecată, știi. Chiar înainte ca Eichmann și oamenii lui să preia controlul, câțiva preoți l-au ajutat pe rabin să scoată cele douăzeci și șapte de suluri ale Torei din Arca sinagogii. Preoții creștini le-au luat și le-au îngropat într-un cimitir creștin, unde au rămas la adăpost de naziști până la sfârșitul războiului. Zâmbi slab. Deci ce ne spune acest lucru? Posibilitatea luminii subzistă chiar și în cele mai întunecate locuri. Compasiunea poate veni din cele mai neașteptate direcții. Și tu ai două coaste rupte.

Vino, spuse ridicându-se. Am acasă tot echipamentul necesar pentru a te repara. Durerea va ceda cam într-o săptămână și o să fii în curs de însănătoșire. Clătină un deget arătător gros. Trebuie să-mi promiți că te vei odihni și că nu faci niciun efort. De fapt, cel mai bine ar fi să nu faci nicio mișcare în plus.

– Nu-ți pot promite asta, doctore.

Doctorul oftă, aruncându-i o privire fugară Annakăi.

– Oare de ce nu sunt surprins?

Bourne se ridică în picioare.

- De fapt, mă tem foarte tare că voi fi nevoit să fac toate lucrurile pe care m-ai sfătuit să nu le fac, caz în care trebuie să-ți cer să faci tot ce poți pentru a proteja coastele rănite.

– Ce zici de o armură? Doctorul Ambrus chicoti de propria glumă, dar amuzamentul îi dispăru repede când văzu expresia de pe fața lui Bourne. Doamne, măi omule, tu cu ce te aștepți să te confrunți?

- Dacă aș putea să-ți spun, răspunse Bourne întunecat, cred că toți am duce-o mult mai bine.

Deşi în mod vădit surprins, doctorul Ambrus îşi ţinu cuvântul dat, conducându-i până la locuinţa lui de pe Dealurile Buda unde în locul în care alţi oameni ar fi avut un birou, el avea un mic cabinet medical. La fereastră erau trandafiri căţărători, dar ghivecele cu muşcate erau încă golaşe, aşteptând o vreme mai călduroasă. Zidurile dinăuntru erau albe ca zăpada, cu plinte albe, iar deasupra dulapurilor erau fotografii înrămate cu soţia şi cei doi fii ai lui Ambrus.

Doctorul îl aşeză pe Bourne pe o masă, mormăind apoi pentru sine cât timp deschise dulapurile, luând un obiect de ici, unul de colo. Revenind la pacientul care deja se dezbrăcase până la brâu, trase o instalaţie de lumini, aţintind-o asupra zonei cu pricina. Apoi, trecu la treabă, bandajând strâns coastele lui Bourne în trei straturi – din bumbac, spandex şi un material asemănător cauciucului care, după spusele lui, conţinea Kevlar.

– Mai mult de atât nu poate face nimeni, spuse când termină.

– Nu pot nici să respir, gemu Bourne.

– Bun, asta înseamnă că durerea va fi minimă. Agită o sticluţă din plastic maroniu. Ţi-aş da nişte calmante, dar pentru un om ca tine – hm, nu, nu cred. Drogul îţi va altera simţurile, reflexele o să dispară, iar data viitoare s-ar putea să te văd pe o lespede.

Bourne zâmbi la tentativa de glumă.

– O să mă străduiesc să nu ai şocul ăsta. Bourne băgă mâna într-un buzunar. Cât îţi datorez?

Doctorul Ambrus ridică mâinile:

– Te rog!

– Cum să-ţi mulţumim, atunci, Istvan? întrebă Annaka.

– Doar a te vedea din nou, draga mea, e o plată suficientă. Doctorul îi luă faţa în mâini şi o sărută pe ambii obraji. Promite-mi că vii la cină într-o seară, curând. Belei îi e la fel de dor de tine ca şi mie. Să vii, draga mea! Să vii! Îţi va găti gulaş, care îţi plăcea aşa de mult când erai mică.

– Promit, Istvan. Curând.

Mulţumit cu această promisiune drept plată, doctorul Ambrus îi lăsă să plece.

23

Trebuie făcut ceva în privința lui Randy Driver, spuse Lindros.

Directorul termină de semnat un set de acte, împingându-le în sertarul de corespondență înainte de a ridica privirea.

– Am auzit că te-a biciuit serios.

– Nu înțeleg. Vă amuză asta, domnule?

– Scutește-mă, Martin, spuse Directorul cu un zâmbet de compătimire pe care nu voia să-l ascundă. Mă amuză foarte puține lucruri zilele astea.

Reflecția razelor solare care toată după-amiaza indundase încăperea dinspre statuia soldaților Războiului de Independență de la fereastră dispăru, făcând ca siluetele de bronz să pară obosite în umbra ce le înconjura. Lumina fragilă a altei zile de primăvară se transformase rapid în întuneric.

– Vreau să vă ocupați de el. Vreau să am acces…

Fața Directorului se întunecă.

– Vreau, vreau… Ce, ai trei ani?

– M-ați însărcinat cu investigarea uciderii lui Conklin și a lui Panov. Fac ce mi-ați cerut.

– Investigare? Ochii Directorului luciră de mânie. Nu există nicio investigație. Ți-am spus clar, Martin, că vreau să se sfârșească asta. Scorpia ne ucide, secându-ne de sânge. Vreau să cauterizăm asta, ca să putem uita. Ultimul lucru de care am nevoie e ca tu să treci prin tot Beltway-ul, învârtindu-te ca un bou într-un magazin de porțelanuri. Ridică o mână, alungând protestele. Spânzură-l pe Harris, spânzură-l atât de tare și de zgomotos, încât Consiliera de la Securitate Națională să fie sigură că noi știm ce facem aici.

– Dacă spuneți dumneavoastră, domnule, dar, cu tot respectul, asta ar fi cam cea mai mare greșeală pe care o putem face în momentul ăsta. În timp ce Directorul se holba la el cu gura deschisă, împinse peste birou documentul printat trimis de Harris pe e-mail.

– Ce e asta? întrebă Directorul. Voia un rezumat a orice i dădea înainte de a citi.

– E o parte din înregistrarea electronică a unei rețele de ru care fac comerț cu arme ușoare ilegale. Arma cu care au fost uc Conklin și Panov e pe listă. A fost înregistrată în fals pe numel lui Webb. Asta dovedește că lui Webb i s-a înscenat crima, că n și-a ucis cei mai buni doi prieteni.

Directorul începuse să citească documentul, iar acum ridi din sprâncenele dese și albe.

– Martin, asta nu dovedește nimic.

– Din nou, cu tot respectul, domnule, nu îmi dau seama cum de ignorați faptele pe care le aveți chiar în fața ochilor.

Directorul oftă, apoi se lăsă pe spate în scaun și împin documentul deoparte.

– Știi, Martin, te-am pregătit bine. Dar acum îmi dau seam că încă mai ai o grămadă de învățat. Arătă cu degetul hârtia de birou. Hârtia asta îmi spune că arma cu care Jason Bourne împușcat pe Alex și Panov a fost plătită printr-un transfer electron din Budapesta. Bourne are nu știu câte conturi în străinătat majoritatea la Zürich și Geneva, dar nu văd de ce nu ar avea unul și la Budapesta. Mormăi. E un truc deștept, unul dintre multel învățate de la Alex însuși.

Lui Lindros îi stătuse inima.

– Deci nu credeți…

– Vrei să mă duc cu așa-zisa dovadă la scorpie? Directorul clătină din cap. Mi-ar băga-o pe gât.

Sigur, primul lucru care pătrunse în mintea Bătrânului fuse faptul că Bourne spărsese baza de date a guvernului din Budapes și, de aceea, îl activase el însuși pe Kevin McColl. Nu avea ro să-i spună asta lui Martin; doar s-ar încurca. Nu, se gândi Directorul cu încăpățânare, banii pentru arma crimei veniseră din Budapest și exact acolo fugise Bourne. Altă dovadă nenorocită că era vinovat.

Lindros îi întrerupse gândurile:

– Deci nu mă autorizați să merg la Driver…

Martin, ceasul este aproape şapte jumate şi stomacul meu [illegible] asta. Directorul se ridică. Pentru a-ţi arăta că nu îţi port [illegible], hai să luăm cina împreună.

Occidental Grill era un restaurant cu circuit închis, unde Directorul avea rezervată permanent o masă. Numai civilii şi ocupaţii guvernamentali de grad inferior stăteau la cozi, nu şi el. Poarta lui se ridica din lumea subterană în care locuia, făcându-se astfel cunoscul întregului Washington. Numai câţiva din Beltway aveau acest statut. După o zi extrem de grea, nimic nu se putea compara cu acest avantaj.

Lăsară maşina bărbatului de la intrare şi urcară şirul lung de trepte din granit care duceau în restaurant. Înăuntru, parcurseră un coridor îngust pe care erau atârnate fotografii ale preşedinţilor şi ale altor personalităţi politice faimoase care cinaseră aici. Ca întotdeauna, Directorul se opri în faţa fotografiei lui J. Edgar Hoover* şi a umbrei constante a acestuia, Clyde Tolson**. Ochii lui se înfipseră în fotografia cu cei doi bărbaţi, de parcă ar fi avut puterea de a-i elimina prin foc din panteonul marilor oameni.

Îmi amintesc cu precizie momentul în care am interceptat memorandumul lui Hoover prin care le cerea ofiţerilor să găsească legătura dintre Martin Luther King, Partidul Comunist şi demonstraţiile împotriva războiului din Vietnam. Clătină din cap. Prin ce lume am făcut parte...

- E totul istorie, domnule.

- Istorie a infamiei, Martin.

Cu această sentinţă, trecu prin uşile de sticlă intrând în restaurantul propriu-zis. Încăperea era alcătuită din separeuri cu cabrioli din lemn, pereţi despărţitori din sticlă şi un bar cu oglinzi. Era, de obicei, era coadă, prin care Directorul navigă asemenea navei Queen Mary printr-o flotilă de bărci cu motor. Se opri în faţa podiumului, care era prezidat de un *maître d'hôtel* elegant şi cu părul cărunt.

---

* Primul director al FBI din Statele Unite, până în 1972 (n. red.).

** Adjunctul şi protejatul lui J. Edgar Hoover (n. red.).

Când se apropie Directorul, bărbatul tocmai se întorcea strângând la piept un teanc de meniuri.

– Domnule Director! Ochii i se deschiseră larg. Pielea lui, de obicei roşie, căpătă o paloare neobişnuită. Habar n-aveam că veţi cina la noi în seara asta!

– De când ai nevoie de înştiinţări, Jack? spuse Directorul.

– Pot să vă sugerez să beţi ceva la bar, domnule Director? Am băutura dumneavoastră preferată.

Directorul se bătu peste stomac:

– Mi-e foame, Jack. Trecem peste bar şi mergem direct la masa mea.

Şeful de sală făcu o mină în mod clar încurcată.

– Acordaţi-mi o secundă, domnule Director, spuse, îndepărtându-se în grabă.

– Ce dracu' e cu ăsta? mormăi Directorul uşor enervat.

Lindros aruncase deja o privire către masa din colţ a Directorului, o văzu ocupată şi se albi la faţă. Celălalt îi văzu expresia şi se răsuci în loc, privind prin îmbulzeala de chelneri şi clienţi la masa lui atât de preţuită unde locul puterii era acum ocupat de Roberta Alonzo-Ortiz, Consilier pe probleme de Securitate Naţională a Statelor Unite. Era prinsă într-o conversaţie cu doi senatori din Comitetul Serviciilor de Informaţii Externe.

- O omor, Martin. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, îi smulg toate membrele bucată cu bucată scorpiei.

În acel moment se întoarse şeful de sală, vădit transpirat.

– Avem o masă bună aranjată pentru dumneavoastră, Domnule Director, o masă de patru persoane numai pentru dumneavoastră... Şi băuturile sunt din partea casei, e bine aşa?

Directorul îşi reprimă furia.

– E în regulă, spuse el, conştient că nu putea scăpa de roşeaţa din obraji. Condu-ne acolo, Jack.

Şeful de sală îi conduse pe un drum care nu trecea pe lângă vechea lui masă, iar Directorul îi fu recunoscător pentru asta.

– I-am spus, domnule, zise şeful de sală în şoaptă. I-am explicat extrem de clar că acea masă din colţ e a dumneavoastră,

du a insistat. Nu voia să accepte un refuz. Ce puteam face? Aduc băuturile într-un minut. Jack spuse toate astea precipitat, în timp ce îi invita să ia loc, dându-le meniurile cu mâncăruri şi vinuri. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

- Nu, mulţumesc, Jack. Directorul deschise meniul.

O secundă mai târziu, un chelner masiv cu favoriţi mari le aduse două pahare de fresh acru, împreună cu sticla şi o carafă cu apă.

Cu complimente din partea şefului, spuse.

Dacă Lindros îşi făcuse vreo iluzie că Directorul era calm, alungă această părere în momentul în care acesta ridică paharul cu fresh. Mâna îi tremura, iar Lindros văzu că ochii îi străluceau de mânie.

Lindros rofită de ocazie ca un bun tactician ce era.

Consiliera pe probleme de Securitate Naţională vrea ca dubla omucidere să fie rezolvată şi măturată într-un mod cât se poate de diplomatic. Dar dacă presupunerea ce stă la baza acestui raţionament – în esenţă, că Jason Bourne e responsabil – e falsă, atunci totul cade, inclusiv poziţia extrem de vehementă a NSA.

Directorul ridică privirea. Îl privi fix şi perspicace pe adjunctul său.

- Te cunosc, Martin. Deja ai un plan în minte, nu?

- Da, domnule, am, şi dacă am dreptate, o să-i facem pe cei din NSA să cadă de proşti. Dar pentru asta am nevoie de cooperarea sută la sută a lui Randy Driver.

Chelnerul apăru cu salatele.

Directorul aşteptă să plece, apoi mai turnă suc în pahare. Cu un zâmbet palid, spuse:

– Chestia asta cu Randy Driver – crezi că e necesară?

- Mai mult decât necesară, domnule. Este vitală.

– Vitală, zici? Directorul începu să amestece salata, privind apoi la bucata de roşie răstignită în dinţii furculiţei. Voi semna actele mâine la prima oră.

– Mulţumesc, domnule.

Directorul pufni, cu privirea căutând-o pe cea a adjunctului şi, ţinându-i-o prizonieră, adăugă:

– Îmi poți mulțumi într-un singur fel, Martin, adu-mi muniția care-mi trebuie să pun la punctv cățeaua aia.

Avantajul faptului de a avea câte o fată în fiecare port, McColl știa asta, era că întotdeauna avea o ascunzătoare. Exista, desigur, o casă conspirativă a Agenției în Budapesta – de fapt, erau mai multe, dar cu brațul sângerând nu avea nicio intenție să apară într-o reședință oficială, demonstrându-le astfel superiorilor săi că nu dusese la îndeplinire misiunea încredințată de Director. În secția aceasta a Agenției, numai rezultatele contau.

Ilona era acasă când, cu mâna rănită pe lângă corp, el se clătină în ușa ei. Ca întotdeauna, femeia era gata de acțiune. De data asta, însă, el nu era gata, fiindcă mai întâi, mai avea niște treburi de rezolvat. O trimise să-i pregătească ceva de mâncare – ceva cu multe proteine, spuse, fiindcă avea nevoie pentru a-și recăpăta forțele. Apoi se duse în baie, se dezbrăcă până la brâu și își spălă sângele de pe brațul drept. Turnă peroxid de hidrogen peste rană. Durerea acută îi zvâcni în braț și îi făcu picioarele să tremure astfel încât fu obligat să se așeze o secundă pe capacul de la toaletă ca să se adune. Într-o secundă, durerea se transformase într-o palpitație acută și reuși să evalueze gravitatea rănii. Vestea bună era că rana era curată; glonțul trecuse prin mușchi și ieșise. Aplecându-se, astfel încât să-și poată sprijini cotul de marginea chiuvetei, turnă din nou peroxid pe rană, fluierând încet printre dinți. Apoi se ridică și scotoci prin toate dulapurile, negăsind tampoane de bumbac. Găsi totuși o rolă de leucoplast. Folosindu-se de o foarfecă pentru pielițe, tăie o bucată, pe care o înfășură strâns în jurul rănii.

Când se întoarse, Ilona îi pregătise deja masa. Se așeză, înfulecând mâncarea fără să o guste. Era fierbinte și hrănitoare, iar pentru el numai asta conta. Ea stătea în spatele lui, masându-i mușchii masivi ai umerilor.

– Ești așa de încordat, zise. Era mică și suplă, cu ochi focoși, cu un zâmbet îmbietor și corpul curbat acolo unde trebuia. Ce ai făcut după ce ai plecat de la băi? Erai așa de relaxat acolo.

Muncă, spuse el laconic. Știa din experiență că nu era o politică bună să-i ignore întrebările, deși nu avea niciun chef de conversație. Trebuia să-și adune gândurile și să planifice al doilea asalt, cel final, asupra lui Jason Bourne. Ți-am spus că am o muncă interesantă.

Degetele ei iscusite continuau să alunge tensiunea din mușchii lui.

– Aș vrea să renunți, atunci.

Îmi place ce fac, zise el împingând deoparte farfuria goală. Nu m-aș lăsa niciodată.

Și totuși ești supărat. Femeia veni în fața lui și îi întinse mâna. Hai în pat, atunci. Lasă-mă să te fac să te simți bine.

Du-te, răspunse el. Așteaptă-mă acolo! Trebuie să dau niște telefoane legate de serviciu. După ce termin, sunt numai al tău.

Dimineața aduse cu sine o hărmălaie de strigăte în camera mică și anonimă din hotelul acela ieftin. Sunetul Budapestei în plină mișcare pătrundea prin pereții subțiri ai camerei de parcă ar fi fost făcuți din tifon, smulgând-o pe Annaka din somnul ei profund. O vreme, rămase nemișcată în lumina gri a dimineții, întinsă alături de Bourne în patul dublu. După un timp întoarse capul, privindu-l.

Cât de mult se schimbase viața ei de când îl cunoscuse pe treptele de la Biserica Matthias! Acum tatăl ei era mort și nu se putea întoarce în propriul apartament pentru că atât Khan, cât și CIA-ul știau unde se afla. Sincer, nu-i lipseau prea multe din apartament, poate cu excepția pianului. Dorul de el era asemănător cu ceea ce citise undeva că simțeau gemenii identici atunci când erau despărțiți de distanțe mari.

Și Bourne, pentru el ce simțea? Era greu să spună de vreme ce încă de la o vârstă fragedă în ea se răsucise un comutator care aprise mecanismul emoțiilor. Mecanismul, un fel de instinct de autoconservare, era un mister complet chiar și pentru experții care studiau fenomenul. Era îngropat așa de adânc în mintea ei, încât nu putea niciodată să ajungă la el – acesta fiind un alt aspect al autoconservării sinelui.

Ca întotdeauna, îl minţise pe Khan atunci când îi spusese că nu se putea controla în preajma lui. Îl părăsise pentru că aşa îi ordonase Stepan. Nu-i păsase; de fapt, chiar savurase expresia de pe faţa lui Khan când îi spusese că s-a terminat. Îl rănise, lucru care-i plăcea. În acelaşi timp, îşi dăduse seama că el ţinuse la ea ca era curioasă, neînţelegând. Desigur, cu mult timp înainte şi el ţinuse la mama ei, dar la ce îi folosise acel sentiment? Mama ei nu reuşise să o protejeze; ba, mai rău, murise.

Încet, cu grijă, se distanţă de Bourne şi apoi se ridică. Întinse mâna după haină când Bourne, trezindu-se complet şi instantaneu din cel mai adânc somn, îi rosti încet numele.

Annaka tresări şi se întoarse.

– Credeam că dormi adânc. Te-am trezit?

Bourne o privi fără să clipească.

– Unde te duci?

– Eu... avem nevoie de haine noi.

El se ridică cu greu în capul oaselor.

– Cum te simţi?

– Bine, răspunse. Nu avea chef să i se plângă de milă. Pe lângă haine, amândoi avem nevoie de o deghizare.

– Amândoi?

– McColl ştia cine eşti, asta înseamnă că i se trimisese o fotografie a ta.

– Dar de ce? Ea clătină din cap. De unde ştiau cei de la CIA că suntem împreună?

– Nu ştiau – sau cel puţin nu puteau fi siguri. M-am gândit la asta şi singurul mod în care te puteau descoperi era după IP-ul calculatorului. E posibil ca eu să fi declanşat o alarmă internă când am spart reţeaua internă a guvernului.

– Dumnezeule mare! făcu ea şi-şi trase haina. Totuşi, străzile sunt mult mai sigure pentru mine decât ar fi pentru tine.

– Ştii vreun magazin unde se vinde machiaj de scenă?

– E un cartier nu departe de aici. Da, sigur, pot găsi ceva.

Bourne luă o foaie de hârtie şi un vârf de creion de pe birou şi făcu repede o listă.

De asta am nevoie pentru amândoi, spuse. Am scris şi mărimea de la cămaşă, de la gât şi de la talie. Ai suficienți bani? Eu am o grămadă, dar sunt în dolari americani.

Ea clătină din cap.

Prea periculos. Ar trebui să merg la o bancă să-i schimb în forinți şi s-ar putea observa. Sunt bancomate în tot oraşul.

– Ai grijă, o avertiză el.

Stai liniştit. Se uită la lista făcută de el. Ar trebui să fiu înapoi în două ore. Până atunci, să nu ieşi din cameră.

Ea coborî cu liftul strâmt şi zgomotos. Cu excepția recepționerului de zi, holul incredibil de îngust era pustiu. El ridică ochii din ziar şi o privi plictisit, apoi îşi reluă lectura. Ieşi în agitația Budapestei. Prezența lui Kevin McColl, un element care complică lucrurile, o făcea să se simtă stânjenită, dar Stepan o linişti când îi telefonă să-i spună ştirile. Îl ținuse la curent şi din apartamentul lui, telefonându-i de fiecare dată când pornea apa în bucătărie.

Alăturându-se fluxului de pietoni, îşi privi ceasul. Era zece şi zece. Luă o cafea şi un corn dulce la o cafenea din colț, apoi se îndreptă spre un bancomat aflat cam la jumătatea drumului spre zona de cumpărături către care se îndrepta. Introduse cardul de debit, retrase suma maximă, puse teancul de bancnote în poşetă şi, cu lista lui Bourne în mână, se îndreptă spre magazin.

În extremitatea opusă a oraşului, Kevin McColl intra în filiala Budapest Bank care se ocupa de contul Annakăi Vadas. Se legitimă şi atunci când îi veni rândul, fu introdus în biroul închis cu sticlă al directorului filialei, un bărbat bine îmbrăcat într-un costum clasic. Îşi strânseră mâinile, prezentându-se, iar directorul îl rugă pe McColl să se aşeze pe scaunul cu spătar din fața lui.

Managerul îşi împreună degetele de la mâini, spunând:

Cu ce vă pot ajuta, domnule McColl?

Căutăm un om dat în urmărire internațională.

A, şi de ce nu este implicat Interpolul?

- Sunt implicați, spuse McColl, la fel cum sunt implicați şi ei din Quai d'Orsay din Paris, locul unde fugarul s-a oprit ultima dată înainte de a veni în Budapesta.

– Care este numele acestui urmărit?

McColl scoase hârtia de la CIA, pe care o despături şi o aşeză pe birou în faţa managerului.

Acesta îşi aşeză ochelarii mai bine, analizând documentul.

– A, da, Jason Bourne. Urmăresc CNN. Privi peste rama din aur a ochelarilor. Spuneţi că e aici, în Budapesta.

– Avem o confirmare că a fost văzut.

Directorul băncii puse anunţul deoparte.

– Şi eu cu ce vă pot fi de folos?

– S-a aflat în compania unui client al dumneavoastră. Annaka Vadas.

– Da? Managerul pufni. Tatăl ei a fost ucis – împuşcat mortal acum două zile. Credeţi că fugarul l-a ucis?

– Este foarte posibil. McColl îşi stăpânea bine nerăbdarea. Aş aprecia dacă m-aţi ajuta să aflu dacă domnişoara Vadas a folosit vreun bancomat în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Înţeleg. Managerul încuviinţă gânditor. Fugarul are nevoie de bani. Ar putea să o forţeze să scoată bani pentru el.

– Exact. Orice, se gândi McColl, numai să-l fac pe ăsta să se mişte.

Directorul de bancă se răsuci cu scaunul şi începu să tasteze ceva.

– Să vedem, atunci. A, da, uite-o. Annaka Vadas. Clătină din cap. Ce tragedie! Şi acum să treacă prin asta. Privea ecranul, apoi se auzi un bip. Se pare că aţi avut dreptate, domnule McColl. Pinul Annakăi Vadas a fost folosit la un bancomat acum mai puţin de o oră.

– Adresa, spuse McColl aplecându-se înainte.

Managerul scrise adresa pe o foaie ruptă dintr-un bloc-notes şi i-o dădu lui McColl care se ridicase deja şi era pe punctul de a pleca, aruncându-i un „Mulţumesc" peste umăr.

Ajuns în holul hotelului, Bourne îi ceru recepţionerului să îi indice drumul către cel mai apropiat punct cu acces la Internet. Merse pe jos pe lângă cele douăsprezece blocuri până la Internet

...ul AMI, de pe strada Váci, numărul 40. Înăuntru era fum și ...mădă de oameni stăteau în fața computerelor fumând și citind ...mailuri, căutând ceva sau pur și simplu navigând pe Internet. ...omandă un espresso dublu și o chiflă cu unt unei tinere cu părul ...formă de țepi, care-i dădu o bucată de hârtie pe care erau ...mpilate ora și numărul computerului, apoi îl conduse la un ...lculator liber care era deja conectat la Internet.

Se așeză și începu să lucreze. Tastă în câmpul „Search" numele ...Peter Sido, fostul coleg al doctorului Schiffer, dar nu găsi nimic. ...st lucru era suspect și ciudat în sine. Dacă Sido era un om de ...ință cât de cât cunoscut – ceea ce Bourne trebuia să presupună ...că acesta lucra cu Felix Schiffer –, atunci erau șanse să fie *...ceva* pe Internet. Faptul că nu era îl făcu pe Bourne să creadă ...„absența" era intenționată. Trebuia să încerce o altă cale.

...eva în legătură cu numele lui Sido declanșa o alarmă în ...terul lui de lingvist. Era de origine rusă? Slavă? Căută pe aceste ...uri lingvistice, dar nu obținu nimic. Îi trecu prin cap să caute ...un site de limbă maghiară și îl găsi.

Ideea era că numele de familie maghiare – ceea ce ungurii ...meau porecle – aveau aproape întotdeauna o semnificație ...ncretă. De exemplu, puteau fi patronime, ceea ce însemna că ...loseau numele tatălui, sau locative, identificând locul de ...proveniență al persoanei. Numele de familie mai putea semnifica ...profesia – interesant, notă că Vadas însemna vânător. Sau *ce* erau. ...do era cuvântul maghiar pentru evreu.

Deci Peter Sido era ungur, ca și Vadas. Conklin alesese să ...reze cu Vadas. Coincidență? Bourne nu credea în așa ceva. ...sta o legătură; simțea asta. Ceea ce deschise drumul următorului ...onament: Toate spitalele mari și centrele de cercetare din ...ngaria se aflau în Budapesta. Se putea ca Sido să fie aici?

Mâinile lui Bourne zburară pe tastatură, accesând cartea de ...lefoane online a Budapestei. Și găsi un doctor Peter Sido. Notă ...dresa și numărul de telefon, apoi se deconectă, plăti pentru timpul ...trecut online și își luă cafeaua și cornul în zona de cafenea, ...unde se așeză la o masă din colț, departe de alți clienți. Mușcă din

corn, scoțând mobilul și formând numărul doctorului Peter Sido. Bău din espresso. După câteva apeluri, răspunse o voce de femeie.

– Alo, spuse Bourne pe o voce veselă. Doamna Sido?

– Da?

Închise fără să-i răspundă, înfulecă în grabă ce-i mai rămăsese din micul dejun și aștcptă taxiul pe care îl chemase. Cu un ochi la ușa din față, îi cerceta pe toți clienții care intrau, căutându-l pe McColl sau alt agent operativ care ar fi fost trimis în teren să-l caute. Sigur că nu era observat, ieși în stradă să aștepte taxiul. Îi dădu șoferului adresa lui Peter Sido și, în mai puțin de douăzeci de minute, mașina parcă în fața unei căsuțe cu fațada din piatră, o mică grădină în față și balcoane din fier forjat în miniatură la fiecare cat.

Urcă scările și bătu la ușă. Îi deschise o femeie între două vârste, mai degrabă rotundă, cu niște ochi căprui blânzi și un zâmbet plăcut. Avea părul șaten prins în coc și era elegant îmbrăcată.

– Doamna Sido? Soția doctorului Sido?

– Exact. Îl privi întrebător. Vă pot ajuta cu ceva?

– Numele meu este David Schiffer.

– Da?

El zâmbi cuceritor.

– Vărul lui Felix Schiffer, doamnă Sido.

– Îmi pare rău, spuse soția lui Peter Sido, dar Felix nu a vorbit niciodată despre dumneavoastră.

Bourne era pregătit pentru asta. Chicoti:

– Nu e deloc surprinzător. Vedeți dumneavoastră, nu am mai ținut legătura. Eu tocmai m-am întors din Australia.

– Australia! Doamne! îi făcu loc. Dar intrați, vă rog. Probabil credeți că sunt nepoliticoasă.

– Deloc, făcu Bourne. Doar surprinsă, așa cum ar fi oricine.

Îl introduse într-un mic living, mobilat confortabil, deși cam întunecat, și îl rugă să se simtă ca acasă. În aer plutea un miros de drojdie și zahăr. După ce se așezase într-un fotoliu cu spătar foarte înalt, ea spuse:

– Doriți cafea sau ceai? Am niște cozonac. L-am făcut dimineață.

Cozonac, preferatul meu, răspunse el. Şi cu el merge numai ...fca. Mulţumesc.

Ea chicoti, îndreptându-se spre bucătărie:

Sunteţi sigur că nu sunteţi pe jumătate ungur, domnule ...hiffer?

Spuneţi-mi David, vă rog, spuse el urmând-o în bucătărie. ...ştiind genealogia familiei, se afla pe teren nesigur în privinţa ...hifferilor. Vă pot ajuta cu ceva?

Da, mulţumesc, David. Şi mie îmi poţi spune Eszti. Îi indică ...n platou de prăjituri acoperit. De ce nu tai o felie pentru fiecare?

Pe uşa frigiderului, alături de câteva fotografii de familie, ...zu una cu o tânără, foarte frumoasă şi singură. Îşi ţinea cu mâna ...eta scoţiană şi părul lung şi negru îi zbura în vânt. În spatele ei ...vedea turnul Londrei.

– Fiica ta? întrebă Bourne.

Eszti Sido ridică privirea şi zâmbi.

Da, Roza, mezina. E la şcoală la Londra. Cambridge, spuse ...cu o mândrie justificată. Celelalte fete ale mele – uite-le acolo ...familiile lor – au amândouă căsnicii fericite, mulţumesc lui Dumnezeu. Roza e cea ambiţioasă. Zâmbi ruşinată. Îţi pot spune un secret, David? Îmi iubesc toate fetele, dar Roza e preferata mea şi a lui Peter. Cred că el vede în ea o parte din sine. Îi plac ...mţele.

Alte câteva minute de treabă în bucătărie produseră un ibric ...cafea şi un platou de cozonac pe care Bourne le duse în living.

Deci eşti vărul lui Felix, spuse ea după ce se aşezară amândoi, el pe fotoliu şi ea pe canapea. Între ei era o măsuţă pe ...e Bourne aşezase tava.

Da, şi mor de curiozitate să aflu veşti despre Felix, spuse el ...timp ce ea turna cafeaua. Dar, vezi tu, nu-l găsesc, şi m-am ...ndit... ei bine, speram să mă poată ajuta soţul tău.

Nu cred că ştie unde este Felix. Eszti Sido îi întinse cafeaua ...farfuria cu cozonac. Nu vreau să te alarmez, David, dar a fost ...stul de supărat în ultima vreme. Deşi mult timp nu au lucrat împreună oficial, în ultima vreme au purtat o corespondenţă ...ţinută. Îşi puse frişcă în cafea. Au rămas buni prieteni, vezi tu.

– Deci corespondența din ultimul timp era de natură personală, spuse el.

– Nu știu nimic despre asta. Eszti pufni. M-am gândit că trebuia să fie ceva legat de munca lor.

– Nu ai cum să știi ce și cum, așa-i, Eszti? Am bătut un drum lung să-mi găsesc vărul și, sincer, încep să-mi fac griji. Orice îmi spuneți tu sau soțul tău, absolut orice, m-ar ajuta enorm.

– Sigur, David, înțeleg pe deplin. Mușcă grațios din cozonac. Cred că Peter ar fi foarte fericit să te cunoască. Pentru moment însă, e la lucru.

– Crezi că îmi poți da numărul lui de mobil?

– O, asta nu te-ar ajuta cu nimic. Peter nu răspunde niciodată la telefon când e la lucru. Va trebui să mergi la Clinica Eurocenter Bio- I de pe strada Hattyu, 75. Când ajungi acolo o să treci mai întâi printr-un detector de metale, după care o să ajungi la recepție. Din cauza muncii lor, țin foarte mult la chestiile de securitate. Ai nevoie de ecusoane speciale de identificare pentru a intra în secții: albe pentru vizitatori, verzi pentru doctorii rezidenți, albastre pentru asistenți și personalul auxiliar.

– Mulțumesc pentru informații, Eszti. Pot să te întreb ce specialitate are soțul tău?

– Vrei să spui că Felix nu ți-a spus niciodată?

Bourne sorbi din cafeaua delicioasă și înghiți.

– Așa cum sunt sigur că știi, Felix e un om foarte discret, deci nu a vorbit niciodată cu mine despre munca lui.

– Cam așa ceva, râse Eszti. Peter e la fel și, dat fiind domeniul înfiorător în care lucrează, e mai bine așa. Sunt sigură că, dacă aș ști ce lucrează, aș avea coșmaruri. Vezi tu, e epidemiolog.

Inima lui Bourne se opri o secundă.

– Înfiorător, zici. Atunci cred că lucrează cu niște chestii urâte: Anthrax, ciumă bubonică, febră hemoragică argentiniană...

Fața lui Eszti se întunecă:

– O, Doamne, te rog! Flutură o mână pufoasă. Astea sunt lucruri cu care știu că lucrează Peter, dar nu vreau să știu nimic despre ele.

Îmi cer scuze. Bourne se aplecă înainte și îi turnă niște ...ea, pentru care ea îi mulțumi ușurată.

Eszti se lăsă pe spate, sorbindu-și cafeaua și privind în interior.

Știi, David, acum, că mă gândesc, a fost o seară nu de mult ...nd Peter a venit acasă foarte agitat. Atât de agitat, de fapt, încât ...itat de sine pentru o clipă și mi-a spus și mie ceva. Eu pregăteam ...a și el întârziase mai mult ca de obicei și trebuia să mă ocup de ... lucruri o dată – friptura, știi tu, nu-i place să fie arsă, așa că o ...esem din cuptor și o pusesem înapoi când Peter a intrat în ...ușit pe ușă. Nu am fost mulțumită de el în seara aia, crede-mă. ...bi din cafea. Unde rămăsesem?

Doctorul Sido s-a întors acasă foarte agitat, îi aminti el.

A, da, exact. Apucă între degete o bucată minusculă de ...zonac. Luase legătura cu Felix, spunea, care făcuse o descoperire ...pocală cu – *chestia aia* – la care lucra de mai bine de doi ani.

Lui Bourne i se uscase gura. I se părea ciudat ca soarta întregii ...ume să fie în mâinile unei gospodine cu care stătea confortabil la ...o cafea și un cozonac.

– Soțul tău ți-a spus ce era?

Sigur că da! răspunse Eszti entuziasmată. De aceea era așa ...itat. Era un dispersant bio-chimic – orice o fi aia. Lui Peter îi ...plăcea că era portabil. Putea fi transportat într-o cutie de chitară, ...ncea. Ochii ei blânzi străluceau uitându-se la el. Nu e o imagine ...interesantă pentru o chestie științifică?

Interesant, da, spuse Bourne, mintea lui așezând rapid la locul lor piesele din puzzle a căror căutare aproape că îl ucisese de mai multe ori.

Se ridică în picioare.

– Eszti, mă tem că eu trebuie să plec. Îți mulțumesc din suflet pentru timpul și ospitalitatea ta. Totul a fost delicios – *mai ales* cozonacul.

Ea roși, zâmbindu-i cald în drum spre ușă.

– Să mai vii, David, în împrejurări mai plăcute.

– O să vin, o asigură el. Ajuns în stradă, se opri. Informațiile lui Eszti Sido îi confirmau atât bănuielile, cât și cele mai sumbre

temeri. Motivul pentru care toată lumea voia să pună mâna pe doctorul Felix Schiffer era că acesta într-adevăr crease un mijloc portabil de a împrăştia patogeni chimici şi biologici. Într-o metropolă ca New York sau Moscova, asta putea însemna mii de morţi şi niciun mijloc de a salva pe cineva din raza de dispersare. Un scenariu cu adevărat terifiant, unul care putea deveni realitate, dacă nu-l putea găsi pe doctorul Schiffer. Şi dacă cineva îl putea duce la el, atunci doar doctorul Peter Sido era acela. Simplul fapt că devenise agitat în ultima vreme confirma această teorie.

Trebuia fără îndoială să se întâlnească cu doctorul Peter Sido şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Sper că îţi dai seama că o cauţi cu lumânarea, spuse Feyd al-Saoud.

– Ştiu, răspunse Jamie Hull. Dar Boris efectiv m-a obligat. Ştii la fel de bine ca mine că e un nenorocit.

– Mai întâi, spuse Feyd al-Saoud pe un ton neutru, dacă vei continua să-i spui Boris, discuţiile nu pot continua. Sunteţi sortiţi unei duşmănii sângeroase. Îşi întinse mâinile în lături. Poate e greşeala mea, domnule Hull, aşa că aş vrea să-mi explici de ce ai vrea să complici şi mai mult o misiune care deja ne copleşeşte în termeni de securitate.

Cei doi agenţi inspectau sistemul HVAC al Hotelului Oskjuhlid, în care instalaseră atât detectori de căldură cu infraroşii, cât şi de mişcare. Această incursiune era destul de diferită de inspecţia zilnică a forumului în care avea să se desfăşoare summitul, pe care cei trei agenţi o făceau în echipă.

Primul contingent de negociatori avea să sosească peste opt ore şi ceva. La douăsprezece ore după aceea, aveau să sosească liderii lor şi deci va începe summitul. Nu trebuia să existe nicio marjă de eroare pentru niciunul dintre ei, inclusiv pentru Boris Ilici Karpov.

– Adică tu *nu crezi* că e un nenorocit? zise Hull.

Feyd al-Saoud verifică o bifurcaţie pe un plan pe care părea să-l aibă tot timpul cu el.

– Sincer, m-au preocupat alte lucruri. Mulţumit că joncţiunea era sigură, Feyd al-Saoud trecu mai departe.

– Bun, hai să lăsăm prostiile.

Feyd al-Saoud se întoarse spre el:

– Poftim?

Mă gândeam că noi doi facem o echipă bună. Ne înțelegem [illegible] În probleme de securitate, suntem pe aceeași lungime de [illegible].

Adică, eu îți execut întocmai ordinele.

Hull luă o mină de om rănit.

– Am spus eu asta?

Nu trebuie s-o spui, domnule Hull. Ca majoritatea [illegible]mericanilor, ești un om destul de transparent. Dacă nu deții [illegible]ntrolul pe deplin, ai tendința fie să te înfurii, fie să te îmbufnezi.

Hull se simți inundat de ură.

– Nu suntem copii! urlă el.

Din contră, spuse calm Feyd al-Saoud, sunt momente când [illegible]ai amintești de fiul meu de șase ani.

Hull voia să-și scoată Glockul 31 de calibru 357 mm și să [illegible]ntrige țeava în fața arabului. Unde a învățat să vorbească așa cu [illegible]n reprezentant al guvernului S.U.A.? Era ca și cum ar fi scuipat [illegible]n steag, ce dracu'! Dar cu ce-l ajuta acum o demonstrație de [illegible]oiță? Nu, oricât de puțin i-ar fi plăcut s-o recunoască, trebuia să [illegible]ncargă pe altă cale.

Deci, ce spui? zise cât se poate de calm.

Feyd al-Saoud părea neatins.

Cu toată sinceritatea, aș prefera să vă văd pe tine și pe domnul Karpov rezolvându-vă problemele împreună.

Hull clătină din cap.

- N-ai să vezi asta, amice, știi la fel de bine ca și mine.

Din nefericire, Feyd al-Saoud chiar știa. Atât Hull, cât și [illegible]arpov erau prinși ca în clește în dușmănia lor reciprocă. Lucrul [illegible]l mai bun la care putea spera era acum ca ei să-și limiteze [illegible]ilitățile la înțepături ocazionale, fără să explodeze într-un război [illegible]țiș.

Cred că cel mai bine v-aș ajuta pe amândoi păstrând o poziție [illegible]eutră, spuse acum. Dacă nu fac asta, cine o să vă împiedice să vă [illegible]fășiați unul pe celălalt?

*

După ce cumpărase tot ce-i trebuia lui Bourne, Annaka ieși din magazinul cu haine pentru bărbați. În drum spre districtul teatrelor văzu în vitrină reflexia unei mișcări în spatele ei. Nu ezită și nici măcar nu-și schimbă mersul, dar încetini suficient cât să se convingă că era urmărită. Traversă strada cât se poate de relaxată și se opri în fața unei vitrine. Acolo recunoscu imaginea lui Kevin McColl care traversa strada după ea, îndreptându-se ostentativ către o cafenea din colț. Știa că trebuie să se descotorosească de el înainte de a ajunge în zona magazinelor în care se vindeau machiaje pentru teatru.

Asigurându-se că nu o vede, scoase mobilul și formă numărul lui Bourne.

– Jason, spuse încet, McColl m-a găsit.

– Unde ești acum?

– La intrarea pe strada Váci.

– Nu sunt departe de tine.

– Credeam că n-o să pleci din hotel. Ce ai făcut?

– Am descoperit un fir, spuse el.

– Da? Inima ei începu să bată cu putere. Aflase de Stepan? Ce fir?

– Mai întâi să ne ocupăm de McColl. Vreau să te duci pe Hattyu la numărul 75. Așteaptă-mă la recepție. Continuă, dându-i detaliile despre ce avea de făcut.

Ea ascultă atent, apoi spuse:

– Jason, ești sigur că te descurci?

– Fă ce-ți spun, îi replică el sec, și totul va fi în regulă.

Fata închise telefonul și chemă un taxi. Când acesta sosi, se urcă și îi spuse șoferului adresa pe care Bourne o pusese să o repete. Privi în jur când plecă, dar nu-l văzu pe McColl, deși era sigură că o urmărise. O secundă mai târziu, un Opel rablagit verde-închis se strecura în trafic, înfigându-se în urma taxiului. Privind în oglinda laterală a șoferului, Annaka recunoscu silueta masivă de la volanul Opelului și buzele ei se arcuiră într-un zâmbet misterios. Kevin McColl mușcase momeala; acum, numai de ar funcționa planul lui Bourne.

*

Stepan Spalko, de curând revenit la sediul Humanistas, Ltd. în Budapesta, urmărea serviciul clandestin de monitorizare a știrilor internaționale pentru a vedea știrile cu privire la summit, când îi sună telefonul.

– Ce este? spuse scurt.

Mă duc să mă întâlnesc cu Bourne pe strada Hattyu la numărul 75, spuse Annaka.

Spalko se întoarse, îndepărtându-se de locul unde tehnicienii erau așezați la unitățile de decriptare.

Te trimite la clinica Eurocenter Bio-I, îi spuse. Știe de Peter Sido.

A zis că are un fir nou și interesant, dar n-a vrut să-mi spună despre ce e vorba.

Omul e neobosit. Mă ocup eu de Sido, dar tu să nu-l lași cel puțin măcar să se apropie de biroul lui.

Înțeleg, spuse Annaka. În orice caz, inițial atenția lui Bourne va fi îndreptată asupra agentului american care-l urmărește.

Annaka, nu vreau ca Bourne să fie ucis. E mult mai valoros pentru mine viu – cel puțin pentru moment. Mintea lui Spalko explora posibilitățile, eliminându-le una câte una până ajunse la concluzia dorită. Lasă restul în seama mea.

Aflată în taxiul care gonea cu viteză, Annaka încuviință:

– Poți conta pe mine, Stepan.

Știu asta.

Annaka privea pe fereastră orașul Budapesta care defila prin fața ei.

Nu ți-am mulțumit niciodată pentru că mi-ai ucis tatăl.

– Se pregătea de mult.

Khan crede că sunt supărată pentru că n-am făcut-o eu.

– Are dreptate?

În ochii Annakăi apărură lacrimi, pe care le șterse ușor cu mâneca cervată.

A fost tatăl meu, Stepan. Orice a făcut... totuși, a fost tatăl meu. El m-a crescut.

– În mod jalnic, Annaka. Nu a ştiut niciodată cum să-ţi fie u tată bun.

Ea se gândi la minciunile pe care i le spusese lui Bourne fă urmă de remuşcare, la copilăria idilică pe care şi-ar fi dorit-o pent sine. Tatăl ei nu-i citise niciodată seara şi nici nu o schimbase haine; nu venise niciodată la vreuna din absolvirile ei – se păr că întotdeauna era departe; cât despre zilele de naştere, nu şi amintise niciodată. Scăpând de vigilenţa ei, o altă lacrimă îşi făc loc pe obraz şi, când ajunse la colţul gurii, fata îi simţi gustul l fel de sărat ca amărăciunea amintirilor ei.

Îşi zgâlţâi capul cu putere.

– Un copil nu poate niciodată să-şi condamne tatăl pe deplin spuse.

– Eu l-am condamnat pe al meu.

– A fost ceva diferit, răspunse ea. Şi oricum, ştiu ce simţea pentru mama mea.

– Am iubit-o, da. Spalko invocă cu ochii minţii o imagine Sasei Vadas; ochii ei mari, luminoşi, pielea albă ca zăpada, gu arcuită în zâmbetul acela care te răpea cu totul. A fost unică, o fiinţă specială, o prinţesă, aşa cum sugera numele ei.

– A fost la fel de mult familia ta pe cât a fost a mea, spus Annaka. Vedea clar prin tine, Stepan. Inima ei simţea tragediil prin care trecuseşi, fără să trebuiască să-i spui nimic.

– Am aşteptat mult timp să mă răzbun pe tatăl tău, Annak dar nu aş fi făcut-o niciodată dacă nu aş fi ştiut că e şi dorinţa t

Annaka râse, din nou stăpână pe sine. Scurta scăpar emoţională căreia îi căzuse pradă un moment o dezgusta doar.

– Doar nu te aştepţi să cred asta, Stepan?

– Uite, Annaka…

– Nu uita pe cine încerci să păcăleşti. Te cunosc, l-ai uc atunci când ţi-a fost de folos să faci asta. Şi ai avut dreptate, i-ar f spus totul lui Bourne, care nu ar fi pierdut nicio secundă să vi după tine cu tot armamentul. Faptul că şi eu voiam să-mi văd tatăl mort, asta a fost o simplă coincidenţă.

– Acum tu îţi subestimezi importanţa în ochii mei.

Asta poate fi adevărat sau nu, Stepan, dar pentru mine nu [illegible]ează. Eu nu aș ști să-mi creez un atașament emoțional nici [illegible] aș încerca.

Martin Lindros îi prezentă personal documentele lui Randy [illegible]river, șeful Direcției pentru Arme Tactice Neletale. Driver, care-l [illegible] pe Lindros ca și cum ar fi avut vreo șansă să-l intimideze, luă [illegible]ele fără niciun comentariu și le aruncă pe birou.

Stătea în picioare ca un soldat, cu spatele drept, stomacul [illegible]pt și mușchii încordați, de parcă se pregătea să intre în luptă. [illegible]hii lui albaștri și apropiați unul de celălalt păreau oarecum [illegible]nucișați, atât era de concentrat. În biroul de un alb metalic plutea [illegible] ușor miros de antiseptic, de parcă i se păruse potrivit să [illegible]nfecteze locul înainte de sosirea lui Lindros.

Văd că ai fost un castor mititel și ocupat de la ultima noastră [illegible]dalnire, spuse el, neprivind pe nimeni în mod special. Se părea [illegible] își dăduse seama că nu-l putea intimida pe Lindros doar cu [illegible]rivirea. Trecuse la intimidarea verbală.

Întotdeauna sunt ocupat, răspunse Lindros. Tu doar m-ai [illegible]orțat un pic.

Și sunt fericit pentru asta. Fața lui Driver se crăpă într-un [illegible]mbet strâns.

Lindros își schimbă poziția de pe un picior pe celălalt.

– De ce mă consideri un dușman?

Poate pentru că *ești* dușmanul. În sfârșit, Driver se așeză la biroul lui din sticlă securizată și inox. Cum altfel aș putea numi [illegible] om care vine aici și vrea să-mi sape prin curtea din spate?

– Eu doar cercetez…

- Lasă rahaturile astea, Lindros! Driver sări se în picioare, livid la față. Simt mirosul unei vânători de vrăjitoare de la o sută de pași! Tu ești dulăul Bătrânului. Pe mine nu mă prostești. N-are nicio legătură cu uciderea lui Alex Conklin.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că ancheta mă privește pe *mine*!

Acum Lindros chiar deveni interesat. Conștient că Driver îi cedase avantajul, îl preluă fără măcar un zâmbet.

– Adică, de ce am vrea noi să te anchetăm, Randy? Își alese cu grijă cuvintele, folosind „noi" pentru a-i da de înțeles lui Driver că acționa cu întreaga forță a Directorului în spatele său și numele mic pentru a-l enerva.

– Deja știți de ce, la dracu'! Driver devenea nervos, căzând în cursa pregătită de Lindros. Cred că știai de prima dată când ai venit. Se vedea pe fața ta când ai cerut să vorbești cu doctorul Felix Schiffer.

– Voiam să-ți dau o șansă să dai cărțile pe față înainte să mă duc la Director. Lindros se distra mergând pe drumul deschis de Driver, deși nu avea nicio idee unde ducea. Pe de altă parte, trebuia să aibă grijă. O singură mișcare greșită din partea lui, o singură eroare și Driver avea să-și dea seama de ignoranța lui și, cel mai probabil, avea să închidă supapa, așteptând sfaturi de la avocatul său. E prea târziu să faci asta acum.

Driver îl privi fix o secundă, apoi își lipi podul palmei de fruntea umedă. Se clătină puțin înainte de a se trânti în scaun.

– Dumnezeule mare, ce porcărie, se bâlbâi. Ca și cum ar fi primit o lovitură devastatoare în coaste, nu mai avea aer. Privi în jurul lui, la tablourile Rothko de pe pereți, de parcă ar fi fost niște uși prin care putea fugi. În sfârșit, împăcat cu soarta, reveni cu privirea la bărbatul care stătea în picioare în fața lui.

– Ia loc, domnule Director Adjunct, spuse, făcând un semn cu mâna. Vocea lui era tristă. După ce Lindros se așeză, continuă. Totul a început cu Alex Conklin. Dar, întotdeauna începea cu Alex, nu? oftă, de parcă dintr-o dată l-ar fi curpins nostalgia. Acum aproape doi ani, Alex a venit cu o propunere la mine. Se împrietenise cu un om de știință de la DARPA; relația era o coincidență deși, ca să spun drept, Alex avea o rețea așa de extinsă de oameni, încât mă îndoiesc că ceva din viața lui putea fi o coincidență. Cred că ți-ai dat seama că cercetătorul în chestiune era Felix Schiffer. Se opri un moment. Mor după o țigară. Te deranjează?

– Bagă, zise Lindros. Deci așa se explica mirosul; purificatoi de aer. În clădire, ca în orice proprietate guvernamentală, teoretic nu se fuma.

Vrei și tu? întrebă Alex. Sunt cadou de la Alex.

Când Lindros refuză, Driver trase un sertar, extrase un trabuc dintr-un umidificator și trecu prin ritualul complex al aprinderii. Lindros înțelese; îi liniștea nervii. Adulmecă primul fum care se răspândea prin cameră. Trabucul era cubanez.

Alex a venit la mine, continuă Driver. Nu, nu e tocmai corect Mi-a invitat la cină. Mi-a spus că îl cunoscuse pe tipu' ăsta care lucra la DARPA. Felix Schiffer. Îi ura pe militarii de acolo și voia să plece. Voiam să-l ajut pe acest prieten al lui?

Și tu ai fost de acord, zise Lindros, pur și simplu?

Sigur că da. Generalul Baker, șeful DARPA, ne furase unul din oameni cu un an înainte. Driver pufăi din trabuc. Răzbunarea e dulce. Am sărit imediat la ideea de a i-o plăti lu' rahatu' ăla de Baker.

Lindros își schimbă poziția.

Când a venit Conklin la tine, ți-a spus la ce lucra Schiffer în cadrul DARPA?

Sigur. Domeniul lui Schiffer era să miște de colo-colo particule purtate de aer. Lucra la metode de curățare a spațiilor interioare infectate cu arme biologice.

Lindros se ridică în picioare:

- Cum ar fi anthrax?

- Exact, încuviință Driver.

- Cât de avansat era?

La DARPA? Driver ridică din umeri. N-am de unde să știu.

Dar sigur ai primit informații despre munca lui, după ce a venit să lucreze aici.

Driver îl privi dușmănos, apoi apăsă câteva taste. Răsuci ecranul ca să vadă amândoi.

Lindros se aplecă înainte.

Mie îmi par niște aiureli, dar nu sunt om de știință.

Driver privea fix capătul aprins al trabucului de parcă acum, în momentul adevărului, nu putea să-l privească pe Lindros.

Sunt aiureli, mai mult sau mai puțin.

Lindros îngheță:

– Ce dracu' vrei să spui?

Driver încă privea fascinat capătul trabucului.

– Chestia asta nu poate fi rezultatul muncii lui Schiffer, pentru că nu are niciun sens.

– Nu înțeleg, spuse Lindros clătinând din cap.

Driver oftă:

– E posibil ca Schiffer să nu fie cine știe ce expert în macroparticule.

Lindros, care începuse să simtă cum i se formează o minge de teroare înghețată în stomac, spuse:

– Există o altă posibilitate, nu-i așa?

– Păi, da, dacă tot ai adus vorba. Driver își umezi buzele cu limba. E posibil ca Schiffer să fi lucrat la ceva cu totul diferit, ceva despre care nu voia să știm nici noi, nici DARPA.

Lindros rămase perplex.

– De ce nu l-ai întrebat pe doctorul Schiffer despre asta?

– Mi-ar plăcea mult să o fac, spuse Driver. Problema e că nu știu unde este Felix Schiffer.

– Dacă tu nu știi, zise Lindros furios, cine dracu' știe?

– Alex era singurul care știa.

– Iisuse Hristoase, Alex Conklin e mort! Lindros se ridică și aplecându-se înainte, smulse trabucul din gura lui Driver. Randy, de când a dispărut doctorul Schiffer?

Driver închise ochii.

– Șase săptămâni.

Acum Lindros înțelegea. De aceea fusese Driver așa de ostil la început; era înspăimântat ca nu cumva Agenția să suspecteze problema care apăruse în sistemul lui de securitate. Apoi adăugă:

– Cum dracu' ai lăsat să se întâmple asta?

Privirea albastră a lui Driver se opri o clipă asupra lui.

– A fost Alex. Am avut încredere în el. De ce să nu fi avut? Îl cunoșteam de ani de zile – era o legendă a Agenției – pentru numele lui Dumnezeu. Și apoi, ce face omu'? Îl face dispărut pe Schiffer.

Driver se holba la trabucul de pe podea de parcă ar fi devenit un obiect ostil.

M-a folosit, Lindros, m-a jucat cum a vrut el. Nu voia ca Jaffer să ajungă sub conducerea mea, nu voia să fie la noi, la Agenție. Voia să-l scoată din DARPA ca să-l facă dispărut.

– De ce? De ce ar fi vrut să facă asta?

Nu știu. Aș da orice să știu.

Durerea din vocea lui Driver era evidentă și, pentru prima oară de când se cunoscuseră, lui Lindros îi părea rău pentru el. Tot ce auzise vreodată despre Alex Conklin se dovedise adevărat. Era manipulatorul suprem, păstrătorul tuturor secretelor întunecate, agentul care nu avea încredere în nimeni – cu excepția lui Jason Bourne, protejatul lui. În trecere, se întrebă cum va reacționa Directorul la această întorsătură a evenimentelor. El și Conklin fuseseră prieteni apropiați decenii întregi; crescuseră împreună în Agenție – asta era viața lor. Se sprijiniseră, avuseseră încredere unul în celălalt, iar acum lovitura asta amară. Conklin manipulase toate protocoalele Agenției pentru a obține ceea ce-și dorea: pe doctorul Felix Schiffer. Nu-l înșelase numai pe Randy Driver, ci chiar Agenția. Cum avea să-l protejeze pe Bătrân în fața unor astfel de informații? se întrebă Lindros. Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, își dădu seama că avea o problemă mai urgentă de rezolvat.

Evident, Conklin știa la ce lucra Schiffer și își dorea acel lucru, spuse Lindros. Dar ce mama dracu' era?

Driver îl privi neajutorat.

Stepan Spalko stătea în picioare în piața Kapisztrán, la o distanță de la care putea fi auzit strigând din limuzina lui. Deasupra lui se înălța turnul Maria Magdalena, tot ce mai rămăsese din biserica franciscană din secolul al XIII-lea, nava și altarul fiind distruse de bombele germane în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Așteptând, simți o pală de vânt rece ridicându-i sacoul gros și pătrunzând până la piele.

Spalko își privi ceasul. Sido întârzia. Cu mult timp în urmă învățase să nu-și facă griji, dar această întâlnire era așa de importantă încât simțea un fel de anxietate. În vârful turnului,

– Ce dracu' vrei să spui?

Driver încă privea fascinat capătul trabucului.

– Chestia asta nu poate fi rezultatul muncii lui Schiffer, pen... că nu are niciun sens.

– Nu înțeleg, spuse Lindros clătinând din cap.

Driver oftă:

– E posibil ca Schiffer să nu fie cine știe ce expe... macroparticule.

Lindros, care începuse să simtă cum i se formează o mu... de teroare înghețată în stomac, spuse:

– Există o altă posibilitate, nu-i așa?

– Păi, da, dacă tot ai adus vorba. Driver își umezi buzele ... limba. E posibil ca Schiffer să fi lucrat la ceva cu totul dife... ceva despre care nu voia să știm nici noi, nici DARPA.

Lindros rămase perplex.

– De ce nu l-ai întrebat pe doctorul Schiffer despre asta?

– Mi-ar plăcea mult să o fac, spuse Driver. Problema e că n... știu unde este Felix Schiffer.

– Dacă tu nu știi, zise Lindros furios, cine dracu' știe?

– Alex era singurul care știa.

– Iisuse Hristoase, Alex Conklin e mort! Lindros se ridică ș... aplecându-se înainte, smulse trabucul din gura lui Driver. Randy, de când a dispărut doctorul Schiffer?

Driver închise ochii.

– Șase săptămâni.

Acum Lindros înțelegea. De aceea fusese Driver așa de ostil la început; era înspăimântat ca nu cumva Agenția să suspecteze problema care apăruse în sistemul lui de securitate. Apoi adăugă:

– Cum dracu' ai lăsat să se întâmple asta?

Privirea albastră a lui Driver se opri o clipă asupra lui.

– A fost Alex. Am avut încredere în el. De ce să nu fi avut? Îl cunoșteam de ani de zile – era o legendă a Agenției – pentru numele lui Dumnezeu. Și apoi, ce face omu'? Îl face dispărut pe Schiffer.

Driver se holba la trabucul de pe podea de parcă ar fi devenit un obiect ostil.

M-a folosit, Lindros, m-a jucat cum a vrut el. Nu voia ca [illegible] să ajungă sub conducerea mea, nu voia să fie la noi, la [illegible]. Voia să-l scoată din DARPA ca să-l facă dispărut.

De ce? De ce ar fi vrut să facă asta?

Nu știu. Aș da orice să știu.

Durerea din vocea lui Driver era evidentă și, pentru prima [illegible] de când se cunoscuseră, lui Lindros îi părea rău pentru el. [illegible] auzise vreodată despre Alex Conklin se dovedise adevărat. [illegible] manipulatorul suprem, păstrătorul tuturor secretelor [illegible]ncate, agentul care nu avea încredere în nimeni – cu excepția [illegible] Jason Bourne, protejatul lui. În trecere, se întrebă cum va [illegible]ptiona Directorul la această întorsătură a evenimentelor. El și [illegible]nklin fuseseră prieteni apropiați decenii întregi; crescuseră [illegible]preună în Agenție – asta era viața lor. Se sprijiniseră, avuseseră [illegible]redere unul în celălalt, iar acum lovitura asta amară. Conklin [illegible]alcase toate protocoalele Agenției pentru a obține ceea ce-și [illegible]rea: pe doctorul Felix Schiffer. Nu-l înșelase numai pe Randy [illegible]river, ci chiar Agenția. Cum avea să-l protejeze pe Bătrân în [illegible]ața unor astfel de informații? se întrebă Lindros. Dar, chiar în [illegible]timp ce se gândea la asta, își dădu seama că avea o problemă mai [illegible]rgentă de rezolvat.

Evident, Conklin știa la ce lucra Schiffer și își dorea acel [illegible]lucru, spuse Lindros. Dar ce mama dracu' era?

Driver îl privi neajutorat.

Stepan Spalko stătea în picioare în piața Kapisztrán, la o [illegible]distanță de la care putea fi auzit strigând din limuzina lui. Deasupra [illegible]lui se înălța turnul Maria Magdalena, tot ce mai rămăsese din [illegible]biserica franciscană din secolul al XIII-lea, nava și altarul fiind [illegible]distruse de bombele germane în timpul celui de-Al Doilea Război [illegible]Mondial. Așteptând, simți o pală de vânt rece ridicându-i sacoul [illegible]negru și pătrunzând până la piele.

Spalko își privi ceasul. Sido întârzia. Cu mult timp în urmă [illegible]e educase să nu-și facă griji, dar această întâlnire era așa de [illegible]importantă încât simțea un fel de anxietate. În vârful turnului,

ceasul cu douăzeci şi patru de semne orare bătu sfertul de
Sido întârzia *foarte mult.*

Privind fluxul şi refluxul mulţimii, Spalko tocmai se pr
să încalce protocolul şi să-l sune pe Sido pe mobilul pe ca
dăduse, când îl văzu pe cercetător grăbindu-se spre el din pa
opusă a turnului. Ducea în mână ceva ce semăna cu cutia de m
a unui bijutier.

– Ai întârziat, spuse Spalko scurt.

– Ştiu, dar n-am avut ce face. Doctorul Sido îşi şterse fru
cu mâneca pardesiului. Am avut probleme cu scoaterea obie
din depozit. Erau oameni înăuntru şi a trebuit să aştept pân
camera frigorifică era goală pentru a nu crea…

– Nu aici, doctore!

Spalko, căruia-i venea să-l lovească pentru că vorbea de
afacerile lor în public, îl apucă puternic pe Sido de cot, apro
târându-l în umbra pustie aruncată de turnul baroc mai deg
intimidant.

– Ai uitat că trebuie să-ţi ţii gura când sunt străini în p
Peter, spuse Spalko. Noi doi facem parte dintr-un grup de c
Ţi-am mai spus.

– Ştiu, răspunse doctorul Sido nervos, dar mi se pare difi
să…

– Nu ţi se pare dificil să-mi iei banii, nu?

Sido îşi mută privirea într-o parte.

– Iată produsul, spuse. Tot ce ai cerut, şi ceva în plus. Îi întin
cutia. Dar să terminăm repede. Trebuie să mă întorc la laborato
Eram în mijlocul unui calcul chimic esenţial când m-ai sunat.

Spalko împinse mâna lui Sido la loc.

– Ţine tu asta, Peter, cel puţin până mai târziu.

Ochelarii lui Sido sclipiră.

– Dar ziceai că îţi trebuie acum – imediat. Cum îţi spuneam
odată aşezat în cutia portabilă, materialul trăieşte numai patruzeci
şi opt de ore.

– N-am uitat.

Ștefan, sunt pierdut. Mi-am asumat un risc enorm să-l scot [illegible] în timpul orelor de program. Acum trebuie să mă întorc

Spalko zâmbi și în același timp își înteți strânsoarea în jurul [illegible] lui Sido.

Nu te întorci, Peter.

Cum?

Îmi cer scuze că nu am menționat înainte dar, vezi tu, pentru [illegible] care ți-i plătesc vreau mai mult decât produsul. Te vreau

Doctorul Sido clătină din cap.

Dar asta e imposibil. Știi asta!

Nimic nu e imposibil, Peter, și *tu* știi asta.

Ei bine, asta e, spuse Sido hotărât.

Cu un zâmbet fermecător, Spalko scoase o fotografie de sub [illegible]

Ce se spune despre valoarea unei fotografii? spuse el, [illegible]-i-o lui Sido.

Doctorul se holbă la ea și înghiți convulsiv.

De unde ai fotografia asta cu fiica mea?

E făcută de unul din oamenii mei, Peter. Uită-te la dată.

A fost făcută ieri. Brusc, îl cuprinse un spasm și rupse [illegible]rafia în bucăți. Se poate face orice dintr-o imagine fotografică [illegible]-le noastre, spuse el împietrit.

Atât de adevărat, făcu Spalko. Dar te asigur că asta nu e [illegible]afăcută.

Mincinosule! Plec! Dă-mi drumul.

Spalko făcu ceea ce spusese doctorul, dar, în timp ce acesta [illegible]depărta, spuse:

Ai vrea să vorbești cu Roza, Peter? Îi întinse un telefon [illegible]obil. Adică, acum?

Doctorul Sido se opri cu un picior în aer. Apoi se întoarse [illegible]re Spalko. Fața i se întunecase din cauza mâniei și fricii [illegible]rimate.

Ai spus că ești prietenul lui Felix. Credeam că ești prietenul [illegible]eu.

Spalko ținea telefonul în mână în continuare.

– Roza vrea să-ți vorbească. Dacă pleci acum... Ridică umeri. Tăcerea lui era o amenințare în sine.

Încet, cu greu, doctorul Sido se întoarse. Luă mobilul cu mâna liberă, apoi îl duse la ureche. Descoperi că inima îi bătea atât de tare, că abia mai putea gândi.

– Roza?

– Tati! Tati! Unde sunt? Ce se întâmplă?

Panica din vocea fiicei sale înfipse o lance de teroare în [illegible]. Nu-și amintea să-i mai fi fost vreodată atât de frică.

– Draga mea, ce se întâmplă?

– Au venit niște bărbați în camera mea, m-au luat și m-au dus cu ei, nu știu unde, mi-au pus o glugă pe cap, mi-au…

– Destul, spuse Spalko luând telefonul dintre degetele amorțite ale lui Sido. Întrerupse legătura și bagă telefonul în buzunar.

– Ce i-ai făcut? Vocea doctorului Sido tremura din cauza emoțiilor prin care trecea.

– Încă nimic, spuse Spalko relaxat. Și nu va păți nimic, Pe atâta timp cât mi te supui.

Doctorul înghiți în sec în momentul în care Spalko îl apucă din nou de cot.

– Unde... Unde mergem?

– Mergem în excursie, spuse Spalko îndrumându-l pe doctorul Sido spre limuzina care-i aștepta. Consider-o o vacanță, Peter, o binemeritată vacanță!

24

Clinica Eurocenter Bio-I își avea sediul într-o clădire modernă din beton plumburiu. Bourne intră cu mersul [illegible] și sigur al unui om care știa unde merge și de ce face asta. Interiorul clinicii mirosea a bani, a bani mulți. Holul central [illegible] placat cu marmură. Coloanele cu aspect clasic erau combinate [illegible] cu din bronz. Pereții erau străjuiți de nișe boltite în care [illegible] așezate busturile semizeilor istorici ai biologiei, chimiei, [illegible]mologiei și microbiologiei. În acest decor liniștit și opulent [illegible]torul de metale era extrem de deranjant. Dincolo de structura [illegible]letică se afla un birou înalt în spatele căruia stăteau trei [illegible]nte.

Bourne trecu fără niciun incident de detectorul de metale, [illegible] ceramică rămânând neobservată. La recepție, atitudinea lui [illegible]ma complet de afaceri.

Alexander Conklin, sunt aici să mă întâlnesc cu doctorul [illegible] Sido, spuse pe un ton așa de încordat că părea un ordin.

Actele dumneavoastră, vă rog, domnule Conklin, spuse una [illegible] cele trei asistente cu un gest inconștient de răspuns la ordin.

Bourne îi întinse pașaportul fals căruia asistenta îi aruncă [illegible] o privire scurtă, suficientă pentru confirmare, apoi i-l [illegible]. Îi întinse un ecuson din plastic.

Vă rog, purtați asta tot timpul, domnule Conklin. Tonul și [illegible]dinea lui Bourne erau de așa natură încât ea uită să mai întrebe [illegible] Sido îl aștepta, luând ca de la sine înțeles faptul că „domnul [illegible]klin" avea o întrevedere cu doctorul Sido. După ce primi [illegible]ații de orientare, Bourne intră în clădire.

E nevoie de ecusoane de identificare speciale pentru a intra [illegible]ție, albe pentru vizitatori, verzi pentru doctorii rezidenți, [illegible]astre pentru asistenți și personalul auxiliar, îi spusese Eszti [illegible]do, deci ceea ce avea de făcut imediat era să găsească un membru [illegible] personalului.

În drum spre secția de Epidemiologie trecu pe lângă pa bărbați, niciunul potrivit. Avea nevoie de cineva aproximativ mărimea lui. Pe drum încercă fiecare ușă care nu era marcată birou sau laborator, căutând camere de depozitare și de întreți locuri care rar erau vizitate de personalul medical. Nu îl inter membrii echipei de curățenie, de vreme ce era foarte probabil nu lucreze decât scara.

În sfârșit, văzu venind spre el un bărbat într-un halat alb laborator, cu înălțimea și greutatea mai mult sau mai puțin ega cu ale lui. Purta un ecuson verde care-l identifica drept docto Lenz Morintz.

– Scuzați-mă, doctore Morintz, spuse Bourne cu un zâmb disprețuitor, mă întrebam dacă mi-ați putea spune cum se aju la secția de Epidemiologie. Se pare că m-am rătăcit.

– Chiar așa, spuse doctorul. Vă îndreptați direct spre ca.

– O, Doamne, făcu Bourne, chiar m-am încurcat pe aici.

– Nu vă faceți griji, uite pe unde trebuie să mergeți.

Și, când se întoarse să-i indice direcția corectă, Bourne l lovi cu latul palmei, făcându-l să se prăbușească. Bourne îl prin înainte să atingă podeaua. Ținându-l în picioare cât de bine put îl duse pe doctor, jumătate cărându-l, jumătate târându-l, spre c mai apropiată cameră de depozitare, ignorând durerea ascuțită d coaste.

Ajuns înăuntru, Bourne aprinse lumina, își scoase geaca și aruncă într-un colț. Apoi îi luă doctorului halatul și ecusonul, l legă mâinile la spate cu o bucată de leucoplast, îi strânse ta gleznele și îi puse o ultimă bucată din același material la gur drept căluș. În final, trase corpul într-un colț, ascunzându-l în spatele unor cartoane folosite. Se întoarse la ușă, stinse lumina și ieși din nou pe coridor.

După ce ajunse la clinica Eurocenter Bio-1, Annaka rămase un timp în taxi, lăsând aparatul de taxare să funcționeze. Stepan îi explicase cât se poate de clar că intrau în faza finală a misiunii. Toate deciziile și mișcările erau de o importanță crucială. Ori

...ală făcută acum putea duce la un dezastru. Bourne sau Khan. ...ia care era riscul cel mai mare, care era cel mai periculos. ...ntre cei doi, Bourne era cel mai echilibrat, dar Khan nu avea ...un scrupul. Asemănarea lui cu ea era o ironie pe care nu-şi ...mitea să o ignore.

Şi totuşi, în ultimul timp, îşi dăduse seama că erau mai multe ...rențe între ea şi Khan decât crezuse cândva. În primul rând, el ...reuşise să-l ucidă pe Jason Bourne, în ciuda dorinței declarate ...a face asta. Şi apoi, la fel de surprinzătoare, scăparea lui din ...da când se aplecase şi o sărutase pe gât. Din secunda în care îl ...ise, se tot întrebase dacă sentimentele lui pentru ea fuseseră ...ere. Acum ştia. Khan avea sentimente; putea, dacă era stimulat ...ficient, să-şi creeze ataşamente emoționale. Sincer, ea nu crezuse ...odată că era capabil, având în vedere trecutul lui.

Domnişoară? întrebarea taximetristului îi întrerupse ...ndurile. Aşteptați pe cineva aici sau vreți să vă duc în altă parte?

Annaka se aplecă înainte, umplându-i mâna de bancnote.

– E bine aici.

Încă nu se mişca, dar privi în jur, căutându-l pe Kevin McColl. Pentru Stepan, care era în siguranță în biroul lui de la Humanistas, Ltd., era uşor să-i spună să nu-şi facă griji în legătură cu agentul ...IA, dar ea era în teren cu un asasin priceput şi periculos şi bărbatul ...ay rănit pe care acesta era hotărât să-l ucidă. Când începeau să ...oare gloanțele, ea avea să fie în bătaia lor.

În sfârşit coborî, starea de agitație făcând-o să privească în ...sul şi în josul străzii în căutarea Opelului rablagit, înainte să se ...dune şi să intre pe uşa principală a clinicii cu un mormăit de ...itare.

Înăuntru, decorul era exact aşa cum îl descrisese Bourne. Se ...ntreba de unde obținuse informațiile atât de repede. Trebuia să ...ecunoască: omul era extrem de priceput la strângerea de informații.

Trecu prin detectorul de metale şi fu oprită de cealaltă parte, ofițerul cerându-i să-i lase să arunce o privire în poşetă. Urmând întocmai instrucțiunile lui Bourne, se apropie de recepția din

marmură și îi zâmbi uneia dintre asistente, care ridică privi suficient cât să-i dea de înțeles că o văzuse.

– Numele meu e Annaka Vadas, spuse ea. Aștept un pri

Asistenta încuviință din cap și își continuă lucrul. Cel două fie lucrau, fie introduceau date într-un computer. Se sunând un alt telefon și femeia care-i zâmbise răspunse, vor secundă și apoi, uimitor, îi făcu semn să se apropie.

Când ajunse lângă recepție, asistenta spuse:

– Domnișoară Vadas, doctorul Morintz vă așteaptă. Arun o privire scurtă permisului de conducere fluturat de Annaka, îi întinse un ecuson de identificare din plastic alb. Vă rog, purt asta la vedere tot timpul, domnișoară Vadas. Doctorul vă aște în laborator.

Îi indică direcția și Annaka, uimită, porni pe coridor. La pri intersecție făcu stânga și se izbi frontal de un bărbat în halat al

– O, scuzați-mă. Ce...? Privi în sus, întâlnind fața lui Ja Bourne. Pe halatul lui era un ecuson verde cu numele doctorul Lenz Morintz, și ea începu să râdă. A, înțeleg, încântată d cunoștință, domnule doctor Morintz. Privi cruciș. Deși nu sem deloc cu fotografia ta.

– Știi și tu cum merg camerele astea foto ieftine, zise apucând-o de cot și trăgând-o după colțul de care tocmai trecu Niciodată nu arăți ca lumea. Aruncând o privire după colț, spu uite și CIA-ul, la țanc.

Annaka îl văzu pe Kevin McColl în timp ce-i arăta legitima uneia dintre asistente.

– Cum a trecut cu arma prin detectorul de metale? întrebă

– Nu a trecut, spuse Bourne. De ce crezi că te-am chem aici?

Fără să vrea, îl privi cu admirație.

– O capcană. McColl e aici fără armă. Era chiar deștept dându-și seama de asta, o străbătu un fior de îngrijorare. Spera Stepan știa ce face.

– Uite, am descoperit că fostul coleg al lui Schiffer, doctorul Peter Sido, lucrează aici. Dacă cineva știe unde e Schiffer, acela

[illegible]. Trebuie să vorbim cu el, dar mai întâi trebuie să ne ocupăm [illegible] McColl o dată și bine. Ești gata?

Annaka îl privi din nou pe Bourne și, înfiorându-se, făcu un [illegible] din cap că da.

Khan se folosise de un taxi pentru a urmări Opelul verde și [illegible]hi; nu voia să folosească Skoda închiriată, temându-se să nu [illegible] descoperit. Așteptă ca agentul Kevin McColl să parcheze [illegible]gma, apoi îl puse pe taximetrist să depășească și, când agentul [illegible]borî din mașină, plăti și își continuă urmărirea pe jos.

Seara trecută, în timp ce îl urmărea pe McColl plecând de la [illegible]uința Annakăi, îl sunase pe Ethan Hearn și îi dăduse numărul [illegible]înmatriculare al Opelului verde. Într-o oră, Hearn avea deja [illegible]umele și adresa de unde închiriase McColl mașina. Dându-se [illegible]pt agent al Interpolului, obținuse de la funcționarul intimidat [illegible]umele și adresa lui McColl din State. Nu lăsase o adresă locală, [illegible], așa cum se dovedise, își folosise numele real cu o aroganță [illegible]pic americană. Apoi fusese un lucru simplu pentru Khan să sune [illegible] alt număr, un contact al lui din Berlin care introdusese numele [illegible] McColl în băncile de date și descoperise că era de la CIA.

Înaintea lui, McColl o luă pe strada Hattyu și intră într-o [illegible]ădire din beton gri de la numărul 75 care semăna izbitor cu o [illegible]tăreață medievală. Norocul lui Khan că așteptă o secundă, așa [illegible]um avea obiceiul, pentru că imediat McColl ieși din clădire. Khan [illegible] privi curios cum se îndreaptă spre un coș de gunoi. Uitându-se [illegible]n jur ca să se asigure că nu-i vede nimeni, agentul își scoase arma [illegible]i o așeză repede și grijuliu în coș.

Khan așteptă până ce McColl intră din nou și apoi își continuă [illegible]rumul, intrând în hol prin ușile din sticlă și oțel. Acolo îl văzu pe McColl arătând legitimația Agenției. Observând detectorul de metale, Khan își dădu seama că agentul aruncase arma. Era o coincidență sau Bourne îi întinsese o cursă? Asta ar fi făcut Khan, cel puțin.

În timp ce McColl primea un ecuson și intra pe coridor, Khan trecu prin detectorul de metale arătând legitimația Interpolului pe

care o cumpărase din Paris. Acest lucru o alarmă, desigur, p asistentă, mai ales după ce îl văzuse pe omul Agenției, și aceast începu să se întrebe dacă trebuia să alerteze serviciul de securitat al clinicii sau să cheme poliția, dar Khan o asigură calm că lucrau la același caz și se aflau acolo pentru niște interogatorii. Ori întrerupere a procesului, o avertiză el dur, putea duce numai la complicații neprevăzute pe care ea în mod clar nu și le dorea. În puțin nervoasă, femeia încuviință din cap și îi făcu semn să treac

Kevin McColl o văzu pe Annaka Vadas înaintea lui și știu Jason Bourne trebuia să fie prin preajmă. Era sigur că ea nu descoperise, dar în orice caz pipăi micul pătrat de plastic atașat p brățara de la ceas. Înăuntrul ei era o bucată de nailon înfășurat pe un mic mosor ascuns în carcasa de plastic. Ar fi preferat duce la capăt misiunea Bourne cu o armă, pentru că era un proced rapid și curat. Corpul uman, indiferent cât de puternic ar fi fost, nu putea lupta cu un glonț în inimă, sau în plămâni, sau în creie Alte metode care se bazau pe surpriză și forță brută, pe car prezența detectorului de metale îl obliga să le folosească, dura mai mult timp și cel mai adesea făceau destul de multă mizeri Înțelese riscul crescut, precum și posibilitatea de a fi nevoit să o ucidă și pe Annaka Vadas. Gândul acesta îl făcu să simtă o urm de regret. Era o femeie frumoasă și sexy; era împotriva firii s ucizi o asemenea frumusețe.

O vedea acum, fiind sigur că mergea să se întâlnească cu Jason Bourne; nu-și putea imagina niciun alt motiv pentru prezen ei aici. Se trase înapoi, strângând pătratul de plastic care era lipit de încheietură și așteptă ocazia.

Bourne o văzu pe Annaka trecând pe lângă camera d depozitare în care se ascunsese. Știa exact unde se afla el, da spre lauda ei nu-și întoarse capul nici măcar pentru o fracțiune d secundă când trecea pe lângă punctul lui de observație. Auzul lu fin detectă pașii lui McColl chiar înainte ca acesta să ajungă în raza lui vizuală. Orice om are un fel de a merge, un anumit ritm

re, dacă nu-l schimbă intenționat, îl face inconfundabil. McColl
greu și solid, amenințător, având fără îndoială ținuta unui
mător profesionist.

Elementul principal în acest caz, se gândi Bourne, era
meronizarea. Dacă se mișca prea repede, McColl avea să-l vadă
va reacționa, eliminând elementul de surpriză. Dacă aștepta
ea mult avea să fie nevoit să facă doi-trei pași pentru a-l prinde
din urmă, și risca să fie auzit. Dar Bourne îi măsurase pașii lui
McColl și deci reuși să anticipeze corect momentul când asasinul
plătit al CIA avea să ajungă în locul potrivit. Își alungă din minte
aterința și durerea din corp, mai ales coastele rupte. Nu avea
ncio idee cu privire la handicapul pe care îl va avea din cauza lor,
ar trebuia să aibă încredere în triplul bandaj alcătuit de doctorul
Ambrus pentru a le proteja.

Îl vedea acum pe Kevin McColl, cu alura lui masivă și
periculoasă. Exact când agentul trecea pe lângă ușa întredeschisă
camerei de depozitare, Bourne sări și îi aplică o lovitură
ucigătoare cu ambele mâini în rinichiul drept. Corpul acestuia se
închină spre Bourne, care-l prinse și porni cu el târâș către camera
de aprovizionare.

Dar McColl se răsuci și, cu o grimasă de durere, îi aplică lui
Bourne un pumn ucigător în piept. Durerea îl țintui locului și,
când începu să dea înapoi clătinându-se, McColl scoase coarda
de nailon întinzându-se spre gâtul lui Bourne. Acesta îi aplică
două lovituri extrem de puternice cu latul palmei, care ar fi trebuit
să i provoace o durere intensă. Totuși, continua să se apropie cu
ochii înroșiți și o hotărâre de neclintit. Strânse nailonul într-o buclă
în jurul gâtului lui Bourne și trase așa de tare, încât pentru o
secundă îl ridică pe Bourne de la pământ.

Acesta însă se chinuia să respire, ceea ce îi permise lui McColl
să strângă și mai mult firul. Apoi Bourne își dădu seama că greșea.
Nu se mai gândi la respirație, concentrându-se pe actul de a se
elibera. Genunchiul lui porni în sus, izbind dur în organele genitale
ale lui McColl. Acesta își pierdu suflul și o secundă strânsoarea
slabi suficient cât să-i permită lui Bourne să-și strecoare două
degete între firul de nailon și pielea gâtului.

Totuşi, McColl era un bărbat ca un taur şi îşi reveni mai repede decât şi-ar fi imaginat Bourne. Cu un mârâit de mânie, îşi concentră toată energia în braţe, strângând firul de nailon mai puternic ca oricând. Bourne reuşise însă să obţină avantajul de care avea nevoie şi degetele lui se îndoiră, răsucindu-se în timp ce firul ucigaş se strângea, rezultatul fiind că materialul se rupse exact ca în cazul în care un peşte puternic poate exercita suficient cuplu pentru a rupe firul de care e prins.

Bourne lovi în afară şi în sus cu mâna cu care îşi apăra gâtul, prinzând o lovitură sub falcă. McColl se izbi puternic cu capul de tocul uşii, dar, când Bourne se apropie de el, se folosi de coate pentru a-l proiecta pe Bourne în camera de depozitare. McColl intră după el, smulse un cutter şi lovi repede, tăindu-i halatul. O altă mişcare şi, deşi Bourne sărise înapoi, lama intră în cămaşă şi o sfâşie, expunându-i coastele bandajate.

Pe faţa lui McColl străluci un rânjet de triumf. Recunoscu imediat un punct vulnerabil dacă i se oferea şi îl atacă. Trecându-şi cutterul în mâna stângă, simulă o lovitură cu el, apoi îi aplică lui Bourne o lovitură ucigătoare în coaste. Bourne nu se lăsase înşelat şi reuşi să pareze cu antebraţul.

Acum McColl văzu breşa şi încercă o lovitură cu cutterul direct la gâtul expus al lui Bourne.

Auzind primele sunete ale luptei, Annaka se întorsese, dar văzuse imediat doi doctori îndreptându-se spre intersecţia cu coridorul pe care se luptau Bourne şi McColl. Interpunându-se rapid între ei şi doctori, îi supuse pe aceştia din urmă la un întreg interogatoriu, mergând împreună cu ei până ce trecură de intersecţie. Scăpând de ei cât de repede putu, se grăbi înapoi. Atunci văzu că Bourne avea probleme. Amintindu-şi avertismentul lui Spalko de a-l păstra viu pe Bourne, se repezi pe coridor. Când ajunse acolo, cei doi combatanţi erau deja în camera de depozitare. Intră pe uşă exact la timp ca să vadă atacul violent al lui McColl îndreptat spre gâtul lui Bourne.

Se aruncă asupra lui, dezechilibrându-l suficient ca lama, strălucind în lumină, să treacă pe lângă gâtul lui Bourne, lovindu-se

u scântei de un suport de rafturi. McColl, acum conştient de ezența ei pentru că o vedea cu colțul ochiului, se răsuci cu cotul ung îndoit pe care îl păroni în gâtul ei.

Annaka aproape se sufocă, ducând din reflex mâna la gât şi ăndu-se în genunchi. McColl o lovi cu cutterul, tăindu-i haina. Bourne întinse firul de nailon pe care încă îl ținea în mână şi îl nfăşură în jurul gâtului lui McColl.

McColl sări înapoi ca un arc, dar, în loc să ducă mâna la gât, ovi puternic cu cotul în coastele lui Bourne. Bourne văzu stele erzi, dar continuă să strângă, trăgându-l pe McColl departe de Annaka, auzind călcâiele acestuia târându-se pe podea în timp ce lovițurile lui în coaste de veneau tot mai dese şi mai disperate.

Sângele se opri în capul lui McColl, venele i se umflau pe gât ca nişte funii întinse şi, curând, ochii începură să îi iasă din orbite. Îi se sparseră venele din nas şi obraji, buzele dezvelindu-i gingiile albe. Limba umflată i se rostogolea în gură şi totuşi găsi forța de a aplica lui Bourne o ultimă lovitură în coaste. Bourne se dădu napoi, strânsoarea slăbi puțin şi McColl începu să-şi recapete echilibrul.

Atunci Annaka îl lovi puternic în stomac. McColl o apucă de genunchi şi, răsucind violent, o trase lângă el. Brațul lui stâng îi strânse gâtul, cu podul palmei drepte aşezat pe partea laterală a capului. Se pregătea să-i rupă gâtul.

Khan, care privea toate acestea din punctul lui de observație situat în micul birou întunecat de pe partea opusă a holului, îl văzu pe Bourne asumându-şi un risc enorm şi eliberând firul de nailon pe care îl înfăşurase cu atâta pricepere în jurul gâtului lui McColl. Îl izbi pe asasin cu capul de un raft, apoi îi înfipse un deget în ochi.

Fiind pe punctul de a urla, McColl se pomeni cu antebrațul lui Bourne între dinți şi astfel sunetul i se rostogoli înapoi în plămâni, stingându-se. Lovi cu piciorul şi se clătină, refuzând să moară sau să cadă la podea. Bourne scoase arma ceramică şi înfipse teava în punctul moale de deasupra urechii stângi a lui McColl.

Acum, acesta era în genunchi, cu capul tremurându-i, încercând să-şi ducă mâinile la ochiul rănit. Dar era numai un truc. O prima cu mâinile pe Annaka, trăgând-o spre el. Mâinile lui ucigaşe o strânseră şi Bourne, rămas fără resurse, propti ţeava armei în capul lui şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul fusese foarte mic, dar gaura din capul lui McColl era impresionantă. McColl nu o eliberă pe Annaka nici mort, iar Bourne, lăsând deoparte arma, fu obligat să-i extragă degetul unul câte unul din carnea ei.

Bourne întinse o mână şi o trase în sus, dar Khan văzu grimasa de durere de pe faţa lui, văzu mâna apăsată pe coaste. Coastele alea! Erau julite, rupte, sau ceva de genul ăsta? se întrebă curios.

Khan se retrase în întunericul biroului gol. El provocase acea rană. Îşi amintea în detaliu puterea pe care o plasase în lovitură, senzaţia din mână la contact, vibraţia aproape electrică ce trecuse prin el ca şi cum emanase din Bourne. Dar, în mod curios, sentimentul de satisfacţie nu apăruse. În loc de asta fusese forţat să admire puterea şi tenacitatea de a rezista a bărbatului din faţa lui, de a-şi continua lupta titanică cu McColl în ciuda loviturilor încasate în locul său cel mai vulnerabil.

De ce îi treceau aceste gânduri prin minte? se întrebă furios. Bourne nu făcuse decât să-l respingă. În faţa dovezilor zdrobitoare el refuzase cu încăpăţânare să creadă că e fiul său. Ce spunea acest lucru despre el? Că, indiferent din ce motiv, alesese să creadă că fiul lui era mort. Asta nu însemna că nu-l dorise încă de la început?

– Echipa de sprijin a ajuns acum două ore, îi spuse James Hull Directorului prin legătura video securizată. Le-am prezentat totul. Lipsesc doar şefii.

– Preşedintele e în avion chiar acum, spuse Directorul făcându-i semn lui Martin Lindros să se aşeze. Peste aproximativ cinci ore şi douăzeci de minute, Preşedintele Statelor Unite va fi pe teritoriul Islandei. Sper că sunteţi gata, pentru Dumnezeu.

– Eu sunt gata, domnule. Cu toţii suntem.

Excelent. Dar pufni mânios privind hârtiile de pe birou. punc-mi, cum te descurci cu tovarăşul Karpov?

Nu vă faceţi griji, domnule. Am problema Boris sub control.

Asta e o uşurare. Relaţiile dintre preşedinte şi omologul u rus sunt şi aşa destul de încordate. Nici nu ştii de cât sânge, uloare şi lacrimi a fost nevoie pentru a-l convinge pe Alexandr evtusenko să vină la această masă. Îţi poţi imagina explozia, dacă l află că tu şi şeful securităţii lui sunteţi gata să vă sfâşiaţi între oi"

– Asta nu se va întâmpla, domnule.

Exact, aproape că ţipă Directorul. Ţine-mă la curent 24 din 24.

Aşa voi face, domnule, spuse Hull întrerupând legătura.

Directorul se răsuci cu scaunul, trecându-şi mâna prin claia de păr alb.

Suntem pe ultima linie dreaptă, Martin. Te doare la fel de mult cât mă doare pe mine, să stai aici la un birou în timp ce Hull se ocupă de treburile din teren?

- Da, domnule. Lindros, care ţinuse secretul la păstrare tot acest timp, aproape cedă, dar datoria învinse compasiunea. Nu voia să-l rănească pe Bătrân, indiferent cât de rău îl tratase în ultima vreme.

Domnule, tocmai m-am întors de la întâlnirea cu Randy Driver.

– Şi?

Lindros respiră adânc şi îi comunică Bătrânului ceea ce îi mărturisise Driver, şi anume că Conklin îl adusese pe Schiffer în Agenţie de la DARPA din motive personale, motive întunecate şi necunoscute, că îl făcuse intenţionat pe Schiffer să dispară şi că, acelaşi Conklin fiind mort, nimeni nu ştia unde este acum Schiffer.

Bătrânul lovi cu pumnul în birou.

Hristoase, să ne lipsească un cercetător important chiar când summitul stă să înceapă, asta e o catastrofă de prima mână. Dacă corpia aia află de asta, mă trage în ţeapă fără doar şi poate.

O secundă, în biroul uriaș nu mișcă nimic. Fotografiile liderilor din trecut și prezent îi priveau pe cei doi bărbați cu acuzații mute.

În sfârșit, Directorul se mișcă:

– Vrei să spui că Alex Conklin a furat un cercetător de sub nasul Ministerului Apărării și l-a adus la noi, ca apoi să-l poată duce dracu' știe unde și din ce motiv necunoscut?

Lindros, așezându-și mâinile în poală, nu răspunse, dar știa că trebuie să-i ia privirea de la Director.

– Păi, asta e... Vreau să spun, noi nu facem așa în Agenție și, mai ales, Alexander Conklin nu ar face asta. Ar călca toate regulile în picioare.

Lindros era neliniștit, prin minte trecându-i cercetarea din Arhivele strict secrete Patru-Zero.

– A făcut asta destul de des în teren, domnule. Știți asta.

Într-adevăr, Directorul știa prea bine.

– E altceva, protestă el. Asta s-a întâmplat acasă. E un afront personal adus Agenției și mie însumi. Bătrânul clătină din capul său ca o stâncă. Refuz să cred, Martin. La dracu', trebuie să existe o altă explicație!

Lindros rămase ferm pe poziție:

– Știți că nu există. Regret sincer că a trebuit să fiu eu acela care vă aduce vestea asta, domnule.

În acel moment, secretara Bătrânului intră în încăpere, îi întinse o foaie de hârtie și ieși. Directorul despături foaia.

Soția dumneavoastră vrea să vă vorbească, citi. *Zice că e important.*

Mototoli hârtia, apoi ridică privirea.

– Sigur că există o altă explicație. Jason Bourne.

– Domnule?

Directorul îl privi fix pe Lindros și spuse întunecat:

– E fapta lui Bourne, nu a lui Alex. E singura explicație logică

– Oficial, cred că vă înșelați, domnule, spuse Lindros, adunându-și forțele pentru bătălia decisivă. Cu tot respectul cuvenit, cred că permiteți prieteniei dintre dumneavoastră și Alex

Conklin să vă afecteze judecata. După ce am studiat dosarele Patru-Zero, cred că niciun om în viață nu era mai apropiat de Conklin decât Jason Bourne, nici măcar dumneavoastră.

Pe fața Directorului se ivi un zâmbet de pisică:

– O, ai dreptate în privința asta, Martin. Şi tocmai pentru că Bourne îl cunoştea aşa de bine, a putut să speculeze legătura lui Alex cu acest doctor Schiffer. Crede-mă, Bourne a mirosit ceva şi a plecat la vânătoare.

– Nu avem nicio dovadă…

– A, dar avem! Directorul se răsuci în scaun. Din întâmplare, știu unde e Bourne.

– Domnule? Lindros se holbă la el.

– Strada Fo, 106-108 citi Directorul de pe o foaie de hârtie. Asta e în Budapesta. Îi aruncă adjunctului său o privire dură. Nu tu mi-ai spus că arma cu care au fost uciși Alex şi Mo Panov a fost plătită dintr-un cont din Budapesta?

Lindros simți o strângere de inimă.

– Ba da, domnule.

Directorul încuviință din cap.

– De asta i-am transmis adresa lui Kevin McColl.

Lindros se albi la față:

– O, Doamne! Vreau să vorbesc cu McColl.

– Îți înțeleg durerea, vorbesc serios. Directorul făcu un semn din cap spre telefon. Sună-l dacă vrei, dar ştii cât de eficient este McColl. Probabil Bourne e deja mort.

Bourne închise cu piciorul uşa camerei de depozitare şi îşi scoase halatul plin de sânge de pe el. Era gata să-l arunce peste cadavrul lui McColl, când văzu un mic LED clipind pe şoldul acestuia. Telefonul mobil. Îngenunchind, îl scoase din husa de plastic şi îl deschise. Văzu numărul şi îşi dădu seama cine suna. Inima i se umplu de mânie.

Răspunzând, îi spuse Directorului:

– Ține-o tot aşa şi o să-ți plăteşti groparii peste program.

Bourne! strigă Lindros. Aşteaptă!

Dar acesta nu aşteptă, ci aruncă telefonul cu atâta putere în zid încât aparatul se desfăcu în două ca o scoică.

Annaka îl privea atentă:

– Un duşman vechi?

– Un bătrân prost, lătră Bourne recuperându-şi haina de piele Gemu fără să vrea din cauza durerii cumplite.

– Mi se pare că McColl te-a bătut destul de serios, spuse Annaka.

Bourne îşi puse jacheta de care era prins ecusonul alb de vizitator pentru a-şi acoperi cămaşa tăiată. Mintea lui se concentra total asupra găsirii doctorului Sido.

– Şi tu? Cât de tare te-a rănit McColl?

Ea refuză să-şi fricţioneze urma roşie de pe gât.

– Nu-ţi face griji pentru mine!

- Nu ne facem griji unul pentru celălalt, deci, spuse Bourne luând o sticlă de detergent de pe un raft şi ştergând pe cât posibil petele de sânge de pe haina ei. Trebuie să-l găsim pe doctorul Sido cât mai repede cu putinţă. Mai devreme sau mai târziu, lipsa doctorului Morintz va fi observată.

– Unde e Sido?

- Epidemiologie. Îi făcu semn. Haide!

Crăpă uşor uşa şi aruncă o privire, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă. Când ieşiră pe coridor, observă că uşa unui birou de pe cealaltă parte era întredeschisă. Făcu un pas spre ea, dar auzi voci apropiindu-se din acea direcţie şi îi făcu semn să se îndepărteze repede. Îi trebui o secundă să se reorienteze, apoi merse înainte deschizând nişte uşi batante către aripa Epidemiologie

– Sido e la 902, spuse el scanând uşile pe lângă care treceau

De fapt, aripa era un pătrat cu un spaţiu deschis în centru. Pe pereţi se înşirau uşile birourilor şi laboratoarelor, singura excepţie fiind o uşă de ieşire din metal. Era clar că Secţia de Epidemiologie se afla în spatele clinicii, pentru că semnele de pe uşile cămăruţelor de depozitare indicau clar că uşa era folosită pentru evacuarea deşeurilor medicale periculoase.

– Uite laboratorul, spuse Bourne, mărind pasul.

Aflată în spatele lui, Annaka văzu alarma de incendiu pe peretele din față, exact acolo unde Stepan îi spusese că trebuie să fie. Când ajunse în dreptul ei, ridică geamul. Bourne bătea la ușa laboratorului lui Sido. Neprimind niciun răspuns, deschise ușa. Exact în momentul în care el intra în laborator, Annaka trase de mâner și porni alarma de incendiu.

Dintr-o dată, secția se umplu de oameni. Apărură trei membri ai echipei de securitate a clinicii; era clar că sunt oameni extrem de eficienți. Disperat, Bourne privea în biroul gol al lui Sido. Observă o ceașcă pe jumătate plină cu cafea, *screen saverul* de pe monitorul computerului. Apăsă pe tasta „Escape" și în partea superioară a ecranului apăru o ecuație chimică complexă. În partea de jos era o legendă: „Produsul trebuie păstrat la -32°C și este extrem de fragil. Orice contact cu căldura îl face inert." În haosul care creștea, Bourne gândea extrem de rapid. Deși doctorul Sido nu era în încăpere, fusese aici cu puțin timp în urmă. Toate dovezile indicau că plecase în grabă.

În acea secundă, Annaka se repezi înăuntru și îl trase de haină.

Jason, oamenii de la securitate pun întrebări, verifică persoanele tuturor. Trebuie să plecăm de aici. Îl trase spre ușă. Dacă ajungem la ieșirea din spate, putem fugi pe acolo.

Afară, în spațiul deschis al secției, domnea haosul. Alarma declanșase aspersoarele de apă. Pentru că în laboratoare erau multe materiale inflamabile, inclusiv tuburi de oxigen, personalul intrase în panică. Cei de la securitate, încercând să-și dea seama cine era prezent, trebuiau să calmeze membrii personalului clinicii.

Bourne se îndrepta cu Annaka spre ușa de ieșire, când îl văzu pe Khan făcându-și drum prin mulțime către ei. O înșfăcă pe Annaka, interpunându-se între Khan și ea. Care era intenția lui Khan, asta era întrebarea. Se aștepta ca Bourne să-i spună tot ce descoperise despre doctorul Schiffer și dispersantul biochimic? Dar nu, expresia lui Khan era una diferită, lipsea ceva din calculul nu exact.

- Acultă-mă! spuse Khan, încercând să se facă auzit peste zgomotele încăperii. Bourne, trebuie să mă asculți!

Dar Bourne, protejând-o pe Annaka, ajunsese la uşa de metal de la ieşire şi, năpustindu-se prin ea, năvăli în aleea din spatele clădirii unde era parcat un camion HAZMAT. În faţa lui erau şase oameni înarmaţi cu pistoale mitralieră. Recunoscând instantaneu capcana, Bourne se întoarse şi strigă din instinct la Khan, care ieşea în spatele lor.

Annaka, văzându-l în sfârşit pe Khan, ordonă la doi dintre oameni să deschidă focul. Dar Khan, auzind avertismentul lui Bourne, sări înapoi cu o fracţiune de secundă înainte ca o ploaie de gloanţe să-i secere pe agenţii de securitate ai clinicii, care veniseră în urma lor. Acum, în clinică se dezlănţuise iadul, membrii personalului alergând şi ţipând pe coridoare, către intrarea principală.

Doi dintre bărbaţi îl înşfăcaseră pe Bourne de la spate. El se răsuci, luptându-se.

– Găsiţi-l! o auzi strigând pe Annaka. Găsiţi-l pe Khan şi ucideţi-l!

– Annaka, ce…

Înmărmurit, Bourne îi privi pe cei doi oameni care trăseseră trecând în fugă pe lângă el şi sărind peste cadavrele secerate de gloanţe.

Trecând la acţiune, Bourne lovi un bărbat în faţă, doborându-l dar un altul îi luă locul.

– Aveţi grijă, îi avertiză Annaka. E înarmat.

Unul dintre bărbaţi îi legă mâinile la spate lui Bourne, iar celălalt căută arma. El se eliberă şi lovi tare, spărgându-i nasul celui care-l ţinea. Sângele ţâşni şi bărbatul căzu pe spate, cu mâinile acoperindu-i faţa.

– Ce dracu' faci?

Apoi Annaka păşi spre el înarmată cu un pistol mitralieră, pocnindu-l tare cu patul armei în coastele rupte. Îşi pierdu suflul şi se clătină, dezechilibrându-l. Îşi simţea genunchii de cârpă şi durerea care-l străbătu pentru o clipă fu insuportabilă. Apoi îl prinseră. Un bărbat îl lovi în partea laterală a capului. Bourne atârna în braţele lor.

Cei doi bărbați se întoarseră din misiunea lor de recunoaștere în secția clinicii.

- Nici urmă de el, îi raportară Annakăi.

– Nu contează, spuse ea arătând spre bărbatul care se zvârcolea pe jos. Urcați-l în mașină! Repede!

Se întoarse către Bourne și-l văzu pe bărbatul cu nasul rupt cu o armă lipită de capul lui. Ochii îi străluceau de furie și părea hotărât să apese pe trăgaci.

Annaka spuse calm, dar ferm:

– Pune arma deoparte. Trebuie prins viu. Îl privi fix, fără să i se miște niciun mușchi pe față. Ordinele lui Spalko. Știi asta. În cele din urmă bărbatul ridică arma.

– Bun, spuse ea. La camion.

Bourne o privea fix, cu mintea încețoșată de această trădare.

Rânjind, Annaka întinse o mână și unul dintre bărbați îi dădu o seringă plină cu un lichid limpede. Cu o mișcare rapidă și sigură, ea goli seringa în vena lui Bourne și privirea i se încețoșă.

25

Hasan Arsenov o însărcinase pe Zina cu aspectul fizic al celor care alcătuiau echipele de la Reykjavik de parcă ar fi fost un stilist. Ea își luase ordinele în serios ca întotdeauna, deși nu fără un chicotit ascuns de cinism. Așa cum o planetă se aliniază cu Soarele, ea se afla acum în raza Șeicului. Pe aceeași orbită, se îndepărtase mental și emoțional de Hasan. Totul începuse în acea noapte, la Budapesta – deși, sincer vorbind, era posibil ca semințele să fi fost plantate mai devreme – iar fructele apăruseră sub soarele arzător al Cretei. Zina savura acele momente petrecute împreună pe insula din Mediterană de parcă ar fi fost propria lor legendă, una pe care o cunoșteau numai ei doi. Ce fuseseră? – Poate Tezeu și Ariadna. Șeicul îi povestise mitul vieții groaznice și al morții Minotaurului. Ei doi intraseră într-un labirint real și triumfaseră. Prinsă în febra acelor amintiri timpurii, nu-i trecuse nicio clipă prin minte că mitul în care intrase de bunăvoie era unul occidental, că aliniindu-se cu Stepan Spalko se îndepărtase de islam, civilizația care o hrănise, o crescuse ca o a doua mamă, fiind în același timp sprijinul ei și singura lumină în zilele întunecate ale ocupației ruseşti. Nu se gândise niciodată că, pentru a trece la alte mituri, trebuia să renunțe la cele dinainte. Și, chiar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, prin natura ei cinică se poate să fi făcut aceeași alegere.

Datorită cunoștințelor și sârguinței ei, bărbații din dispozitivul care ateriza pe Keflavik, aeroportul din Reykjavik scăldat de lumina amurgului, erau proaspăt bărbieriți, tunși în stil occidental și îmbrăcați în costume cu aceeași proveniență, atât de stupizi, încât deveneau aproape anonimi. Femeile nu purtau *khidzhab*, eșarfa cu care tradiționalul își acoperea fața. Fețele lor descoperite erau machiate în stil european și purtau haine elegante de la case de modă din Paris. Trecură de vamă fără incidente, folosindu-se de actele de identitate false procurate de Spalko.

Acum, așa cum ordonase Spalko, aveau grijă să vorbească numai în islandeză chiar și când erau numai între ei. La una din

companiile de închirieri de maşini din aeroport, Arsenov luă o maşină mică şi trei dubiţe pentru echipa compusă din şase bărbaţi şi patru femei. Când Arsenov şi Zina plecară cu maşina în Reykjavik, ceilalţi se îndreptară cu dubiţele spre sudul oraşului, ţinta lor fiind oraşul Hafnarfjördur, cel mai vechi port din Islanda, unde Spalko închiriase o casă din lemn cu vedere spre port. Micuţul sat alcătuit din case din lemn colorate şi caraghioase era înconjurat pe partea de uscat de torenţi de lavă, într-un peisaj ceţos ce dădea o senzaţie de derivă în timp. Printre micile vase de pescuit vopsite în culori vesele, care populau portul, era uşor să-şi imagineze bărgi lungi vikinge care se pregăteau pentru următoarea lor campanie sângeroasă.

Arsenov şi Zina străbăteau Reykjavikul, familiarizându-se cu străzile pe care până atunci nu le văzuseră decât pe hărţi şi începând să înţeleagă tiparele de trafic şi direcţiile. Oraşul era pitoresc, construit pe o peninsulă de pe care, din orice poziţie, se puteau vedea munţii cu acoperişuri de zăpadă sau fascinantul Ocean Atlantic, de un negru-albăstrui pătrunzător. Insula în sine era rezultatul mişcării plăcilor tectonice care dusese la separarea Europei de America. Din cauza relativei sale tinereţi, scoarţa terestră era mai subţire decât pe oricare dintre continentele care o înconjurau, ceea ce explica extraordinara activitate geotermică folosită pentru a încălzi casele locuitorilor. Întregul oraş era conectat la reţeaua de apă fierbinte a Reykjavik Energy.

În centrul oraşului trecură pe lângă moderna şi ciudat de neliniştitoarea Biserică Hallgrimskirkja, care semăna cu o rachetă din filmele de SF. Era de departe cea mai înaltă construcţie dintr-un oraş de altfel destul de scund. Găsiră clădirea spitalului şi, de acolo, se îndreptară spre Hotelul Oskjuhlid.

– Eşti sigur că ăsta e traseul pe care vor merge? spuse Zina.

– Absolut. E drumul cel mai scurt şi ei vor să ajungă la hotel cât mai repede.

Periferia hotelului era înţesată de oameni din forţele de securitate americane, arabe şi ruse.

– L-au transformat într-o fortăreață, zise Zina.

– Exact așa cum am văzut în fotografiile Șeicului, răspunse Arsenov cu un mic zâmbet. Pentru noi nu contează numărul personalului.

Parcară și porniră dintr-un magazin în altul, cumpărând diverse lucruri de care aveau nevoie. Arsenov se simțise mult mai bine în interiorul metalic al mașinii închiriate. Amestecându-se în mulțime, își dădu seama perfect că era un străin acolo. Cât de diferiți erau acești oameni supli, cu pielea deschisă la culoare și ochi albaștri! Cu ochii și părul lui negru, cu osatura masivă și pielea negricioasă, se simțea la fel de lipsit de grație ca un Neanderthal printre oamenii de Cro-Magnon. Așa cum își dădu seama, Zina nu avea aceleași probleme. Se obișnuia cu oamenii, locurile și ideile noi cu o rapiditate înspăimântătoare. Își făcea griji în privința ei, în privința influenței pe care avea să o exercite asupra copiilor pe care-i vor avea împreună într-o zi.

La douăzeci de minute după operațiunea din spatele clinicii Eurocenter Bio-I, Khan se întreba dacă mai simțise vreodată o dorință așa de acută de a se răzbuna pe un dușman. Deși fusese în inferioritate numerică și ca muniție, deși partea rațională a minții lui – de obicei așa de concentrată asupra oricărei acțiuni – înțelegea prea bine nebunia lansării unui contraatac împotriva oamenilor pe care Spalko îi trimisese să pună mâna pe el și pe Jason Bourne o altă parte din el voise să lupte. În mod ciudat, avertismentul lui Bourne fusese elementul care trezise în el dorința irațională de a se avânta în luptă și a-i sfâșia în bucăți pe oamenii lui Spalko. Era un sentiment care venea din adâncul lui, un sentiment atât de puternic încât îi suprimase orice voință rațională de a se retrage de a se ascunde de oamenii pe care Annaka îi trimisese să-l prindă. Ar fi putut să-i ucidă pe cei doi, dar la ce i-ar fi folosit? Annaka ar fi trimis alții.

Stătea la o masă în Grendel, o cafenea aflată cam la un kilometru și jumătate de clinica ce acum era înțesată de polițiști și probabil agenți de la Interpol. Sorbi din espresso-ul dublu,

gândindu-se la instinctul primar în care încă se simțea prizonier. Încă o dată, își aminti expresia de grijă de pe fața lui Bourne când îl văzuse intrând în capcana în care el însuși era prins. De parcă ar fi fost mai preocupat să-l apere pe Khan de pericol, decât de propria siguranță! Dar era un lucru imposibil, nu?

Khan nu avea obiceiul să revadă scenariile recente, dar de data aceasta descoperi că tocmai asta făcea. Când Bourne și Annaka se îndreptau spre ieșire încercase să-l avertizeze cu privire la ea, dar fusese prea târziu. Ce-l determinase să facă asta? Cu siguranță nu plănuise așa ceva. Fusese o decizie de moment. Sau...? Își aminti, în detalii care îl nelinișteau, sentimentul pe care-l avusese văzând gravitatea rănii lui Bourne de la coaste. Fusese cuprins de remușcări? Imposibil!

Asta îl înnebunea. Era ceva care nu-i dădea deloc pace: momentul când Bourne alesese între a rămâne în siguranță, în spatele creaturii ucigașe care devenise McColl, și a se pune în calea pericolului pentru a o proteja pe Annaka. Până în acel moment încercase să se împace cu ideea că David Webb, profesor univeristar, era Jason Bourne, un asasin internațional care lucra în aceeași branșă cu el. Dar niciun asasin nu s-ar fi pus pe sine în pericol pentru a o proteja pe Annaka.

Cine era deci Jason Bourne?

Scutură din cap, supărat pe sine însuși. Această întrebare, deși era înnebunitoare, era ceva ce trebuia să lase deoparte pentru moment. Cel puțin înțelegea de ce îl sunase Spalko în timp ce era în Paris. Dăduse un test și, în termenii lui Spalko, picase. Acum Spalko îl considera pe Khan un pericol iminent pentru propria securitate, exact așa cum îl considera o amenințare pe Bourne. Pentru Khan, Spalko se transformase în dușman. Și toată viața se ocupase într-un singur fel de dușmani: îi eliminase. Era perfect conștient de pericol, dar îl vedea ca pe o provocare. Spalko era sigur că îl putea învinge. De unde putea acesta să știe că aroganța nu avea decât să-l facă să se enerveze și mai rău?

Khan își goli mica ceașcă de cafea și, scoțând telefonul mobil, formă un număr.

- Tocmai voiam să te sun, dar aşteptam să ies din clădire, zise Ethan Hearn. Se pregăteşte ceva.

Khan îşi verifică ceasul. Nu era încă ora cinci.

– Ce, mai exact?

- Acum vreo două minute am văzut un HAZMAT venind şi am coborât la subsol la timp cât să văd doi bărbaţi şi o femeie introducând în clădire un bărbat pe o targă.

– Femeia aia e Annaka Vadas, spuse Khan.

– E chiar frumoasă.

– Ascultă-mă, Ethan, spuse Khan convingător, dacă dai de ea, ai mare grijă. E cât se poate de periculoasă.

– Păcat, mustăci Hearn.

– Nu te-a văzut nimeni? Khan voia să se îndepărteze de subiectul Annaka Vadas.

– Nu, răspunse Hearn. Am avut grijă.

– Bine. Khan se gândi o secundă. Poţi afla unde l-au dus pe bărbat? Adică, locaţia exactă?

– Ştiu deja. Am privit liftul în timp ce urcau. E undeva la etajul trei. Ăsta e nivelul personal al lui Spalko; accesul se face numai cu o cheie magnetică.

– Poţi face rost de ea? întrebă Khan.

– Imposibil. O ţine tot timpul la el.

– Va trebui să găsesc o altă cale, spuse Khan.

– Credeam că o cheie magnetică nu se poate falsifica.

Khan râse scurt.

– Numai un prost crede aşa ceva. Întotdeuna există un mod de a intra într-o cameră încuiată, Ethan, aşa cum întotdeauna există un mod de a ieşi.

Khan se ridică, puse nişte bani pe masă şi ieşi din cafenea. În momentul acela, a rămâne prea mult timp în acelaşi loc îi provoca silă.

– Apropo, trebuie să intru în Humanistas.

– Sunt o grămadă…

– Am motive să cred că Spalko mă aşteaptă. Khan traversă strada, atent să nu fie urmărit de cineva.

– Asta este altceva, spuse Hearn. Urmă o pauză în care cântări problema, apoi spuse: Aşteaptă un minut, rămâi la telefon. Stai să mă uit în PDA. S-ar putea să am ceva.

– Gata. Hearn râse scurt. *Chiar am* ceva şi cred că o să-ţi placă.

Arsenov şi Zina ajunseră la casa închiriată la o oră şi jumătate după ceilalţi. Membrii dispozitivului se schimbaseră deja în jeanşi şi cămăşi în carouri şi parcaseră dubiţele în garaj. În timp ce femeile se ocupau de sacoşele cu mâncare aduse de Zina şi Arsenov, bărbaţii deschiseră cutia cu arme uşoare care era pregătită pentru ei şi ajutară la instalarea sprayurilor cu vopsea.

Arsenov scoase fotografiile pe care i le dăduse Spalko şi se apucară să vopsească dubiţa în culoarea potrivită pentru un vehicul guvernamental oficial. În timp ce aceasta se usca, o traseră în garaj pe a doua. Folosind o matriţă, imprimară *Hafnarfjördur Fine Fruits & Vegetables* pe ambele părţi laterale ale vehiculului.

Apoi intrară în casă, unde fură învăluiţi de aroma mâncării preparate de femei. Înainte de a se aşeza la masă, se rugară. Zina, agitată de parcă ar fi străbătut-o un curent electric, abia dacă era prezentă, rugându-se lui Allah numai de formă, dar în realitate gândindu-se la Şeic şi la rolul ei în triumful de care îi despărţea numai o zi.

Conversaţia de la cină a fost susţinută, fiind cu toţii animaţi de un flux de tensiune şi nerăbdare. Arsenov, care de obicei pufnea văzând un asemenea comportament relaxat, le permise această descărcare a nervilor numai pentru un timp. Lăsându-le pe femei să cureţe după masă, îşi duse din nou oamenii în garaj pentru a aplica însemnele oficiale pe partea din faţă şi din spate a dubiţei. O duseră şi pe aceasta afară şi o aduseră pe a treia, vopsind-o în culorile firmei Reykjavik Energy.

După ce au terminat şi cu a treia maşină, fiind extrem de obosiţi, se pregătiră să se culce, deoarece a doua zi trebuiau să se trezească foarte devreme. Cu toate acestea, Arsenov îi puse să-şi repete rolurile din plan, insistând să vorbească în islandeză. Voia

să vadă ce efect avea asupra lor oboseala psihică. Nu că se îndoia de ei, pentru că toți cei nouă compatrioți ai săi erau expeimentați. Erau puternici fizic, aveau psihicul tare și, poate lucrul cel mai important, erau complet lipsiți de remușcări sau de scrupule. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu fusese vreodată implicat într-o operațiune de amploarea, scopul și ramificațiile acesteia; fără NX 20, nu ar fi avut niciodată banii necesari să o pună în practică. Și, în plus, îl satisfăcea așa de mult să-i privească apelând la toate resursele de energie și forță pentru a-și îndeplini rolurile cu atâta precizie.

Îi felicită și apoi, de parcă ar fi fost copiii lui, le spuse cu mare dragoste și cu o afecțiune din inimă, *La illaha ill Allah*.

– *La illaha ill Allah*, răspunseră ei la unsion, cu atâta iubire arzându-le în ochi, încât Arsenov se simți emoționat până la lacrimi. În acest moment, privindu-se cu toții în ochi, enormitatea sarcinii care-i aștepta le deveni clară. Cât despre Arsenov, el îi vedea pe toți – familia lui – adunați împreună pe un teritoriu străniu și ostil, în ajunul celui mai glorios moment la care poporul lor asistase vreodată. Sentimentul viitorului nu arsese niciodată așa de strălucitor în el, niciodată simțul finalității – dreptății – cauzei lor nu-i fusese așa de clar. Le era recunoscător tuturor pentru că se aflau acolo.

Când Zina se pregătea să urce, Arsenov își puse o mână pe brațul ei, dar, când ceilalți trecură pe lângă ei privindu-i, ea clătină din cap.

– Trebuie să îi ajut cu peroxidul, spuse ea, și el îi dădu drumul.

– Fie ca Allah să-ți aducă un somn ușor, spuse ea blând, apoi urcă scările.

Mai târziu, Arsenov stătea în pat incapabil să doarmă, ca de obicei. Lângă el, în celălalt pat îngust, Akhmed sforăia ca un ferestrău mecanic. Un vânt ușor umfla perdelele ferestrei deschise; în copilărie, Arsenov se obișnuise cu frigul; acum îi plăcea. Privea tavanul, gândindu-se ca întotdeauna în orele târzii la Khalid Murat, la trădarea lui față de propriul mentor și prieten. În ciuda necesității

asasinatului, propria lipsă de loialitate continua să-l macine. Şi mai era rana de la picior, o durere care, oricât de bine s-ar fi vindecat, acţiona ca un impuls. În cele din urmă îl dezamăgise pe Khalid Murat, şi nimic din ce putea face acum nu ar fi putut schimba asta.

Se ridică, ieşi în hol şi coborî fără zgomot pe scări. Dormise îmbrăcat, ca întotdeauna. Ieşi în noaptea rece, scoţând o ţigară din pachet şi aprinzând-o. La linia orizontului, luna strălucitoare naviga pe cerul plin de stele. Nu era niciun copac; nu auzea niciun fel de insecte.

În timp ce se îndepărta de casă, mintea lui clocotindă începu să se limpezească, să se calmeze. Poate că după ce va fi terminat ţigara va reuşi să prindă câteva ore de somn până la întâlnirea de la trei şi jumătate cu barca lui Spalko.

Aproape că terminase ţigara şi se pregătea să se întoarcă, dar auzi şoapte. Surprins, scoase arma şi cercetă în jur. Vocile ce pluteau prin noapte veneau de după două stânci enorme ce se înălţau asemenea coarnelor unui monstru din coama dealului.

Aruncă ţigara şi o stinse cu călcâiul, apoi se îndreptă spre stânci. Deşi precaut, era pe de-a-ntregul pregătit să-şi descarce arma în inimile celor care i-ar fi spionat.

Dar, privind mai atent, în locul necredincioşilor o văzu pe Zina. Vorbea încet cu o siluetă mai masivă, dar din unghiul în care se afla Arsenov nu-şi putea da seama cine era. Se mişcă puţin, apropiindu-se. Nu auzea ce spun, dar, chiar în secunda în care observă mâna Zinei pe braţul celuilalt, recunoscuse vocea pe care ea o folosea pentru a-l seduce.

Îşi propti pumnul în tâmplă, ca pentru a opri zvâcniturile subite pe care le simţea în cap. Voia să urle privind degetele Zinei transformându-se în ceea ce lui îi păreau picioare de păianjen, cu unghiile zgâriind antebraţul lui... pe cine încerca să seducă? Gelozia îl împingea să acţioneze. Înaintă, cu riscul de a fi văzut, expunându-se parţial în lumina lunii, apoi văzu faţa lui Magomet.

Îl cuprinse o furie oarbă; tremura din tot corpul. Se gândi la mentorul său. Ce ar fi făcut Khalid Murat? se întrebă. Fără nicio

îndoială s-ar fi confruntat cu cei doi, le-ar fi ascultat separat explicațiile cu privire la ce făceau și ar fi judecat în consecință.

Arsenov se ridică în picioare cât era de înalt și, apropiindu-se de cei doi, întinse brațul drept înainte. Magomet, care era oarecum cu fața la el, îl văzu și se dădu brusc înapoi, înlăturând mâna Zinei. Deschise gura dar, din cauza șocului și fricii, nu reuși să scoată niciun cuvânt.

– Ce s-a întâmplat, Magomet? spuse Zina și, întorcându-se, îl văzu pe Arsenov apropiindu-se.

– Hasan, nu! țipă ea exact în momentul în care el apăsa pe trăgaci.

Glonțul intră în gura deschisă a lui Magomet și-i spulberă jumătate din cap. Fu aruncat pe spate într-o baltă de sânge și creieri împrăștiați.

Arsenov îndreptă arma spre Zina. Da, se gândea, cu siguranță că Murat ar fi procedat altfel, dar Khalid Murat era mort și el, Hasan Arsenov, arhitectul morții sale, era viu și la conducere tocmai din acest motiv. Era o lume nouă.

– Acum, tu, spuse el.

Privindu-l fix în ochii negri, ea știa că Hasan voia să se târască, să se arunce în genunchi și să-l implore s-o ierte. Nicio explicație nu l-ar fi interesat. Știa că el e dincolo de rațiune; în acel moment, nu ar fi putut deosebi adevărul de o născocire inteligentă. Mai știa și că era o capcană să-i dea lui Hasan ce voia și în momentul în care voia acel lucru, era o pantă alunecoasă de pe care nu mai exista ieșire. Exista un singur mod de a-l opri.

Ochii îi străluciră:

– Oprește-te! îi ordonă. Chiar acum! întinse mâna și prinse țeava armei între degete, îndreptând-o în sus. Riscă o privire scurtă către Magomet, care era mort. O greșeală pe care nu avea s-o facă de două ori. Ce te-a apucat? Așa de aproape de țelul nostru comun, ți-ai pierdut mințile?

Era un lucru inteligent să-i amintească lui Arsenov motivul pentru care se aflau în Reykjavik. Pentru moment, sentimentele lui pentru ea îi scoseseră din minte țelul mai mare. Reacționase doar la vocea ei și la brațul de pe mâna lui Magomet.

El puse arma deoparte cu o mişcare neglijentă.

– Acum ce facem? întrebă ea. Cine preia responsabilităţile lui Magomet?

– Tu ai provocat asta, spuse el dezgustat. Găseşte o soluţie.

– Hasan. Femeia ştia că nu trebuia să încerce să-l atingă în acest moment, şi nici măcar să încerce să se apropie de el. Eşti conducătorul nostru. E decizia ta şi numai a ta.

El privi în jur parcă trezit din transă.

– Bănuiesc că vecinii vor presupune că zgomotul armei a fost numai rateul unui camion. O privea fix. De ce erai cu el aici?

– Încercam să-i scot din minte drumul pe care-l alesese, spuse ea cu grijă. S-a întâmplat ceva cu el când i-am ras barba în avion. Îmi făcea avansuri.

Ochii lui Arsenov se aprinseră din nou:

– Şi care a fost reacţia ta?

– Care crezi că a fost, Hasan? spuse ea cu o voce la fel de dură ca a lui. Vrei să spui că nu ai încredere în mine?

– Ţi-am văzut mâna pe el, degetele... Nu putu continua.

– Hasan, priveşte-mă. Întinse mâna către el. Te rog, priveşte-mă.

El se întoarse încet, îndărătnic şi, în sinea ei, răsuflă uşurată. Era al ei; în ciuda erorii de judecată, era al ei.

Cu un oftat neauzit de uşurare, spuse:

– Situaţia cerea o anumită delicateţe. Sigur înţelegi asta. Dacă-l refuzam sec, dacă eram rece cu el, dacă-l supăram, mă temeam de consecinţe. Mă temeam ca mânia lui să nu ne facă rău. Îl privea fix în ochi. Hasan, m-am gândit la motivul pentru care ne aflăm aici. E singurul lucru asupra căruia mă concentrez, aşa cum ar trebui să fie şi pentru tine.

El rămase nemişcat mai multe secunde, absorbindu-i cuvintele. Şuieratul şi plescăitul valurilor ce se spărgeau de stânci în depărtare părea nefiresc de puternic. Apoi, brusc, încuviinţă din cap şi incidentul fu uitat. Era modul lui de a acţiona.

– Mai rămâne numai să scăpăm de cadavrul lui Magomet.

– Îl învelim în ceva şi-l luăm cu noi la întâlnire. Cei din echipajul bărcii îl pot arunca în larg.

Arsenov râse:

– Serios, Zina, eşti cea mai pragmatică femeie pe care o cunosc.

Când se trezi, Bourne era legat de ceva ce părea a fi un scaun stomatologic. Privi în jurul camerei din beton negru, văzând scurgerea masivă din centrul podelei din gresie albă şi furtunul înfăşurat pe perete, precum şi căruciorul de lângă scaun pe care erau aliniate instrumente din inox ce toate păreau să provoace dureri inimaginabile corpului uman, şi toate astea nu-l făceau deloc să se simtă liniştit. Încercă să-şi mişte încheieturile mâinilor şi gleznele, dar legăturile din piele latră erau strânse, observă, cu aceleaşi catarame care se foloseau la cămăşile de forţă.

– Nu poţi să te eliberezi, spuse Annaka venind din spatele lui. E inutil să încerci.

Bourne o privi fix o secundă, de parcă s-ar fi străduit să-şi concentreze privirea. Era îmbrăcată în pantaloni albi din piele şi o cămaşă albă din mătase cu un decolteu adânc, o ţinută pe care nu ar fi purtat-o niciodată când juca rolul pianistei inocente şi a fiicei devotate. Se înjură singur pentru că se lăsase prostit de antipatia ei iniţială faţă de el. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Era prea disponibilă, parcă ştia prea multe despre clădirea lui Molnar. Regretele erau inutile, totuşi, lăsă deoparte dezamăgirea de sine concentrându-se asupra situaţiei prezente.

– Ce actriţă te-ai dovedit a fi, spuse.

Buzele ei se luminară încet într-un zâmbet şi, când le deschise, îi văzu dinţii albi şi drepţi.

– Nu numai cu tine, dar şi cu Khan. Trase aproape singurul scaun din încăpere şi se aşeză lângă el. Vezi tu, îl cunosc bine pe fiul tău. O, da, ştiu, Jason. Ştiu mai multe decât crezi, mult mai multe decât crezi. Râse scurt, un sunet vesel de clopoţel prin care savura expresia de pe faţa lui Bourne. Mult timp, Khan nu a ştiut dacă erai viu sau mort. A făcut într-adevăr câteva încercări de a te

...i, întotdeauna fără succes – oamenii de la CIA te ascunseseră ...celent –, apoi l-a ajutat Stepan. Dar chiar și înainte de a ști că ...at aici viu, își petrecuse toate orele de repaus făcând planuri ...laborate de a se răzbuna pe tine. Încuviință din cap. Da, Jason, ...ea lui pentru tine era covârșitoare. Se aplecă spre el, punându-și ...atele pe genunchi. Cum te simți știind asta?

Nu pot decât să-ți aplaud prestația. În ciuda emoțiilor ...puternice pe care ea i le crease, era decis să nu muște momeala.

Annaka făcu o grimasă.

– Sunt o femeie cu multe calități.

Și cu multe loialități, se pare. El clătină din cap. Faptul că ...am salvat viețile reciproc a însemnat ceva pentru tine?

Ea își îndreptă poziția, luând o atitudine rigidă, aproape de ...luceri:

Cel puțin noi doi putem cădea de acord în privința asta. ...desea, viața și moartea sunt singurele lucruri care contează.

– Atunci eliberează-mă.

Da, m-am îndrăgostit nebunește de tine, Jason. Râse. Nu ...funcționează lucrurile în viața reală. Te-am salvat pentru un ...ngur motiv: Stepan.

El ridică o sprânceană, concentrându-se.

Cum poți să lași să se întâmple asta?

Cum aș putea să nu? Eu și Stepan avem un trecut în comun. ...vreme, el a fost singurul prieten al mamei mele.

Spalko și mama ta s-au cunoscut? întrebă Bourne surprins.

Ea încuviință din cap. Acum, cu Bourne legat și nemai-...prezentând niciun pericol pentru ea, părea că vrea să vorbească. ...Bourne deveni suspicios.

M-a cunoscut după ce tatăl meu a izgonit-o pe mama, spuse ...a.

A izgonit-o, unde? Bourne era intrigat fără să vrea. Femeia ...asta putea să convingă și un șarpe să-și dea veninul.

Într-un sanatoriu. Ochii Annakăi se întunecară, lăsând să ...transpară o secundă sentimentele ei adevărate. A internat-o. Nu a ...fost dificil; era fragilă fizic, nu i se putea opune. În acele vremuri... ...da, încă era posibil.

– De ce să fi făcut așa ceva? Nu te cred, spuse el sec.

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Îl privi o secundă, luând aspectul îngrijorător al unei reptile. Apoi, poate pentru că avea nevoie de asta, continuă. Îl incomoda. Amanta lui îi cerea asta; în acest sens, era groaznic de slab. Ura aceasta pură îi transforma fața într-o mască urâtă și Bourne înțelese că, în sfârșit, ea spusese adevărul despre prorpiul ei trecut. Nu a știut niciodată că eu descoperisem adevărul și nu am lăsat niciodată să se vadă asta. *Niciodată.* Scutură din cap. Oricum, Stepan făcea vizite la acelaș ospiciu. Pe vremurile alea își vizita fratele... fratele care încercase să-l ucidă.

Bourne o privi fix, neștiind ce să creadă. Își dădu seama că habar n-avea dacă mințea sau spunea adevărul. O judecase corect într-o privință, măcar – *era* în război. Rolurile pe care le juca așa de bine erau măsurile ei de apărare, raidurile ei în teritoriul inamic. Privi în ochii ei implacabili și știu că era ceva monstruos în felul în care-i manipula pe cei ce-i atrăsese aproape de ea.

Ea se aplecă și-i prinse bărbia între degete:

– Nu l-ai văzut pe Stepan, nu? A suferit operații estetice serioase pe partea dreaptă a feței și a gâtului. Oamenilor le spune variante diferite despre asta, dar adevărul e că fratele lui a aruncat gazolină pe el și apoi i-a aprins fața cu o brichetă.

Bourne reacționă fără să vrea:

– Doamne! De ce?

Ea ridică din umeri.

– Cine știe? Fratele lui este un nebun periculos. Stepan știa asta, la fel și tatăl lui, dar acesta din urmă a refuzat să creadă până când a fost prea târziu. Și chiar și după, a continuat să-l apere pe băiat, insistând că a fost un accident tragic.

– Se poate ca toate astea să fie adevărate, spuse el. Dar chiar și dacă e așa, nu scuză faptul că ai pus la cale moartea tatălui tău.

Ea râse:

– Cum poți tocmai tu să spui asta, când tu și Khan ați încercat să vă ucideți reciproc? Câtă furie în numai doi oameni, Doamne!

– El a început. Eu doar m-am apărat.

– Dar, Jason, el te urăşte cu o pasiune cum rar am întâlnit. Te ăşte la fel de mult cât mi-am urât eu tatăl. Şi ştii de ce? Pentru l-ai abandonat, la fel cum tata a abandonat-o pe mama.

Vorbeşti de parcă el ar fi cu adevărat fiul meu.

A, da, ai dreptate, te-ai convins pe tine însuţi că nu e. E nvenabil, nu? În felul ăsta nu trebuie să te gândeşti că l-ai lăsat moară în junglă.

- Dar nu l-am lăsat! Bourne ştia că nu trebuia să o lase să îl ască în acest subiect încărcat de emoţii, dar nu se putu abţine. s-a spus că e mort. Nici nu mi-a trcut prin cap că poate pravieţuise. Am descoperit abia când am intrat în baza de date uvernului.

- Ai rămas acolo să cauţi, să verifici? Nu, ţi-ai înmormântat milia fără măcar să te uiţi în sicrie! Dacă te-ai fi uitat, ai fi văzut fiul tău nu era acolo. Nu, laşule, în loc de asta ai fugit din ţară.

Bourne încercă să se smulgă din legături.

Asta e bună, tu să-mi ţii predici despre familie!

Destul. Stepan Spalko intrase în cameră cu sincronizarea fectă a unui arbitru. Am lucruri mai importante de discutat cu nnul Bourne decât poveştile de familie.

Annaka se ridică supusă. Îl mângâie pe Bourne pe obraz.

Nu fi trist, Jason. Nu eşti primul bărbat pe care l-am înşelat nici ultimul.

Nu, răspunse el. Spalko va fi ultimul.

Annaka, lasă-ne acum, spuse Spalko, aranjându-şi şorţul măcelar cu mâinile acoperite de mănuşi din latex. Şorţul era rat şi bine călcat. Pentru moment, pe el nu se vedea nicio pată sânge.

Când Annaka plecă, Bourne îşi îndreptă atenţia asupra batului care, după cum spusese Khan, pusese la cale uciderea Alex şi Mo.

– Ai aşa multă încredere în ea?

Da, minte excelent. Spalko chicoti. Şi mai ştiu şi eu câte va despre minciună. Se apropie de cărucior, privind cu o

intensitate de cunoscător la instrumentele aliniate pe el. Cred ca e ceva natural să crezi că, dacă te-a trădat pe tine, mi-ar face şi mie acelaşi lucru. Se întoarse, lumina reflectându-i-se din pielea nefiresc de netedă de pe faţă şi gât. Sau încerci să bagi râcă între noi? Ar fi procedura standard pentru un agent de calibrul tău. Ridică din umeri şi luă în mână un instrument, pe care îl răsuci între degete. Domnule Bourne, ceea ce mă interesează pe mine e cât ai reuşit să descoperi despre doctorul Schiffer şi mica lui invenţie.

– Unde e Felix Schiffer?

– Nu-l poţi ajuta, domnule Bourne, nici dacă ai reuşi imposibilul şi te-ai elibera. A trăit mai multe decât era necesar şi acum nu-l mai poate învia nimeni.

– L-ai ucis, spuse Bourne, la fel cum i-ai ucis pe Alex Conklin şi Mo Panov.

Spalko ridică din umeri.

– Conklin mi l-a răpit pe doctorul Schiffer exact când aveam mai mare nevoie de el. L-am recuperat pe Schiffer, desigur. Întotdeauna obţin ceea ce vreau. Dar Conklin a trebuit să plătească pentru că a crezut că mi se poate opune fără să fie pedepsit.

– Şi Panov?

– A fost în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, zise Spalko. Simplu.

Bourne se gândi la tot binele pe care i-l făcuse Panov, fiind copleşit de inutilitatea morţii lui.

– Cum poţi vorbi de uciderea a doi oameni de parcă ar fi la fel de simplu cu a pocni din degete?

– Pentru că aşa a fost, domnule Bourne. Râse. Şi mâine uciderea acestor doi oameni va fi un nimic, pe lângă ce urmează.

Bourne încerca să nu privească la obiectul strălucitor. În loc de asta, îi veni în minte imaginea corpului albăstrui al lui László Molnar îndesat în propriul frigider. Văzuse cu ochii lui ce răni produc instrumentele lui Spalko.

Aflat faţă în faţă cu faptul că Spalko fusese cel care-l torturase şi ucisese pe László Molnar, îşi dădu seama că tot ce-i spusese Khan

a adevărat. Şi dacă spusese adevărul despre Spalko, era posibil să spus adevărul tot timpul, era posibil ca acest Khan să fie de fapt thua Webb, fiul lui Bourne? Faptele se adunau, adevărul i se zvăluia şi Bourne îi simţi greutatea enormă de parcă ar fi avut un unte pe umeri. Nu suporta să privească la... ce?

Acum nu mai conta, pentru că Spalko începuse să-şi inuiască instrumentele de tortură.

- Încă o dată, vreau să aflu ce ştii despre invenţia lui Schiffer.

Bourne privea fix dincolo de Spalko. Privea peretele alb din ment.

- Ai ales să nu-mi răspunzi, spuse Spalko. Îţi aplaud curajul. mbi fermecător. Şi mi-e milă de inutilitatea gestului tău.

Înfipse capătul răsucit al unui instrument în pielea lui Bourne.

26

Khan intră în Houdini, un magazin de jocuri magice şi logice din clădirea de pe strada Vaci de la numărul 87. ulapurile şi rafturile micului magazin erau înţesate de trucuri agice, jocuri logice şi labirinturi de toate felurile, formele şi ılorile, mai vechi sau mai noi. Copii de toate vârstele, împreună părinţii lor, străbăteau culoarele dintre rafturi arătând cu degetul studiind cu ochii plini de uimire acele lucruri fantastice.

Khan se apropie de una dintre vânzătoarele extrem de ocupate îi spuse că voia să vorbească cu Oszkar. Ea îi ceru numele, apoi ucă telefonul şi formă un interior. Vorbi o secundă, apoi îl drumă pe Khan spre partea din spate a magazinului.

Trecu de o uşă aflată în spate, pătrunzând într-un hol mic minat doar de un bec. Pereţii aveau o culoare nedeterminată şi aer plutea un miros de varză fiartă. Urcă pe o scară circulară n fier spre biroul de la etajul unu. Scara era plină de cărţi – în a mai mare parte ediţii princeps de magie, biografii şi utobiografii de magicieni şi maeştri în evadări. Pe perete, deasupra

unui birou vechi, atârna o fotografie de-a lui Harry Houdini cu autograf. Vechiul covor persan încă mai era pe podea şi rămăsese tot murdar, iar scaunul cu spătar asemănător unui jilţ încă îşi ocupa locul de onoare în spatele biroului.

Oszkar se afla în aceeaşi poziţie în care Khan îl găsise cu un an în urmă, când avusese ultima dată ocazia să-l viziteze. Era un bărbat cu burtă între două vârste, cu nişte perciuni imenşi şi un nas umflat. La vederea lui Khan se ridică şi, rânjind, ocoli biroul pentru a-i strânge mâna.

– Bine ai venit înapoi, spuse el, în timp ce îl invita să ia loc. Cu ce te pot ajuta?

Khan îi spuse de ce avea nevoie. Oszkar scria, dând din cap din când în când pentru sine.

Apoi îşi ridică privirea:

– Asta e tot? Părea dezamăgit; nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decât o provocare.

– Nu chiar, răspunse Khan. Mai e problema unei yale magnetice.

– Aşa mai vii de-acasă! Oszkar radia. Se ridică, frecându-şi mâinile. Vino cu mine, prietene!

Îl conduse pe Khan pe un coridor cu pereţii tapetaţi, iluminat de ceea ce păreau a fi nişte lămpi cu gaz. Avea un mers legănat, comic ca al unui pinguin, dar când îl vedeai reuşind să scape din trei perechi de cătuşe în mai puţin de nouăzeci de secunde, cuvântul fineţe începea să capete un cu totul alt sens.

Deschise o uşă şi intră în atelier – un spaţiu larg despărţit în zone egale de bancuri de lucru şi mese de metal. Îl conduse pe Khan până la una dintre ele, începând să scotocească prin nişte sertare aşezate vertical. În cele din urmă, scoase un mic pătrat din cărbune şi crom.

– Toate încuietorile magnetice funcţionează cu electricitate, ştii asta, nu? Când Khan încuviinţă din cap, continuă: şi toate sunt trainice, adică au nevoie de alimentare constantă pentru a funcţiona. Oricine instalează una din astea ştie că dacă se întrerupe curentul, yala se deschide, aşa că se asigură că au un generator de rezervă, poate chiar două, dacă omul nostru e suficient de paranoic

– Ăsta e, îl asigură Khan.

– Foarte bine. Oszkar încuviință din cap. Așa că ia-ți gândul de la întreruperea curentului – durează prea mult și, chiar dacă ai timpul necesar, există posibilitatea să nu poți întrerupe toate rezervele. Ridică un deget în aer. Dar, ceea ce în mod normal nu se știe e că yalele magnetice funcționează pe curent continuu, deci... Scotoci din nou și scoase un alt obiect. Ai nevoie de un generator portabil de curent alternativ, cu suficientă energie cât să încurci yala magnetică.

Khan luă bateria în mână. Era mai grea decât părea.

– Și cum funcționează?

– Imaginează-ți un fulger care lovește un sistem electric. Oszkar bătu ușor în sistemul electric. Puiul ăsta va întrerupe curentul continuu suficient cât să poți deschide ușa, dar nu-l va tăia definitiv. La un moment dat va porni din nou, iar yala se va închide.

– Cât timp am? întrebă Khan.

– Depinde de calitatea și modelul yalei magnetice. Oszkar ridică din umerii lui masivi. În cel mai bun caz, cincisprezece minute, poate douăzeci, dar nu mai mult.

– Nu pot să o deschid din nou?

Oszkar clătină din cap:

– Sunt șanse mari să blochezi yala în poziția închis, iar atunci va trebui să demolezi ușa ca să ieși. Râse, bătându-l pe Khan pe spate. Nu-ți face griji, am încredere în tine.

Khan îl privi pieziș:

– Mda. Oszkar îi întinse o mică geantă cu fermoar. Trucurile meseriei se servesc întotdeauna de un element de credință.

Exact la ora două și cincisprezece minute dimineața, ora Islandei, Arsenov și Zina așezară corpul împăturit cu grijă al lui Magomet și porniră spre sud de-a lungul țărmului, în direcția unui golf ascuns privirii. Arsenov era la volan. Zina studia la intervale regulate o hartă, îndrumându-l.

– Simt nervozitatea celorlalți, spuse el după un timp. E mai mult decât emoția așteptării.

– Nu suntem într-o simplă misiune, Hasan.

El îi aruncă o privire.

– Uneori mă întreb dacă nu cumva ai gheaţă în sânge.

Ea afişă un zâmbet pe faţă, strângându-l uşor [illegible]

– Ştii foarte bine ce curge prin venele mele.

– Aşa e, încuviinţă el din cap. Trebuia să recu[noaşte] oricât de mult ar fi fost impulsionat de dorinţa [de] poporul, cel mai fericit se simţea cu Zina. Tânje[a] când războiul avea să se sfârşească şi avea să-şi [găsi] rebel pentru a putea fi un soţ pentru ea şi un tată [pentru]

– Zina, spuse el când ieşiră de pe drum şi [pornir]ă drumul plin de bolovani care cobora spre locul und[e] am vorbit niciodată despre noi doi.

– Ce vrei să spui? Sigur că ştia foarte bine c[e simţeai], dar încerca să înlăture groaza subită ce o cuprins[ese] vorbit.

Drumul era acum mai abrupt şi el micşoră vit[eza] ultima cotitură; dincolo de ea erau golful stâncos [şi] ape ale Atlanticului de Nord.

– Nu despre viitor, despre căsnicie, despre copi[ii] vom avea cândva. Mi se pare momentul potrivit [să] garanţia iubirii reciproce.

Atunci înţelese cât de intuitiv era Şeicul în r[elaţii]. prin aceste cuvinte, Arsenov se autocondamnase [la] moarte. Desluşea asta în cuvintele alese de el, dacă nu [chiar] în ochi.

Acum înţelese că se îndoia de ea. Dacă învăţase [în] perioada de când se alăturase rebelilor, era faptul că îndo[ielile], iniţiativa, hotărârea şi mai ales acţiunea. El se expus[ese] cauza tensiunii şi a neliniştii extreme, şi slăbiciunea lui [era] la fel de mult cum i-ar fi repugnat Şeicului. Cu siguranţă, [în] lui Hasan în privinţa ei îi tulburau gândirea. Făcuse o [greşeală] enormă încercând să-l atragă aşa de repede pe Magom[ed] aşa de nerăbdătoare să se dedice viitorului prezis de Şei[cul].

judecând după reacția violentă a lui Hasan, îndoielile lui trebuie să fi început dinainte. Oare simțea că nu mai poate avea încredere în ea?

Ajunseseră la locul de întâlnire cu cincisprezece minute înainte. Ea se întoarse și-i luă fața în mâini.

– Hasan, spuse tandru, noi doi am mers alături mult timp prin umbra morții. Am supraviețuit prin voia lui Allah, dar și prin încrederea nestrămutată unul în celălalt. Se aplecă și îl sărută. Așa că acum ne făgăduim unul altuia, pentru că dorim moartea pe calea lui Allah mai mult decât ceilalți oameni își doresc viața.

Arsenov închise ochii o secundă. Asta voise de la ea, era lucrul pe care se temuse că nu-l va primi niciodată. De aceea, își dădu seama, trăsese acea concluzie urâtă când o văzuse cu Magomet.

– Sub ochii lui Allah, în mâinile lui Allah, în inima lui Allah, spuse el pe un ton de binecuvântare.

Se îmbrățișară, dar Zina era, desigur, departe peste Atlanticul de Nord. Se întreba ce făcea Șeicul chiar în acel moment. Tânjea să-i vadă fața, să fie lângă el. Curând, își spuse. Curând, tot ce voia va fi al ei.

Puțin mai târziu coborâră din dubiță și rămaseră pe țărm privind marea, ascultară valurile bubuind și apoi spărgându-se furioase de țărm. În acest scurt interval de întuneric al nordului, luna apusese deja. Peste încă o jumătate de oră avea să se lumineze, începând o nouă zi foarte lungă. Se aflau undeva în centrul golfului care-și întindea brațele de ambele părți, astfel încât mareea era slabă, valurile nefiind așa de periculoase ca de obicei. Vântul rece ce venea dinspre apă o făcea pe Zina să tremure, dar lui Arsenov îi plăcea.

Apoi văzură lumina aprinzându-se și stingându-se de trei ori. Barca era acolo. Arsenov răspunse cu același semnal folosind lanterna. Văzură vag barca de pescuit navigând în întuneric, fără lumini, apropiindu-se de mal. Merseră în spatele dubiței și, împreună, aduseră povara la țărm.

– Ce surprinşi vor fi să te vadă din nou, spuse Arsenov.

– Sunt oamenii Şeicului, nimic nu îi surprinde, răspunse Zina, perfect conştientă că în povestea pe care Şeicul i-o spusese lui Hasan se presupunea că Zina se cunoştea cu echipajul. Cu siguranţă, Şeicul i-a informat deja.

Arsenov aprinse din nou lanterna şi văzură o barcă cu vâsle venind spre ei, scufundată puternic din cauza încărcăturii grele. În ea erau doi bărbaţi şi un morman de lăzi; alte lăzi trebuiau să fie încă pe barca de pescuit. Arsenov îşi privi ceasul; spera să termine până în zori.

Cei doi bărbaţi traseră botul bărcii pe pietriş şi coborâră. Nu pierdură vremea cu prezentările, dar, aşa cum li se ordonase, o tratau pe Zina de parcă o cunoşteau.

Toţi patru descărcară lăzile foarte repede, depozitându-le ordonat în partea din spate a dubiţei. Arsenov auzi ceva, se întoarse şi văzu o a doua barcă ce se oprise pe pietriş, ştiind din acel moment că aveau să termine până în zori.

Încărcară cadavrul lui Magomet în prima barcă, acum goală, şi Zina le ordonă membrilor echipajului să-l arunce în larg. Se supuseră fără întrebări, lucru care-i plăcu lui Arsenov. Evident, femeia îi impresionase atunci când supraveghease încărcarea.

Extrem de repede, toţi şase încărcară restul de lăzi în dubiţă. Apoi bărbaţii se întoarseră la bărci la fel de silenţios cum coborâseră şi, împinşi de Arsenov şi Zina, porniră înapoi către barca de pescuit.

Arsenov şi Zina se priviră. Odată cu venirea încărcăturii, misiunea devenise mult mai reală decât înainte.

– Simţi şi tu, Zina? întrebă el, punând mâna pe una dintre cutii. Simţi moartea ce aşteaptă aici?

Ea îşi puse palma peste a lui:

– Eu simt victoria.

Se întoarseră la bază unde îi aşteptau ceilalţi membri ai dispozitivului, care, prin aplicarea inteligentă a peroxidului şi a lentilelor de contact colorate se transformaseră complet. Nimeni

nu spuse nimic în privința morții lui Magomet. Sfârșise prost, iar acum, atât de aproape de misiune, nimeni nu voia să știe detaliile – aveau lucruri mai importante la care să se gândească.

Lăzile fură descărcate și deschise cu atenție, scoțând la iveală pistoale automate compacte, pachete cu explozibil C4, costume HAZMAT. O altă ladă, mai mică decât celelalte, conținea niște praz împachetat și păstrat în gheață. Arsenov îi făcu un gest lui Akhmed, care-și puse mănuși din latex și mută lada cu praz în dubița pe care scria *Hafnarfjördur Fine Fruits & Vegetables*. Apoi un Akhmed blond și cu ochi albaștri urcă în mașină și plecă.

Ultima cutie trebuia deschisă de Arsenov și Zina. Conținea NX 20. O priviră împreună, cu cele două părți ale ei așezate inocent pe suportul de polistiren, gândindu-se la ceea ce văzuseră în Nairobi. Arsenov își privi ceasul.

– Foarte curând, Șeicul va sosi cu încărcătura.

Începuseră ultimele pregătiri.

Imediat după ora nouă dimineața, o dubiță de la magazinul Fontana parcă la intrarea de serviciu de la subsolul Humanistas, Ltd., unde o opriră doi agenți de securitate. Unul dintre ei își consultă diagrama de lucru pentru ziua respectivă și, deși pe aceasta era trecută o livrare de la magazinul Fontana pentru biroul lui Ethan Hearn, ceru să vadă foaia de expediție. După ce șoferul îi arătă documentul, îi ceru să deschidă partea din spate. Agentul urcă, verifică fiecare obiect de pe listă și apoi deschise fiecare cutie din carton împreună cu partenerul său, verificând cele două scaune, biroul, dulapul și canapeaua extensibilă. Deschiseră toate ușile biroului și dulapului, inspectară interioarele, ridicară pernele de pe scaune și de pe canapea. Găsind totul în ordine, agenții îi înapoiară șoferului foaia de expediție și îl îndrumară spre biroul lui Ethan Hearn.

Șoferul parcă lângă lift și descărcă împreună cu colegul său. Urcară totul făcând patru drumuri până la etajul cinci, unde îi aștepta Hearn. Era încântat să le arate unde să așeze fiecare piesă de mobilier, iar ei au erau la fel de încântați să primească bacșișul gras de după terminarea lucrului.

După plecarea lor, Hearn închise uşa şi începu să transfer în ordine alfabetică teancul de dosare ce se adunase lângă biroul său. Camera căpătă aspectul plăcut al unui birou ordonat. După o vreme, Hearn se ridică şi merse până la uşă. Deschizând-o, s pomeni faţă în faţă cu femeia care-l însoţise cu o zi înainte p bărbatul care fusese introdus cu targa în clădire.

– Eşti Ethan Hearn? Când el făcu un semn de încuviinţare, i întinse mâna. Annaka Vadas.

Ethan îi strânse scurt mâna, observând că era fermă şi uscat Îşi aminti avertismentul lui Khan şi afişă o mină inocentă întrebătoare.

– Ne cunoaştem?

– Sunt o prietenă a lui Spalko. Zâmbetul ei îi tăie răsuflare Te superi dacă intru, sau plecai?

– Am o întâlnire peste – îşi privi ceasul – puţin timp.

– Nu te reţin mult. Ea merse până la canapea şi se aşeză picio peste picior. Îl fixă pe Hearn cu o expresie atentă, în expectativ

El se aşeză pe scaun şi se răsuci cu faţa spre ea.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Vadas?

– Cred că ai înţeles greşit, spuse ea cu o privire inten Întrebarea e cu ce te pot ajuta eu?

El clătină din cap:

– Mă tem că nu înţeleg.

Annaka se uită prin birou, mormăind ca pentru sine. Apoi puse coatele pe genunchi.

– O, cred că înţelegi, Ethan. Din nou zâmbetul acela. Ve ştiu despre tine ceva ce Stepan nu ştie.

El îşi luă din nou expresia aceea întrebătoare pe faţă, întinz braţele într-un gest de om neajutorat.

– Te străduieşti prea tare, spuse ea scurt. Ştiu că lucre pentru altcineva în afară de Stepan.

– Nu…

Dar ea îşi dusese degetul la buze.

– Te-am văzut ieri în garaj. Nu puteai fi acolo ca să-ţi v sănătate şi, chiar dacă ar fi fost aşa, te interesa prea mult întâmplă.

De uimire, bărbatul nu reuși nici măcar să nege. Și ce rost avea? își zise el. Îl descoperise, deși crezuse că este foarte atent. O privi fix. Era frumoasă, într-adevăr, dar era și înspăimântătoare în același timp.

Ea își lăsă capul într-o parte:

Nu lucrezi pentru Interpol – nu ai obiceiurile lor. CIA, nu, nu cred. Stepan ar ști dacă americanii ar încerca să-i penetreze organizația. Deci pentru cine, hm?

Hearn nu voia să spună; nu putea. Era doar înspăimântat ca el să nu știe deja – să nu știe totul.

Ești livid la față, Ethan. Annaka se ridică. Chiar nu-mi pasă. Vreau doar o poliță de asigurare pentru cazul în care lucrurile s-ar strâmput pe aici. Polița de asigurare ești tu. Deocamdată, să spunem că mica ta trădare e micul nostru secret.

Traversase camera și ieșise înainte ca Hearn să poată îngăima vreun răspuns. Rămase așezat o secundă, imobil din cauza șocului. Apoi se ridică și deschise ușa, privind în sus și în jos pe coridor ca să se asigure că femeia plecase cu adevărat.

Apoi închise ușa, traversă camera până la canapea și spuse:

– Liber.

Pernele începură să se ridice și el le luă și le așeză pe mocheta de acoperea toată încăperea. Când începură să se miște panourile din placaj ce alcătuiau mecanismul patului, se aplecă și le ridică.

Dedesubt, în loc de saltea și cadrul patului, se afla Khan.

Hearn își dădu seama că era lac de sudoare.

– Știu că m-ai avertizat, dar…

Liniște. Khan ieși din spațiul strâmt ca un coșciug. Hearn era liniștit mic, dar Khan avea altele pe cap decât pedeapsa corporală. Doar să nu faci aceeași greșeală de două ori.

Khan se duse la ușă și își lipi urechea de ea. Nu reușea să distingă decât zgomotul de fundal al birourilor de pe hol. Purta doar pantaloni negri, pantofi, cămașă și geacă scurtă de aceeași culoare. Lui Hearn i se păru că se îngrășase puțin în partea de sus a corpului de la ultima lor întâlnire.

– Pune canapeaua la loc cum era, ordonă Khan, apoi reia lucrul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ai o întâlnire curând. Du-te şi ai grijă să nu întârzii! E imperativ ca totul să pară normal.

Hearn încuviinţă din cap, aşezând placajul în golul de sub canapea şi punând pernele la locul lor.

– Suntem la etajul cinci, spuse. Ţinta ta este la etajul trei.

– Să văd planul.

Hearn se aşeză în faţa computerului şi imediat apăru pe ecran planul clădirii.

– Arată-mi etajul trei, spuse Khan aplecându-se peste umărul lui.

Când apăru, îl studie atent.

– Ce e asta? întrebă arătând un punct.

– Nu ştiu. Hearn încercă să mărească imaginea. Pare un spaţiu gol.

– Sau, zise Khan, ar putea fi o cameră învecinată cu dormitorul lui Spalko.

– Doar că nu are intrare sau ieşire, sublinie Hearn.

– Interesant. Mă întreb dacă nu cumva domnul Spalko a făcut nişte modificări de care arhitecţii nu ştiu nimic.

După ce memorase planul etajului, Khan se întoarse. Obţinuse tot ce se putea obţine de acolo; acum trebuia să vadă locul propriu-zis. Din uşă, se întoarse spre Hearn:

– Nu uita. Să nu întârzii la întâlnire.

– Şi tu? Nu ai cum să intri acolo.

Khan clătină din cap:

– Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine.

Steagurile erau desfăşurate în dimineaţa nesfârşită a Islandei scăldate în soarele strălucitor şi în parfumul mineral al izvoarelor termale. La un capăt al Aeroportului Keflavik fusese ridicat scheletul complicat din aluminiu al unui podium uriaş care avea la unul dintre capete instalaţia de sunet, locul fiind considerat cel mai sigur din tot perimetrul de către Jamie Hull, Boris Ilici Karpov şi Feyd-al Saoud. Niciunul dintre ei, nici măcar tovarăşul Borin

părea fericit pentru apariția liderilor într-un loc atât de public, în această privință toți șefii de state gândeau la fel. Era imperativ, credeau ei, nu numai să-și arate solidaritatea în public, ci faptul că nu se temeau. Cu toții cunoșteau riscurile unui asinat când preluaseră funcția și erau foarte conștienți de risc în momentul în care hotărâseră să organizeze summitul. Dar știau toți că riscul morții era o componentă a meseriei. Dacă voiau schimbe lumea, aveau să fie cu siguranță oameni care să se pună.

Și astfel, în această dimineață când trebuia să înceapă mmitul, cu steagurile Statelor Unite, Rusiei și ale celor mai portante națiuni arabe desfășurate în vânt, partea din față a diumului fusese decorată cu logoul atât de disputat al mmitului, trupele de securitate înconjurau perimetrul și lunetiștii au amplasați în toate punctele strategice posibile. Toate națiunile mii își trimiseseră reprezentanții presei; li se ceruse să se prezinte o două ore înainte de conferința de presă. Jurnaliștii fuseseră anați metodic, li se verificaseră legitimațiile și amprentele lor eseră scanate și trecute prin mai multe baze de date. Fotografii fuseseră avertizați să nu pună film în aparate dinainte pentru că estea trebuiau scanate cu raze X la fața locului, trebuia examinată fiecare cameră obscură, fiecare fotograf în parte trebuia observat în timp ce punea film în aparat. Cât despre telefoanele mobile, estea au fost confiscate, etichetate și păstrate în afara perimetului, pentru a fi recuperate la sfârșitul conferinței de presă de proprietarii lor. Nu se trecuse cu vederea niciun detaliu.

Când președintele Statelor Unite își făcu apariția, Jamie Hull a alături de el împreună cu mai mulți agenți ai Serviciului Secret. Hull ținea permanent legătura cu toți membrii echipei sale și cu alți doi șefi de securitate printr-o cască pe care o avea în ureche. Imediat după președintele american apăru președintele Rusiei, Alexandr Ievtusenko, însoțit de Boris și un cordon alcătuit din enți cu fețe încruntate. În spatele lor veneau liderii celor patru ate islamice împreună cu șefii serviciilor lor de securitate.

Mulțimea și presa se repeziră înainte, doar pentru a fi ținute la distanță de podiumul pe care urcaseră demnitarii. Se testau microfoanele, camerele de televiziune transmiteau în direct. Președintele S.U.A. vorbi primul la microfon. Era un bărbat înalt și arătos, cu nas proeminent și ochi de câine de pază.

„Concetățeni ai lumii, începu el cu vocea puternică și declarativă rodată în atâtea discursuri electorale, netezită de numeroase conferințe de presă și șlefuită de atâtea discuții intime în Rose Garden sau la Camp David, este o zi măreață pentru pacea lumii și pentru lupta internațională pentru dreptate și libertate împotriva violenței și terorismului.

Astăzi, ne aflăm încă o dată într-un moment de răscruce al istoriei lumii. Vom lăsa toată umanitatea să se afunde în întunericul fricii și războiului nesfârșit sau ne vom uni pentru a lovi în inima dușmanului, oriunde s-ar ascunde el?

Forțele terorismului sunt aliate împotriva noastră. Să nu ne lăsăm păcăliți, terorismul este o hidră a vremurilor moderne, un monstru cu mai multe capete. Nu ne facem iluzii în privința drumului dificil pe care îl avem de parcurs, dar nimic nu ne va zdruncina dorința de a merge înainte într-un unic efort concertat! Numai uniți putem distruge monstrul acesta cu mai multe capete! Numai uniți avem o șansă de a transforma lumea într-un loc sigur pentru fiecare cetățean al ei!"

Discursul președintelui fu urmat de aplauze furtunoase. Apoi îi cedă microfonul președintelui rus, care spuse mai mult sau mai puțin aceleași lucruri, primindu-și și el porția de aplauze. Cei patru lideri arabi vorbiră pe rând și, deși în cuvinte mai circumspecte, și ei întăriră nevoia stringentă a unui efort unit de a opri terorismul odată pentru totdeauna.

Urmară apoi o serie de întrebări și răspunsuri, după care cei șase bărbați se aliniară pentru fotografii. Era o privelițe impresionantă, mai memorabilă atunci când se apucară de mâini și le ridicară deasupra capetelor într-o etalare de solidaritate fără precedent între Est și Vest.

Când mulțimea începu să se rărească, starea de spirit era excelentă. Chiar și cei mai epuizați jurnaliști și fotografi erau de părere că summitul începuse excelent.

– Îți dai seama că am ajuns la a treia pereche de mănuși chirurgicale?

Stepan Spalko era așezat la masa plină de tăieturi și pete de sânge pe scaunul pe care Annaka stătuse cu o zi înainte. Avea în față un sendviș cu șuncă, salată și roșii, care începuseră să-i placă în lungile perioade de convalescență dintre operațiile la care fusese supus în Statele Unite. Sendvișul era așezat pe o farfurie din porțelan fin și în dreapta avea un pahar din cristal cu cel mai fin Bordeaux de podgorie.

– Nu contează. Se face târziu. Bătu cu degetul în cristalul ceasului de la încheietură. Mi se pare, domnule Bourne, că această distracție extraordinară se apropie de sfârșit. Mi-ai oferit o noapte extraordinară. Râse scurt. Ceea ce eu nu am făcut pentru tine, aș spune.

Sendvișul fusese tăiat în două triunghiuri egale, la dimensiuni exacte. Ridică unul și mușcă din el, mestecând încet și cu atenție.

– Știi dumneata, domnule Bourne, un sendviș cu șuncă, salată și roșii nu e bun dacă șunca nu este proaspătă și, dacă e posibil, tăiată subțire.

Înghiți, puse sendvișul deoparte și, ridicând paharul de cristal, își clăti gura cu puțin Bordeaux. Apoi împinse scaunul înapoi, se ridică și se apropie de scaunul de stomatologie de care era legat Jason Bourne. Capul îi atârna pe piept și pe o rază de cincizeci de centimetri în jurul lui erau pete de sânge.

Spalko îi îndreptă capul cu dosul palmei. Ochii lui, încețoșați din cauza durerilor crunte, erau înconjurați de cearcăne negre și fața îi era albă ca varul.

– Înainte de a pleca, trebuie să-ți spun care e ironia. Ora triumfului meu se apropie. Nu contează ce știi. Nu contează dacă vorbești sau nu. Tot ce contează e că te am aici, în siguranță și incapabil să mi te opui în vreun fel. Râse din nou. Ce preț teribil a plătit pentru tăcere. Și pentru ce, domnule Bourne? Pentru nimic!

*

Khan îl văzu pe paznicul care stătea în picioare lângă uşa d la lift şi se retrase cu grijă spre uşa ce ducea pe scări. Prin panoul din geam securizat văzu doi agenţi de pază fumând şi discutând pe scări. Unul dintre ei privea afară la fiecare cincisprezec secunde, verificând coridorul de la etajul cinci. Scările erau extrem de bine păzite.

Plecă înapoi. Mergând pe coridor cu un pas normal şi relaxat scoase arma cu aer comprimat pe care o cumpărase de la Oszka şi o lipi de corp. În momentul în care paznicul îl văzu, Khan ridi arma şi-i trase o săgeată în gât. Bărbatul se prăbuşi inconştient din cauza substanţei chimice din vârful săgeţii.

Khan începu să alerge. În timp ce-l târa pe paznic în toaleta bărbaţilor, apăru al doilea agent, aţintindu-şi pistolul automat spr pieptul lui.

– Stai pe loc, îi ordonă. Aruncă arma şi ţine mâinile la vedere

Khan făcu aşa cum i se ordonase. Ţinând mâinile ridicate pentru a fi inspectat de paznic, atinse un resort ascuns într membrană la încheietura mâinii. Agentul duse o mână la gât Săgeata fusese ca o înţepătură de insectă. Dar imediat descoperi că nu mai vede. Fu ultimul gând înainte de a se prăbuşi la rândul lui inconştient.

Khan târî ambele corpuri în toaleta bărbaţilor, apoi apă butonul liftului. O secundă mai târziu uşile liftului se deschideau Urcă şi apăsă butonul pentru etajul trei. Liftul începu să coboa dar, când trecu de etajul patru se opri, rămânând suspendat între etaje. Apăsă câteva butoane, fără succes. Liftul era blocat, fă îndoială cu intenţie. Ştia că are foarte puţin timp pentru a scăp din capcana întinsă de Spalko.

Ridicându-se pe balustrada ce înconjura liftul la nivelul mâinii, se întinse spre trapa de întreţinere. Era gata să o deschidă când se opri şi privi mai atent. Oare ce strălucea acolo? Scoa minilanterna din trusa luată de la Oszkar şi ilumină şurubul din colţul cel mai îndepărtat. În jurul lui era înfăşurată puţină sârmă de cupru. Capcană cu bombă! Khan ştia că în momentul în care a

a încercat să desfacă trapa firul avea să detoneze o bombă așezată deasupra liftului.

În acel moment o zguduitură îl smulse din loc și cabina liftului, vibrând din toate încheieturile, începu să se prăbușească în puț.

Spalko ieși din camera de interogatoriu pentru că îi suna telefonul. Intră în dormitorul scăldat de lumina soarelui, simțind căldura razelor pe față.

– Da?

O voce îi vorbi în ureche, cuvintele făcându-i pulsul să crească. Khan era aici! Strânse pumnul. Acum îi avea pe amândoi. Aproape terminase treaba aici. Își trimise oamenii la etajul doi, apoi sună la comandamentul de securitate și dădu ordin să înceapă un exercițiu de incendiu care în scurt timp avea să ducă la evacuarea întregului personal al Humanistas din clădire. În douăzeci de secunde se auzi răsunând alarma de incendiu și în toată clădirea bărbații și femeile își părăsiră birourile îndreptându-se ordonat spre scări, de unde erau escortați în stradă. Până atunci Spalko își sunase șoferul și pilotul, poruncindu-i acestuia din urmă să pregătească avionul ce-l aștepta la Aeroportul Ferihegy. Urmându-i-se instrucțiunile, avionul fusese deja alimentat și verificat, trimițându-se la turnul de control un plan de zbor.

Mai trebuia să dea un singur telefon înainte de a se întoarce la Jason Bourne.

Khan e în clădire, spuse el când Annaka răspunse la telefon. L-am blocat în lift și am trimis oameni să se ocupe de el dacă reușește să scape, dar tu îl cunoști mai bine decât oricine. Mormăi la auzul răspunsului ei. Nu mă surprinde ce spui. Fă cum crezi.

Khan lovi butonul pentru oprirea de urgență cu podul palmei, dar nu se întâmplă nimic, liftul își continuă coborârea vertiginoasă. Folosind o unealtă din trusa lui Oszkar, deschise panoul indicator. Înăuntru erau o mulțime de fire, dar văzu imediat că acela care acționa oprirea de urgență era deconectat. Îl potrivi cu dexteritate în locașul său și imediat, cu un urlet de metal scrâșnind, liftul se

opri sub acțiunea frânei de urgență. În timp ce liftul atârna blo
între etajul doi și trei, Khan continuă să lucreze cu firele cu
febrilitate extremă.

La etajul doi, oamenii înarmați ai lui Spalko ajungeau la u
liftului pe care o deschiseră manual cu o cheie de urgență, lăsân
să se vadă puțul. Deasupra lor se vedea partea de jos a cabin
oprite. Primiseră ordine; știau ce aveau de făcut. Deschiseră u
foc masiv ce măcină treimea de jos a cabinei liftului. Nimeni
putea supraviețui unei rafale atât de intense.

Khan, cu mâinile și picioarele întinse și sprijinite cu put
de pereții casei liftului, privi cum se prăbușea partea de jo
cabinei. Era protejat de ricoșeul gloanțelor atât de ușile liftul
cât și de puț. Reconectase firele panoului pentru a putea desch
ușile suficient cât să se poată strecura afară. Se strecurase pr
puț, urcând aproximativ până deasupra cabinei în momentul ca
începuse ploaia de gloanțe.

Acum, în ecoul de după lovituri, auzi un bâzâit ca al unui
de albine ce ieșiseră din stup. Privind în sus, văzu două cablu
căzând din susul puțului. Câteva secunde mai târziu doi agenți d
pază bine înarmați coborau în rapel pe fire, unul lângă altul.

Unul dintre ei îl văzu și își îndreptă arma spre el. Khan t
cu arma cu aer comprimat și arma agentului scăpă dintre degetel
lui înțepenite. În timp ce al doilea paznic se pregătea să tra
Khan sări și se prinse de bărbatul inconștient care, datorit
echipamentului de coborâre, era strâns lipit de coardă. Al doil
agent, fără față și deci anonim dincolo de casca de luptă, trase
Khan, care-l răsuci pe tovarășul lui, folosind corpul acestuia dr
scut pentru a opri gloanțele. Lovi cu piciorul, azvârlindu-i pistol
din mână celui de-al doilea agent.

Aterizară pe acoperișul cabinei în același timp. Micuțul pat
alb de exploziv C4 ucigător era prins cu bandă de centrul trap
de întreținere, unde fusese legat în grabă cu fire pentru a instal
capcana. Khan vedea că șuruburile erau slăbite; dacă vreunul d

el lovea din greşeală panoul trapei, dislocându-l cât de puţin, întreaga cabină s-ar fi făcut bucăţi.

Khan apăsă pe trăgaciul armei cu aer comprimat, dar paznicul, care văzuse felul în care-l scosese din luptă pe partenerul său, se feri din calea lui, se rostogoli şi lovi cu piciorul în sus, aruncându-i lui Khan arma din mână. În acelaşi timp puse mâna pe pistolul automat al colegului său. Khan îl călcă tare pe mână, frecându-l cu călcâiul într-o încercare de a-l face pe agent să dea drumul armei. Dar acum paznicii de la etajul trei începură să tragă în sus în rafale.

Profitând de elementul ce-i distrăsese atenţia lui Khan, îndepărtă piciorul lui Khan şi recuperă pistolul. Când trase, Khan sări de pe cabină, lăsându-se să alunece pe partea laterală a puţului până în locul unde ajungea frâna de urgenţă. Ferindu-se de ploaia de gloanţe, acţionă mecanismul frânei. Paznicul rămas pe cabina liftului îl urmărise şi acum era întins pe burtă, cu pistolul aţintit asupra lui Khan. Când începu să tragă, Khan reuşi să declanşeze frâna. Cabina se prăbuşi în puţ împreună cu paznicul şocat.

Khan sări pe cel mai apropiat cablu de rapel şi începu să coboare. Ajunse la etajul trei şi tocmai conecta curentul alternativ la bobina magnetică în momentul în care cabina liftului se izbea de baza puţului, aflată în subsolul clădirii. Şocul dislocă trapa de întreţinere şi explozibilul C4 detonă. Explozia urcă prin puţ exact în momentul când circuitul magnetic se întrerupea şi Khan se rostogolea prin uşă.

Holul de la etajul trei era îmbrăcat complet în marmură maronie. Aplicele din sticlă mată ofereau o iluminare difuză. Când se reveni, Khan o văzu pe Annaka la nici cinci metri de el, fugind pe hol. Era în mod clar surprinsă şi, se gândi el, mai mult decât speriată. Evident, nici ea şi nici Spalko nu luaseră în calcul ideea ca el să ajungă la etajul trei. Râse încet, pornind după ea. Nu-i putea învinovăţi; era o adevărată performanţă să ajungă acolo.

Înaintea lui, Annaka dispăru pe o uşă. Când o trânti după ea, Khan auzi încuietoarea care-şi făcea datoria. Ştia că trebuia să ajungă la Bourne şi la Spalko, dar Annaka devenise un atu pe

care nu-şi putea permite să-l ignore. Când ajunse la uşa încuiată avea deja în mână un set de şperacluri. Introducând unul, distrus butucul. Îi luă mai puţin de cincisprezece secunde să deschidă uşa, dându-i Annakăi atâta timp cât să ajungă în partea cealaltă a camerei. Ea îl privi înspăimântată peste umăr, apoi trânti uş după ea.

Privind retrospectiv, expresia ei ar fi trebuit să-l avertizeze. Annaka nu-şi manifesta niciodată frica. Îl alertă totuşi camera prevestitoare de rele, mică şi pătrată, fără nicio particularitate şi fără nicio fereastră. Părea neterminată, proaspăt renovată într-un alb lugubru, fiind vopsite până şi plintele late, sculptate în lemn. În spaţiul acela nu era nicio mobilă, de fapt nu era nimic. Privind în sus, văzu în tavan ventilatoarele prin care în cameră pătrundea un gaz. Ţinându-şi respiraţia, merse până la uşa din celălalt capăt. Manevră încuietoarea, dar uşa nu se deschidea. Trebuie să fi blocată pe dinafară, se gândi el alergând la uşa pe care intrase în cameră. Răsuci mânerul şi descoperi că şi aceasta fusese blocată pe dinafară.

Gazul începea să se simtă în camera închisă. Era prins în cursă.

Lângă farfuria de porţelan plină de frimituri şi paharul de cristal în care mai erau nişte resturi de Bordeaux, Stepan Spalko aliniase obiectele luate de la Bourne: arma ceramică, telefonul mobil al lui Conklin, teancul de bani şi briceagul automat.

Bourne, zdrobit şi plin de sânge, se afla în stare de meditaţie profundă de câteva ore, mai întâi pentru a opri valurile de agonie ce-i străbăteau corpul la fiecare răsucire şi împungere a instrumentelor lui Spalko, apoi pentru a-şi conserva şi proteja energia interioară şi, în sfârşit, pentru a scăpa de efectele psihice ale torturii şi a-şi recăpăta puterile.

Prin mintea lui golită pâlpâiau gânduri despre Marie, Alison şi Jamie ca nişte flăcări palide, dar amintirea cea mai vie fusese aceea a zilelor toride petrecute în Phnom Penh. Mintea lui, calmată până în punctul liniştii complete, îi învia pe Dao, Alyssa şi Joshua.

îi arunca o minge lui Joshua, învățându-l cum să folosească mănușa de baseball pe care i-o adusese din State, când Joshua se întoarce și îi spune: *De ce ai încercat să faci replici ale noastre? De ce nu ai încercat să ne salvezi?* Devine confuz o secundă, până ce vede fața lui Khan atârnând în mintea lui ca o lună plină pe cerul fără stele. Khan deschide gura și zice: *Ai încercat să-i copiezi pe Joshua și Alyssa. Până și numele lor încep cu aceleași litere.*

Voia să iasă din meditația forțată, să abandoneze fortăreața ridicată pentru a se proteja de ravagiile lui Spalko asupra lui, orice, numai să scape de fața acuzatoare, de vina zdrobitoare.

Vinovăția.

Vina lui era lucrul de care fugise tot timpul. Încă de când Khan îi spusese cine era cu adevărat fugise de realitate, exact așa cum fugise cât îl țineau picioarele din Phnom Penh. Crezuse că fugea de tragedia căreia-i căzuse victimă, dar adevărul era că fugise de povara vinovăției sale copleșitoare. Nu își apărase familia când aceștia aveau cel mai mult nevoie de el. Trântind ușa în fața adevărului, fugise.

Dumnezeu să-l ajute, din acest punct de vedere era, așa cum spusese Annaka, un laș.

Sub privirea injectată de sânge a lui Bourne, Spalko puse banii în buzunar și luă arma.

– Te-am folosit pentru a-i ține departe de mine pe dulăii spionajului mondial. Mi-ai fost de folos în acest sens. Îndreptă arma spre Bourne, țintind un loc aflat puțin deasupra rădăcinii nasului. Dar, din nefericire, acum nu îmi mai ești de niciun folos. Strânse degetul pe trăgaci.

În acel moment, Annaka intră în cameră.

– Khan a ajuns pe palier, spuse.

Fără să vrea, Spalko se arătă surprins.

– Am auzit explozia. Nu a murit în ea?

– A reușit cumva să prăbușească liftul. A explodat în subsol.

– Din fericire, ultimele arme au fost livrate. O privi, în sfârșit. Unde e Khan acum?

– E prins în camera încuiată. E timpul să plecăm.

Spalko încuviință din cap. Ea știuse foarte bine abilitățile lui Khan. Avusese dreptate să încurajeze relația dintre ei. Ca o creatură duplicitară ce era, ea ajunsese să-l cunoască pe Khan mai bine decât sperase el să se cunoască vreodată. Îl fixa nemișcat pe Bourne, sigur că încă nu își terminase treburile cu el.

– Stepan. Annaka îi puse o mână pe braț. Avionul așteaptă. Avem nvoie de timp pentru a ieși din clădire fără să fim văzuți. Circuitele de incendiu au fost activate și din puțul liftului a fost pompat afară tot oxigenul, așa că nu vor fi stricăciuni majore. Totuși, holul cred că e în flăcări și pompierii or să apară curând dacă nu au ajuns deja.

Se gândise la toate. Spalko o privi cu admirație. Apoi, fără niciun avertisment, își mișcă mâna cu arma ceramică într-un arc, izbind partea laterală a capului lui Bourne.

– Voi lua asta ca pe un suvenir al primei și ultimei noastre întâlniri.

Apoi părăsi încăperea împreună cu Annaka.

Întins pe burtă, Khan săpa cu furie într-o porțiune a plintei, folosindu-se de o mică rangă din uneltele pe care i le ceruse lui Oszkar. Ochii îi ardeau și îi lăcrimau din cauza gazului și plămânii erau pe punctul de a-i exploda din lipsă de oxigen. Mai avea numai câteva secunde până când ar fi leșinat și sistemul lui nervos autonom ar fi preluat controlul, permițându-i gazului să pătrundă în interior.

Dar acum desprinsese o parte din plintă și imediat simți curentul de aer rece venind din afara camerei în care se afla. Își băgă nasul în gaura săpată, respirând aer curat. Apoi, respirând adânc, instală repede mica încărcătură de C4 pe care i-o dăduse Oszkar. Acesta, mai mult decât toate elementele de pe listă, îi indicase lui Oszkar în ce pericol intra, și îi trecu prin cap să-i dea trusa de evadare ca protecție suplimentară.

Apropiindu-și nasul de deschizătură, Khan respiră din nou adânc și apoi puse acolo pachetul de C4, împingându-l cât mai

mult. Târându-se până în partea opusă a camerei, apăsă pe butonul telecomenzii.

Explozia doborî o parte din perete, creând o gaură. Fără să mai aştepte să se aşeze praful de plastic şi lemn, Khan sări prin perete în dormitorul lui Stepan Spalko.

Lumina soarelui pătrundea oblic prin ferestre şi dedesubt strălucea Dunărea. Khan deschise toate ferestrele, pentru a disipa orice urmă de gaz care pătrunsese în cameră. Auzi imediat nişte sirene şi, privind în jos, văzu maşinile de poliţie şi pompieri şi activitatea frenetică de la nivelul străzii. Se îndepărtă de ferestre şi privi în jur, orientându-se după planurile arhitectonice pe care i le arătase Hearn pe monitorul computerului.

Se întoarse la locul unde fusese spaţiul gol şi văzu lambriurile strălucitoare din lemn. Bătu în ele, cu urechea lipită de fiecare în parte. În acest mod al treilea panou dinspre stânga se dovedi a fi o uşă. Apăsă pe partea stângă a lambriului şi uşa se răsuci în interior.

Khan intră în camera din beton negru şi gresie albă. Duhnea a sânge şi a transpiraţie. Se pomeni în faţa unui Jason Bourne plin de sânge şi zdrobit în bătaie. Se holba la Bourne, care era legat în scaunul stomatologic, înconjurat de pete de sânge. Era gol până la mijloc. Braţele, umerii, pieptul şi spatele îi erau pline de răni umflate şi carne roşie. Primele două straturi care-i protejau coastele fuseseră rupte, dar al treilea era intact.

Bourne răsuci capul şi îi aruncă lui Khan o privire de taur rănit, însângerat, dar nu învins.

– Am auzit a doua explozie, spuse Bourne pe o voce subţire. Am crezut că ai murit.

– Dezamăgit? Khan rânji. Unde e? Unde e Spalko?

– Mă tem că ai întârziat, răspunse Bourne. A plecat, Annaka Vadas e cu el.

– A lucrat pentru el tot timpul, zise Khan. Am încercat să te avertizez la clinică, dar nu m-ai ascultat.

Bourne oftă şi închise ochii în faţa acuzaţiei.

– Nu aveam timp.

– Se pare că niciodată nu ai timp să asculți.

Khan se apropie de Bourne. Parcă îl strângea ceva de gât. Știa că ar fi trebuit să plece după Spalko, dar ceva îl ținuia locului. Privi rănile provocate de Spalko.

Bourne spuse:

– Acum o să mă omori. Nu era o întrebare, ci mai mult o declarație.

Khan știa că nu va avea niciodată o șansă mai bună ca asta. Lucrul întunecat din interiorul său pe care îl hrănise, care devenise singurul lui tovarăș, care în fiecare zi se hrănea din ura lui și care în fiecare zi vărsa otravă în ființa lui, refuza să moară. Voia să îl ucidă pe Bourne, și aproape că îl învinse în acel moment. Aproape. Simți impulsul urcând din partea de jos a abdomenului în brațe, dar trecuse de inimă și nu reuși să-l împingă la acțiune.

Brusc, se întoarse pe călcâie și intră în dormitorul de lux al lui Spalko. Într-o secundă se întorsese cu un pahar cu apă și un pumn de chestii pe care le culesese din baie. Îi ținu paharul la gură lui Bourne, înclinându-i-l ușor până se goli. Ca și cum ar fi avut o voință proprie, mâinile lui desfăcură cataramele, eliberând încheieturile și gleznele lui Bourne.

Ochii lui Bourne îl priveau curățând și dezinfectând rănile. Nu-și ridică mâinile de pe brațele scaunului. Într-un fel, se simțea mai paralizat acum decât atunci când fusese legat. Îl privea intens pe Khan, scrutându-i fiecare curbă și fiecare unghi, fiecare trăsătură a feței. Vedea gura lui Dao, propriul lui nas? Sau era doar o iluzie? Dacă era fiul său, trebuia să știe; trebuia să înțeleagă ce se întâmplase. Dar încă simțea o urmă de îndoială, o undă de frică. Posibilitatea de a-l avea în față pe propriul său fiu după ani de zile în care-l crezuse mort era prea mult pentru el. Pe de altă parte, tăcerea în care se scufundaseră amândoi era insuportabilă. Așa că reveni la subiectul neutru care era de interes pentru amândoi.

– Voiai să știi ce pune Spalko la cale, spuse el, respirând încet și adânc la fiecare șoc pe care dezinfectantul i-l trimitea prin corp. A furat o armă inventată de Felix Schiffer – un biodifuzor

tabil. Cumva Spalko l-a convins pe Peter Sido – un epidemiolog e lucrează la clinică – să-i dea încărcătura.

Khan aruncă bucata de bandaj plină de sânge şi luă una curată.

– Care constă în?

– Anthrax, o formă de febră hemoragică, nu ştiu. Ştiu sigur ar că e mortală.

Khan continua să-i curețe rănile. Podeaua era acum plină de ndaje însângerate.

– De ce îmi spui asta acum? zise el cu o suspiciune leghizată.

– Pentru că ştiu ce vrea Spalko să facă cu arma.

Khan ridică privirea.

Pe Bourne îl durea fizic să-l privească în ochi. Respirând înc, continuă:

– Spalko are un orar foarte strict. Trebuia să plece acum.

– Summitul pentru terorism din Reykjavik.

– E singura posibilitate logică, încuviință Bourne.

Khan se ridică, spălându-şi mâinile la robinet. Privea apa roz indu-se în scurgerea imensă.

– Asta dacă te cred.

– Mă duc după ei, spuse Bourne. După ce am pus piesele cap cap, mi-am dat seama în sfârşit că Alex Conklin îl luase pe hiffer şi îl ascunsese împreună cu Vadas şi Molnar, pentru că ase de amenințarea lui Spalko. Ştiu numele de cod al difuzorului – NX 20 – de pe o foaie din casa lui Conklin.

- Şi deci Conklin a fost ucis pentru asta. Khan încuviință din . De ce nu a predat informația Agenției? În mod sigur, CIA ar avut mai multe posibilități de a rezolva amenințarea împotriva Schiffer.

- Pot exista multe motive, răspunse Bourne. Nu credea că-l r crede, dată fiind reputația de filantrop a lui Spalko. Nu avea stul timp; informațiile lui nu erau suficiente pentru a pune în şcare birocrația Agenției. De asemenea, nu aşa proceda Alex. -i plăcea să divulge secrete.

Bourne se ridică încet și cu efort, sprijinindu-se cu o mână d spătarul scaunului. Își simțea picioarele de cârpă din cauză că nu le mișcase atâta timp.

– Spalko l-a ucis pe Schiffer și trebuie să presupun că îl a pe Sido, viu sau mort. Trebuie să-l împiedic să-i omoare pe toți cei de la summit.

Khan se întoarse și îi întinse telefonul mobil:

– Poftim. Sună Agenția.

– Crezi că m-ar crede? După părerea lor, eu sunt cel ce i ucis pe Conklin și Panov în casa din Manassas.

– O fac eu atunci. Până și birocrații Agenției trebuie să ia n serios un apel anonim care amenință viața președintelui Statelo Unite.

Bourne clătină din cap.

– Șeful securității americane e un bărbat pe care-l cheam Jamie Hull. Ar găsi o cale de a invalida informația. Ochii i străluciră. Aproape că dispăruse ceața din ei. Rămâne o singu opțiune, dar nu cred că o pot face singur.

– Judecând după cum arăți, zise Khan, nu cred că o poți fac deloc.

Bourne se forță să-l privească în ochi.

– Un motiv în plus, atunci, să vii cu mine.

– Ești nebun!

Bourne începea să se obișnuiască cu ostilitatea lui.

– Îl vrei pe Spalko la fel de mult ca și mine. Care dezavantajul?

– Nu văd *decât* dezavantajul. Khan râse disprețuitor. Uită-t la tine! Ești varză.

Bourne se desprinsese de scaun și mergea prin camer întinzându-și mușchii și căpătând forță și încredere în propriul cor cu fiecare pas pe care îl făcea. Khan vedea asta și era pur și simplu uimit.

Bourne se întoarse spre el și spuse:

– Promit să nu te pun pe tine să ridici toate greutățile.

Khan nu respinse oferta. În loc de asta făcu o concesie plin de îndoială, nesigur de ce o făcea.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ieşim întregi de aici.

– Ştiu, spuse Bourne, ai reuşit să declanşezi un incendiu şi acum clădirea e plină de pompieri şi, sigur, de poliţie.

– N-aş fi aici dacă nu declanşam incendiul.

Bourne îşi dădu seama că ironia lui nu reducea tensiunea. Ba din contră. Nu ştiau cum să vorbească unul cu celălalt. Se întrebă dacă aveau să reuşească vreodată.

– Mulţumesc pentru că m-ai salvat, spuse.

Khan îi evită privirea.

– Nu te flata. Am venit aici să-l ucid pe Spalko.

- În sfârşit, făcu Bourne, ceva pentru care să-i mulţumesc lui Spalko.

Khan clătină din cap.

– N-are cum să funcţioneze. Nu am încredere în tine şi ştiu că nici tu nu ai încredere în mine.

– Sunt dispus să încerc, răspunse Bourne. Orice ar fi între noi, chestia asta e mult mai importantă.

– Nu-mi spune tu mie ce să cred, făcu Khan sec. N-am nevoie de tine pentru asta; n-am avut niciodată nevoie. Reuşi să ridice capul şi să-l privească pe Bourne. Bun, uite cum stă treaba. Sunt de acord să lucrez cu tine cu o condiţie. Găseşti tu o cale de scăpare de aici.

- S-a făcut. Zâmbetul lui Bourne îl zăpăci. Spre deosebire de tine, eu am avut o grămadă de ore la dispoziţie în care să mă gândesc cum să scap din camera asta. M-am gândit că, şi dacă reuşeam să scap din scaunul ăsta, nu ajungeam prea departe cu metode convenţionale. În acel moment nu eram în stare să mă opun unui escadron de oameni de-ai lui Spalko. Aşa că am găsit altă soluţie.

Pe faţa lui Khan se citea enervarea. Ura faptul că omul ăsta ştia mai multe decât el.

– Care este?

Bourne făcu un semn din cap în direcţia grătarului.

– Scurgerea? întrebă Khan sceptic.

– De ce nu? Bourne îngenunche lângă grilaj. Diametrul ... destul de mare. În timp ce deschidea briceagul şi-l introducea între grilaj şi suport, făcu un gest. De ce nu-mi dai o mână de ajutor?

Când Khan îngenunche de cealaltă parte a grătarului, Bourne îl ridică puţin cu briceagul. Apoi puse briceagul deoparte şi i se alătură, iar împreună reuşiră să-l ridice.

Khan îl vedea pe Bourne tresărind din cauza efortului. În acel moment, în el se născu o senzaţie ciudată, în acelaşi timp străină şi familiară, un fel de mândrie pe care o putea identifica numai de departe şi cu o durere destul de mare. Era o emoţie pe care o simţise în copilărie, înainte să fugă şocat, pierdut şi abandonat din Phnom Penh. De atunci reuşise să o izgonească atât de bine încât nu fusese niciodată o problemă pentru el. Până acum.

Rostogoliră grilajul într-o parte şi Bourne luă o parte din bandajele însângerate cu care-l curăţase Khan, înfăşurând telefonul mobil. Apoi închise lama şi puse briceagul în buzunar.

– Cine merge primul? întrebă.

Khan ridică din umeri, nelăsând să se vadă că era impresionat în vreun fel. Avea o idee destul de clară unde ducea scurgerea, şi era convins că şi Bourne ştia destul de bine.

– E ideea ta.

Bourne se lăsă în jos în gaura circulară.

– Aşteaptă zece secunde, apoi vino şi tu, spuse el chiar înainte de a dispărea.

Annaka era veselă. În timp ce străbăteau în viteză drumul spre aeroport în limuzina blindată a lui Spalko, ştia că nimeni şi nimic nu îi putea opri. Jocul ei de ultim moment cu Ethan Hearn nu fusese necesar, cum bine se vedea, dar nu regreta deschiderea. Întotdeauna merita să greşeşti în favoarea precauţiei şi, în momentul în care-l înfruntase pe Hearn, soarta lui Spalko părea să atârne în balanţă. Privindu-l acum, îşi dădu seama că nu ar fi trebuit niciodată să se îndoiască de el. Avea curajul, priceperea şi resursele mondiale pentru a pune la cale orice, chiar şi îndrăzneaţa lovitură de forţă. Trebuia să recunoască, atunci când îi spusese

prima dată despre planul lui, fusese sceptică și rămăsese așa până ce el terminase cu succes ieșirea care ducea de cealaltă parte a Dunării printr-un vechi tunel de apărare împotriva raidurilor aeriene, descoperit atunci când cumpărase clădirea. Atunci când începuse renovarea, șterse cu succes orice notă din planuri cu privire la ea, astfel încât rămăsese, până în momentul în care i-o arătase, secretul lui personal.

Limuzina și șoferul îi așteptaseră pe partea opusă în strălucirea roșiatică a apusului, iar acum se îndreptau cu viteză pe autostradă către Aeroportul Ferihegy. Se apropie de Stepan și, când fața lui charismatică se întoarse spre ea, îi luă mâna într-a ei. Scăpase de orțul de măcelar plin de sânge și de mănuși undeva în tunel. Purta jeanși, o cămașă albă apretată și mocasini. Nimeni n-ar fi putut să-și dea seama că nu dormise toată noaptea.

El zâmbi:

– Cred că se cere un pahar de șampanie, nu?

- Tu te gândești la toate, Stepan, râse ea.

El arătă înspre paharele cu picior așezate în panoul interior al ușii de lângă ea. Erau din cristal, nu din plastic. Când fata se aplecă să le ia, scoase o sticlă de șampanie dintr-un frigider. Afară, zgârie-norii de pe marginea șoselei se mișcau cu viteză, reflectând soarele apusului.

Spalko scoase foița de metal, desfăcu dopul și turnă șampania în ambele pahare. Puse sticla deoparte și ciocniră într-un toast plăcut. Băură amândoi și ea îl privi în ochi. Erau ca doi frați, poate și mai apropiați, pentru că niciunul dintre ei nu aducea în relație rivalitatea vreunui frate real. Dintre toți bărbații pe care-i cunoscuse, se gândi ea, Stepan se apropia cel mai mult de idealul ei. Nu că-și dorise vreodată un partener. În adolescență i-ar fi convenit un tată, dar nu fusese să fie. În schimbul acestuia, îl alesese pe Stepan, puternic, competent, invincibil. Era tot ce și-ar fi putut dori o fiică de la tatăl ei.

În timp ce străbăteau inelul exterior al orașului, zgârie-norii deveniră mai puțin numeroși. Lumina continua să scadă odată cu apusul soarelui. Cerul era senin și roșu și vântul abia adia, condiții excelente pentru o decolare perfectă.

– Ce zici de puțină muzică, zise Spalko, pentru a merge cu șampania? Ridicase mâna către CD-playerul din plafon. Ce ți-ar plăcea mai mult? Bach? Beethoven? Nu, desigur. Chopin.

Alese CD-ul corespunzător și apăsă un buton cu degetul arătător. Dar în loc de melodia compozitorului ei favorit, își auzi propria voce:

– Nu lucrezi pentru Interpol – nu ai obiceiurile lor. CIA, nu, nu cred. Stepan ar ști dacă americanii ar încerca să-i penetreze organizația. Deci pentru cine, atunci, hm?

Spre oroarea ei, îl văzu pe Stepan rânjindu-i peste buza paharului.

– Nu-mi pasă. Vreau pur și simplu o poliță de asigurare în caz că lucrurile merg prost. Polița de asigurare ești tu.

Degetul lui Spalko apăsă butonul „Stop" și îi învălui liniștea tulburată doar de zgomotul silențios al motorului puternic al limuzinei.

– Cred că te întrebi cum am descoperit trădarea ta.

Annaka își dădu seama că-și pierduse temporar abilitatea de a vorbi. Mintea îi înghețase exact în momentul în care Stepan o întreba extrem de amabil ce fel de muzică i-ar plăcea. Își dorea să revină la acel moment mai mult decât orice pe lume. Mintea ei șocată nu se putea gândi decât la spărtura din realitate care se deschisese în fața ei asemenea unui abis. Existau doar minciuna ei perfectă dinainte ca Spalko să redea înregistrarea digitală și dezastrul în care se transformase aceeași minciună, după aceea.

– Doamne, Annaka, sunt lacrimi adevărate? Spalko clătină din cap cu tristețe. M-ai dezamăgit, Annaka, deși, să fiu sincer, mă tot întrebam când mă vei trăda. La acest punct, domnul Bourne al tău a avut dreptate.

– Stepan, eu… Se opri de la sine. Nu-și recunoscuse propria voce și ultimul lucru pe care l-ar fi făcut era să implore. Viața ei era destul de mizerabilă și așa.

El avea un obiect mic între degete, un disc mic, mai mic chiar decât o baterie de ceas.

– Un dispozitiv de ascultare electronică plantat în biroul lui Hearn. Râse scurt. Ironia e că nu l-am suspectat pe el în mod

deosebit. Am unul din ăsta în birourile tuturor noilor angajați, cel puțin pentru șase luni. Făcu discul să dispară în buzunar cu gestul unui magician. Ghinionul tău, Annaka. Norocul meu.

Înghițind restul șampaniei, puse paharul deoparte. Ea încă nu se mișcase. Avea spatele drept, umărul drept ridicat. Degetele ei strângeau baza paharului de cristal.

El o privi tandru:

– Știi, Annaka, oricine altcineva ar fi fost mort deja în locul tău. Dar noi avem un trecut în comun, o mamă, dacă vrei să împingi definiția la limită. Își înclină capul așezându-și fața în ultima lumină a după-amiezii. Acea parte a feței lui care era la fel de lipsită de pori ca și plasticul, strălucea asemenea ferestrelor zgârie-norilor ce se vedeau departe în urmă. Erau foarte puține locuri înaintea lor unde se putea sta până ce ajungeau în incinta aeroportului.

– Te iubesc, Annaka. O mână a lui o cuprinse pe după talie. Te iubesc într-un mod în care nu aș putea iubi pe nimeni altcineva. Glonțul din arma lui Bourne scoase un zgomot aproape imperceptibil. Corpul Annakăi fu aruncat în brațul lui primitor și capul ei îi căzu. Simți pe urmă imediat tremurul ce o străbătea și știu că glonțul trebuia să se fi oprit lângă inimă. Încă o privea în ochi. Chiar e păcat, nu-i așa?

Îi simți căldura trecându-i peste mâna lui și apoi pe scaunul pe care sângele începea deja să formeze o băltoacă. Ochii ei păreau să zâmbească, dar nu avea nicio altă expresie pe față. Nici chiar în clipa morții, se gândi el, ea nu se temea. Ei, asta era ceva, nu?

– E totul în regulă, domnule Spalko? se auzi din față vocea șoferului.

– Acum, da, răspunse Spalko.

27

Dunărea era rece şi întunecată. Grav rănit, Bourne lovi primul apa fluviului, unde curentul îl făcu să-şi piardă controlul, dar Khan era cel care avea probleme. Nu din cauza apei extrem de reci, ci din cauza întunericului care îl aruncă în oroarea de coşmar a visului său recurent.

Şocul impactului cu apa, suprafaţa atât de îndepărtată de deasupra capului său îl făcură să-şi simtă glezna blocată de trupul alb, pe jumătate descompus, rotindu-se încet sub el, în adânc. Lee-Lee îl chema, Lee-Lee vroia să i se alăture ei...

Simţi că alunecă în întuneric, în apa şi mai adâncă. Apoi, aproape pe neaşteptate şi în mod terifiant, fu tras. De Lee-Lee? se întrebă el panicat.

Dintr-odată, simţi căldura unui alt trup, solid şi, în ciuda rănilor sale, extraordinar de puternic. Simţi braţul lui Bourne în jurul taliei sale, picioarele lui Bourne în timp ce se eliberau din curentul puternic în care se prăbuşise Khan, ridicându-i spre suprafaţa apei.

Khan păru că plânge sau că ţipă, dar când străpungeau luciul apei şi se îndreptau către ţărmul îndepărtat, lovi ca şi când nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-l pedepsească pe Bourne să-l bată fără niciun sens. Dar tot ce reuşi să facă în acel moment a fost să înlăture braţul înlănţuit în jurul taliei sale şi să-l privească cu duşmănie pe Bourne în timp ce se târau către dig.

– Ce crezi că faci? zise Khan. Era cât pe ce să mă îneci.

Bourne dădu să vorbească, dar gândi că e mai bine să tacă. În schimb, privi în aval unde o armă de foc ieşi la suprafaţă. Dincolo de apa de un albastru intens a Dunării, maşini de pompieri, ambulanţe şi maşini de poliţie încă înconjurau clădirea Humanistas, Ltd.. Mulţimea se alăturase grupurilor de angajaţi evacuaţi, care se deplasau în valuri de-a lungul trotuarului, împrăştiindu-se pe străzi, stând atârnaţi pe geamuri, sucindu-şi gâturile pentru a prinde un unghi mai bun. Ambarcaţiuni navigând în susul şi în josul fluviului se adunau într-un loc şi chiar dacă

membrii forțelor de poliție le făceau semn să plece, pasagerii se grabeau către balustradă pentru a privi mai de aproape ceea ce credeau ei a fi un dezastru în devenire. Dar ajunseră cu întârziere. Se părea că incendiul care izbucnise în urma exploziei din cabina liftului fusese stins.

Bourne și Khan, retrăgându-se în umbra digului, își croiră drum către scara mobilă, pe care se cățărară cât de repede putură. Din fericire pentru ei, toți ochii erau ațintiți asupra zarvei din jurul sediului Humanistas, Ltd.. Câțiva metri mai departe, o parte a digului era în reparații, astfel că ei putură să meargă de-a buşilea la adăpost, sub nivelul străzii, chiar deasupra apei, unde betonul își pierduse rezistența și era sprijinit de stâlpi de lemn masiv.

– Dă-mi telefonul tău, spuse Khan. Al meu e în apă.

Bourne scoase telefonul lui Conklin și i-l dădu.

Khan apelă numărul lui Oszkar și, când acesta îi răspunse, îi spuse unde se aflau și ce vroiau. Ascultă un moment și apoi i se adresă lui Bourne.

– Oszkar, contactul meu de aici, din Budapesta, ne pune la dispoziție un avion. Și îți aduce niște antibiotice.

Bourne încuviință.

– Hai să vedem cât de bun e. Spune-i că avem nevoie de planurile Hotelului Oskjuhlid din Reykjavik.

Khan îl privi și, pentru o secundă, Bourne se temu că pur și simplu va închide telefonul sub impulsul urii. Își mușcă buzele. Ar fi trebuit să-și amintească să vorbească cu Khan într-o manieră mai puțin provocatoare.

Khan îi transmise lui Oszkar ce le trebuia.

– Îi va lua cam o oră, spuse el.

– Nu a spus „imposibil"? întrebă Bourne.

– Oszkar nu spune niciodată „imposibil".

– Nici contactul meu nu s-ar fi descurcat mai bine.

Se stârnise un vânt rece, care-i făcu să se miște mai departe în grota improvizată de ei. Bourne profită de ocazie pentru a-și examina rănile provocate de Spalko; Khan se descurcase bine atunci când îi îngrijise leziunile, care erau numeroase pe brațe, piept și picioare. Khan încă avea jacheta pe el. O scoase și o

scutură. În acest timp, Bourne observă că interiorul era alcătuit dintr-un număr de buzunare, fiecare dintre ele părând plin.

– Ce ai înăuntru? întrebă el.

– Secretul afacerii, răspunse Khan zadarnic. Se refugie în propria-i lume folosind telefonul lui Bourne.

– Ethan, eu sunt, vorbi el. Totul e în regulă?

– Depinde, spuse Hearn. Am descoperit că mi-au fost instalate microfoane în birou.

– Spalko ştie pentru cine lucrezi?

– Nu am menţionat niciodată numele tău. Oricum, majoritatea apelurilor mele către tine au fost făcute din afara biroului.

– Totuşi, ar fi mai înţelept să pleci.

– Şi eu mă gândesc la fel, spuse Hearn. Mă bucur să te aud. Nu ştiam ce să cred după explozie.

– Ai puţină încredere, îl îndemnă Khan. Cât ai?

– Destul.

– Ia tot ce ai şi ieşi acum. Mă voi răzbuna pe el indiferent ce se va întâmpla.

Îl auzi pe Hearn oftând.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că vreau o copie de siguranţă. Dacă din nu ştiu ce motiv nu-mi poţi aduce materialul, vreau să-l contactezi... stai un moment. Se întoarse către Bourne întrebându-l: Există cineva din Agenţie căruia să-i dăm în grijă computerul lui Spalko?

Bourne scutură din cap şi imediat se răzgândi. Îşi aduse aminte ce îi spusese Conklin despre Directorul Adjunct – şi anume nu numai că era corect, dar era omul lui.

– Martin Lindros, răspunse el.

Khan încuviinţă şi îi repetă numele lui Hearn, apoi întrerupse legătura şi bagă telefonul în buzunar.

Bourne era în încurcătură. Dorea să găsească o cale de comunicare cu Khan, dar nu ştia cum. În cele din urmă, îi veni ideea să-l întrebe cum ajunsese în camera de interogatoriu. Se simţi uşurat când Khan începu să vorbească. Îi relată lui Bourne despre cum se ascunsese în sofa, despre explozia din cabina liftului şi despre evadarea din încăperea încuiată. În orice caz, nu a vorbit nimic despre trădarea Annakăi.

Bourne îl ascultă fascinat, dar, chiar şi aşa, o parte a fiinţei sale rămase detaşată, ca şi când conversaţia era îndreptată către altcineva. Îl evita pe Khan; rănile sufleteşti erau prea recente. Recunoscu că, în starea de sănătate şubredă în care se afla, nu era încă pregătit psihic să abordeze întrebările şi îndoielile care îl măcinau. Astfel că cei doi vorbiră rar şi într-un mod stângaci, ocolind întotdeauna problema spinoasă care stăruia între ei asemenea unui castel care putea fi asediat, dar nu cucerit.

O oră mai târziu, Oszkar sosi, în dubiţa lui, cu prosoape, pături şi haine noi, alături de un antibiotic pentru Bourne. Le dădu şi un termos cu cafea fierbinte ca să bea. Se suiră pe locurile din spate şi, în timp ce se schimbau, el le puse grămadă hainele rupte şi ude, toate cu excepţia jachetei deosebite a lui Khan. Apoi le dădu sticle cu apă şi mâncare pe care au înfulecat-o.

Nu şi-a manifestat uimirea la vederea rănilor lui Bourne, iar Khan presupuse că făcuse în aşa fel ca atacul să fie încununat de succes. Îi oferi lui Bourne un laptop uşor.

– Planurile pentru fiecare sistem şi subsistem din incinta hotelului au fost descărcate pe hard, preciză el, la fel ca şi hărţile Reykjavikului şi ale împrejurimilor, precum şi câteva informaţii utile de care m-am gândit că veţi avea nevoie.

– Sunt impresionat. Bourne îi spuse asta lui Oszkar, dar era valabil şi pentru Khan.

Martin Lindros primi apelul imediat după ora unsprezece dimineaţa. Ora locală. Sări în maşină şi parcurse în mai puţin de opt minute distanţa până la Spitalul George Washington, distanţă care, în mod normal, necesita cincisprezece minute. Detectivul Harry Harris era la Urgenţă. Se folosi de legitimaţie pentru a putea trece de banda roşie, astfel că unul dintre rezidenţii grăbiţi îl conduse la pat. Lidros dădu la o parte perdeaua care înconjura cele trei laturi ale încăperii, trăgând-o la loc în urma sa.

– Ce dracu' ai păţit? spuse el.

Harris se uită la el cât de bine putu din poziţia incomodă în care stătea în pat. Faţa îi era tumefiată şi palidă. Buza superioară era spartă şi avea o tăietură sub ochiul stâng care-i fusese cusută.

– Am fost concediat – asta am păţit.

Lindros scutură din cap.

– Nu înțeleg.

– Consiliera pe Probleme de Securitate Națională l-a chemat pe șeful meu. Direct. Chiar ea. A cerut să fiu concediat. Dat afară fără nicio compensație sau pensie. Asta mi-a spus când m-a convocat ieri în biroul ei.

Mâinile lui Lindros se strânseră în pumni.

– Și după asta.

– Cum adică? Am fost concediat. M-a discreditat după cariera fără pată pe care am avut-o.

– Adică, continuă Lindros, cum ai ajuns aici?

– Aa, asta. Harris întoarse capul, privind în gol. M-am îmbătat cred.

– Crezi?

Harris se întoarse către el cu o privire fulgerătoare.

· M-am îmbătat foarte tare, e bine? Cred că a fost ultimul lucru pe care l-am meritat.

– Dar eşti mai rău decât atât.

– Deah. M-am încăierat cu vreo doi motocicliști, dacă îmi amintesc bine, și totul a degenerat într-o luptă.

– Presupun că tu crezi că meritai să fii bătut măr.

Harris nu spuse nimic.

Lindros își trecu o mână peste față.

– Știu că ți-am promis că o să am grijă de asta, Harry. Credeam că totul e sub control, chiar dacă Directorul fusese sau nu de acord. Nu mi-am imaginat că Consiliera pe Probleme de Securitate Națională va da o lovitură prealabilă.

– S-o ia dracu', izbucni Harris. Să-i ia dracu' pe toți. Râse amar. Așa obișnuia să zică mama. „Nicio faptă bună nu trece nepedepsită".

– Ascultă, Harry, niciodată n-aș fi descoperit chestia cu Schiffer fără tine. Nu am de gând să te abandonez. O să te scot din asta.

– Da? Aș vrea să știu cum dracu'.

– Așa cum Hannibal, unul dintre idolii mei militari, spunea odată faimos: „Fie găsim o cale, fie facem una.".

Când fură gata, Oszkar îi duse la aeroport. Bourne, al cărui corp era chinuit de durere, era bucuros să lase pe altcineva să conducă. Totuşi, rămase în alertă. Era mulţumit să constate că Oszkar se uita în oglinzi pentru a verifica împrejurimile. Nimeni nu părea să-i urmărească.

Sus, în faţă, putea vedea turnul de control al aeroportului, iar o clipă mai târziu, Oszkar ieşi de pe autostradă. Nu erau poliţişti prin preajmă. Nimic nu părea nelalocul lui. Cu toate acestea, simţi stârnindu-se vibraţiile interioare.

Nimeni nu se luase după ei cât timp au străbătut traseul spre aeroport, îndreptându-se spre aerodromul de curse speciale. Avionul îi aştepta pregătit şi alimentat. Ieşiră din dubiţă. Înainte de a pleca, Bourne îi strânse mâna lui Oszkar.

– Mulţumesc încă o dată.

– Nicio problemă, spuse Oszkar cu un zâmbet. Totul e pe nota de plată.

Acesta plecă, iar ei urcară scările şi intrară în avion.

Pilotul le ură bun-venit la bord, apoi trase scara, închise şi încuie uşa. Bourne îi preciză destinaţia şi cinci minute mai târziu rulau de-a lungul pistei, ridicându-se de la sol pentru zborul lor către Reykjavik care dura două ore şi zece minute.

Vom ajunge deasupra bărcii de pescuit în trei minute, zise pilotul.

Spalko ajustă casca electronică, luă cutia frigorifică a lui Sido şi trecu în partea din spate a avionului, unde îşi puse echipamentul. În timp ce strângea clemele, fixă ceafa lui Peter Sido. Acesta era legat în cătuşe de scaun. Unul dintre oamenii înarmaţi ai lui Spalko stătea pe scaunul alăturat.

– Ştii unde să-l duci, îi spuse încet pilotului.

– Da, dom'le. Oriunde, dar nu aproape de Groenlanda.

Spalko se duse la uşa din spate, îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, iar acesta străbătu culoarul îngust pentru a i se alătura.

– Ai destul combustibil?

– Da, domnule, răspunse pilotul. Am calculat exact suma.

Spalko aruncă o privire prin micul hublou al uşii. Acum zburau mai jos, aproape de Atlanticul negru-albăstrui cu crestele valurilor ca un semn sigur de turbulenţă.

– 30 de secunde, domnule, spuse pilotul. Bate un vânt tăricel din nord-nord-vest. 16 noduri.

– Am înţeles. Spalko simţea cum viteza descreşte.

Purta pe sub haine un costum de imersie pentru supravieţuire în apă, de 7 mm. Spre deosebire de costumul unui scafandru, care se baza pe un strat subţire de apă între corp şi neopren, care să menţină ridicată temperatura corpului, acesta era sigilat la picioare şi la încheieturile mâinilor pentru a ţine apa afară. În interiorul carcasei trilaminate avea un sistem de protecţie termică Thinsulate ca protecţie suplimentară împotriva frigului. Totuşi, dacă nu-şi sincroniza perfect aterizarea, impactul cu apa rece ca gheaţa îl putea paraliza şi, chiar cu toată protecţia oferită de costum, acest lucru putea fi fatal. Nimic nu avea voie să meargă rău. Îşi legă cutia de încheietura mâinii stângi cu un lanţ şi-şi puse mănuşile izolante.

– Cincisprezece secunde, spuse pilotul. Vânt constant.

Bun, fără pale de vânt, se gândi Spalko. Îi făcu un semn din cap omului său, care trase de maneta uriaşă şi deschise uşa. Urletul vântului umplu aeronava. Sub el nu erau decât 4 000 de metri de aer şi apoi oceanul, care avea să fie dur ca betonul dacă-l lovea cu viteza căderii libere.

– Gata! anunţă pilotul.

Spalko sări. Simţi un vuiet în urechi, apoi vântul pe faţă. După zece secunde cădea cu 170 de kilometri pe oră, viteză terminală. Şi totuşi, nu avea senzaţia de cădere; mai degrabă simţea cum ceva îl apăsa uşor.

Privi în jos, văzu barca de pescuit şi, folosind presiunea aerului, se deplasă orizontal pentru a compensa vântul de 16 noduri din nord-nord-vest. Aliniindu-se, îşi verifică altimetrul de la încheietură. La 850 de metri trase coarda, simţi zvâcnitura linilor în umeri şi apoi fâsâitul nailonului paraşutei ce se desfăcea deasupra lui. Imediat, cei 2 metri pătraţi de rezistenţă ai corpului său se transformaseră în 80 de metri pătraţi de frecare. Acum cobora cu doar cinci metri pe secundă.

Deasupra lui era cupola luminoasă a cerului; dedesubt, nesfârşitul Atlantic, neobosit, arămiu în după-amiaza târzie. Văzu vasul de pescuit la ancoră şi, în depărtare, curba proeminentă a Peninsulei Islandei pe care era construit Reykjavikul. Vântul îl devia constant şi o vreme compensă acest lucru manevrând în mod repetat paraşuta. Expiră adânc, savurând senzaţia căderii.

Părea suspendat, apoi, într-o carapace de un albastru nesfârşit, se gândi la planificarea meticuloasă, la anii de muncă intensă, de manevre şi manipulări prin care ajunsese aici, în punctul pe care îl considera deja apogeul vieţii lui. Se gândi la anul petrecut în America, în tropicalul Miami, la procedurile dureroase de refacere şi remodelare a feţei distruse. Trebuia să recunoască faptul că savurase momentul când îi spusese Annakăi povestea fratelui său fictiv, dar la urma urmelor cum să-i fi explicat prezenţa lui în ospiciu? Nu i-ar fi putut spune niciodată că avea o aventură cu mama ei. Era ceva foarte simplu să-i mituiască pe doctori şi asistente pentru a obţine un timp singur cu pacienta. Cât de coruptibili sunt oamenii, se gândi. Mare parte din succesul său se construise profitând de acest principiu.

Ce femeie uimitoare fusese Saşa! Nici înainte, nici după nu mai întâlnise pe cineva la fel. În mod firesc, presupusese că Annaka îi semăna mamei. Desigur, atunci era mult mai tânăr şi prostia asta i se putea ierta.

Ce ar fi crezut Annaka, se gândea acum, dacă i-ar fi spus adevărul, dacă i-ar fi spus că în urmă cu mulţi ani lucrase pentru un mafiot criminal, un monstru sadic şi răzbunător care-l trimisese pentru o răzbunare ştiind foarte bine că putea fi o capcană. Fusese şi faţa lui Spalko era rezultatul. Se răzbunase pe Vladimir, dar nu în felul eroic pe care i-l povestise Zinei. Fusese ruşinos, dar atunci nu avusese puterea de a acţiona pe cont propriu. Însă acum...

Se afla la o înălţime mai mare de 150 de metri, când vântul îşi schimbă brusc direcţia. Începu să se îndepărteze de barcă şi manevră paraşuta pentru a minimaliza efectul. Însă nu reuşi să inverseze cursul. Sub el vedea semnalele luminoase de la bordul navei de pescuit şi-şi dădu seama că echipajul îi monitoriza cu atenţie coborârea. Barca începu să-l urmărească.

Orizontul era mai înalt şi parcă oceanul urca rapid spre el, umplând întreaga lume odată cu schimbarea perspectivei. Vântul se opri subit şi Spalko coborî, manevrând paraşuta exact la momentul potrivit şi aterizând cât mai uşor cu putinţă. Picioarele intrară primele, apoi ajunse sub apă. Oricât ar fi fost de pregătit mental, şocul apei îngheţate îl izbi ca o lovitură de ciocan care-l lăsă fără respiraţie. Greutatea cutiei frigorifice îl trase repede sub apă, dar compensă acest lucru cu pedalări puternice şi îndemânatice. Ieşi la suprafaţă răsucindu-şi capul şi respiră adânc, scoţându-şi în acelaşi timp echipamentul.

Auzea ecoul din adâncuri al motoarelor bărcii şi, fără măcar să se mai uite, porni în acea direcţie. Valurile erau aşa de înalte şi curentul atât de puternic, încât curând abandonă ca inutilă noţiunea de a înota. Când barca ajunse lângă el, era aproape terminat. Fără protecţia costumului uscat ştia că deja ar fi intrat în hipotermie.

Un membru al echipajului îi aruncă o parâmă şi peste bord fu trecută o scară din frânghie. Apucă parâma şi se ţinu de ea cu toată puterea până când marinarii îl traseră către scară. Se căţără pe aceasta, oceanul ţinându-l prizonier până în ultima secundă.

O mână puternică se întinse peste bord, ajutându-l să urce. Privi în sus şi văzu o faţă cu ochi albaştri pătrunzători şi un păr blond bogat.

– *La illaha ill Allah*, spuse Hasan Arsenov. Bun venit la bord, Şeicule. Spalko se rezemă, membrii echipajului înfăşurându-l în pături absorbante.

– *La illaha ill Allah*, răspunse. Mai să nu te recunosc.

– Când m-am privit prima dată în oglindă după ce mi-am decolorat părul, zise Arsenov, nici măcar eu nu m-am recunoscut.

Spalko se uită atent la faţa liderului terorist.

– Cum te simţi cu lentile de contact?

– Niciunul n-am avut nicio problemă. Arsenov nu-şi putea dezlipi privirea de cutia de metal din mâna lui Spalko. E acolo.

Spalko încuviinţă din cap. Privi peste umărul lui Arsenov şi o văzu pe Zina în ultima frântura de lumină a soarelui.

Părul auriu i se revărsa pe spate şi ochii de cobalt îl priveau cu o intensitate lacomă.

– Mergem la țărm, spuse Spalko echipajului. Vreau să mă schimb în haine uscate.

Coborî sub punte în cabina din față, unde hainele fuseseră așezate cu grijă. Pe jos era o pereche de pantofi negri tari. Descuie cutia și o așeză pe o cușetă. În timp ce își scotea hainele ude și costumul uscat, își privi încheietura pentru a vedea cât de rău îl rănise cătușa. Apoi își frecă palmele până își puse din nou sângele în mișcare.

În timp ce stătea cu spatele ușa se deschise și la fel de repede se închise. Nu se întoarse, nu avea nevoie să știe cine intrase.

– Lasă-mă să te încălzesc, spuse Zina pe un ton milos.

O secundă mai târziu simți apăsarea sânilor ei și căldura formelor ei pe spate și pe fese. Agitația sărituri încă îl mai stăpânea. Aceasta fusese accentuată de deznodământul lungii sale relații cu Annaka Vadas, făcând irezistibile avansurile Zinei.

Se întoarse și se așeză pe marginea cușetei lăsând-o să se urce toată peste el. Femeia era ca un animal în călduri. Îi vedea strălucirea ochilor, auzea sunetele guturale din pântecul ei. Se pierduse în el și, pentru moment, fu satisfăcut.

Aproximativ 90 de minute mai târziu, Jamie Hull se afla sub nivelul străzii, verificând securitatea la intrarea pentru aprovizionare a Hotelului Oskjuhlid, și atunci dădu cu ochii de tovarășul Boris. Șeful securității ruseți mimă surpriza văzându-l pe Hall, dar acesta nu se lăsă păcălit. Îi trecu prin cap că Boris îl urmărea de ceva timp, dar se gândise că poate era doar paranoic. Nu că nu ar fi avut motive. Toți șefii erau în hotel. A doua zi dimineață la opt începea summitul și, odată cu el, momentele de risc maxim. Se temea de gândul ca nu cumva tovarășul Boris să fi aflat ce descoperise Feydal-Saoud, ce puseseră la cale el și șeful securității arabe.

Și astfel, pentru a nu-i permite tovarășului Boris să ghicească teama din sufletul său, afișă pe față un zâmbet, pregătindu-se să-l muște de vreo două ori dacă ar fi fost nevoie. Orice, numai tovarășul să rămână în întuneric.

– Lucrezi peste program, dragă domnule Hall, spuse Karpov cu vocea lui tunătoare de crainic. Teama nu are odihnă, nu?

– Am destul timp să mă odihnesc când se termină summitul şi după ce ne-am făcut treaba.

– Dar treaba noastră nu se termină niciodată. Karpov, îşi dădu seama Hall, purta unul dintre foarte proastele lui costume de şef. Arăta mai mult ca o armură decât ca ceva cât de cât la modă. Oricât am face, întotdeauna mai e ceva de făcut. Ăsta e unul din farmecele meseriei, nu?

Hall simţi nevoia să spună nu doar pentru a se certa, dar şi muşcă limba.

– Şi securitatea de aici cum e? Karpov privea în jur cu ochii săi de corb. La înaltele voastre standarde americane, sper?

– Abia am început.

– Atunci un ajutor este binevenit, nu? Două capete sunt mai bune decât unul, patru ochi mai buni decât doi.

Brusc, Hall se simţi obosit. Nu-şi mai amintea de cât timp era în ţara asta uitată de Dumnezeu şi nici când dormise ultima noapte ca lumea. Nici măcar un copac, să ştii în ce anotimp eşti! Se instalase în el un fel de dezorientare, ceva de genul celei de care sufereau pentru prima dată echipajele submarinelor.

Hall urmări echipa de securitate oprind un camion cu alimente, interogând şoferul şi urcând în spate pentru a verifica încărcătura. Nimic din procedură sau metodologie nu i se păru greşit.

– Nu ţi se pare deprimant aici? îl întrebă pe Boris.

– Deprimant? Asta e ţara minunilor, prietene, răbufni Karpov. Dacă vrei o definiţie pentru deprimant, petrece o iarnă în Siberia.

Hall pufăi:

– Ai fost trimis în Siberia?

– Da, râse Karpov, dar nu cum crezi tu. Am activat acolo câţiva ani, când tensiunile cu China erau la apogeu. Ştii tu, manevre militare secrete, strângere clandestină de informaţii, şi totul în cel mai întunecat şi friguros loc pe care ţi-l poţi imagina. Karpov se încruntă. De fapt, fiind american, bănuiesc că nu-ţi poţi imagina aşa ceva.

Hall păstră zâmbetul pe faţă, dar cu preţul unei mânii reprimate şi al stimei de sine. Din fericire, intră o altă dubiţă după ce vehiculul de aprovizionare trecuse de verificare. Acesta era de la Reykjavik.

Energy. Dintr-un motiv sau altul, părea să fi atras atenția tovarășului Boris, iar Hall îl urmă în locul unde fusese oprită.

Înăuntru erau doi bărbați în uniforme.

Karpov luă foaia de parcurs pe care șoferul i-o înmânase supus unui om de la securitate și aruncă o privire pe ea.

– Ce e asta? spuse el în maniera lui extrem de agresivă.

– Verificare trimestrială geotermică, răspunse șoferul sec.

– Trebuie făcută acum? Karpov îl privi crunt pe șoferul blond.

– Da, domnule. Sistemul nostru e interconectat în tot orașul. Dacă nu facem lucrări de întreținere periodice, punem în pericol toată rețeaua.

– Ei bine, asta nu se poate. Îi făcu semn, unui om de la securitate. Verifică interiorul. Dacă totul e în regulă lasă-i să treacă.

Se îndepărtă de dubiță urmat de Karpov.

– Nu-ți place munca asta, zise Karpov, nu-i așa?

Uitând de sine pentru un moment, Hall se răsuci pe călcâie și se confruntă cu rusul:

– Îmi place foarte mult. Apoi își aminti și rânji ca un mânz. Nu, ai dreptate: Mi-aș folosi mai degrabă, să spunem, însușirile fizice.

Karpov încuviință din cap, aparent îmblânzit:

– Înțeleg. Niciun sentiment nu se compară cu a ucide.

– Exact, spuse Hall încălzindu-se. Uite, de exemplu, ultima decizie. Ce n-aș da să-l găsesc eu pe Jason Bourne și să-i trag un glonț în cap.

Karpov ridică din sprâncenele lui groase.

– Pentru tine decizia asta pare personală. Ar trebui să eviți asemenea emoții, prietene. Îți întunecă judecata.

– La dracu', făcu Hall. Bourne a obținut ce-mi doream eu cel mai mult, ceea ce mi se cuvenea mie.

Karpov se gândi o secundă.

– Se pare că te-am judecat greșit, prietene Hall. Se pare că ești mult mai războinic decât credeam. Îl bătu pe spate pe american. Ce-ai zice de niște povești de război la o sticlă de votcă?

– Pare ok, spuse Hall în timp ce dubița Reykjavik Energy intra în hotel.

Stepan Spalko, într-o uniformă a Reykjavik Energy, cu lentile colorate de contact pe ochi şi o bucată de latex care-i făcea nasul mare şi urât, coborî din maşină şi-i spuse şoferului să aştepte. Cu o foaie de lucru într-o mână şi o mică trusă de unelte în cealaltă, parcursese labirintul din subsolul hotelului. Planul acestuia îi plutea în minte asemenea unei imagini tridimensionale. Îl cunoştea drumul prin vastul complex mai bine decât mulţi angajaţi care-şi aveau lucrul limitat la o anumită zonă.

Îi luă douăsprezece minute să ajungă în aripa hotelului în care se afla spaţiul în care avea să se desfăşoare acţiunea. În acel răstimp fu oprit de patru angajaţi de securitate, deşi purta ecusonul pe salopetă. O luă pe scări, coborî trei nivele la subsol, apoi fu oprit din nou. Era destul de aproape de o joncţiune termală pentru ca prezenţa lui să fie plauzibilă. Totuşi, era destul de aproape de substaţia HVAC, încât paznicul să insiste să-l însoţească.

Spalko se opri în dreptul unui tablou electric şi îl deschise. Simţea privirea agentului ca pe o mână în gât.

– Eşti de mult aici? îl iscodi el, deschizând cutia.

– Vorbiţi ruseşte, poate? răspunse paznicul.

– De fapt, da. Spalko cotrobăia prin cutie. Eşti de două săptămâni aici, nu?

– Trei, întări paznicul.

– Şi în tot timpul ăsta, ai văzut ceva din minunata mea Islanda? Găsi ce voia prin haosul din cutie şi îl scoase. Ştii ceva despre ţara asta?

Rusul clătină din cap, dându-i lui Spalko ocazia de a-şi începe discursul:

– Să te lămuresc eu, atunci. Islanda e o insulă de 103000 de kilometri pătraţi şi se găseşte la 500 de metri deasupra nivelului mării. Vârful cel mai înalt, Hvannadalshnúkur are o înălţime de 2119 metri şi peste 11% din ţară e acoperită de gheţari, inclusiv Vatnajökull, cel mai mare din Europa. Avem regim parlamentar cu 63 de membri aleşi la fiecare patru...

Vocea i se stinse când paznicul, deranjat peste măsură de bolboroseala ghidului, îi întoarse spatele si pleacă. El trecu imediat la lucru, scoţând unicul disc şi apăsându-l pe două seturi de fire până fu sigur că cele patru contacte trecuseră de izolaţie.

– E gata aici, spuse trântind uşa panoului.

– Acum unde? Sediul termic? spuse paznicul, sperând să termine curând.

– Nu, zise Spalko. Trebuie să iau legătura cu şefu' mai întâi. Mă duc la dubiţă. Făcu un semn din mână la plecare, dar paznicul deja plecase.

Spalko se întoarse la dubiţă, urcă şi rămase lângă şofer până ce apăru un agent de securitate.

– Bun, băieţi, cum merge?

– Am terminat aici pentru moment. Spalko zâmbea mulţumit, făcând semne fără sens pe foaia falsă de parcurs. Hei, am stat mai mult decât credeam. Mulţumesc pentru verificare.

– Ei, e meseria mea.

Când şoferul porni motorul şi băgă în viteză, Spalko spuse:

– Iată valoarea unei probe în gol. O să avem exact 30 de minute înainte să vină să ne caute.

Avionul cu reacţie străbătu cerul. Khan stătea în faţa lui Bourne privind fix înainte, aparent în gol. Luminile fuseseră stinse. Câteva spoturi pentru citit aruncau ovale de lumină în întuneric. Într-o oră aveau să aterizeze pe Aeroportul Keflavik.

Bourne stătea complet nemişcat. Voia să-şi ia capul în mâini şi să verse lacrimi amare pentru păcatele trecutului, dar Khan fiind de cealaltă parte, nu putea să arate nimic care să fie interpretat drept slăbiciune. Relativa reconciliere la care ajunseseră părea fragilă ca o coajă de ou. Atât de multe lucruri o puteau sparge. Emoţiile îi măcinau pieptul, îngreunându-i respiraţia dificilă. Durerea pe care o simţea în tot corpul torturat nu însemna nimic în comparaţie cu chinul ce ameninţa să-i rupă inima. Strânse atât de puternic marginile fotoliului, încât încheieturile îi trosniră. Ştia că trebuie să se controleze, dar la fel de bine ştia că nu mai putea rămâne pe scaun nicio secundă.

Se ridică şi se aşeză în locul de lângă Khan asemenea unui somnambul.

Tânărul nu dădu niciun semn că ar fi observat prezenţa lui Bourne. Ar fi părut în meditaţie adâncă, doar că inima îi bătea foarte rapid.

Cu inima izbindu-i coastele rupte, Bourne spuse încet:

– Dacă eşti fiul meu, vreau să ştiu asta. Dacă eşti într-adevăr Joshua, *trebuie* să ştiu asta.

– Cu alte cuvinte, nu mă crezi.

– *Vreau* să te cred, răspunse Bourne încercând să ignore tăişul intonaţiei lui Khan, de acum familiară. Sunt sigur că ştii asta.

– Când e vorba de tine, ştiu mai puţin decât nimic. Khan se întoarse spre el cu furia zugrăvită pe faţă. Nu-ţi aminteşti deloc de mine?

– Joshua avea şase ani, abia un copil. Bourne simţi cum emoţia îl cuprinse, gata să-l sugrume. Şi de acum câţiva ani sufăr de amnezie.

– Amnezie? Dezvăluirea părea să-l surprindă pe Khan.

Bourne îi povesti ce se întâmplase.

– Îmi amintesc foarte puţin din viaţa mea dinainte, ca Jason Bourne încheie, şi absolut nimic din viaţa mea ca David Webb, cu excepţia rarelor momente când un miros sau un sunet al unei voci dislocă ceva şi-mi amintesc un fragment. Dar asta e totul, forme discontinue dintr-un întreg pentru totdeauna pierdut.

Bourne încerca să-i găsească privirea lui Khan în lumina slabă, căuta să surprindă cel mai mic semn pe faţa lui, până şi cel mai vag semn în legătură cu ce putea simţi sau gândi Khan.

– E adevărat. Suntem complet străini unul faţă de celălalt. Se opri, incapabil să continue pentru moment. Apoi îşi luă inima în dinţi, străduindu-se să vorbească, pentru că liniştea ce creşte aşa de uşor era mai rea decât explozia ce avea să urmeze cu siguranţă.

– Încearcă să înţelegi. Am nevoie de o dovadă palpabilă, ceva absolut convingător

– Să te ia dracu'!

Khan se ridică gata să se năpustească asupra lui Bourne pe culoar, dar, din nou, ca şi în camera de interogatoriu a lui Spalko, ceva îl reţinea. Apoi, fără voia lui, auzi în cap vocea lui Bourne, cuvintele spuse de acesta pe un acoperiş din Budapesta: *Ăsta e planul tău, nu? Toată povestea asta dementă cum că tu ai fi... Joshua... Nu eu te voi conduce la acest Spalko sau la oricine altul vrea să ajungi. Nu voi mai fi jucăria nimănui.*

Khan strânse în mână statueta din piatră a lui Buddha şi se aşeză la loc. Amândoi fuseseră jucăria lui Stepan Spalko. El fusese cel care îi adusese împreună şi acum, ca o ironie a sorţii, duşmănia lor comună faţă de Spalko i-ar fi putut ţine împreună, cel puţin pentru moment.

– *Există* ceva, spuse el pe o voce de nerecunoscut. Un coşmar recurent în care sunt sub apă. Sunt înecat, tras în adânc, pentru că sunt legat de corpul ei fără viaţă. Ea mă strigă, îi aud vocea strigându-mă sau e vocea mea care o strigă pe ea.

Bourne şi-l aminti pe Khan zvârcolindu-se în Dunăre, panica ce-l împinsese în mijlocul curentului.

– Ce spune vocea?

– E vocea *mea*. Spun „Lee-Lee, Lee-Lee."

Bourne simţi cum inima i se opreşte pentru o clipă, căci din adâncurile memoriei sale zdruncinate apărea Lee-Lee. Timp de o singură secundă nepreţuită văzu faţa ovală cu ochii albaştri şi părul negru şi drept al lui Dao.

– O, Doamne, şopti Bourne. Lee-Lee era numele cu care Joshua o striga pe Alyssa. Nimeni altcineva nu o numea astfel. Doar Dao o ştia.

– *Lee-Lee*.

– Una dintre amintirile puternice din acele zile pe care, ajutat enorm, am reuşit s-o recuperez, e felul în care sora ta te privea. Bourne continuă. Întotdeauna voise să fie aproape de tine. Noaptea, când avea un coşmar, erai singurul care o putea calma. Tu îi spuneai Lee-Lee şi ea îţi spunea Joshy.

Sora mea, da, Lee-Lee. Khan închise ochii şi imediat ajunse sub apa nămoloasă a râului din Phnom Penh. Pe jumătate înecat, şocat, văzuse rostogolindu-se spre el cadavrul împuşcat al surioarei sale. Lee-Lee. Avea patru ani. Moartă. Ochii ei albaştri – ochii tăticului lor – privindu-l fix fără să-l vadă, acuzator. *De ce tu?* Părea ea să spună. *De ce tu şi nu eu?* Dar ştia că vorbea doar propria-i conştiinţă vinovată. Dacă Lee-Lee ar fi putut vorbi, ea ar fi spus: *Mă bucur că măcar tu n-ai murit, Joshy. Sunt aşa de bucuroasă că unul dintre noi a rămas cu tati.*

Khan îşi duse o mână la faţă şi se întoarse spre fereastra Perspex. Voia să moară, îşi dorea *să fi murit* în râu, să fi supravieţuit Lee-Lee. Nu mai suporta nicio secundă din această viaţă. La urma urmelor, nu-i rămăsese nimic. În moarte, cel puţin ar fi regăsit-o

– Khan.

Era vocea lui Bourne. Dar nu se putea întoarce spre el, nici măcar nu-l putea privi în ochi. Îl ura şi îl iubea. Nu înţelegea cum putea să fie posibil aşa ceva; nu era dotat corespunzător pentru face faţă acestei anomalii emoţionale. Cu un sunet gutural se ridică şi trecu pe lângă el, clătinându-se, spre partea din faţă a avionului unde nu mai era nevoit să-l vadă pe Bourne.

Bourne îşi privi fiul plecând cu o tristeţe de nespus. Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi înfrâna impulsul de a-l trage înapoi, de a-l lua în braţe şi a-l strânge la piept. Simţea că era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face în acel moment şi că, dat fiind trecutul lui Khan, ar fi putut duce la reluarea conflictului dintre ei.

Nu-şi făcea iluzii. Amândoi aveau de străbătut un drum greu înainte de a accepta că sunt o familie. Putea fi o sarcină chiar imposibilă. Dar, neavând obiceiul de a considera vreun lucru imposibil, înlătură acel gând înspăimântător.

Un val de durere îl făcu în cele din urmă să-şi dea seama de ce atâta vreme negase faptul că, în realitate, Khan era fiul său.

În acel moment, ridică privirea şi-l văzu pe Khan deasupra lui, ţinându-se cu putere cu mâinile de spătarul scaunului din faţă.

– Ziceai că abia ai descoperit că sunt MIA.

Bourne încuviinţă din cap.

– Cât timp m-ai căutat? întrebă Khan.

– Ştii că nu pot răspunde. Nimeni nu poate. Bourne minţi din instinct. Nu avea nimic de câştigat, dar ar fi fost o greşeală enormă să-i spună că autorităţile căutaseră numai o oră. Era perfect conştient de faptul că voia să-şi protejeze fiul în faţa adevărului.

Khan stătea nemişcat şi ameninţător, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ceva cu consecinţe teribile.

– *Tu* de ce nu ai verificat?

Bourne auzi tonul acuzator şi rămase blocat. Sângele îi îngheţă în vene. Încă de când îi devenise clar că acest Khan putea fi Joshua îşi pusese aceeaşi întrebare.

– Eram pe jumătate nebun de durere, răspunse, dar nu cred că acum e o scuză suficientă. N-am putut recunoaşte faptul că v-am dezamăgit pe toţi ca tată.

Ceva se schimbă pe chipul lui Khan, dând la iveală un spasm de suferinţă, în timp ce un gând care nu prevestea nimic bun îşi făcea drum către suprafaţă.

– Trebuie să fi avut... probleme când erai împreună cu mama în Phnom Penh.

– Ce vrei să spui? Alarmat de expresia lui Khan, Bourne răspunse pe un ton poate mai violent decât trebuia.

– Ştii tu. N-ai auzit de la colegi că erai căsătorit cu o thailandeză?

– O iubeam pe Dao din tot sufletul.

– Marie nu e thailandeză, nu?

– Khan, nu alegem persoanele de care ne îndrăgostim.

Urmă o scurtă pauză şi apoi, în tăcerea ameninţătoare ce se instalase între ei, Khan spuse pe un ton cât se poate de normal.

– Şi mai era problema celor doi copii ai voştri metişi.

– N-am gândit niciodată aşa, răspunse Bourne sec. Inima i se rupea, căci auzea plânsul tăcut al întrebărilor. O iubeam pe Dao, te iubeam pe tine şi pe Alyssa. Doamne, voi eraţi viaţa mea! În săptămânile şi lunile de după, aproape mi-am pierdut minţile. Eram devastat, nu mai ştiam dacă voiam să merg mai departe. Dacă nu l-aş fi cunoscut pe Alex Conklin, poate că nu aş fi continuat. Chiar şi aşa a fost nevoie de zile de muncă istovitoare pentru a-mi reveni cât de cât.

Tăcu o clipă, ascultând respiraţiile amândurora. Apoi oftă adânc şi spuse:

– Ceea ce am crezut mereu, lucrul cu care întotdeauna m-am luptat e că ar fi trebuit să fiu acolo să vă protejez.

Khan îl privi mult timp, dar tensiunea se eliberase, nu mai era cale de întoarcere.

– Dacă ai fi fost acolo, ai fi fost şi tu ucis.

Îi întoarse spatele fără vreun alt cuvânt şi, în acest timp, Bourne o văzu pe Dao în ochii lui şi ştia că lumea se schimbase profund.

28

Reykjavikul, la fel ca oricare alt loc civilizat de pe pământ, își avea numărul său de restaurante fast-food. În fiecare zi aceste localuri, ca și restaurantele selecte erau aprovizionate cu carne, pește, legume și fructe proaspete. Hafnarfjördur Fine Fruits & Vegetables era unul din principalii distribuitori ai industriei de fast-food din Raykjavik. Dubița companiei care parcase la Kebab Höllin în centrul orașului devreme în acea dimineață, cu o livrare de salată, roșii și praz, era una dintre multele răspândite prin oraș în timpul zilei. Diferența esențială era că, spre deosebire de toate celelalte, această dubiță nu fusese trimisă de Hafnarfjördur Fine Fruits & Vegetables.

Dimineața devreme, toate cele trei locații ale Landspitali University Hospital au fost luate cu asalt de oameni din ce în ce mai bolnavi. Doctorii internau acești pacienți numeroși chiar în timp ce le făceau analizele de sânge. Seara deja, rezultatele confirmaseră că în oraș exista o puternică epidemie de hepatită A.

Funcționarii Ministerului Sănătății s-au apucat serios de lucru pentru a face față crizei extraordinare. Munca lor era îngreunată de câțiva factori importanți: rapiditatea și gravitatea instalării virusului deosebit de violent, efectele complexe asociate cu încercarea de a depista ce tipuri de mâncare erau implicate și, fără s-o rostească, dar mințile le erau ocupate cu faptul că Reykjavikul se afla în centrul atenției mondiale datorită reuniunii internaționale. În fruntea listei de suspecți era prazul, vinovatul pentru recenta epidemie de hepatită A din S.U.A., dar prazul se găsea peste tot în lanțurile de fast-food locale și, desigur, nu puteau fi excluse nici carnea și peștele.

Ei munceau în noaptea albului intervievând proprietarii fiecărei companii specializate în legume proaspete, trimițându-și oamenii pe teren pentru a inspecta depozitele, containerele de depozitare și dubițele fiecărei firme, inclusiv pe cele ale Hafnarfjördur Fine Fruits & Vegetables. Surprinzător și frustrant, aceștia nu găseau nimic în neregulă și, odată cu trecerea orelor

erau nevoiți să recunoască faptul că ancheta nu avansase cu nimic, erau în același punct de unde plecaseră.

Prin urmare, imediat după orele 21.00, oficialii Ministerului Sănătății și-au făcut publice descoperirile. Reykjavikul era în alertă de hepatită A. Deoarece încă nu reușiseră să descopere sursa infecției, au declarat stare de carantină în oraș. Deasupra capetelor tuturor plutea spectrul unei epidemii generalizate, lucru pe care nu și-l puteau permite, mai ales acum când ochii întregii lumi erau concentrați asupra capitalei în care urma să înceapă summitul împotriva terorismului. În interviurile de la radio și TV, oficialii încercau să dea asigurări unui public panicat că se luau toate măsurile posibile pentru a controla virusul. În acest scop, spuneau în mod repetat, ministerul își folosise întregul personal în slujba siguranței publice.

Când Jamie Hull străbătea coridorul către apartamentul prezidențial într-o stare de extremă agitație, erau aproape orele 22.00. În primul rând, grija lui se îndrepta spre brusca epidemie de hepatită A. Apoi, fusese chemat la o ședință informativă neprevăzută cu președintele.

Privi în jur și îi văzu pe membrii Serviciilor Secrete care-l apărau pe președinte. Mai încolo pe coridor erau FSB-ul rusesc și Securitatea Arabă ce-și păzeau liderii și, pentru securitatea și facilitarea cazării, primiseră o aripă a hotelului.

Intră flancat de două gărzi din Serviciile Secrete, uriași și impasibili ca niște statui. Președintele se plimba neobosit încolo și încoace dictând la două speachwritere* în timp ce secretara supraveghea, mâzgălind în grabă nota pe un tablet computer**.

Așteptă fără să protesteze până ce președintele își concedie oamenii care, asemenea unor șoareci, fugiră în altă cameră.

– Jamie, spuse președintele cu un zâmbet larg și mâna întinsă. Mă bucur că ai venit. Îi strânse mâna lui Hull, îi făcu un semn să

---

* Persoană care scrie discursul președintelui (n. red.).

** Un minilaptop (n. red.).

ia loc şi apoi se aşează în faţa lui. Jamie, contez pe tine să ne ajuţi să ţinem summitul fără probleme, spuse el.

– Domnule, vă pot asigura că totul e sub control.

– Chiar şi Karpov?

– Domnule?

Preşedintele zâmbi.

– Am auzit că te-ai certat destul de serios cu domnul Karpov

– Au existat neînţelegeri minore, spuse el într-o doară, dar toate aparţin trecutului.

– Mă bucur să aud asta, spuse preşedintele. Am şi aşa destule dificultăţi cu Alexandr Ievtusenko. N-am nevoie să fie supărat pe mine din pricina unor neînţelegeri cu şeful securităţii. Se pocnesc peste coapse şi se ridică. Bun, spectacolul este la opt dimineaţa. Mai sunt multe de pregătit. Îi întinse mâna lui Hull, care se ridică. Jamie, nimeni nu ştie mai bine decât mine cât de periculoasă poate deveni situaţia. Dar cred că suntem de acord: acum nu mai există drum de întoarcere.

Ajuns pe coridor, lui Hull îi sună mobilul.

– Jamie, unde eşti? îi lătră în ureche Directorul.

– Tocmai ies de la o şedinţă cu preşedintele. A fost mulţumit să audă că totul e sub control, inclusiv tovarăşul Karpov.

Dar, în loc să pară mulţumit, Directorul continuă pe un ton repezit:

– Jamie, ascultă-mă cu atenţie. Mai există un aspect al situaţiei, de făcut public doar dacă este necesar.

Hull privi automat în jur şi ieşi din raza auditivă a gărzilor din Serviciul Secret.

– Vă mulţumesc pentru încredere, domnule.

– E vorba de Jason Bourne, spuse directorul. N-a murit la Paris.

– Cum? O clipă, Hull îşi pierdu cumpărul. Bourne e *viu*?

– Cât se poate de viu. Ascultă, Jamie, ca să lucrăm cu aceleaşi date, apelul telefonic, conversaţia asta nu au existat niciodată. Dacă vorbeşti cuiva despre ea, voi nega şi te trag la ţeapă apoi, clar?

– Extrem de clar.

– Nu am nicio idee ce va face Bourne în continuare, dar am crezut de la început că vine spre voi. Poate i-a ucis sau nu pe Alex Conklin şi pe Mo Panov, dar e al dracu' de sigur că l-a terminat pe Kevin McColl.

– Doamne. Îl cunoşteam pe McColl, domnule.

– Toţi îl cunoşteam, Jamie. Bătrânul îşi drese vocea. Nu putem lăsa nepedepsită fapta.

Furia lui Hull se risipi imediat, fiind înlocuită de un sentiment de uşurare.

– Lăsaţi-l în seama mea.

– Fii precaut, Jamie. Prioritatea ta e să-l ţii pe preşedinte în viaţă.

– Înţeleg, domnule. Da. Dar vă asigur că, dacă Jason Bourne apare, nu pleacă din hotel.

– Ei bine, sper să plece, spuse Bătrânul. Cu picioarele înainte.

Doi membri ai dispozitivului cecen aşteptau în faţa dubiţei Reykjavik Energy când vehiculul de la serviciile de sănătate trimis la Hotelul Oskjuhlid apăru de după colţ. Dubiţa era parcată de-a curmezişul străzii, iar ei plasaseră conuri portocalii de plastic pe asfalt, părând să muncească din greu.

Salvarea se opri brusc.

– Ce faceţi? întrebă unul dintre paramedici. Avem o urgenţă.

– Să te ia dracu', piticule! răspunse unul dintre ceceni în islandeză.

– Ce-ai spus? Paramedicul coborî furios din maşină.

– Eşti orb? Avem treburi importante aici. Ia-o pe alt drum.

Sesizând o situaţie ce putea degenera, al doilea paramedic coborî şi el. Arsenov şi Zina, înarmaţi şi hotărâţi, apărură de după dubiţa Reykjavik Energy şi îi duseră de la spate pe cei doi paramedici brusc speriaţi în maşină.

Arsenov, Zina şi un alt membru al dispozitivului ajunseră la poarta de livrări a Hotelului Oskjuhlid în vehiculul deturnat.

Celălalt cecen plecase cu dubița Reykjavik Energy pentru a-i aduce pe Spalko și restul echipei.

Purtau uniforme guvernamentale și prezentară ecusoanele Ministerului Sănătății pe care Spalko le procurase contra unei sume uriașe de bani de la ofițerul de securitate care era de serviciu. Când fu interogat, Arsenov vorbi în islandeză, apoi trecu la o engleză stâlcită pentru că americanii și arabii de la Serviciul Secret nu-l înțelegeau. Spuse că fuseseră trimiși să se asigure că bucătăria hotelului nu era infectată cu hepatită A. Nimeni – și cu atât mai puțin diversele echipe de securitate – nu voia ca vreunul dintre demnitari să fie infectat de temutul virus. Cu toate verificările de rigoare, reușiră să intre și li se arătă drumul spre bucătărie. Acolo merse doar unul dintre ei, pentru că Arsenov și Zina aveau altă destinație.

Bourne și Khan încă studiau planurile diverselor sisteme ale Hotelului Oskjuhlid, când pilotul îi anunță că aterizau pe Keflavik. Bourne, care se plimbase înainte și înapoi în timp ce Khan manevra laptopul, se așeză din nou fără tragere de inimă. Încercase să înfrâneze sentimentele ce apăruseră în legătură cu faptul că îl găsise fiul. Discuțiile lor erau și ele destul de ciudate și aveau impresia clară că fiul său s-ar fi rușinat instinctiv de orice emoție puternică.

Să ajungă cumva la o înțelegere era extrem de dificil pentru amândoi. Însă, bănuia el, pentru Khan era mai rău. Nevoia pe care o avea un fiu de tatăl lui era mult mai complexă decât ceea ce ar fi putut avea nevoie un tată de la fiul său pentru a-l iubi necondiționat.

Bourne trebuia să admită că se temea de Khan, nu numai de ceea ce i se întâmplase, de ceea ce devenise, ci și de curajul, inteligența și inventivitatea lui. Evadarea din camera izolată era o minune în și prin sine.

Și mai era ceva, o stâncă în calea acceptării reciproce și posibilă a împăcării, iar acest lucru reprezenta cel mai mare obstacol. Pentru a-l accepta pe Bourne, Khan trebuia să renunțe la tot ce fusese viața lui.

Aici, Bourne avea dreptate. Încă de când Bourne se aşezase alături de el pe banca din parcul din Old Town Alexandria, Khan fusese în război cu sine însuşi. Încă mai era, singura diferenţă fiind că acum războiul se purta deschis. Ca şi cum ar fi privit într-o oglindă retrovizoare, Khan revedea toate ocaziile de a-l ucide pe Bourne pe care le avusese, dar abia acum înţelegea că decizia de a nu profita de ele fusese intenţionată. Nu-l putea răni pe Bourne, dar nici nu-şi putea deschide sufletul către el. Îşi aminti dorinţa disperată pe care o simţise de a se arunca asupra oamenilor lui Spalko în spatele clinicii din Budapesta. Singurul lucru care-l oprise fusese avertismentul lui Bourne. Acela era momentul când îşi definise dorinţa de a se răzbuna pe Spalko. Dar acum ştia că izvora dintr-o emoţie complet diferită: devoţiunea faţă de un alt membru al familiei.

Şi totuşi, spre ruşinea lui, îşi dădea seama că se temea de Bourne. Era un bărbat înspăimântător de puternic, rezistent şi inteligent. Lângă el, Khan se simţea cumva micşorat, ca şi cum tot ce realizase el în viaţă nu era decât pleavă.

Cu o răsucire, o zguduitură şi un scârţâit scurt de cauciucuri, aterizaseră şi acum rulau pe pista activă spre capătul aeroportului, unde erau dirijate toate aeronavele private. Khan se ridică şi porni spre uşă înainte ca avionul să oprească.

– Să mergem, zise el. Spalko are un avantaj de cel puţin trei ore. Dar Bourne se ridicase şi el şi-i bloca drumul pe culoar.

– Nu se ştie ce ne aşteaptă. Cobor eu primul.

Mânia lui Khan, mocnind atât de aproape de suprafaţă, explodă imediat:

– Ţi-am spus o dată – nu-mi spune ce să fac! Pot să judec şi singur; pot să iau decizii şi singur. Aşa am făcut întotdeauna şi aşa voi face şi de acum înainte.

– Ai dreptate. Nu încerc să-ţi răpesc nimic, zise Bourne sincer. Străinul ăsta era fiul lui. Orice spunea sau făcea în prezenţa lui urma să aibă consecinţe exagerate o vreme. Dar gândeşte-te că până acum ai fost singur.

– Şi a cui vină crezi tu că e?

Era greu să nu se simtă jignit, dar Bourne se strădui să treacă de această acuzație.

– E inutil să vorbim despre vinovăție, spuse calm. Acum lucrăm împreună.

– Și deci ar trebui să-ți cedez ție controlul? întrebă Khan nervos. De ce? Crezi că-l meriți? L-ai cîștigat?

Aproape intrau în terminal. Își dădu seama cât de fragilă era reconcilierea lor.

– Ar fi o prostie să cred că am câștigat ceva cu tine. Privi prin hublou luminile puternice ale terminalului. Mă gândeam că dacă e vreo problemă – dacă dăm de vreo capcană –, aș prefera să fiu eu în locul tău…

– Tu nu asculți ce-ți spun? zise Khan, făcându-și drum cu umărul pe lângă Bourne. Chiar subapreciezi tot ce fac?

Deja apăruse pilotul.

– Deschide ușa, îi ordonă Khan dur. Și rămâi la bord.

Pilotul se supuse și coborî scara pe pistă.

Bourne făcu un pas pe culoar.

– Khan…

Dar privirea furioasă a fiului îl țintui pe loc. Îl privi prin hublou pe Khan coborând, apoi îl văzu discutând cu un oficial de la Pașapoarte. Îl văzu prezentând un pașaport, apoi arătând către avion. Oficialul îi ștampilă pașaportul și încuviință din cap.

Khan se întoarse și urcă scările. Când ajunse pe culoar, scoase o pereche de cătușe din geacă și se legă de Bourne.

– Numele meu e Khan LeMarc și sunt inspector adjunct al Interpolului. Khan luă laptopul sub braț și porni cu Bourne pe culoar. Tu ești prizonierul meu.

– Eu cum mă numesc? întrebă Bourne.

– Tu? Khan îl împinse pe ușă, urmându-l îndeaproape. Tu ești Jason Bourne, căutat pentru crimă de CIA, Quai d'Orsay și Interpol. E singurul mod în care poți intra în Islanda fără pașaport. Oricum, și el ca toți oficialii de pe planetă, a citit circulara CIA.

Oficialul de la Pașapoarte se dădu înapoi, făcându-le loc să treacă pe lângă el. Khan desfăcu cătușele imediat ce ieșiră din terminal.

Ajunşi afară, se urcară în primul taxi care aştepta civilizat la adă şi-i spuseră şoferului o adresă aflată la un kilometru de otelul Oskjuhlid.

Ţinând cutia frigorifică între picioare, Spalko stătea pe locul ı dreapta al dubiţei Reykjavik Energy pe care rebelul cecen o nducea pe străzile din centrul oraşului către Hotelul Oskjuhlid. sună mobilul şi îl deschise. Veştile erau proaste.

– Domnule, am reuşit să închidem camera de interogatoriu ıinte ca poliţia sau pompierii să intre în clădire, îi spuse şeful curităţii din Budapesta. Tocmai am terminat însă de verificat ıtă clădirea fără să găsim nici măcar o urmă a lui Bourne sau ıan.

– Cum e posibil? întrebă Spalko. Unul era legat, iar celălalt ı încuiat într-o cameră plină de gaz.

– O explozie, spuse şeful securităţii, apoi descrise în detaliu descoperiseră.

– La dracu'! Într-una din rarele sale izbucniri de furie, Spalko vi bordul maşinii cu pumnul.

– Extindem perimetrul de căutare.

– Nu vă mai obosiţi, spuse Spalko sec. Ştiu eu unde sunt.

Bourne şi Khan se îndreptau pe jos spre hotel.

– Cum te simţi? întrebă Khan.

– Bine, răspunse Bourne puţin cam prea repede.

Khan îi aruncă o privire:

– Nici măcar ţeapăn şi cu dureri?

– Bine, sunt ţeapăn şi am dureri, cedă Bourne.

– Antibioticele de la Oszkar sunt cele mai bune.

– Nu-ţi face griji, spuse Bourne, le iau.

Zona hotelului era înconjurată de un cordon al poliţiei locale. ıuă puncte de control formate atât din poliţişti, cât şi din personal securitate de diverse naţionalităţi erau singurele locuri prin 'e se putea intra sau ieşi. În timp ce ei se uitau, o dubiţă de la ykjavik Energy oprea la punctul de verificare din spatele telului.

– E singurul loc prin care putem intra, spuse Khan.

– Da, e unul dintre ele, spuse Bourne. Când dubița trecu, văzu doi angajați ai hotelului ieșind de după ea.

Îi aruncă o privire lui Khan, care încuviință din cap.

– Ce zici?

– Ies din tură, aș zice, răspunse Khan.

– Așa credeam și eu.

Angajații hotelului vorbeau însuflețiți între ei și se opriră doar cât să arate ecusoanele la punctul de verificare. În mod normal ar fi intrat și ieșit cu mașina prin parcarea subterană dar, de când veniseră serviciile de securitate, toți angajații hotelului erau obligați să parcheze pe străzile din jur.

Îi urmăriră pe cei doi bărbați pe o stradă laterală, ferită de privirile polițiștilor sau ale forțelor de securitate. Așteptând să se apropie de mașini, îi doborâră de la spate, rapid și în tăcere. Deschiseră portbagajele cu cheile, așezară înăuntru corpurile oamenilor inconștienți și le luară ecusoanele cu însemnele hotelului înainte de a-i închide.

Cinci minute mai târziu apăreau la punctul de control din fața hotelului, pentru a nu veni în contact cu polițiștii și forțele de securitate care-i verificaseră pe cei doi angajați ai hotelului la plecare.

Trecură fără niciun incident. În sfârșit, erau în interiorul Hotelului Oskjuhlid.

Venise vremea să-l elimine pe Arsenov, se gândea Spalko. Momentul era pregătit de mult, încă de când descoperise că nu mai putea suporta slăbiciunea lui Arsenov. Acesta îi spusese odată: „Eu nu sunt terorist. Tot ce vreau e ca poporul meu să primească ce i se cuvine". O asemenea credință naivă era o slăbiciune fatală. Arsenov se putea înșela pe sine cât voia, dar adevărul era că, fie că cerea bani, înapoierea prizonierilor sau își cerea teritoriul înapoi, marca de terorist i-o dădeau metodele sale, nu scopurile. Omorî oameni dacă nu primea ce voia. Avea ca ținte inamici, dar și civili – bărbați, femei, copii –, nu conta pentru el. Semăna teroare, culegea moarte.

În consecință, Spalko îi ordonă să meargă cu Akhmed, Karim și una dintre femei la subansamblul sistemului HVAC care asigura aerul pentru sala unde se ținea summitul. Era o ușoară schimbare a planului. Magomet fusese desemnat să meargă cu ceilalți trei. Dar Magomet era mort și, de vreme ce Arsenov îl ucisese, acceptă schimbarea fără vreo întrebare sau vreun comentariu. În orice caz, acum aveau un program strict.

Când Arsenov plecă cu Akhmed și ceilalți membri ai echipei, Spalko o trase pe Zina deoparte.

– Înțelegi că e ultima dată când îl vezi viu.

Ea încuviință din capul acoperit acum de un păr blond.

– Nu ai regrete?

– Din contră, va fi o ușurare, răspunse ea.

– Haide, încuviință Spalko. Porniră în grabă pe culoar. Nu avem timp de pierdut.

Hasan Arsenov preluă imediat controlul asupra micului său grup. Aveau o funcție esențială de executat și avea să se asigure că se întâmplă așa. Trecură de colț și-l văzură pe agentul de securitate la postul de lângă uriașa grilă de aerisire.

Se apropiară de el fără să șovăie.

– Stai pe loc, spuse el, proptindu-i în piept pistolul automat.

Se opriră în fața lui.

– Suntem de la Reykjavik Energy, spuse Arsenov în islandeză și apoi, ca răspuns la privirea tâmpă a paznicului, repetă în engleză.

Agentul pufni:

– Nu sunt ventilatoare de căldură aici.

– Știu, spuse Akhmed, apucând cu o mână pistolul automat și cu cealaltă izbindu-l pe paznic cu capul de perete.

Paznicul începu să se prăbușească și Akhmed îl lovi din nou, de astă dată cu patul pistolului automat.

– Dă-mi o mână de ajutor aici, spuse Arsenov înfigându-și degetele în grila de ventilație. Karim și femeia îl ajutară, dar Akhmed continua să-l lovească pe paznic cu patul armei, chiar și

când devenise clar că era inconştient şi avea să rămână astfel destul de mult timp.

– Akhmed, dă-mi arma!

Acesta îi aruncă pistolul automat lui Arsenov, apoi începu să-l lovească cu picioarele în faţă pe paznicul căzut. Curgea sânge şi în aer plutea moartea.

Arsenov îl târî cu forţa pe Akhmed de lângă paznic.

– Când îţi dau un ordin te supui sau, pe Allah, îţi rup gâtul.

Akhmed, gâfâind, îl privi crunt pe Arsenov.

– Avem un program, zise Arsenov furios. Nu ai timp de distracţii.

Akhmed râse, dezvelindu-şi toţi dinţii. Scăpând de mâna lui Arsenov, îl ajută pe Karim să scoată grila. Îl aruncară pe paznic în puţul de aer şi apoi, unul câte unul, se târâră după el. Akhmed, ultimul intrat, trase grila la locul ei.

Fură obligaţi să se târască peste paznic. Când făcea asta, Arsenov îi puse degetul pe artera carotidă.

– Mort, spuse el.

– Şi ce? zise Akhmed pe ton certăreţ. Înainte de prânz vor fi morţi cu toţii.

Se târâră în patru labe prin tunel până ajunseră la bifurcaţie. Exact înaintea lor era o conductă verticală. Îşi aruncară echipamentul de coborâre. Aşezând borna de aluminiu deasupra curmezişul intrării, legară frânghia şi o lăsară să se desfăşoare în spaţiul de sub ei. Înaintea tuturor, Arsenov îşi înfăşură frânghia peste coapsa stângă şi o trecu peste cea dreaptă. Mişcând o mână după alta, coborî pe conductă într-un ritm constant. După mici vibraţii ale corzii, ştia când fiecare membru al echipei începea să coboare după el.

Arsenov se opri chiar deasupra primei joncţiuni. Aprinzând o lanternă miniaturală, îi deplasă raza pe peretele conductei, iluminând şirurile verticale de cabluri de torsiune şi electrice. Cevi diferit licări în mijlocul acelui hăţiş.

– Senzor de căldură, îi anunţă pe cei de sus.

Karim, expertul în electronică, era chiar deasupra lui. Arsenov ımină peretele cu lanterna, iar el scoase un cleşte şi o bucată de irmă cu clipuri la ambele capete. Trecând cu grijă peste Arsenov, i continuă drumul până la limita externă a detectorului. Lovind ı un picior în aer, se răsuci către perete, apucă un cablu şi se ţinu : el. Degetele lui scormoniră încâlceala de fire, tăie unul şi ataşă : el un clip. Apoi scoase izolaţia de pe un alt fir şi ataşă la el :lălalt clip.

– Liber, spuse el încet.

Coborî în raza de acţiune a senzorului, dar nu porni nicio armă.

Întrerupsese circuitul prin buclare. Atât cât înţelegea senzorul, ·tul era în regulă.

Karim îi făcu loc lui Arsenov, care-i conduse până la baza ɔnductei. Erau foarte aproape de nucleul sistemului HVAC al .lii unde se desfăşura summitul.

– Obiectivul nostru este subsistemul HVAC al sălii de ɔnferinţe, spuse Bourne în timp ce el şi Khan străbăteau în grabă ɔlul. Khan ţinea sub braţ laptopul pe care îl luaseră de la Oszkar. colo este cel mai logic să activeze difuzorul.

La această oră din noapte, holul vast, rece şi cu tavan înalt :a pustiu, cu excepţia personalului şi oamenilor de la securitate. emnitarii erau în apartamentele lor, fie dormind, fie pregătindu-se :ntru începutul summitului, care era la doar câteva ore distanţă.

– Fără îndoială, cei de la securitate au ajuns la aceeaşi ɔncluzie, spuse Khan, ceea ce înseamnă că suntem în siguranţă ină ajungem sub centrul substaţiei, apoi vor vrea să ştie că :rcetăm în zona aia.

Străbătură secţiunea principală a hotelului fără niciun incident trecură printr-o curte interioară decorativă alcătuită din alei :ometrice din pietriş, arbuşti pereni tunşi în diverse forme şi ınci de piatră cu aspect futurist. Înăuntru, coborâră trei rânduri : scări. Khan porni laptopul şi verifică planul, asigurându-se că au la etajul potrivit.

– Pe aici, spuse Khan închizând computerul.

Dar ajunseseră la doar 30 de metri de scară când o voce dură spuse:

– Încă un pas și sunteți morți amândoi.

Rebelii ceceni așteptau încordați la baza conductei verticale, chirciți și cu nervii întinși la maximum. Așteptară acest moment luni de zile. Erau încordați, așteptarea îi durea. Tremurau atât din cauza sentimentului insuportabil de dinainte de eveniment, cât și din cauza aerului rece, a cărui temperatură scăzuse pe măsură ce coborau în subsol. Trebuia doar să se târască pe o scurtă conductă orizontală pentru a ajunge la releele HVAC, dar erau despărțiți de obiectivul lor de personalul de securitate aflat afară, lângă grila de pe coridor. Până când gărzile își începeau turele, trebuiau să aștepte.

Akhmed se uită la ceas și văzu că mai aveau însă paisprezece minute până când aveau să-și declare misiunea îndeplinită și aveau să se întoarcă la mașină. Pe frunte avea broboane de sudoare și la fel pe la sub braț i se scurgea transpirație, provocându-i mâncărime. Avea gura uscată și respira sacadat. Întotdeauna era așa în punctul culminant al unei misiuni. Inima îi bătea cu furie și tot corpul îi vibra. Încă mai clocotea din cauza lui Arsenov, care-l criticase în fața celorlalți și astfel îl jignise de două ori. În timp ce asculta cu auzul încordat, îl fixa pe Arsenov, destul de mulțumit. După acea noapte în Nairobi își pierduse orice respect pentru el, nu numai pentru că i se puneau coarne, ci și pentru că habar n-avea de nimic. Buzele groase ale lui Akhmed se curbară într-un zâmbet. Era bun o astfel de putere asupra lui Arsenov.

În sfârșit, auzi vocile îndepărtându-se. Țâșni înainte nerăbdător să-și împlinească destinul, dar brațul puternic al lui Arsenov îl opri dureros.

– Nu încă. Ochii lui Arsenov ardeau.

– A plecat, spuse Akhmed. Pierdem timp.

– Pornim când ordon eu.

Această jignire în plus fu prea mult pentru Akhmed. Scuipă, cu disprețul zugrăvit pe față.

– De ce să-ți execut ordinele? De ce am face-o, vreunul? Nu ești în stare nici măcar să-ți ții femeia la locul ei.

Arsenov sări la Akhmed și timp de o secundă se luptară indecis. Ceilalți stăteau deoparte, prea îngroziți pentru a interveni.

– Nu-ți mai tolerez insolența, spuse Arsenov. Îmi execuți ordinele sau te omor!

– Omoară-mă, atunci, răspunse Akhmed. Dar trebuie să știi asta: La Nairobi, în noaptea dinaintea demonstrației, Zina a intrat în camera Șeicului când tu dormeai.

– Mincinosule! spuse Arsenov, gândindu-se la jurământul lui și al Zinei din golf. Zina nu m-ar trăda niciodată.

– Gândește-te unde era camera mea, Arsenov. Tu ai făcut repartiția. Am văzut-o cu ochii mei.

Ochii lui Arsenov luceau de dușmănie, dar îi dădu drumul lui Akhmed.

– Te-aș ucide acum, dar toți avem roluri esențiale în această misiune. Făcu un semn spre ceilalți. Să-i dăm drumul.

Karim, expertul în electronică, porni primul, urmat de femeie și de Akhmed, cu Arsenov ultimul. Aproape imediat, Karim ridică o mână, oprindu-i.

Arsenov auzi șoapta lui plutind spre ei:

– Senzor de mișcare.

Ca și înainte, Karim scoase o bucată de sârmă cu clipsuri la capete. Cu cleștele în mână, căută firele electrice potrivite, le izolă, apoi tăie unul și-i aplică un clip pe capătul din cupru dezvelit. Apoi, ca și înainte, desfăcu izolația de pe un al doilea fir și atașă la el al doilea clip, formând bucla.

– Liber, spuse Karim, și cu toții intrară în raza senzorului de mișcare.

Alarma porni, făcând un zgomot asurzitor pe coridor și aducând acolo agenții de securitate cu armele pregătite.

– Karim! urlă Arsenov.

– E o capcană! țipă acesta. Cineva a inversat firele.

Cu câteva secunde înainte, Bourne și Khan se întorceau încet pentru a-l vedea pe agentul american. Purta uniformă militară și

echipament de luptă. Se apropie un pas, privindu-le ecusoanele. Se liniști puțin, ridicând țeava armei în aer, dar concentrarea nu-i dispăru de pe față.

– Ce faceți voi aici, jos?

– Verificări de întreținere, spuse Bourne. Își aminti dubița Reykjavik Energy pe care o văzuse intrând în hotel, ca și ceva de pe laptopul luat de la Oszkar. Sistemul de încălzire a întrerupt legătura. Trebuie să-i ajutăm pe oamenii trimiși de companie.

– Sunteți în secțiunea greșită, spuse paznicul indicându-le pe unde s-o ia. Trebuie să vă întoarceți pe unde ați venit, să faceți stânga, apoi stânga din nou.

– Mulțumesc, zise Khan. Cred că ne-am rătăcit. În mod normal nu lucrăm în secțiunea asta.

Când se întoarseră să plece, lui Bourne îi cedară picioarele. Gemu și căzu.

– Ce dracu'! făcu paznicul.

Khan îngenunche lângă Bourne, și îi descheie cămașa.

– Doamne, spuse paznicul aplecându-se și holbându-se la corpul rănit al lui Bourne, ce dracu' a pățit?

Khan întinse o mână și trase puternic de uniforma paznicului, izbindu-l cu tâmpla de podeaua de ciment. În timp ce Bourne se ridica, Khan îl dezbrăcă pe soldat.

– Mărimea e mai aproape de a ta, spuse Khan, întinzându-i uniforma.

Bourne își puse uniforma, iar Khan târî corpul inert într-un loc ferit.

În acel moment, urlă alarma senzorului de mișcare și porniră în fugă spre substație.

Agenții de securitate erau bine pregătiți și, lucru lăudabil, americanii și arabii care erau pe tură au lucrat împreună fără nicio greșeală. Fiecare tip de senzor avea un sunet de alarmă diferit, lucru care i-a ajutat să știe imediat că fusese declanșat senzorul de mișcare, precum și locația lui exactă.

Deschiseră focul din fugă, distrugând grila de aerisire cu gloanțele. Jumătate dintre ei își goliră încărcătoarele în zon

suspectă. Ceilalți rămaseră în spate, în rezervă, în timp ce primii scoteau grila cu răngile. Găsiră trei cadavre, doi bărbați și o femeie. Unul dintre americani îl anunță pe Hull și un arab îl contactă pe Feyd al-Saoud.

Personalul de securitate din alte sectoare se strânsese deja aici pentru a-și oferi sprijinul.

Doi dintre agenții din rezervă urcară în conducte de aer și, când se dovedi că nu mai exista niciun element ostil, asiguraseră zona. Alții traseră cadavrele ciuruite de gloanțe afară din conducta de aer, împreună cu instrumentele de buclare ale lui Karim și un obiect ce părea o bombă cu ceas.

Jamie Hull și Feyd al-Saoud ajunseră aproape în același timp. Hull aruncă o privire și-și sună șeful de personal prin rețeaua fără fir.

– Din clipa asta suntem în cod de alertă roșu. A existat o breșă în securitate. Avem trei dușmani morți, repet, trei dușmani morți. Încuie tot hotelul în mod absolut, nimeni nu intră și nu iese. Continuă să latre ordine, plasându-și oamenii în pozițiile planificate pentru codul roșu. Apoi contactă Serviciul Secret care-i însoțea pe președinte și echipa lui în aripa demnitarilor.

Feyd al-Saoud se lăsase pe vine și studia cadavrele. Corpurile erau ciuruite, dar fețele, deși pline de sânge, erau intacte. Scoase o lanternă de buzunar și ilumină una dintre ele. Apoi puse degetul arătător pe ochiul unuia dintre bărbați. Vârful degetului se albăstri; irisul cadavrului era căprui-închis.

Unul dintre agenții FSB trebuie să-l fi contactat pe Karpov, căci comandantul Unității Alpha apăru în fugă. Își pierduse suflul și Feyd al-Saoud bănui că alergase tot drumul.

El și Hull îl informară pe rus cu privire la cele întâmplate.

Ridică un deget în aer:

– Poartă lentile de contact colorate – și, uite, și-au vopsit părul ca să treacă drept islandezi.

Fața lui Karpov era întunecată.

– Pe ăsta îl cunosc, spuse el lovind cu piciorul în cadavrul unui bărbat. Îl cheamă Akhmed. E unul dintre principalii locotenenți ai lui Hasan Arsenov.

– Liderul terorist cecen? întrebă Hull. Mai bine ți-ai informa președintele, Boris.

Karpov se ridică în picioare cu pumnii în șolduri.

– Ce vreau să știu e: unde e Arsenov?

– Aș spune că am întârziat, zise Khan din spatele unei coloane de metal, privind sosirea celor doi șefi de securitate, doar că nu l văd pe Spalko.

– E posibil să nu se expună riscului de a veni la hotel, zise Bourne. Khan clătină din cap.

– Îl cunosc. E egoist și perfecționist. Nu, e pe aici pe undeva.

– Dar nu aici, evident, spuse Bourne gânditor. Îl privea pe rus alergând spre arab și Jamie Hull. Acea față plată și brutală avea în ea ceva oarecum familiar, cu genele dese și sprâncenele ei stufoase. Când auzi vocea celuilalt, spuse: Îl cunosc pe bărbatul ăla. Pe rus.

– Nu e o surpriză. Și eu îl recunosc, spuse Khan. Boris Ilici Karpov, comandantul Unității de elită Alpha a FSB.

– Nu, vreau să spun că îl *cunosc personal.*

– Cum? Unde?

– Nu știu, răspunse Bourne. E prieten sau dușman? Se bătu cu pumnul în frunte. Măcar de mi-aș aminti.

Khan se întoarse spre el și văzu grija care punea stăpânire pe el. Simți o nevoie periculoasă de a-l apuca pe Bourne de umeri, a-l îmbărbăta. Periculoasă, pentru că nu știa unde avea să ducă gestul sau ce avea să însemne. Își simțea în continuare dezintegrarea propriei vieți când Bourne se așezase lângă el și îi vorbise. *„Cine ești?"* spusese. În acel moment, Khan știuse răspunsul la întrebare; acum nu mai era sigur. Era posibil ca tot ce crezuse, sau i se păruse a crede, să fie o minciună?

Khan încercă să scape de aceste gânduri deprimante agățându-se de ceea ce el și Bourne știau mai bine:

– Mă deranjează obiectul ăla, spuse. E o bombă cu ceas. Ziceai că Spalko intenționa să folosească biodifuzorul doctorului Schiffer. Bourne încuviință din cap.

– Aș zise că a fost o diversiune clasică, cu excepția faptului că acum e abia trecut de miezul nopții. Summitul începe peste opt ore.

– De-asta au folosit o bombă cu ceas.

– Da, dar de ce să o plaseze acum, cu un avans așa de mare? întrebă Bourne.

– Corect, dar sunt mai multe șanse să fie descoperită într-o razie periodică. Bourne clătină din cap. Nu, ne scapă ceva, știu asta. Spalko are alt plan. Dar care?

Spalko, Zina și restul echipei își atinseseră obiectivul. Aici, departe de aripa hotelului în care se afla sala de conferințe, securitatea, deși bine pregătită, avea găuri pe care Spalko le putea exploata. Deși erau mulți oameni din forțele de securitate, ei nu puteau fi peste tot în același timp și astfel, eliminând doi agenți, Spalko și echipa sa își ocupară curând poziția.

Se aflau la trei nivele sub stradă, într-un spațiu enorm și fără ferestre din beton, complet închis, cu excepția unei intrări fără ușă. Prin peretele de beton treceau țevi negre uriașe, iar pe peretele din fund, fiecare dintre ele era etichetată cu aripa de hotel pe care o deservea.

Acum echipa își puse costumele HAZMAT, sigilându-le cu grijă. Două dintre femeile cecene trecură în pasaj să stea de pază chiar afară, iar un rebel le susținea din interior.

Spalko îl deschise pe cel mai mare din cele două containere de fier pe care le căra. Era NX 20. Potrivi cu grijă cele două părți componente, verificând ca toate șuruburile să fie bine strânse. I-l dădu Zinei, în timp ce el descuia containerul de refrigerare primit de la Peter Sido. Fiola de sticlă pe care o conținea era mică, aproape minusculă. Chiar și după ce-i văzuseră efectele în Nairobi, era greu de crezut că o cantitate atât de mică de virus putea ucide atâția oameni.

Aşa cum făcuse şi la Nairobi, deschise camera de încărcare a difuzorului şi puse fiola înăuntru. Închise şi asigură camera, luă NX 20 de la Zina şi îşi îndoi degetul pe cel mai mic din cele două declanşatoare. Odată ce strângea, virusul, încă sigilat în fiola specială, avea să fie injectat în camera de tragere. Apoi, tot ce trebuia să facă era să apese butonul din stânga, care închidea camera de tragere şi, atunci când ţintea corect, să apese pe declanşatorul principal. Ţinu biodifuzorul în braţe, aşa cum făcuse şi Zina. Arma aceasta avea nevoie de respect, chiar şi din partea lui.

Privi în ochii Zinei, care străluceau de dragoste pentru el şi zel patriotic.

– Acum, spuse el, aşteptăm alarma senzorului.

Apoi o auziră, sunetul fiind slab, dar vibraţiile inconfundabile, amplificate de coridoarele de beton gol. Şeicul şi Zina îşi zâmbiră. El simţea tensiunea invadând camera, alimentată de o mânie a dreptăţii şi aşteptarea unei mântuiri mult timp refuzate.

– Momentul nostru e aproape, spuse el, şi toţi îl auziră, toţi reacţionară. Aproape că auzea vuietul lor de victorie.

Cu forţa de neoprit a destinului împingându-l înainte, Şeicul apăsă pe declanşatorul cel mic şi, cu un zgomot mic, de parcă ar fi prevestit catastrofa, încărcătura trecu în camera de tragere, unde se opri aşteptând momentul eliberării.

29

Sunt toți ceceni, nu-i așa? întrebă Hull.

Karpov încuviință.

– Toți, potrivit înregistrărilor, membri ai grupării teroriste a lui Hasan Arsenov.

– E o lovitură pentru băieții buni, anunță Hull.

Tremurând de umezeală și frig, Feyd al-Saoud spuse:

– La cantitatea de C4 din acea bombă cu ceas, ar fi demolat aproape toată structura de rezistență. Sala de deasupra s-ar fi prăbușit sub propria greutate, ucigându-i pe toți cei aflați înăuntru.

– Norocul nostru că au declanșat senzorul de mișcare, spuse Hull. Odată cu trecerea minutelor, Karpov era tot mai preocupat, în mintea lui, reverberând întrebarea lui Bourne: „De ce să amplaseze bomba cu atât de mult timp înainte? Cred că o puteam găsi înainte să înceapă summitul."

Feyd al-Saoud se adresă unuia dintre oamenii săi:

– Este vreun mod de a porni căldura aici? O să stăm ceva timp și deja am înghețat.

– Asta e! exclamă Bourne, întorcându-se spre Khan. Luă laptopul, îl porni și navigă prin planuri până ce-l găsi pe cel dorit. Desenă o rută din locul unde se aflau către aripa principală a hotelului.

– Unde mergem? întrebă Khan în timp ce străbăteau labirintul din subsol.

– Ia gândește-te: am văzut o dubiță a Reykjavik Energy intrând în hotel; tot hotelul e încălzit de sistemul termal ce deservește întregul oraș.

– De asta Spalko i-a trimis pe ceceni la subsistemul HVAC acum, spuse Khan trecând în fugă de o cotitură. Nu au vrut deloc să le iasă treaba cu bomba. Am avut dreptate, *a fost* o diversiune, dar nu pentru începutul summitului din dimineața asta: Va activa biodifuzorul acum!

– Exact, zise Bourne. Nu prin subsistemul HVAC. Ținta lui este sistemul principal de încălzire termală. La acest ceas al nopții toți demnitarii sunt în camerele lor, adică exact unde se va dezlănțui virusul.

– Vine cineva, spuse una dintre femeile cecene.

– Ucide-i, ordonă Șeicul.

– Dar e Hasan Arsenov! țipă femeia care era de pază.

Spalko și Zina schimbară o privire surprinsă. Unde greșiseră? Senzorul fusese activat, alarma se declanșase și curând auziseră cu satisfacție rafalele de arme automate. Cum scăpase Arsenov?

– Am spus ucide-l! urlă Spalko.

Ceea ce îl bântuia pe Arsenov și îl făcuse să fugă în secunda când mirosise ceva, salvându-se astfel de la moartea subită a compatrioților săi, era teroarea ce mocnea în el, lucrul care-l făcuse să aibă coșmaruri toată săptămâna trecută. Își spusese că din vina sa îl trădase pe Khalid Murat – vina de a fi făcut grava alegere care avea să-i salveze poporul. Dar adevărul era că teroarea pe care o simțea era legată de Zina. Nu putuse să recunoască față de el însuși retragerea ei, treptată, dar irevocabilă, distanțarea ei emoțională care, privind în retrospectivă, se transformase în glacialitate. Îi scăpase de ceva timp, deși până acum câteva secunde refuza să creadă asta. Dar acum, dezvăluirea lui Akhmed scosese totul în lumina conștiinței. Ea trăise dincolo de un perete de sticlă păstrând mereu o parte din sine ascunsă și închisă. El nu putea atinge acea parte, iar acum i se părea că, cu cât mai intense fuseseră, cu atât ea se retrăsese mai mult.

Zina nu-l iubea – se întrebă acum dacă-l iubise vreodată. Chiar dacă misiunea lor avea să fie un succes, nu va mai trăi cu ea, nu vor mai face copii împreună. Ce farsă fusese ultima lor conversație intimă!

Dintr-o dată îl copleși rușinea. Era un laș – o iubea mai mult decât își iubea libertatea, căci fără ea știa că pentru el libertatea nu avea să existe. În urma trădării, victoria avea să fie ca o gură plină de cenușă.

Acum, străbătând coridorul spre stația de încălzire termală, văzu una din femeile din grupul său ridicând pistolul automat, gata să-l împuște. Poate că nu-și dădea seama cine se apropia din cauza costumului HAZMAT.

– Stai! Nu trage! strigă el. Sunt Hasan Arsenov.

Un glonț îl lovi în brațul stâng și se răsuci pe jumătate șocat, aruncându-se după un colț, în afara razei mortale a ricoșeurilor.

În nebunia prezentului nu era timp pentru întrebări sau speculații. Auzi alte focuri de armă, dar nu în direcția lui. Privind după colț, văzu cum cele două femei îi întoarseră spatele și, aplecate, avansau prin pasaj trăgând în două siluete.

Arsenov se ridică și, profitând de diversiune, se îndreptă spre intrarea de la centrala de încălzire termală.

Spalko auzi împușcăturile și spuse:

– Zina, nu poate fi doar Arsenov.

Zina își răsuci pistolul automat, îi făcu un semn pazniculuși și acesta îi aruncă un al doilea pistol.

În spatele lor, Spalko se îndreptă spre peretele cu țevi de încălzire termală. Fiecare avea o valvă și, alături, un cadran care indica presiunea. Găsi valva ce corespundea aripii demnitarilor și începu să o deșurubeze.

Hasan Arsenov știa că destinul lui fusese să moară împreună cu ceilalți în substația HVAC. *E o capcană! Cineva a inversat firele!,* răcnise Karim chiar înainte de a muri. Spalko inversase firele; avusese nevoie nu numai de o diversiune, așa cum le spusese, ci de țapi ispășitori – ținte suficient de importante încât moartea lor să țină ocupate forțele de securitate suficient timp cât Spalko să ajungă la obiectivul real și să elibereze virusul. Spalko îl înșelase și Arsenov era aproape singur acum, Zina conspirase împreună cu el.

Cât de repede se învechește dragostea, transformarea ei în ură petrecându-se în intervalul unei bătăi de inimă. Acum se întorseseră împotriva lui toți compatrioții săi, bărbații și femeile

alături de care luptase, împreună cu care râsese şi plânsese, cu care se rugase lui Allah, oameni care aveau aceleaşi scopuri ca şi el. Cecenii! Cu toţii corupţi acum de şarmul otrăvitor şi puterea lui Spalko.

În cele din urmă, Khalid Murat avusese dreptate în toate privinţele. Nu avusese încredere în Spalko; nu l-ar fi însoţit în nebunia aceasta. Cândva, Arsenov îl acuzase că era bătrân, că era prea prudent, că nu înţelegea lumea nouă din faţa lor. Dar acum ştia ceea ce Khalid Murat ştiuse cu siguranţă: că acea lume nouă nu era decât o iluzie creată în scopuri personale de cel ce-şi spunea Şeicul. Arsenov crezuse în acest vis narcotic pentru că voise să creadă. Spalko profitase de slăbiciunea lui. Dar gata! Arsenov jură. Gata! Dacă era să moară azi, o va face în condiţiile puse de el, nu ca o oaie în abatorul lui Spalko.

Se lipi de marginea intrării, inspiră adânc şi când expiră, se aruncă prin pasajul deschis. Rafala de gloanţe ce urmă îi spuse tot ce voia să ştie. Rămase la podea, rostogolindu-se pe burtă în pasaj. Văzu paznicul cu pistolul aţintit la nivelul taliei şi îl împuşcă de patru ori în piept.

Când Bourne îi văzu pe cei doi teroriştii în costume HAZMAT trăgând de după un stâlp de beton în rafale cu un pistol automat, sângele îi îngheţă. Se retrase împreună cu Khan după colţul unei intersecţii în formă de T şi trase şi el.

– Spalko e în sala aia cu arma biologică, spuse Bourne. Trebuie să intrăm acum.

– Numai dacă ăia doi rămân fără muniţie. Khan cerceta terenul în spatele lor. Îţi aduci aminte planul? Ţi-aduci aminte ce-i în tavan?

Bourne încuviinţă din cap, continuând să tragă.

– E un panou de acces la vreo şase metri în spate. Trebuie să mă ridici.

Bourne mai trase o rafală, apoi se retrase împreună cu Khan.

– O să poţi vedea ceva acolo sus? întrebă.

Khan încuviinţă, indicând către geaca-minune.

– Printre altele, am o lanternă în mânecă.

Ţinând pistolul automat sub braţ, Bourne îşi încrucişă degetele, astfel încât Khan să-şi poată pune piciorul. Oasele-i trosniră sub greutate şi muşchii încordaţi ai umerilor păreau că iau foc.

Apoi Khan dădu într-o parte panoul şi deja urcase prin trapa deschisă.

– Timpul, spuse Bourne.

– Cincisprezece secunde, răspunse Khan dispărând.

Bourne se întoarse. Numără până la zece şi apoi trecu de colţ, trăgând continuu cu pistolul automat. Dar se opri aproape imediat. Îşi simţea inima lovindu-se dureros de coaste. Cei doi ceceni îşi scoseseră costumele HAZMAT. Ieşiseră de după coloană şi acum erau în faţa lui. Văzu că erau femei şi că în jurul taliilor purtau centuri de pachete de explozibil C4.

– Doamne, spuse Bourne. Khan! Poartă centuri sinucigaşe!

În acel moment rămaseră în întuneric. Khan, aflat lângă sistemul electric de deasupra, tăiase firele.

Imediat după ce trase, Arsenov se ridicase repede şi alerga. Intră în fugă în centrală şi-l prinse pe paznic înainte ca acesta să cadă. Mai erau două siluete în încăpere: Spalko şi Zina. Folosindu-se de paznicul mort drept scut, trase în ţinta care avea câte un pistol automat în fiecare mână. Zina! Dar ea apăsase pe trăgaci şi, în timp ce se clătina pe spate, furia comasată a focului de automat trecu direct prin corpul paznicului.

Arsenov deschise larg ochii când simţi durerea pătrunzătoare din piept şi apoi un soi ciudat de amorţeală. Luminile se stinseră şi căzu pe podea, cu respiraţia gâlgâindu-i din plămânii inundaţi de sânge. Ca într-un vis, o auzi pe Zina ţipând şi plânse pentru toate visele ce şi le făcuse, pentru viitorul ce nu mai avea să vină. Cu un oftat prelung, viaţa îl părăsi aşa cum îl şi crease, în suferinţă, brutalitate şi durere.

În pasaj se lăsase o linişte îngrozitoare, de moarte. Timpul părea să se fi oprit. Ţintind cu arma în întuneric, Bourne auzea

respirația ușoară a bombelor umane. Le simțea frica, dar și hotărârea. Dacă-l simțeau făcând măcar un pas înspre ele, dacă-și dădeau seama de mișcarea lui Khan în conducta electrică, atunci cu siguranță ar fi detonat încărcăturile de C4.

Apoi, pentru că era atent la asta, auzi bătaia dublă foarte ușoară de deasupra capului, zgomotul pe care îl făcea Khan, care se îndepărta rapid prin conductă. Știa de existența unui panou de acces mai mult sau mai puțin în dreptul intrării de la centrala termală, având deci o ideea cu privire la ce voia Khan să încerce. Era nevoie de nervi de oțel și mâini foarte sigure din partea amândurora. Arma lui AR-15 avea țeava scurtă, dar compensa lipsa de precizie prin enorma putere de foc. Folosea muniție de calibru 0,223 cm pe care o scuipa la o viteză de 800 de metri pe secundă. Se trase fără zgomot mai aproape, apoi, conștient de o mică mișcare de deasupra lui în întuneric, îngheță. Avea inima în gât. Auzise ceva, un șuierat, o șoaptă, pași? Acum, tăcere deplină. Își ținea respirația, concentrându-se să țintească cu AR-15.

Unde era Spalko? Încărcase deja arma biologică? Avea răbdare ca să-și termine misiunea sau o va lăsa baltă și va fugi? Știind că nu avea răspunsuri, încercă să nu se mai gândească la toate chestiile astea înspăimântătoare. *Concentrează-te,* își spuse. *Relaxează-te acum, respiră adânc și egal pentru a intra în ritmul alpha, unde devii una cu arma.*

Apoi o văzu. Lanterna lui Khan, raza iluminând fața unei femei și orbind-o. Nu avea timp să calculeze sau să gândească. Degetul fusese îndoit pe trăgaci și acum instinctul trecu natural și instantaneu la acțiune. Flashul de la gura armei ilumină pasajul și privi capul femeii dezintegrându-se într-un amestec de sânge, creier și os.

Apoi se ridică, alergând și căutând-o pe cealaltă femeie. Apoi lumina scânteia și văzu a doua bombă umană întinsă lângă cealaltă cu beregata tăiată. O secundă mai târziu, Khan sări din trapa deschisă și intrară împreună în centrala termală.

Cu câteva secunde înainte, în întunericul ce mirosea a pucioasă, a sânge și a moarte, Spalko căzuse în genunchi, căutând

orbește pe Zina. Întunericul îl învinsese. Fără lumină, nu putea face conexiunea delicată dintre țeava NX-20 și valva sistemului de încălzire termală.

Pipăi podeaua cu brațul întins. Nu fusese atent la ea, nu era sigur de poziția ei și, în orice caz, ea se mișcase în momentul în care Arsenov năvălise pe ușă. Fusese un lucru inteligent din partea lui să folosească scutul uman, dar Zina era încă și mai deșteaptă și îl ucisese. Dar ea era încă în viață. O auzise țipând.

Acum aștepta, știind că bombele umane pe care le trimisese în față aveau să-l protejeze de oricine se afla afară. Bourne? Khan? Își dădu seama rușinat că se temea de prezența necunoscută din pasaj. Oricine era, îi înțelesese diversiunea, îi urmase propriul raționament cu privire la vulnerabilitatea sistemului de încălzire termală. Intră în panică, sentiment diminuat când o auzi pe Zina horcăind. Se târî repede printr-o baltă de sânge lipicios spre locul unde se afla ea.

O sărută pe obraz; părul ei era ud și lipicios.

– Frumoasă Zina, îi șopti în ureche. Puternica mea Zina!

Simți un spasm trecând prin ea și inima i se strânse de teamă.

– Zina, nu muri. Tu nu poți muri. Apoi gustă sudoarea sărată ce aluneca pe obrazul ei și își dădu seama că plângea. Pieptul i se ridica și cobora neregulat, odată cu suspinele ei întretăiate.

– Zina – îi șterse lacrimile cu un sărut –, trebuie să fii puternică, acum mai mult ca niciodată. O îmbrățișă tandru și simți brațele ei cuprinzându-l încet.

– E momentul marelui nostru triumf! Trase arma spre el și îi puse NX 20 în brațe. Da, da, te aleg pe tine să tragi cu arma, să aduci fructele viitorului.

Femeia nu putea vorbi. Tot ce mai putea face era să respire. El blestemă încă o dată întunericul, pentru că nu-i vedea ochii, nu putea fi sigur că era a lui. Trebuia să riște, totuși. Îi luă mâinile și o așeză pe cea stângă pe țeava biodifuzorului, pe cealaltă plasând-o în locul de tragere. Și așeză arătătorul pe trăgaciul principal.

– Trebuie doar să strângi, îi șopti el în ureche. Dar nu încă, nu încă. Îmi trebuie timp.

Da, pentru a fugi avea nevoie de timp. Era prizonier în întuneric, singura situație pentru care nu se pregătise. Și acum nici măcar nu mai putea lua NX 20 cu el. Trebuia să fugă și să o facă repede, o condiție subliniată de Schiffer, fiindcă arma, odată încărcată, nu putea să fie manevrată. Încărcătura și containerul său erau prea fragile.

– Zina, vei face asta, nu? O sărută pe obraz. Ai suficientă putere în tine, știu că ai. Ea încerca să spună ceva, dar el îi astupă gura cu mâna, temându-se ca nu cumva necunoscuții de afară care-l urmăreau să-i audă țipătul înecat. Voi fi pe aproape, Zina, nu uita.

Apoi, atât de încet și de blând încât simțurile ei încețoșate nici nu percepură asta, se îndepărtă. Întorcându-se în sfârșit, se împiedică de cadavrul lui Arsenov și de costumul lui HAZMAT ciuruit de gloanțe.

O secundă, sentimentul lui nou descoperit de teroare reveni când își imagină cum ar fi fost să rămână prins în capcană acolo când Zina apăsa pe trăgaci și virusul intra prin costum, infectându-l. Văzu cu ochii minții orașul morților pe care-l crease în Nairobi înflorind cu detalii vii și monstruoase.

Apoi își recăpătase controlul și-și scoase cu totul costumul stânjenitor. Se îndreptă spre ușă tăcut ca o pisică, apoi intră în pasaj. Imediat, bombele umane îi simțiră prezența tresărind.

– *La illaha ill Allah,* șopti.

– *La illaha ill Allah,* șoptiră ele ca răspuns.

Apoi, prin întuneric, Spalko fugi.

Bourne și Khan înghețară când văzură amândoi în același timp gura țevii boante și urâte a biodifuzorului doctorului Schiffer îndreptate spre ei.

– Spalko a fugit. Uite costumul lui HAZMAT, spuse Bourne. Centrala asta are o singură intrare. Se gândi la mișcarea pe care o simțise, la șoapte, la pașii furișați pe care parcă-i auzise. Trebuia să se fi strecurat prin întuneric.

– Pe ăsta îl știu, zise Khan. E Hasan Arsenov, dar pe asta, pe femeia cu arma, nu o cunosc.

Terorista zăcea pe jumătate sprijinită de cadavrul unui alt terorist. Niciunul dintre ei nu putea spune cum reuşise să se târască în acea poziţie. Era foarte grav rănită, poate mortal, deşi era imposibil să-şi dea seama sigur de la distanţă. Îi privea dintr-o lume a ei plină de suferinţă şi, Bourne era sigur, altceva dincolo de simpla durere fizică.

Khan luase un kalaşnikov de la una dintre bombele umane de afară şi îl ţinea aţintit spre femeie.

– Nu ai scăpare, spuse el.

Bourne, care se uitase numai la ochii ei, făcu un pas spre el şi împinse arma deoparte.

– Întotdeauna există o scăpare, spuse el.

Apoi se lăsă pe vine, până ajunse la nivelul ei. Fără să se uite în altă parte, spuse:

– Poţi să vorbeşti? Îmi poţi spune numele tău?

Urmă o secundă de linişte deplină şi Bourne trebui să se forţeze s-o privească în faţă, pentru a nu privi degetul ei încordat pe trăgaci.

În cele din urmă, buzele ei se deschiseră şi începură să tremure. Dinţii îi clănţăneau şi pe obrazul pătat i se rostogoli o lacrimă.

– Ce-ţi pasă cum o cheamă? Vocea lui Khan era plină de dispreţ. Nu este o fiinţă umană; a fost transformată într-o maşină de distrugere.

– Khan, unii ar spune la fel despre tine. Vocea lui Bourne era atât de blândă, încât era clar că nu îi făcea un reproş, ci doar spunea un adevăr care poate fiului său nu-i trecuse prin minte.

Îşi întoarse din nou atenţia spre teroristă:

– E important să-mi spui cum te cheamă, nu-i aşa?

Buzele ei se deschiseră şi, cu mare efort, pe o voce între un hârâit şi o gâlgâială, ea îngăimă:

– Zina.

– Bun, Zina, suntem la finalul jocului, spuse Bourne. Nu a mai rămas nimic acum, cu excepţia vieţii şi a morţii. După câte văd, se pare că tu ai ales deja moartea. Dacă apeşi pe trăgaci, vei ajunge în rai şi vei deveni o *houri* glorioasă. Dar mă întreb dacă

asta se va întâmpla. Ce vei lăsa în urmă? Compatrioți morți, dintre care cel puțin unul împușcat de tine. Și mai este Stepan Spalko. Unde a plecat, mă întreb. Nu contează. Important e că te-a abandonat în cel mai important moment. Te-a lăsat să mori, Zina, iar el a fugit. Așa că aș crede că trebuie să te întrebi dacă nu cumva, dacă vei apăsa pe trăgaci, îți vei găsi gloria sau vei fi aruncată jos, dorită fiind de Mounkir și Nekir, interogatorii. Știindu-ți viața ta, Zina, când te vor întreba „Cine te-a creat?, Cine e Profesorul tău?", vei putea să le răspunzi? Numai cei drepți își vor reaminti, Zina, știi asta.

Zina plângea de-a binelea acum. Dar pieptul i se mișca în mod ciudat și Bourne se temea ca nu cumva un spasm brusc să o facă să apese pe trăgaci din reflex. Dacă voia să o oprească, trebuia să o facă acum.

– Dacă apeși pe trăgaci, dacă alegi moartea, nu vei fi în stare să le răspunzi. Ai fost abandonată și trădată de oamenii cei mai apropiați ție, Zina. Și, la rândul tău, i-ai trădat. Dar nu este prea târziu. Mântuirea *este* posibilă; întotdeauna există o ieșire.

În acel moment, Khan realiză că Bourne i se adresa și lui, nu numai Zinei; avu un sentiment nu mult diferit de un șoc electric. Acesta îi străbătu tot corpul, până la extremități și creier. Se simți dezbrăcat până la piele, dezvăluit în sfârșit și era înspăimântat de nimic altceva decât propria-i persoană – propriul său sine autentic pe care îl îngropase cu ani în urmă în junglele din Asia de Sud-Est. Trecuse așa de mult timp de atunci, încât nu-și amintea exact unde sau când o făcuse. Adevărul era că își era un străin. Își ura tatăl pentru că-l dusese spre acel adevăr, dar nu mai putea nega că-l iubea pentru asta.

Atunci, îngenunche lângă bărbatul care era tatăl său și, punând jos kalașnikovul astfel încât Zina să-l poată vedea, întinse o mână spre ea.

– Are dreptate, spuse Khan cu o voce complet diferită de vocea lui normală. Există o cale de a răscumpăra păcatele trecutului, crimele comise, trădările față de cei care te-au iubit poate, fără măcar să o știi.

Înaintă centimetru cu centimetru până lângă ea, şi-şi puse mâna peste mâna ei. Încet şi cu blândeţe, îi îndepărtă degetul de pe trăgaci. Atunci ea îi dădu drumul şi îl lăsă să scoată arma din îmbrăţişarea ei inutilă.

– Mulţumesc, Zina, spuse Bourne. Khan se va îngriji de tine acum. Se ridică şi, strângându-l uşor de umăr pe fiul său, se întoarse şi traversă repede şi tăcut pasajul, după Spalko.

30

Stepan Spalko alerga prin pasajul din beton, cu arma ceramică a lui Bourne în mână. Ştia că focurile de armă îi vor aduce pe oamenii de la securitate în aripa centrală a hotelului. Înaintea lui îl văzu pe şeful securităţii arabe, Feyd al-Saoud, împreună cu doi dintre oamenii săi. Nu-l văzuseră încă şi se folosi de elementul-surpriză, aşteptându-i să se apropie şi apoi împuşcându-i înainte să aibă timp de a reacţiona.

Rămas o secundă fără suflu, se aplecă asupra bărbaţilor căzuţi. Feyd al-Saoud gemea şi Spalko îl împuşcă în frunte de aproape. Şeful securităţii saudite zvâcni o dată, apoi rămase nemişcat. Repede, Spalko luă ecusonul unuia dintre oameni şi se schimbă în uniforma lui, scăpând de asemenea de lentilele de contact colorate. În timp ce făcea toate aceste lucruri, gândurile îi fugeau inevitabil spre Zina. Nu se temuse, asta era destul de adevărat, dar ardoarea cu care-i fusese loială îi fusese fatală. Îl apărase de toţi – în special de Arsenov. Îi plăcuse, ştia asta. Dar îl surprindea pasiunea ei reală pentru el. Această iubire, slăbiciunea dezgustătoare a sacrificiului, îl făcuse să o abandoneze.

Paşi repezi în spatele lui îl readuseră în prezent şi-şi continuă drumul grăbit. Întâlnirea norocoasă cu arabii fusese o sabie cu două tăişuri căci, deşi îi oferise un mijloc uşor de deghizare, îl făcuse să piardă un timp preţios şi acum, privind în spate, văzu o siluetă în uniformă militară şi înjură groaznic. Se simţea ca Ahab,

care-şi urmărise duşmanul până ce, printr-o răsturnare neaşteptată de situaţie, duşmanul îl copleşise. Bărbatul în uniformă de securitate era Jason Bourne.

Bourne îl văzu pe Spalko, acum îmbrăcat într-o uniformă de securist arab, deschizând o uşă şi dispărând pe o scară. Sări peste corpurile oamenilor pe care Spalko tocmai îi ucisese şi se luă după el. Ajunse în haosul din holul central. Cu puţin timp în urmă, când intrase în hotel împreună cu Khan, acest vast spaţiu închis în sticlă era tensionat, dar tăcut, aproape pustiu. Acum era o mare învălmăşeală de personal de securitate. Unii strângeau personalul hotelului, împărţindu-i în grupuri în funcţie de meserii şi locul din hotel în care tocmai se aflaseră. Alţii începuseră deja sarcina laborioasă şi îndelungată de interogare a personalului. Fiecare individ trebuia să dea seamă de locul în care se aflase în fiecare secundă în ultimele două zile. Alţii mergeau la al doilea subsol sau erau trimişi în alte zone ale hotelului prin intermediul reţelelor fără fir. Toată lumea se grăbea: nimeni nu avea timp să-şi pună întrebări despre cei doi bărbaţi care, unul după celălalt, traversară mulţimea către intrarea principală.

Era ironic să-l vezi pe Spalko mergând printre ei, identificându-se, devenind unul dintre ei. Scurt timp, Bourne se gândi să-i alerteze pe cei din jurul lui, dar se răzgândi imediat. Spalko avea să-i demaşte fără îndoială cacealmaua – Bourne era criminalul urmărit internaţional, încă sub sancţiune CIA. Spalko, fiind arhitectul periculos al celor întâmplate lui Bourne, desigur că ştia asta. Şi, urmărindu-l pe Spalko afară din hotel, îşi dădu seama de altceva. *Suntem amândoi la fel acum,* se gândi, *amândoi comandorii folosind aceleaşi semne pentru a ne ascunde adevăratele identităţii faţă de cei din jur.* Era ciudat şi neliniştitor să-şi dea seama că, pentru moment, această forţă de securitate internaţională era duşmanul lui în aceeaşi măsură ca şi al lui Spalko.

Când ajunse afară, Bourne îşi dădu seama că hotelul era complet închis. Privi fascinat şi cu groază cum Spalko se îndreptă spre parcarea de securitate. Deşi era în limitele cordonului, acesta

era pustie, pentru că nici cei de la securitate nu aveau voie să intre sau să iasă.

Bourne porni după el, dar îl pierdu imediat printre şirurile de maşini. Începu să alerge. Se auzi un strigăt din spatele lui. Deschise uşa primului vehicul la care ajunse – un jeep american. Smulgând panoul de plastic de pe axul volanului, scotoci după fire. Exact atunci porni un alt motor şi îl văzu pe Spalko rulând afară din parcare în maşina pe care o furase.

Acum, strigătele şi zgomotul făcut de bocanci pe pavaj se precipitară. Se traseră câteva focuri. Concentrându-se la ceea ce avea de făcut, Bourne desfăcu firele izolate şi le uni. Motorul jeepului porni şi demară în viteză. Apoi, cu un puternic scârţâit de cauciucuri, ieşi din parcare şi acceleră prin punctul de securitate.

Era o noapte fără lună, dar, la urma urmelor, nu era cu adevărat noapte. Asupra Reykjavikului atârna un întuneric străveziu, iar soarele, aflat chiar sub orizont, dădea cerului culoarea unei stridii. Urmărindu-l pe Spalko prin oraş, Bourne îşi dădu seama că se îndrepta spre sud.

Era o surpriză, căci se aştepta ca Spalko să meargă spre aeroport. Sigur avea un plan de fugă şi, la fel de sigur, acesta implica un avion. Dar cu cât Bourne se gândea la asta mai mult, cu atât era mai surprins. Începea să-şi cunoască mai bine adversarul deja. Înţelegea acum că Spalko niciodată nu intra şi nu ieşea dintr-o situaţie pe calea logică. Avea o minte îngustă, logica lui fiind una labirintică. Era omul forţelor şi răsturnărilor, un om căruia îi plăcea mai mult să-şi prindă duşmanul în capcană decât să-l ucidă direct.

Deci, Keflavikul era exclus. Prea evident şi, aşa cum Spalko va fi prevăzut cu siguranţă, prea bine păzit pentru a-l alege ca rută de fugă. Bourne se orienta după harta pe care o studiase pe laptopul lui Oszkar. Ce se afla la sud de oraş? Hafnarfjödur, un sat parcă prea mic pentru aterizarea unui avion de tipul celui folosit de Spalko. Coasta! Se aflau pe o insulă, la urma urmelor. Spalko avea să fugă pe mare.

La această oră din noapte traficul era redus, mai ales după ce lăsaseră în urmă oraşul. Drumurile erau mai înguste şi şerpuiau

printre dealurile orientate către uscat. Când mașina lui Spalko se angajă într-o curbă deosebit de periculoasă, Bourne rămase în urmă. Stingând farurile, acceleră în curbă. Vedea în față vehiculul lui Spalko, dar spera ca acesta, privind în oglinda retrovizoare, să nu-l vadă. Își asuma un risc pierzând mașina din vedere la fiecare curbă, dar nu vedea nicio alternativă. Trebuia ca Spalko să creadă că scăpase de urmăritor.

Lipsa completă a copacilor dădea spațiului o anumită sobrietate și, cu munții acoperiți de ghețață albastră drept cortină, această lipsă îi conferea și un aspect de iarnă eternă, cu atât mai ciudată din cauza petelor intermitente de verde crud. Cerul era enorm și, în lungii zorii înșelători, plin de umbrele negre ale păsărilor marine, care planau și se lăsau în picaj. Văzându-le Bourne simți o anumită libertate după ce fusese îngropat în subsolul populat de morți al hotelului. În ciuda frigului, deschise geamurile și inspiră adânc aerul proaspăt și sărat. Când trecu pe lângă covorul vălurit și presărat cu flori al unei pajiști, simți în nări delectarea unui miros dulce.

Drumul se îngustă și mai mult când coti spre mare. Bourne dădu într-o vale înverzită și apoi privi după o altă curbă. Drumul devenea mai abrupt când începură să coboare dealul dinspre mare. Îl văzu pe Spalko, apoi îl pierdu după o nouă curbă. Viră la rândul său și văzu Atlanticul de Nord, fără valuri și acoperit de stele șterse în zorii aceia cenușii.

Mașina lui Spalko viră din nou și Bourne îl urmă. Următoarea curbă era atât de aproape, încât mașina nu se mai vedea și, în ciuda riscului suplimentar, Bourne acceleră.

Intrase deja în curbă când auzi sunetul. Era blând și familiar, puțin peste vâjâitul vântului, era sunetul armei sale ceramice când se trăgea cu ea. Cauciucul din față explodă și mașina derapă. Îl văzu o secundă pe Spalko, cu arma în mână, alergând spre locul unde-și lăsase mașina. Apoi unghiul privirii i se schimbă și deveni prea preocupat ca să mențină jeepul sub control, deoarece mașina derapa periculos spre mare.

Trecu într-o viteza inferioară, dar nu era destul. Trebuia să oprească motorul, dar fără cheie era imposibil. Cauciucurile din

spate ieşiseră de pe drum. Bourne îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ţinu bine în jeepul care se prăvălea de pe colină. Acesta părea să plutească, răsturnându-se de două ori. Mirosul aspru şi de neconfundat de metal încins ajunse până la el împreună cu acela acru de cauciuc sau plastic în flăcări.

Sări înainte ca jeepul să se prăbuşească, rostogolindu-se în timp ce vehiculul cădea de pe o stâncă ieşită mult în afară şi exploda. Flăcările inundară aerul şi în lumina lor văzu în golful de sub el vasul de pescuit cu prova îndreptată către ţărm.

Spalko îşi conduse maşina ca un maniac la capătul drumului de la marginea golfului. Aruncând o privire înapoi către jeepul în flăcări, îşi spuse: *La dracu' cu Jason Bourne. E mort acum.* Dar, din nefericire, nu avea să-l uite curând. Bourne era cel care-l prinsese, iar acum nu mai avea nici NX 20, nici pe ceceni după paravan. Atâtea luni de planificare în detaliu, şi nimic!

Coborî din maşină şi traversă pietrişul presărat cu tot felul de resturi. Spre el se îndrepta o barcă cu vâsle, deşi era perioada fluxului şi vasul de pescuit era foarte aproape de ţărm. Îl sunase pe căpitan în momentul când trecuse de punctul de control al hotelului. La bord se afla doar un echipaj minim, format din căpitan şi un marinar. Urcă atunci când căpitanul trase barca pe pietriş, apoi marinarul împinse cu vâsla în mal, desprinzând-o. Spalko fumega şi nimeni nu spuse niciun cuvânt pe drumul scurt şi neplăcut spre pescador. Când ajunse la bord, Spalko spuse:

– Pregăteşte-te de plecare, Căpitane.

– Mă scuzaţi, domnule, răspunse acesta, dar cum rămâne cu restul echipajului?

Spalko îl apucă de cămaşă:

Ţi-am dat un ordin, Căpitane. Mă aştept să-l respecţi.

– În regulă, domnule, mormăi căpitanul cu o lucire rea în ochi. Dar cu un echipaj de doar doi oameni va dura puţin mai mult să plecăm.

– Atunci mai bine te-ai apuca de treabă, ce dracu', îi răspunse Spalko coborând sub punte.

*

Apa era rece ca gheața și la fel de întunecată ca subsolul hotelului. Bourne știa că trebuia să ajungă la bordul vasului de pescuit cât mai repede cu putință. La treizeci de secunde după ce părăsise țărmul, degetele de la mâini și de la picioare începuseră să-i amorțească; treizeci de secunde mai târziu, nu le mai simțea deloc.

Cele două minute necesare pentru a ajunge la pescador i se părură cele mai lungi din viața lui. Se agăță de un odgon unsuros și ieși din mare. Tremura în vânt, cățărându-se pe funie.

În drum spre punte trăi experiența unei transpuneri ciudate. Cu mirosul mării în nări și senzația sării ce i se usca pe piele, i se păru că nu mai era deloc în Islanda, ci în Marsilia, că nu urca pe o barcă de pescuit urmărindu-l pe Spalko, ci se îmbarca clandestin pe un iaht de croazieră, pregătindu-se să-l execute pe asasinul internațional Carlos. Căci Marsilia era locul unde începuse coșmarul, locul unde lupta cu Carlos se încheiase cu aruncarea lui peste bord, cu șocul împușcăturii și cu pierderea aproape completă a memoriei, chiar a vieții.

În timp ce urca pe punte peste bord, ajungând pe vasul de pescuit, simți un val de frică aproape paralizant. Era aceeași situație cu cea în care eșuase. Se simți expus și vulnerabil, de parcă i-ar fi fost scris eșecul pe frunte. Aproape că se clătină apoi, dar în fața ochilor îi apăru imaginea lui Khan și-și aduse aminte ce-i spusese când se întâlniseră pentru prima dată în acel decor încărcat de tensiune. *Cine ești?* Căci acum își dădu seama că era posibil să nu știe, și dacă Bourne nu era prin preajmă să-l ajute să afle cine e, nimeni nu va putea. Se gândi la Khan, așezat în genunchi în centrala termală, și i se păru că nu pusese deoparte numai kalașnikovul, ci și, poate, ceva din furia lui interioară.

Respirând adânc, Bourne se concentră asupra a ceea ce urma și porni târâș pe punte. Căpitanul și marinarul erau ocupați la timonă și nu întâmpină nicio dificultate în a-i face să-și piardă cunoștința. În jurul lui erau o grămadă de frânghii și tocmai le lega mâinile la spate, când din spatele lui se auzi vocea lui Spalko

– Cred că mai bine ai găsi o frânghie pentru tine.

Bourne era chircit la podea. Cei doi marinari erau culcați într-o parte, spate în spate. Fără ca Spalko să vadă nimic, Bourne își deschise briceagul. Imediat, își dădu seama că făcuse o greșeală fatală. Marinarul era cu spatele la el, dar căpitanul era cu fața și văzu că era înarmat. Îl privi în ochi pe Bourne, dar, lucru curios, nu scoase niciun sunet și nu făcu nicio mișcare care să-l avertizeze pe Spalko. În loc de asta, închise ochii de parcă ar fi dormit.

– Ridică-te și întoarce-te în loc, îi ordonă Spalko.

Bourne făcu așa cum i se ceruse, ascunzându-și mâna dreaptă după coapsă. Spalko, în blugi călcați proaspăt și un pulover negru pe gât, stătea înțepenit pe punte cu arma ceramică a lui Bourne în mână. Și, din nou. Bourne se simți transportat în mod ciudat. Așa cum se întâmplase cu Carlos cu ani în urmă, Spalko era în avantaj. Nu mai rămânea decât să apese pe trăgaci pentru ca Bourne să fie rănit și aruncat în apă. De data asta, însă, în înghețatul Atlantic de Nord, nimeni nu îl va mai salva ca în Mediterană. Avea să înghețe și să se înece cu repeziciune.

– Pur și simplu nu vrei să mori, nu-i așa, domnule Bourne?

Bourne se repezi la Spalko scoțând briceagul. Acesta, speriat, apăsă pe trăgaci mult prea târziu. Glonțul se înfundă în apă, în timp ce lama i se înfigea în coapsă. Gemu și îl lovi pe Bourne în obraz cu țeava armei. Din amândoi începu să curgă sânge. Genunchiul stâng al lui Spalko se clătină, iar Bourne se prăbuși pe punte.

Amintindu-și, Spalko îl lovi cu cruzime cu piciorul în coastele rupte aproape făcându-l să-și piardă cunoștința. Își scoase lama din coapsă și o aruncă în apă. Apoi se aplecă și îl trase pe Bourne către punte. Când acesta începu să se zbată, Spalko îl lovi cu podul palmei. Apoi îl ridică oarecum în picioare și îl aruncă peste bord.

Bourne oscila între conștiență și inconștiență, dar înțepăturile apei reci ca gheața îl treziră suficient cât să-și dea seama că se afla în pragul morții. Se întâmpla din nou, exact așa cum se întâmplase cu ani în urmă. Avea dureri așa de mari încât abia

putea respira, dar trebuia să se gândească la viață – viața lui de acum, nu cea care îi fusese răpită. Nu avea să se lase prădat din nou.

În timp ce Spalko se chinuia să-l arunce din nou peste bord, Bourne îl lovi cu piciorul din toate puterile. Cu o pocnitură groaznică, talpa pantofului său se uni cu falca lui Spalko. Acesta se clătină înapoi cu mâna la falca ruptă și Bourne se năpusti asupra lui. Nu mai avu timp să tragă cu arma; Bourne deja îi străpunsese garda. Lovi cu patul armei în umărul lui Bourne și acesta se clătină străpuns de un alt val de durere.

Apoi ridică mâna, înfigându-și degetele în oasele rupte ale fălcii lui Spalko. Acesta urlă, și Bourne îi smulse arma din mână. Înfipse țeava sub bărbia lui Spalko și apăsă pe trăgaci.

Sunetul nu era cine știe ce, dar forța percuției îl ridică pe Spalko de pe punte fără viață, făcându-l să se prăbușească în mare.

Bourne îl privi o secundă plutind cu fața în jos, împins de colo-colo de valurile neobosite. Apoi se scufundă de parcă din adâncuri l-ar fi tras ceva uriaș și extrem de puternic.

31

Martin Lindros petrecu douăzeci de minute la telefon cu Ethan Hearn. Acesta avea multe informații despre faimosul Stepan Spalko, toate fiind dezvăluiri așa de șocante, încât lui Lindros îi trebui o vreme pentru a înțelege și a accepta. În cele din urmă, nicio informație nu se dovedi mai interesantă decât aceea cu privire la un transfer electronic de bani de la una din multele companii-fantomă ale lui Spalko din Budapesta, pentru a cumpăra o armă de la o anumită companie rusească ilegală ce operasc în Virginia până la închiderea ei de către detectivul Harris.

O oră mai târziu, printase pe hârtie două copii ale dosarelor electronice trimise de Hearn. Luă mașina îndreptându-se spre locuința din oraș a Directorului. Pe Bătrân îl apucase răceala peste noapte. Trebuia să fie de rău, se gândea Lindros, dacă acesta părăsise biroul fie și pentru o clipă în timpul crizei de la summit.

Șoferul opri mașina de serviciu în fața porților înalte din fier forjat, apoi se aplecă pe geamul deschis și apăsă pe interfon. Lindros bătu la ușă cu inelul din alamă și, când aceasta se deschise, îl văzu pe Director cu fața ridată și părul în dezordine din cauza pernei. Purta pijamale în dungi peste care își pusese un halat gros de baie. În picioarele slăbănoage avea niște papuci pufoși.

– Intră, Martin. Intră. Se întoarse, lăsând ușa deschisă, fără să mai aștepte ca Lindros să treacă pragul. Acesta intră și închise ușa după el. Directorul intrase în biroul aflat în stânga holului. Nu era aprinsă nicio lumină; se părea că toată casa era cufundată în întuneric.

Intră în birou, un spațiu masculin, cu pereți verzi vânătorești, tavan alb și fotolii uriașe și o canapea din piele așezate neregulat. Televizorul, amplasat într-un perete-bibliotecă, era oprit. De fiecare dată când Lindros mai fusese în această cameră, îl găsise pornit pe CNN, cu sau fără sonor.

Bătrânul se așeză greoi în fotoliul său favorit. Măsuța din dreapta lui era ticsită, pe ea găsindu-se o cutie mare cu batiste și

folii de aspirină, sticluțe cu Tylenol Cold & Sinus, NyQuil, Vicks VapoRub, Coricidin, DayQuil și sirop de tuse Robitussin DM.

– Ce e cu astea, domnule? spuse Lindros indicând mica farmacie.

– N-am știut ce-o să-mi trebuiască, spuse Directorul, așa că am scos tot sertarul cu medicamente.

Apoi Lindros văzu sticla de conic și paharul de modă veche și spuse, pufnind:

– Domnule, ce se întâmplă? Își lungi gâtul pentru a vedea dincolo de ușa deschisă a biroului. Unde e Madeleine?

– A, Madeleine. Bătrânul ridică paharul de whisky și bău puțin. Madeleine a plecat la sora ei, în Phoenix.

– Și v-a lăsat singur? Lindros aprinse o lampă cu picior și-l văzu pe Director clipind la el ca o bufniță. Când se întoarce, domnule?

– Hmmm, făcu Directorul, de parcă s-ar fi gândit la asta. Ei bine, Martin, chestia e că nu știu când se întoarce.

– Domnule? spuse Lindros, oarecum alarmat.

– M-a părăsit. Sau așa cred. Directorul păru să privească fix, golindu-și paharul. Își linse buzele cu un gest automat. Cum faci să știi asta, chiar așa?

– Nu ați vorbit cu ea?

– Vorbit? Privirea Directorului se concentră din nou. Îl privi pe Lindros o secundă. Nu. Nu am vorbit deloc despre asta.

– Atunci de unde știți?

– Crezi că inventez, furtună într-un pahar de vin, nu? Ochii îi reveniră la viață pentru o clipă și imediat vocea i se încărcă de o emoție înăbușită. Dar unele lucruri ale ei nu mai sunt, vezi tu, lucruri personale, intime. Casa e al dracu' de goală fără ele.

Lindros se așeză.

– Domnule, aveți toată înțelegerea mea, dar e ceva...

– Poate, Martin, ea nu m-a iubit niciodată. Bătrânul se întinse și luă sticla. Dar cum putem ști un lucru așa de misterios?

Lindros se aplecă blând și îi luă sticla comandantului său care nu păru surprins.

– Vă ajut eu, domnule, dacă doriți.

Directorul încuviință vag:

– Bine.

Lindros puse sticla deoparte.

– Dar pentru moment avem de discutat o altă problemă presantă. Puse dosarul primit de la Ethan Hearn pe măsuță.

– Ce e ăsta? Nu pot citi nimic acum, Martin.

– Atunci vi-l povestesc, răspunse Lindros. Când termină, se lăsă o tăcere ce părea să reverbereze prin toată casa.

După o vreme, Directorul își privi adjunctul cu ochi apoși.

– De ce ar fi făcut-o, Martin? De ce a încălcat Alex toate regulile și a furat unul din oamenii noștri?

– Cred că a intuit ce urma, domnule. Îi era frică de Spalko. Și, așa cum s-a dovedit, nu fără motive.

Bătrânul oftă și-și lăsă capul pe spate.

– Deci nu a fost trădare, la urma urmelor.

– Nu, domnule.

– Slavă Domnului!

Lindros își drese vocea.

– Domnule, trebuie să ridicați imediat sancțiunea pentru Bourne, și cineva trebuie să-l informeze.

– Da, desigur. Cred că tu ești cel mai indicat pentru asta, Martin.

– Da, domnule. Lindros se ridică în picioare.

– Unde pleci? Vocea Bătrânului redevenise războinică.

– La Comisarul Poliției de Stat Virginia. Am o altă copie a dosarului pentru el. Voi insista ca detectivul Harris să fie repus în funcție cu o recomandare de la noi. Cât despre Consiliera pentru Probleme de Securitate Națională...?

Directorul ridică dosarul și lovi ușor cu palma în el. Odată cu această mișcare îi reveni culoarea în obraji:

– Dă-mi noaptea asta, Martin. Încet, în ochi îi revenea vechea strălucire. Mă voi gândi la ceva delicios de potrivit. Râse, parcă pentru prima dată după ani de zile. Pedeapsa trebuie să fie pe măsura crimei, nu?

*

Khan rămase cu Zina până la sfârșit. Ascunsese NX 20 și încărcătura ei mortală. În ceea ce îi privea pe agenții de securitate care împânzeau centrala termică, el era un erou. Nu știau nimic despre el.

Era un moment curios pentru Khan. Ținea de mână o tânără aflată în pragul morții care nu putea vorbi, care abia respira și care era clar că nu voia să-i dea drumul la mână. Poate era doar faptul că, la urma urmelor, nu voia să moară.

După ce Hull și Karpov își dăduseră seama că era pe moarte și nu le putea da nicio informație, își pierduseră interesul și o lăsaseră singură cu Khan. Iar el, atât de deprins cu moartea, trăia un sentiment complet neașteptat. Fiecare respirație a ei, greoaie și dureroasă, era o viață de om. Vedea asta în ochii ei care, asemenea mâinii, nu se desprindeau de el. Ea se îneca în tăcere, cufundându-se în întuneric. Și el nu putea să lase să se întâmple asta.

Descătușată, propria lui suferință fu scoasă la suprafață de ea, și Khan îi vorbi despre viața lui, despre abandon, despre prizonieratul la traficantul de arme vietnamez, despre convertirea religioasă la care-l forțase misionarul, despre spălarea de creier politică suferită de khmerii roșii.

Și apoi, lucrul cel mai dureros, suferința ei scoase la iveală sentimentele lui pentru Lee-Lee:

– Am avut o soră, spuse el pe o voce subțire și uscată. Dacă ar fi trăit, ar fi fost cam de vârsta ta. Era cu doi ani mai mică decât mine, mă idolatriza, iar eu – eu o protejam. Voiam atât de mult să fie în siguranță, nu pentru că așa spuneau părinții mei, ci pentru că aveam nevoie de asta. Tata călătorea mult. Când ieșeam la joacă, cine s-o protejeze dacă nu eu? Fără să-și dea seama, ochii i se înroșiră și privirea i se încețoșă. Era gata să se întoarcă, aprins de rușine, dar văzu ceva în ochii Zinei, o compasiune adâncă de care se agăță și rușinea dispăru. Continuă atunci, legat de ea la un nivel și mai intim. Dar, în cele din urmă, am dezamăgit-o pe Lee-Lee. Sora mea a fost ucisă împreună cu mama. Și eu ar fi trebuit să...

mor, dar am supraviețuit. Mâna sa apucă automat statueta din piatră a lui Buddha, luându-și putere din ea așa cum făcuse de atâtea ori înainte. M-am întrebat atât de mult timp, ce rost avea supraviețuirea mea? O dezamăgisem.

Când Zina deschise ușor buzele, văzu că avea dinții însângerați. Mâna ei, pe care Khan o ținea așa de blând, o strânse pe a lui Khan, iar acesta știu că îi spunea să continue. Nu numai că o elibera pe ea de agonie, dar se elibera și pe el. Și lucrul cel mai curios era că funcționa. Deși ea nu putea vorbi, deși murea încet, creierul Zinei funcționa. Auzea cuvintele lui și, după expresia feței, știa că însemnau ceva pentru ea – știa că era transportată și înțelegea.

– Zina, spuse el, într-un fel, noi doi suntem suflete-pereche. Mă văd pe mine însumi în tine – înstrăinat, abandonat, cumplit de singur. Știu că nu ți se va părea părea logic, dar vinovăția mea pentru faptul că n-am reușit să-mi protejez sora m-a făcut să-mi urăsc tatăl dincolo de orice rațiune. Nu vedeam decât că ne-a abandonat – m-a abandonat.

Și atunci, într-un moment de uimitoare revelație, își dădu seama că privea într-o oglindă întunecată, că singurul mod prin care se recunoștea pe sine în ea era faptul că se schimbase. Ea, de fapt, era neschimbată. Era mult mai ușor să plănuiască răzbunarea împotriva propriului tată decât să se confrunte direct cu propria-i vinovăție. De aici izvora dorința de a o ajuta. Își dorea din toată inima să-i salveze viața.

Dar el, mai bine decât oricine, înțelegea în mod intim sosirea morții. Odată auziți, pașii ei nu mai puteau fi opriți nici chiar de către el. Și, când veni timpul, când auzi pașii și văzu apropierea morții în ochi, se aplecă și, fără să-și dea seama de asta, îi zâmbi încurajator.

Reluând de unde rămăsese Bourne, tatăl său, spuse:

– Nu uita ce trebuie să le spui Interogatorilor, Zina. Dumnezeul meu e Allah, profetul meu e Mohamed, religia mea e Islamul și biblia mea e Sfânta Kaaba. Ea părea să vrea să-i spună atât de multe, dar nu putea. Ești virtuoasă, Zina. Te vor primi în glorie.

Ochii ei licăriră o dată și apoi, asemenea unei flăcări, viața ce o anima se stinse.

Când se întoarse la hotelul Oskjuhlid, Bourne era așteptat de Jamie Hull. Îi luase ceva timp să se întoarcă. Fusese gata să leșine de două ori și deci fusese obligat să tragă pe dreapta și să-și sprijine fruntea de volan; avea dureri mari și era extrem de obosit, însă dorința de a-l vedea pe Khan îl împingea înainte. Nu-i păsa de propria siguranță; nu-i mai păsa de nimic în afară de a fi împreună cu fiul său.

La hotel, după ce Bourne povesti pe scurt rolul lui Spalko în atac, Hull insistă ca un medic să-i vadă rănile.

– Reputația internațională a lui Spalko e așa de bună încât, chiar și după ce recuperăm cadavrul și facem publice dovezile, unii vor refuza să creadă, răspunse Hull.

Cabinetele medicilor de urgență erau pline de cadavre și răniți așezați pe paturi de campanie. Cei mai grav răniți fuseseră duși cu ambulanța la spital. Și mai erau, desigur, morții, despre care nimeni nu voia încă să vorbească.

– Știm rolul tău în toate astea și trebuie să-ți spun că-ți suntem cu toții recunoscători, spuse Hull, așezându-se lângă Bourne. Președintele vrea să-ți vorbească, desigur, dar mai târziu.

Medicul ajunse și începu să prindă în copci obrazul lacerat al lui Bourne.

– Nu se va vindeca frumos, spuse el. Poate va fi cazul să mergi la un chirurg plastician.

– Nu e prima cicatrice, spuse Bourne.

– Văd și eu asta, răspunse ea sec.

– Lucrul care ne-a pus pe gânduri a fost prezența costumelor HAZMAT, continuă Hull. N-am găsit nici urmă de agent chimic sau biologic. Voi?

Bourne trebuia să gândească rapid. Îl lăsase pe Khan singur cu Zina și arma biologică. Îl străbătu un straniu sentiment de frică.

– Nu. Am fost la fel de surprinși ca și voi. Dar, la urma urmelor, nu mai era nimeni în viață, să întrebăm.

Hull încuviință și, când medicul termină, îl ajută pe Bourne să se ridice și să iasă pe coridor.

– Știu că nu-ți dorești nimic mai mult decât un duș fierbinte și niște haine curate, dar e important să te informez imediat. Zâmbi încurajator. E o chestiune de siguranță națională. Am mâinile legate. Dar putem să facem asta într-o manieră civilizată, servind o masă caldă, în regulă?

Fără să mai spună nimic, îl pocni pe Bourne scurt în rinichi, făcându-l să cadă în genunchi. În timp ce Bourne se chinuia să respire, Hull își retrase cealaltă mână. În ea avea un pumnal, a cărui lamă fină, ieșind dintre al doilea și al treilea deget, era înnegrită de o substanță fără îndoială otrăvitoare.

Când era gata să înfigă lama în gâtul lui Bourne, pe coridor răsună o împușcătură. Eliberat din mâinile lui Hull, Bourne se prăbuși în perete. Întoarse capul și văzu tot: Hull zăcând mort pe mocheta maronie, cu pumnalul otrăvit în mână și, alergând pe picioarele sale ușor crăcănate, Boris Ilici Karpov, directorul Unității Alpha a FSB, cu un pistol cu amortizor în mână.

– Trebuie să recunosc, spuse Karpov în rusă, în timp ce-l ajuta să se ridice în picioare, am avut dintotdeauna o dorință secretă să ucid un agent CIA.

– Domnule... Mulțumesc, gâfâi Bourne în aceeași limbă.

– A fost o plăcere, crede-mă. Karpov se uită la Hull. Sancțiunea CIA împotriva ta a fost retrasă, dar pentru el nu conta. Se pare că încă mai ai dușmani în Agenția voastră.

Bourne respiră adânc de câteva ori, lucru foarte dureros. Așteptă apoi ca mintea să i se limpezească suficient.

– Karpov, de unde te știu?

Rusul râse din toată inima și zgomotos:

– *Gospadin** Bourne, văd că zvonurile despre memoria ta sunt adevărate. Îl luă pe Bourne pe după mijloc, pe jumătate sprijinindu-l. Îți amintești...? Nu, sigur că nu. Ei bine, adevărul e că ne-am întâlnit de câteva ori. Ultima dată mi-ai salvat viața, de

---

* Domnule (în limba rusă în original – n. red.).

fapt. Râse din nou de expresia uimită a lui Bourne. E o poveste frumoasă, prietene. O poveste care merge spusă cu o sticlă de votcă. Sau poate două, nu? După o noapte ca asta, cine știe?

– Aș fi recunoscător pentru puțină votcă, recunoscu Bourne, dar mai întâi trebuie să găsesc pe cineva.

– Vino, zise Karpov. O să-mi contactez oamenii să curețe gunoiul și facem împreună apoi orice e nevoie. Zâmbi larg, dizolvându-și toată brutalitatea de pe față. Ce plăcere să te întâlnesc din nou! Am descoperit că nu e ușor să-ți faci prieteni, mai ales în domeniul nostru. Deci trebuie să sărbătorim evenimentul ăsta, reîntâlnirea, nu?

– Absolut.

– Și pe cine trebuie să găsești, prietene, de nu poți mai întâi să faci un duș și să iei o masă caldă?

– Un tânăr pe nume Khan. L-ai întâlnit, presupun.

– Da, spuse Karpov, conducându-l pe Bourne pe un alt coridor. Un tânăr remarcabil. Știi că nu a plecat de lângă femeia cecenă aflată pe moarte? Iar ea i-a ținut mâna într-a ei până la sfârșit. Extraordinar!

Își linse buzele rubinii.

– Nu că ea merita atenția lui. Ce era ea, o criminală, o distrugătoare? Trebuie doar să vezi atentatul de aici ca să înțelegi ce fel de monstru era.

– Și totuși, spuse Bourne, simțea nevoie să-l țină de mână.

– Nu știu cum a rezistat el.

– Poate că și el avea nevoie de ceva din partea ei. Bourne îi aruncă o privire. Încă mai crezi să era un monstru?

– O, da, spuse Karpov, doar cecenii m-au învățat să gândesc așa.

– Nimic nu se schimbă, nu-i așa?

– Nu, până nu-i decimăm. Karpov îl privi chiorâș. Ascultă, prietene idealist, ei au spus despre noi ceea ce alți teroriști au spus despre americani: „Dumnezeu v-a declarat război" Experiențele noastre amare ne-au învățat să luăm în serio asemenea sentință.

*

Din întâmplare, Karpov ştia exact unde era Khan – în restaurantul principal care, după puţin timp, a început să funcţioneze din nou, oferind însă un meniu foarte limitat.

– Spalko e mort, spuse Bourne pentru a-şi masca sentimentele la vederea lui Khan.

Khan puse hamburgerul deoparte şi studie copcile de pe obrazul lui Bourne.

– Eşti rănit?

– Mai mult decât eram deja? Bourne se aşeză cu o grimasă. E ceva minor. Khan încuviinţă din cap, dar nu-şi luă ochii de la Bourne.

Aşezându-se lângă Bourne, Karpov îi ceru unui chelner aflat în trecere o sticlă de votcă.

– Rusească, spuse el dur, nu poşirca aia poloneză. Şi adu pahare mari. Suntem bărbaţi adevăraţi aici, un rus şi doi eroi care sunt aproape la fel de buni ca ruşii! Apoi îşi îndreptă atenţia asupra comesenilor săi. Bun, ce-mi scapă? spuse prudent.

– Nimic, răspunseră Bourne şi Khan în cor.

– Chiar aşa? Rusul ridică din sprâncenele sale enorme. Bun, atunci nu mai trebuie decât să bem. *In vino veritas.* În vin găsim adevărul, aşa credeau romanii. Şi de ce să nu-i credem? Erau soldaţi al naibii de buni romanii şi aveau generali mari, dar ar fi fost şi mai buni dac-ar fi băut votcă în loc de vin! Râse sec, forţându-i şi pe ceilalţi doi să i se alăture.

Atunci sosi votca împreună cu pahare de apă. Karpov îi făcu semn chelnerului să plece.

– Sticla trebuie să o desfaci cu mâna ta, spuse el. E o tradiţie.

– Rahat, spuse Bourne, întorcându-se către Khan. E un obicei din vechime, când votca rusească era aşa de prost rafinată încât adesea găseai benzină în ea.

– Nu-l băga în seamă. Karpov îşi linse buzele, dar făcu cu ochiul. Umplu paharele şi le aşeză în faţa lor extrem de ceremonios. A bea împreună o sticlă de votcă rusească fină e însăşi definiţia

prieteniei, partea cu benzina nu este adevărată. Pentru că odată cu acea sticlă vorbim despre vremuri trecute, despre tovarăşi şi duşmani care nu mai sunt.

Ridică paharul, iar ei făcură la fel.

– *Na zdravnie*!* zise el aproape ţipând, luând o înghiţitură enormă.

– *Na zdravnie!* urmară ei, făcând la fel.

Ochii lui Bourne deveniră tulburi. Votca ardea, dar într-o secundă trecuse deja de stomac şi-i ajunsese până în vârfurile degetelor, calmându-i durerile.

Karpov bău din nou, mult, cu faţa uşor înroşită din pricina băuturii, dar şi a plăcerii de a bea cu prietenii.

– Acum o să ne îmbătăm şi o să ne spunem toate secretele. Învăţăm ce înseamnă să ai prieteni.

Luă încă o gură şi spuse:

– Încep eu. Uite primul meu secret. Ştiu cine eşti Khan. Deşi nu ai fost fotografiat niciodată, te ştiu. Îşi duse degetul la nas. N-am lucrat douăzeci de ani în teren fără să-mi lustruiesc al şaselea simţ. Şi, ştiind asta, te-am îndepărtat de Hull care, dacă ar fi bănuit, te aresta, erou sau nu.

Khan se foi pe scaun.

– De ce ai face asta?

– Oho, acum m-ai ucide? Aici, la masa asta a prieteniei? Crezi că te-am izolat pentru mine? Clătină din cap. Ai multe de învăţat despre prietenie, tinere prieten. Se aplecă înainte. Te-am ţinut în siguranţă datorită lui Jason Bourne, care întotdeauna lucrează singur. Erai cu el, deci am ştiut că eşti important pentru el. Luă o altă înghiţitură de votcă şi arătă spre Bourne. E rândul tău, prietene.

Bourne se uita în pahar. Era perfect conştient de privirea lui Khan. Ştia ce secret ar fi vrut să divulge, dar se temea că, dac-ar fi făcut-o, Khan s-ar fi ridicat şi ar fi plecat. Dar trebuia să le spună un adevăr. În cele din urmă, ridică privirea.

– La sfârşit, când eram cu Spalko, aproape am ratat. Spalko era gata să mă ucidă, dar adevărul e... adevărul e...

---

* Sănătate, noroc (în limba rusă în original – n. red.).

– Te vei simți mai bine dacă-l spui, da, îl îndemnă Karpov.

Bourne sorbi din pahar, înghiți băutura dătătoare de curaj și se întoarse spre fiul său:

– M-am gândit la tine. M-am gândit că dacă dau greș, dacă-l las pe Spalko să mă ucidă, nu mă voi întoarce. Nu te puteam abandona, nu puteam lăsa așa ceva să se întâmple.

– Bun! Karpov izbi cu paharul în masă. Arătă către Khan: acum tu, tinere prieten.

În liniștea care urmă, Bourne simți că inima sa era la un pas să i se oprească. Sângele îi zvâcnea până în cap și durerea din răni, anesteziată pentru scurt timp, reveni ca un șuvoi.

– Ei, făcu Karpov, ți-a mâncat pisica limba? Prietenii tăi ți s-au destăinuit și acum așteaptă.

Khan îl privi țintă pe rus și spuse:

– Boris Ilici Karpov, aș vrea să mă prezint oficial. Numele meu e Joshua. Sunt fiul lui Jason Bourne.

Mai târziu, după multe ore și litri de votcă, Bourne și Khan se aflau împreună în subsolul Hotelului Oskjuhlid. Jos era umed și rece, dar se simțeau aburii de băutură. Peste tot erau pete de sânge.

– Bănuiesc că te întrebi ce s-a întâmplat cu NX 20, zise Khan.

– Hull avea suspiciuni în legătură cu costumele HAZMAT, încuviință Bourne. Spunea că nu au găsit nicio urmă de arme chimice sau biologice.

– Am ascuns-o, spuse Khan. Așteptam să te întorci ca să o putem distruge împreună.

Bourne ezită o secundă.

– Ai crezut în întoarcerea mea.

Khan se întoarse și își privi tatăl.

– Se pare că am început să cred.

– Sau ți-ai recăpătat credința.

– Nu-mi spune…

– Știu, știu. Nu e treaba mea să-ți spun în ce să crezi. Bourne își înclină capul. Unele lucruri se învață mai greu decât altele.

Khan se îndreptă spre locul unde ascunsese NX 20, într-o nișă obscură de după un bloc spart de ciment, ascuns vederii de una din conductele uriașe din centrala termică.

– A trebuit s-o părăsesc pe Zina pentru o clipă ca să fac asta, spuse, dar nu aveam încotro. Scoase arma, mânuind-o cu un respect ușor de înțeles, apoi i-o dădu lui Bourne. Apoi aduse din nișă o cutie mică de metal. Fiola cu virusul e aici.

– Avem nevoie de un foc, spuse Bourne gândindu-se la nota explicativă citită pe computerul doctorului Sido. Căldura va transforma încărcătura în materie inertă.

Vasta bucătărie a hotelului era curată lună. Suprafețele strălucitoare de inox păreau și mai reci decât erau de obicei în absența personalului. Bourne dăduse afară puținele persoane care lucrau în acest moment, îndreptându-se cu Khan spre cuptoarele înalte din podea până în tavan. Erau alimentate cu gaze și Bourne dădu căldura la maximum. Flăcările izbucniră uriașe în interiorul tapetat cu cărămizi termorezistente. În mai puțin de un minut era așa de fierbinte încât nu se puteau apropia.

Își puseră costume HAZMAT, rupseră arma în două și fiecare dintre ei aruncă câte o jumătate în foc. Apoi, urmă fiola.

– E un frumos rug viking, spuse Bourne, privind cum NX 20 se restrângea în sine. Închise ușa și își scoaseră costumele. Întorcându-se spre fiul lui, spuse: I-am telefonat lui Marie, dar încă nu i-am spus despre tine. Așteptam…

– Nu merg cu tine acasă, spuse Khan.

Boune își alese cu mare grijă următoarele cuvinte.

– În locul tău, nu aș alege asta.

– Știu, răspunse Khan. Dar cred că ai avut un motiv foarte întemeiat să nu-i spui soției tale despre mine.

În tăcerea care-i învălui brusc, Bourne fu cuprins de o tristețe imensă. Voia să-și ascundă privirea, dar nu putea, nu putea ascunde sentimentul ce-l năpădise. Nu mai voia să-și ascundă emoțiile de fiul său sau de sine.

– O ai pe Marie şi doi copii mici, spuse Khan. Aceasta e noua viaţă pe care şi-a construit-o David Webb şi eu nu fac parte din ea.

Bourne învăţase multe lucruri în cele câteva zile de când primul glonţ îi şuierase pe la ureche în campusul universităţii, cel puţin important fiind când anume să-şi ţină gura în preajma fiului său. Se hotărâse, şi asta era situaţia. Era inutil să-l facă să-şi schimbe hotărârea. Şi, mai rău, avea să readucă la viaţă ura latentă a fiului său, pe care acesta avea s-o poarte cu sine încă un timp. O emoţie atât de toxică şi atât de adânc înrădăcinată încât nu putea fi înlăturată în câteva zile, săptămâni sau luni.

Bourne înţelegea că decizia lui Khan era una înţeleaptă. Durerea era încă prea mare, rana prea proaspătă, deşi sângerarea se oprise pentru moment. Şi, aşa cum subliniase Khan, ştia în sinea lui că intrarea acestuia în viaţa pe care şi-o crease David Webb nu avea niciun sens. Locul lui Khan *nu* era acolo.

– Poate nu acum, poate niciodată. Dar, indiferent ce simţi pentru mine, vreau să ştii că ai un frate şi o soră care merită să te cunoască şi să ştie că în viaţa lor există un frate mai mare. Sper că va veni o vreme când se va întâmpla asta – de dragul nostru, al tuturor.

Mergeau împreună spre uşă, iar Bourne era extrem de conştient că făceau asta pentru ultima dată şi nu o vor mai face multe luni de zile de acum încolo. Dar nu pentru totdeauna, nu. Măcar asta trebuia să-i spună fiului său.

Făcu un pas înainte şi-l strânse pe Khan în braţe. Rămaseră împreună, în tăcere. Bourne auzea şuieratul jeturilor de gaze. Focul din cuptoare continua să ardă, anihilând teribila ameninţare ce planase asupra tuturor.

Se desprinse de Khan fără tragere de inimă şi, o secundă, privind în ochii fiului său, îl văzu aşa cum fusese cândva – un băieţel în Phnom Penh cu soarele arzător al Asiei dogorindu-i faţa şi, în umbra deasă a palmierilor din depărtare, o văzu pe Dao zâmbindu-le amândurora.

– Eu sunt *şi* Jason Bourne, spuse el. Asta e ceva ce n-ar trebui să uiţi niciodată.

Epilog

Când Președintele Statelor Unite deschise personal ușile dubl de mahon ale biroului din Aripa Vestică, Directorul se simți d parcă ar fi fost reprimit în incinta raiului după ce străbătuse cel șapte cercuri ale iadului.

Directorul nu se simțea încă bine din cauza răcelii, dar, cu toate convocările telefonice primite, reușise să se smulgă du fotoliul de piele, să facă duș, să se bărbierească și să se îmbrac Așteptase telefonul acela. De fapt, după ce-i transmise Președintelui raportul „Confidențial", care conținea toate informațiile compilate de Martin Lindros și detectivul Harr așteptase telefonul pregătit psihic. Și, totuși, așteptase în halat pijamale, cufundat în fotoliu și ascultând tăcerea opresivă a ca ca și cum în acel vid ar fi putut discerne fantoma vocii soției sal

Acum, în timp ce Președintele îl conducea în biroul decorat în albastru imperial și auriu, simțea și mai acut dezolarea case Iată viața lui – viața pe care și-o crease în anii de serviciu dedic și manevre complicate – aici era locul unde înțelegea regulile ș știa să joace după ele, aici și nicăieri în altă parte.

– Mulțumesc că ai venit, spuse Președintele cu zâmbetul său electrizant. A trecut prea mult timp.

– Mulțumesc, domnule, răspunse Directorul. Și eu credeam la fel.

– Ia loc. Președintele îi indică fotoliul din piele. Purta un costum albastru impecabil croit, cu cămașă albă și cravată roșie cu picățele albastre. Avea obrajii puțin roșii, de parcă tocmai ar fi stat afară, în vântul primăvăratic. Cafea?

– Cred că da. Mulțumesc, domnule.

În acel moment, ca și cum ar fi răspuns unui apel neauzit, una dintre secretarele Președintelui intră cu o tavă strălucitoare de argint pe care erau așezate o cafetieră și cești pe niște farfurioare din cel mai fin porțelan. Cu un fior de plăcere, Directorul observă că erau numai două cești.

– NSA-ul ni se va alătura imediat, spuse Președintele, așezându-se față în față cu Directorul. Roșeața, își dădea seama acum Directorul, nu se datora vântului, ci puterii în plin exercițiu. Dar, înainte de asta, voiam să-ți mulțumesc personal pentru serviciul excelent din ultimele câteva zile.

Asistenta Președintelui le servi cafeaua și ieși, închizând cu grijă ușa.

– Tremur când mă gândesc la ce consecințe ar fi fost pentru lumea civilizată dacă n-ar fi fost omul vostru, Jason Bourne.

– Mulțumesc, domnule. Noi nu am crezut niciodată cu adevărat că el îi ucisese pe Alex Conklin și pe Mo Panov, spuse Directorul cu o candoare senină și complet ipocrită, dar ni s-au prezentat unele dovezi – falsificate, cum s-au dovedit mai apoi – și am fost nevoiți să acționăm în consecință.

– Desigur – înțeleg. Președintele își puse două cuburi de zahăr în ceașcă și amestecă gânditor. Totul e bine când se termină cu bine – deși, în lumea noastră – spre deosebire de a lui Shakespeare – orice acțiune își are consecințele ei. Sorbi din cafea. Cu toate acestea și în ciuda băii de sânge, summitul, așa cum știi deja, a continuat conform programului. Și a fost un succes uriaș. De fapt, amenințarea ne-a apropiat. Toți șefii de stat – chiar și, mulțumesc lui Dumnezeu, Alexandr Ievtusenko – și-au dat seama de soarta lumii, dacă nu abandonăm punctele de vedere înguste și dacă nu începem să colaborăm. Am semnat, parafat și pus în aplicare un cadru practic pentru crearea unui front comun împotriva terorismului. Secretarul de stat se îndreaptă deja spre Orientul Mijlociu pentru a începe următoarea rundă de convorbiri. O salvă bună de deschidere, aș spune.

Și realegerea ta e asigurată, gândea Directorul. *Ca să nu mai vorbim de moștenirea președinției tale.*

Când se auzi sunetul discret al interfonului, Președintele se scuză, se ridică în picioare și trecu în spatele biroului. Ascultă o clipă, apoi ridică privirea. Îl privi pătrunzător pe Director.

– Am fost întrerupt din discuția cineva care-mi putea oferi sfaturi utile și valoroase. Fii sigură că nu se va întâmpla din nou.

În mod clar Președintele nu se aștepta să-i răspundă, pentru că spunea deja:

– Spune-i să intre.

Directorul, mai vulnerabil din punct de vedere emoțional ca niciodată, avu nevoie de o secundă pentru a-și reveni. Privi în jurul camerei cu tavan înalt și pereți albi, cu covorul azuriu, mulaje sofisticate și mobile confortabile. Deasupra a două dulapuri Chippendale erau atârnate portretele mari în ulei pe pânză ale câtorva președinți republicani. Într-un colț, se afla un drapel american pe jumătate strâns. Pe fereastră, în albul zorilor, se vedea o pajiște deasă dominată de un cireș rămuros. Pâlcuri de flori rozalii tremurau ca niște clopoței în briza primăvăratică.

Ușa se deschise și Roberta Alonzo-Ortiz fu poftită în birou. Directorul observă ușurat că Președintele nici nu se clinti din locul său de la birou. Stătea nemișcat cu fața la NSA și, intenționat, nu-i ceru să se așeze. Șefa NSA purta un costum albastru-închis, sobru, o cămașă gri de mătase și pantofi cu tocuri joase. Părea gata să asiste la o înmormântare, lucru perfect potrivit, gândi Directorul nu fără satisfacție.

Ea păru surprinsă de prezența Directorului pentru o fracțiune de secundă. În ochii ei, dușmănia luci pentru ultima oară, apoi își întoarse privirea spre interior și-și transformă chipul într-o mască rigidă. Fața îi părea cioplită, poate din cauza efortului de a-și camufla emoțiile. Nu i se adresă și nici nu dădu vreun alt semn că i-ar fi înregistrat prezența.

– Doamnă Alonzo-Ortiz, vreau să înțelegi câteva lucruri pentru a avea o perspectivă asupra evenimentelor din ultimele zile, începu Președintele pe o voce puternică ce spunea clar că nu ar vrea să fie întrerupt. Când am parafat sancțiunea Bourne, am făcut-o strict la sfatul tău. De asemenea, am fost de acord cu petiția ta pentru o rezolvare rapidă a crimelor comise asupra lui Alex Conklin și Morris Panov și, fără să gândesc prea mult, ți-am urmat sfatul și l-am condamnat pe detectivul Harry Harris de la Poliția Statală Virginia pentru accidentul de sub Washington Circle.

Tot ce pot spune e că sunt profund recunoscător pentru faptul că sancțiunea nu a fost dusă la îndeplinire, dar sunt oripilat de stricăciunile aduse carierei unui bun detectiv. Zelul e o trăsătură

remarcabilă, dar nu și atunci când anulează adevărul, lucru pe care ai jurat să-l respecți când ți-am cerut să te alături echipei mele.

Pe tot parcursul discursului său, Președintele nici nu se mișcase și nici nu-și luase privirea de la ea. Păstra cu grijă o expresie neutră, dar cuvintele lui aveau o anumită cadență care-i arătase Directorului, care-l cunoștea mai bine totuși, cât de mare și profundă este mânia sa. Acest om nu era unul pe care să-l faci de râs, ci un președinte pe care să nu-l uiți. Când își pregătise raportul incriminator, Directorul contase pe asta.

– Doamnă Alonzo-Ortiz, în administrația mea nu e loc pentru oportuniști politici – cel puțin nu pentru cei dispuși să sacrifice adevărul pentru a-și salva pielea. Adevărul e că ar fi trebuit să ajuți la investigarea crimelor în loc să te străduiești să-i distrugi pe cei neimplicați. Dacă ai fi făcut-o, poate că l-am fi descoperit pe acest terorist, Stepan Spalko, și poate am fi oprit baia de sânge de la summit. Însă, așa cum se prezintă situația acum, cu toții trebuie să-i fim recunoscători Directorului, și mai ales dumneata.

– Auzind acestea din urmă, Roberta Alonzo-Ortiz făcu o grimasă de parcă ar fi primit o lovitură foarte puternică – pe care, într-un sens, o și încasase cu intenție.

Președintele luă de pe birou o coală de hârtie.

– Astfel, îți accept scrisoarea de demisie și îți aprob cererea de a reveni în sectorul privat, cu începere din acest moment.

Fosta membră a NSA deschise gura să spună ceva, dar privirea de laser a Președintelui o opri.

– Eu nu aș face-o, spuse scurt.

Femeia se făcu albă ca varul la față, încuviință vag din cap a acceptare și se răsuci pe călcâie.

În momentul în care ușa se închise după ea, Directorul respiră ușurat. O secundă, privirea Președintelui se întâlni cu a lui și totul ieși la iveală. Știa de ce Comandantul Suprem îl convocase pentru a fi martor la umilirea NSA. Era felul său de a-și cere scuze. În toți anii în care-și servise țara, Directorul nu mai primise scuze de la niciun președinte. Era așa de copleșit încât nu știa cum să reacționeze.

Se ridică, euforic. Preşedintele vorbea deja la telefon, privind în altă parte. Directorul stătu nemişcat o clipă, savurându-şi triumful. Apoi părăsi şi el sanctuarul, ieşind pe coridoarele tăcute ale puterii pe care le transformase în propia-i casă.

David Webb terminase de agăţat, în living, pancarta multicoloră pe care scria LA MULŢI ANI. Marie era în bucătărie, verificând pentru ultima oară tortul de ciocolată pe care îl preparase pentru aniversarea de unsprezece ani a lui Jamie. Aromele delicioase de pizza şi ciocolată se răspândiseră în casă. El privi în jur, întrebându-se dacă erau suficiente baloane. Numără treizeci – cu siguranţă, erau mai mult decât suficiente.

Deşi revenise la viaţa sa ca David Webb, coastele îl dureau cu fiecare respiraţie, ca şi restul corpului, care îl durea de ajuns de mult cât să conştientizeze că a fost şi Jason Bourne şi că întotdeauna va fi. Atâta timp fusese înspăimântat de fiecare dată când această latură a personalităţii sale ieşea la lumină, dar acum, reapariţia lui Joshua schimbase total acest lucru. Avea un motiv întemeiat de a redeveni Jason Bourne.

Dar nu în CIA. Prin moartea lui Alex, era chit cu ei, chiar dacă Directorul în persoană îi ceruse să rămână, chiar dacă îl respecta şi îl plăcea cu adevărat pe Martin Lindros, omul datorită căruia fusese ridicată sancţiunea împotriva lui. Tot Lindros îi facilitase accesul în Spitalul Naval Bethesda. Printre picături, în timp ce specialiştii Agenţiei îi examinaseră cu atenţie rănile lui Webb şi coastele rupte, Lindros îl interogase. Directorul Adjunct uşurase situaţia, acordându-i lui Webb timp preţios pentru a dormi şi a se elibera de îngrozitoarele chinuri.

Dar după trei zile, Webb nu mai dorea nimic altceva decât să revină la studenţii săi, după cum simţea şi nevoia de a-şi petrece timpul alături de familia sa, chiar dacă inima îl durea acum, când întoarcerea lui Joshua crease un vid fără sfârşit. Avusese de gând să-i spună lui Marie despre el, în schimb îi relatase orice alt detaliu legat de cele întâmplate cât timp n-au mai ţinut legătura. Şi totuşi, de fiecare dată când venea vorba de celălalt fiu al său, creierul său se bloca. Nu că i-ar fi fost teamă de reacţia ei – avea prea multă încredere în ea în această privinţă. De propria reacţie era

nesigur. După numai o săptămână departe de Jamie şi Alison, se simţea înstrăinat de ei. Uitase complet de aniversarea lui Jamie până când Marie îi reaminti cu delicateţe. Asemenea unei linii trasate pe nisip, el simţea o demarcaţie clară a vieţii sale între apariţia neaşteptată a lui Joshua şi ceea ce a urmat. Înainte era durerea insuportabilă, iar acum bucuria reîntâlnirii. Înainte era moarte, iar acum, în mod miraculos, era viaţă. Trebuia să înţeleagă implicaţiile celor întâmplate. Cum ar fi putut să-i împărtăşească lui Marie ceva de o importanţă aşa de mare fără ca el însuşi să înţeleagă?

Şi astfel, odată cu ziua de naştere a fiului celui mic, în mintea sa năvăleau gândurile îndreptate către fiul cel mare. Unde era Joshua? La scurt timp după ce aflase de la Oszkar că trupul Annakăi Vadas fusese găsit pe marginea autostrăzii ce ducea către Aeroportul Ferihegy, Joshua dispăruse, făcându-se nevăzut la fel de repede pe cât apăruse. Se întorsese oare la Budapesta pentru a o vedea pe Annka pentru ultima dată? Webb spera să nu fi făcut asta.

În orice caz, Karpov promisese să păstreze secretul său şi Webb îl credea. Îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee unde locuia fiul său sau dacă avea un cămin. Era imposibil să-şi imagineze unde se afla Joshua sau ce face în acest moment, iar asta îi provoca o durere diferită de oricare alta. Îi simţea atât de acut lipsa, ca şi cum şi-ar fi pierdut un membru. Vroia să-i spună atât de multe lui Joshua, să recupereze atât de mult timp. Era greu să fie răbdător, era dureros să nu ştie nici măcar dacă Joshua ar alege să se reîntoarcă la el.

Petrecerea începuse, cei în jur de douăzeci de copii jucându-se şi ţipând din toţi rărunchii. Iar Jamie era în centrul atenţiei, un lider înnăscut, un băiat pe care ceilalţi de vârsta sa îl tratau cu respect. Chipul său luminos, ca al lui Marie, radia de fericire. Webb se întreba dacă văzuse o astfel de privire de veselie neumbrită pe chipul lui Joshua. Imediat, ca şi când exista o legătură telepatică între ei, Jamie ridică ochii şi, întâlnind privirea tatălui său, zâmbi larg.

Webb, având îndatorirea de a întâmpina oaspeţii, auzi din nou soneria. La uşă era un curier care avea un pachet pentru el.

Semnă de primire şi imediat coborî cu el la subsol unde descuie o cameră pentru care exista o singură cheie. Înăuntru avea un dispozitiv portabil cu raze X, pe care i-l procurase Conklin. Toate pachetele livrate la familia Webb erau trecute prin acest dispozitiv fără a şti copiii.

Constatând că este curat, Webb îl deschise. Înăuntru găsi o minge de baseball şi două mănuşi, una pentru el şi cealaltă având exact mărimea potrivită unui copil de unsprezece ani. Despachetă biletul care însoţea coletul şi citi, simplu:

Pentru ziua lui Jamie,
Joshua

David Webb rămase cu ochii ţintă la cadoul care însemna pentru el mai mult decât şi-ar fi putut imagina cineva. Muzica de sus cobora în valuri la el, ca şi râsul intermitent al copiilor. Gândul îi zbură la Dao, şi Alyssa, şi Joshua, aşa cum existau ei în memoria sa fragmentată, iar această imagine caleidoscopică, activată de forma şi mirosul aspru al pielii gresate, era înviată. Mânuind-o, simţi textura suplă a pielii şi îşi trecu buricele degetelor peste cusătura pielii fine. Ce amintiri se dezlănţuiau în interiorul fiinţei sale! Zâmbetul său, când se gândea la chipul lui, era dulce-amar. Lăsă mâna să-i alunece în mănuşa mai mare şi plasă mingea în mijlocul acesteia. Prinzând-o acolo, o ţinu atât de strâns ca pe o vrajă.

Auzi zgomot de paşi în capul scărilor, urmat de vocea lui Marie care îl chema.

- Urc imediat, iubito, spuse el.

Mai rămase în tăcere câteva clipe, lăsând evenimentele trecutului recent să-l împresoare. Apoi expiră cu putere şi puse deoparte trecutul. Cu darul pentru Jamie în cealaltă mână, urcă scările de la subsol şi se alătură familiei sale.

Sfârşit